CHARLIE JANE ANDERS

ORAȘUL DE LA MIEZUL NOPȚII

CHARLIE JANE ANDERS

ORAȘUL DE LA MIEZUL NOPȚII

Original: *The City in the Middle of the Night* (2018)

Traducere din limba engleză și note de:
ANTUZA GENESCU

virtual-project.eu

NEMIRA

2019

NOTA TRADUCĂTORULUI

Acest manuscris a fost tradus după varianta originală scrisă în limbile xiosphantă și argelană, în engleza mondială care, așa cum subliniază Jthkyklakno [ref. 2327.288] a devenit „limba pe care o citește toată lumea, dar nu o vorbește nimeni” în mai multe lumi și noduri spațiale. Această întreprindere a presupus o serie de provocări, mai ales în capitolele despre Mouth, însă, dat fiind interesul pentru aceste documente (și, într-adevăr, dezinformarea în ce privește conținutul lor), s-a impus încercarea serioasă de a face o traducere de calitate. În ciuda fabulațiilor aparente și a libertăților permise în ambele narațiuni, alte surse mai de încredere privitoare la originea acestei noi forme de viață înzestrate cu simțuri umane nu avem. Detractorii precum Linghathy au susținut un pseudocadru mitocratic, alegând să considere hibrizii drept produse ale reacției la presiunile extreme ale mediului, determinând un fel de asimilaționism evolutiv. Aceste texte servesc, indubitabil, la complicarea și, posibil, subminarea cadrului amintit.

Notă: în vreme ce coloniștii de pe planeta Ianuarie au preferat să adopte termeni tereștri arhaici pentru cuvintele comune și flora și fauna locală, eu am încercat să le găsesc echivalente cât mai fidele din engleza globală. (De aici, „radio”, „camion”, „pager”, „crocodil”, „pisică”, „bizon” etc.) Numele și substantivele proprii au fost adaptate la ortografia engleză ori de câte ori a fost posibil (de exemplu, „Sophie”, „Bianca”, „Reynold” etc.). Pentru un glosar de terminologie și nume comune în xiosphantă și argelană, vezi Nuxhaven, ref. 11819.99. Orice feedback transmis prin canalele obișnuite este bine-venit.

PARTEA ÎNTÂI

SOPHIE

{*înainte*}

I

Bianca vine spre mine, sub un cer mult prea larg. Amurgul de un alb incandescent desenează un halo din șuvițele ei negre, fine și ciufulite. Privește în jos, agitată, de parcă ar încerca să pună capăt unei certe cu ea însăși, apoi înalță capul, mă vede și în ochi îi mijește un zâmbet care îi alintă și gura. Momentul recunoașterii, alchimia contactului vizual, îl resimt atât de intens, încât orice altceva nu e decât o umbră de imagine. Când ajunge pe Bulevard, unde mă aflu eu, Bianca râde la o glumă pe care se pregătește să mi-o spună și mie.

Când ne întoarcem în campus, două frunze de gutui mohorâte, dintre cele atârnate de cadrul ușilor de sărbători, ne flutură pe la glezne. Codițele lor uscate, nouă la număr, se îndepărtează de noi grăbite, ca niște piciorușe agile.

•

Zac trează în camera noastră întunecată, ascultând cum respiră Bianca pe raftul-pat de vizavi de mine. Apoi îi aud vocea:

— Sophie?

Mă sperii atât de tare când o aud vorbind după stingere, încât mă răsucesc și cad grămadă pe podea.

Bianca chicotește din patul ei, eu îmi masez noada. Mă aștept să dea buzna peste noi o figură autoritară, poate un Supraveghetor, și să ne săgeteze din priviri fiindcă am tulburat orele de liniște. Dacă nu poți dormi odată cu toată lumea, nici măcar nu ești om.

— Sophie, liniștește-te! îmi spune Bianca. N-am vrut decât să te întreb ceva. Dar acum am uitat ce anume.

Vede că n-am chef de distracție și nu mai râde.

— *Nu vei da de belea,* te asigur! Aici nu putem învăța nimic dacă nu ne punem noi însene mintea la contribuție, nu crezi? Doar n-o să ne țină-n loc toată viață o regulă pe care am învățat-o când eram mici.

În primele zile după ce am devenit colege de cameră, mă feream de ea cât puteam. Mă strecuram în spațiul îngust de deasupra coșului de rufe din baia laterală, lângă rezervoarele voluminoase din care conținutul se scurgea pe dinafară, folosite ca toalete. Bianca gesticula mereu și râsul ei umplea locul de voie bună. Când mi s-a adresat prima dată, am presupus că o compătimea pe fata teribil de rușinoasă venită din partea întunecată a orașului și că trebuia s-o ignor până când avea să se dea bătută.

Dar nu s-a dat.

Acum mă uit la silueta ei în timp ce mă adun de pe jos.

— Dar și tu respecți regulile, îi spun. Adică n-ai ieși din cameră acum. Probabil că ai putea. Ai reuși să te furișezi afară și să rătăcești pe străzi fără să te prindă Patrulele Somnului. Dar nu o faci, pentru că tu chiar respecți regulile.

— Da, nu alerg goală pe stradă în Perioada de Reflecție, zice Bianca, râzând. Dar ce rău facem dacă stăm puțin de vorbă după stingere?

Mulțumită Biancăi, mă simt de parcă noi două tocmai am coborât din prima navetă de pe nava-mamă într-o lume nou-nouță și putem face orice ne dă prin cap.

De când mă știu, n-am putut să adorm la ore fixe, odată cu restul lumii. Uneori îi vorbeam în șoaptă fratelui mei Thom, când credeam că e treaz, sau îmi găseam de lucru încercând să fac mici fapte bune pentru familia mea adormită, de exemplu, reparam niște ochelari sau puneam șlapii fratelui meu exact în locul unde avea să-și pună picioarele când se trezea. Dar tata mă prindea de braț pe întuneric și mă strângea destul de tare ca să nu-mi mai curgă sângele prin mână și să scâncesc printre dinți. Mai târziu, după ce coboram jaluzelele și casa noastră se umplea din nou de o lumină ștearsă, tata răcnea la mine și nu mai vedeam altceva decât fața lui, de un roșu-aprins.

Orice lucru își schimbă forma pe întuneric. Muchiile ascuțite sunt și mai ascuțite, pereții par mai îndepărtați, obiectele fragile se răstoarnă mai repede. Mă trezeam lângă ai mei, îngrămădiți cu toții în același pat, și îmi închipuiam că, pe întuneric, aș

putea să-mi schimb și eu forma.

•

Bianca a mai găsit o carte, tocmai în fundul bibliotecii școlare, pe unul din rafturile acelea putrezite la care ajungi numai după ce cotrobăi sub un munte de gadgeturi stricate de-ale coloniștilor și niște țoale de demult. Cartea e o ferestruică spre trecut, adevăratul trecut, acela în care Coloniștii întemeietori au ajuns pe o planetă cu o față îndreptată întotdeauna spre soare și habar n-aveau cum o să reziste acolo.

— Asta e istoria, de fapt, spune Bianca, procesul de transformare a idioților în vizionari.

Ne plimbăm amândouă prin centrul zonei temperate a orașului, pe lângă contraforții de aur tociți ai Palatului, inspirând miresmele pieței de lux, de unde Bianca tot încearcă să-mi cumpere niște pantofi mai buni.

Pe Bianca nu o vezi decât citind. Devorează cărțile, de parcă s-ar teme să nu-i cadă ochii din cap înainte să le termine. Dar nu citește niciodată lecturile care ni se dau ca temă.

— Sunt aici să aflu lucruri noi, nu să studiez.

Își țuguie buzele, iar chipul său, alungit și colțuros, dobândește perfecțiunea clasică.

Împărțim camera de-o vreme, dar conversațiile acestea mă tulbură și acum. Continui să încerc cu disperare să demonstrez că merit să fiu aici, deși am luat toate examenele și am primit bursă. Citesc de trei ori fiecare text primit ca temă, până când suprafața cristalină începe să-mi tremure în fața ochilor. Dar oricine își dă seama că sunt o intrusă doar uitându-se la mine – la hainele mele, la părul meu, la fața mea, asta dacă se sinchisește cineva să mă observe.

— Ești singura dintre noi care a trebuit să muncească din greu ca să ajungă până aici, îmi spune Bianca. Meriți mai mult decât oricine să fii la colegiu!

Apoi îmi repetă că întemeietorii erau niște neghiobi, exact când trecem pe lângă uriașa statuie de bronz a lui Jonas în costum de protecție, cu brațul ridicat în semn de triumf. Apărătoarele de umeri îi lucesc în razele zorilor, de parcă tocmai ar fi fost scoase din nobilul furnal pentru decontaminare.

II

Câteodată, Bianca îmbracă o rochie din petale iridescente sau mătase violetă și dispare împreună cu alți câțiva studenți din căminul nostru. Întotdeauna este câte-o petrecere sau un banchet la care trebuie să meargă, să-și cultive statutul printre elitele orașului. Stă în prag – silueta ei, un pumnal cu vârful îndreptat în sus – și-mi zâmbește.

— Mă întorc cât ai clipi.

Până într-o zi când, după ce s-au tras jaluzelele și clopotele au sunat stingerea, eu sunt tot singură în cameră. Mă ghemuiesc în obscuritate, nu pot să dorm și mă întreb dacă e teafără.

Când se ridică jaluzelele, Bianca intră în cameră și se așază pe raftul-pat.

— Petrecerea s-a prelungit și era prea târziu să mă întorc înainte să se dea stingerea, îmi explică. A trebuit să rămân la una din gazde.

— Mă bucur că ești teafără, am fost foarte îngrijorată…, îi spun, dar observ că Bianca stă cu umerii aduși și mâinile împreunate în fața ochilor.

Rochia ei cea nouă, din fire de argint care se unduiesc în valuri sclipitoare, i se adună pe șolduri.

— Nu fac… Nu fac nimic altceva decât să joc rolul pe care toți se așteaptă să-l joc. Sunt o ipocrită.

Bianca scutură din umeri, apoi continuă:

— Uneori mă tem că alții mă citesc ca pe-o carte deschisă, dar poate că ar fi mai rău dacă *n-ar fi așa.*

Când o văd deprimată, mă înmoi, de parcă aș avea oase de mămăligă. Mă așez lângă ea, atentă să nu-i stric rochia. Ce delicată e linia gâtului său…

Tăcem amândouă. Nu mă pricep să rup tăceri.

— Nici măcar nu știu de ce vrei să fii prietena mea, îmi spune.

Mă ridic și aduc ceainicul din hol. Peste câteva minute, torn ceai fierbinte într-o cană și i-o pun în mână.

— Încălzește-te, o sfătuiesc, cu voce blândă.

Bianca dă din cap a încuviințare, soarbe cu sete din licoarea cu gust înțepător, apoi oftează prelung, de parcă a înțeles că s-a întors în locul de care aparține. Furăm mereu ceainicul și-l ținem la noi pentru că nu-l mai folosește nimeni, dar cineva n-are de

lucru, se furișează în camera noastră când nu suntem acasă și duce globul acela înflorat înapoi în oficiu, unde cică îi e locul.

— Încălzește-te! îi spun a doua oară.

Nu termină bine ceaiul, că începe să țopăie și să spună bancuri, iar eu aproape am uitat că nu i-am spus de ce vreau să fiu prietena ei.

•

Suntem în Barul Public, în locul nostru obișnuit din intrândul de sub scări, unde miroase a ciuperci fermentate. La etaj, o trupă de *ragtime* scoate sunete lungi și discordante din țiteră și trompetă. Se discută despre cel mai recent meci de fotbal de pe noul teren de sport din întinderile Nordice. Bianca mă întreabă ce m-a determinat să fiu prima persoană din familia mea – chiar și din cartierul meu – care merge la colegiu. De ce nu m-am mulțumit să termin liceul, să mă așez la casa mea și să-mi fac ucenicia pe undeva, ca toată lumea?

Mă fixează cu ochii ei mari, căprui, de parcă ar fi mai multe Sophie în fața ei și se amuză încercând să le suprapună.

Întrebările personale m-au îngrozit dintotdeauna, dar, când mi le pune Bianca, simt cum mă scaldă valuri de plăcere. Nu o face din curtoazie și nici nu vrea să mă înțepe cu întrebarea ei, tăioasă ca un cuțitaș.

— Întotdeauna mi-am zis că o să-mi găsesc și eu o meserie, ca toți colegii de clasă, îi răspund într-un sfârșit. Dar pe urmă au vrut să mă mărit. Am avut un prieten în liceu, Mark îl chema. Stăteam amândoi și urmăream ce fac ceilalți. Rareori ne adresam câte-un cuvânt. Oamenii ne-au văzut împreună și au tras concluzia că avea să fie soțul meu. Făceau glume și trăgeau cu ochiul la noi sau cântau melodii porcoase. Mie mi se făcea greață numai la gândul că Mark m-ar putea *atinge* cu mâinile alea. La un moment dat, de câte ori îl vedeam, o luam la fugă, dar mi s-a spus că trebuie să merg la sesiuni de întâlniri amoroase ca să-mi găsesc alt soț. „Vine o vreme când trebuie să te măriți și să faci copii, așa cum vine vremea să dormi sau să mergi la serviciu”.

Bianca toarnă apă neagră într-un pocal de tinichea.

— Da, așa se zice sau: „A venit vremea, să mergi pe drumul tău”. Orașul ăsta! Trebuie să le facem pe toate exact la aceeași vârstă.

Râde.

— *Dar nu eram pregătită,* îi spun, însă vocea mea sună ca un mârâit. Abia ce-mi veniseră musafirii de vreo zece ori, că au și început să mă bată la cap cu măritișul.

— Musafirii? se miră Bianca. Vrei să zici ciclul?

Mă înroșesc toată, de mi se irită scalpul.

— Da, bine, ciclul. Dar am aflat că, dacă aș fi admisă la o școală de elită, cum e colegiul, aș putea obține amânarea măritișului. Așa că am devenit cea mai bună elevă. Am memorat toate manualele. Am găsit un loc în care să mă ascund, luminat cu zgârcenie, unde puteam învăța până se dădea stingerea.

Acum Bianca mă privește fix, ușor încruntată și cu buzele subțiri întredeschise. Mă fac mică pe scaun, pregătindu-mă să aud o replică sarcastică. Dar ea scutură din cap și zice:

— Ți-ai luat viața în propriile mâini. Ai fost mai inteligentă decât sistemul! Este extraordinar!

Sorb din pocalul meu și caut cea mai mică urmă de condescendență sau ironie în vorbele ei.

— Crezi tu asta? o întreb.

— La colegiu, toți sunt ca mine – adică din zona temperată, a confortului, vrea să spună.

Părinții i-au murit când era mică. A crescut la o creșă cu pretenții, unde a fost pregătită să ocupe o poziție de conducere.

— Am venit la colegiu pentru că asta se aștepta de la noi. Să absolvim și să ne ocupăm locurile în guvern sau în industrie și pe urmă să ungem și noi roțile rahatului ăstuia de mecanism care ne ține în viață. Pe când tu, tu ești altfel.

Eu nu mă văd altfel. Mă consider invizibilă.

Bianca își comandă turte sărate, crocante și preparate la aburi, pe care trebuie să le mănânci cu un cârlig special, începând din partea stângă. Prima oară când am încercat să mănânc una, am împrăștiat-o pe masă în cantina colegiului, în fața mai multor studenți, și atunci Bianca s-a așezat lângă mine pe bancă și mi-a explicat în șoaptă cum să procedez. Retrăiesc senzația aceea de umilință de câte ori văd turtele acelea.

În timp ce mâncăm, Bianca mă întreabă cum e să crești acolo, în partea întunecată a orașului, pe strada pietruită și abruptă care urcă spre umbre din ce în ce mai dense, cu duhori înțepătoare de la tăbăcărie împrăștiate de vântul rece al nopții. Acolo unde te scoli când îți pătrunde în casă eterna lumină gri și inima ți se oprește o clipă, fiindcă îți amintești, o dată și încă o

dată, că urmează să lucrezi sau să înveți sub apăsarea unui giulgiu cenușiu. Dar nu-i vorbesc Biancăi despre asta. În schimb, o consolez cu povești despre cât de unită e comunitatea din cartier, despre petrecerile pe care le ținem pe stradă și oamenii care îți dau o mână de ajutor la nevoie.

Bianca mă privește în semiîntunericul de sub scări, pătat de câțiva stropi luminoși.

— Aș vrea să fiu mai mult ca tine! Vreau să-i dezamăgesc pe toți. Vreau să-i surprind, până când o să moară de atâta surprindere.

Nu râde, însă ochii îi strălucesc ca atunci când spune bancuri. E mai multă lumină în ei decât pe cerul larg sub care am crescut.

III

Membrii Uniunii Studenților Progresiști se întâlnesc în subsoluri și în dosul cămărilor. De obicei, venim între cinci și cincisprezece și discutăm despre sistemele opresive. Părul lung și negru al Biancăi îi ascunde chipul când se apleacă în față ca să audă mai bine ce se vorbește, dar mâna ei o atinge discret de a mea. Un băiat cu freză stil mop, pe nume Matthew, vorbește despre oamenii obișnuiți care, când nu dorm, își petrec fiecare clipă la fermele rotitoare, în fabrici, la stația de epurare a apei sau la centrala electrică, până la moarte.

La un moment dat, Bianca se ridică și începe să vorbească răspicat și cu voce tare. O auzim ca și cum am fi în inima ei și îi numărăm bătăile. S-a machiat cu dungi mov și argintii în jurul ochilor ca să-i pună în evidență. Nu-mi pot lua privirea de la ea.

— Dacă-ți controlezi somnul, atunci ești stăpânul propriilor tale vise, ne spunea. Iar de acolo nu e decât un pas până la a fi stăpân pe propria ta viață.

În Xiosphant totul e astfel conceput, încât să nu uităm că timpul trece: calendarele, jaluzelele ridicate și coborâte, clopotele care răsună în oraș. Se vorbește întruna despre conștientizarea temporalității, care poate fi un lucru simplu – de exemplu, să ajungi acasă la cină înainte de a auzi clopotele anunțând coborârea jaluzelelor și încheierea unui alt ciclu – sau

mai dificil, ca atunci când te uiți în oglindă și constați că ți s-a schimbat forma feței și dintr-odată nu mai arăți ca un copil, ci ca o femeie.

Dar nimic în orașul acesta nu e menit să se schimbe vreodată.

— Timpul, continuă Bianca, ar trebui să te înfurie, nu să te îndemne la resemnare. Pe Pământ, strămoșii noștri puteau merge după soare de la un capăt la altul al orizontului. Vedeau cum se petrec schimbările chiar deasupra capetelor lor. Călătoriile acestea aveau să se schimbe, la fel și vremea, care a trecut de la frig la cald, pe urmă iar la frig. Și, tocmai pentru că erau conștienți de schimbări, oamenii luptau din toate puterile. Foloseau expresii metaforice penetrante, ca „trăiește clipa” sau „bate fierul cât e cald”. Timpul nu e temnicerul nostru, încheie Bianca. E eliberatorul nostru.

Ovaționăm și pocnim din degete, până când ne amintim de ce ne adunăm într-un subsol îmbâcsit, în spatele unor butoaie cu aluat de turtă: ne răzvrătim într-un mod extrem de periculos.

După întâlnire, în camera noastră, Bianca îl bârfește pe Matthew, tipul care a luat cuvântul înaintea ei.

— I-a trebuit o grămadă ca să nu spună altceva decât că ar trebui să ne solidarizăm cu alte grupuri de activiști. E unul din cei cărora le place să se audă vorbind. Dar are niște picioare faine.

— E doar emoționat, îi zic. L-am văzut cum se foiește până-și face curaj să deschidă gura. Cred că te venerează. Nu știi ce groaznic poate fi să vorbești în fața oamenilor.

Bianca se apleacă și-mi atinge încheietura mâinii.

— Ai fi un mare conducător, dacă ai ieși din carapace.

Își ia o băutură tare, apoi adaugă:

— Tu întotdeauna încerci să vezi partea bună a oamenilor. Poate că ai dreptate în privința lui Matthew. Data viitoare voi încerca să-l fac să se simtă mai în largul lui.

•

Oare de când suntem colege de cameră? Uneori mi se pare că s-a scurs o veșnicie, alteori, doar un interludiu. A trecut destul ca să-i învăț obiceiurile și semnificațiile gesturilor, dar prea puțin ca să nu mă ia mereu prin surprindere. După calendar, e 7 Vișiniu după Roșu, adică am ajuns deja la jumătatea primului trimestru. Când nu vorbim față în față, mă gândesc la ce-i voi spune data viitoare când ne întâlnim și-mi imaginez ce-o să-mi

răspundă.

În ultima vreme, de câte ori Bianca încalcă regula și-mi vorbește după stingere, mă strecor pe raftul ei, ca să-i aud mai bine șoaptele. Îi simt răsuflarea caldă pe obraji când îmi povestește cu glas scăzut despre școală și artă și ce-ar însemna să fim libere. Pielea ei, palidă ca norii, și a mea, de culoarea imortelelor, aproape că se ating. Îmi amintesc cu greu să-mi controlez tremurul.

Toată lumea spune că e normal ca fetele de vârsta mea să lege prietenii strânse cu alte fete, lucru care ar putea însemna chiar și altceva. Un ecou copilăresc al curtatului și iubirii mature. Dar știi când e vremea să renunți la prostiile astea, așa cum știi când trebuie să mănânci și când să dormi. Închid ochii și-mi închipui că, atunci când îi voi deschide din nou, voi fi depășit sentimentele de acum. Câteodată strâng tare-tare din pleoape, până văd scântei.

Încă nu m-am obișnuit cu ideea că Bianca trebuie să meargă la baluri sau dineuri selecte în vecinătatea Palatului. Scoate din fundul dulapului câte-o rochie cu sclipici care-i vine perfect, mă îmbrățișează și-mi promite că se va gândi la mine în timp ce-și face datoria la Citadelă. În ultimul timp, s-a întâmplat să treacă și două cicluri de ridicat-coborât jaluzele fără să o văd și de fiecare dată s-a întors într-o dispoziție stranie și cu umerii lăsați.

Odată, a dispărut destul de mult. Întorcându-mă în cameră, am găsit-o așezată pe patul ei, lângă Matthew, studentul progresist cu picioare frumoase. Se țin de mână. Doi nasturi de la tunica Biancăi sunt desfăcuți, volanele din jurul gleznelor sunt desprinse, iar pe față e mânjită cu ruj. Smocuri de păr acoperă încheieturile degetelor lui.

Bianca nu tresare când dau buzna peste ei, râde și-mi face semn să mă așez pe patul meu.

— Matthew tocmai pleca. Am vorbit despre solidaritate și cum s-o facem mai... ăăă... solidă.

Râde iar, odată cu Matthew. Încerc să nu mă holbez la ei, dar nu prea am unde să privesc în altă parte.

După ce pleacă Matthew, Bianca se trântește pe spate și-mi spune:

— Ai avut dreptate! E foarte dulce. Și îi pasă de schimbare. S-ar putea să fie genul distractiv.

Simt cum mi se topește limba în gură și-i înghit rămășițele.

Mă las pe patul meu, moale ca o cârpă. Bianca îmi vede mutra ofilită.

— Nu-i chiar așa de rău. Ți-o garantez! Și n-am mai avut de mult pe cineva. Nu-i bine să stai singură prea mult. Consider că ne-ai ajutat să devenim iubiți, așa că poate acum te ajutăm noi pe tine să-ți găsești un prieten.

— Nu-mi trebuie prieten!

— Bine, spune Bianca ridicându-și brațele. Mi-ai povestit despre Mark. Probabil că a fost oribil. Dar sigur o să uiți episodul acela când o să cunoști un tip pe gustul tău. O să vezi.

Ochii Biancăi sunt mai luminoși decât oricând, obrajii ei, scăldați de culoare. E atât de euforică, încât se zvârcolește pe pat și fredonează pentru sine. Mă întreb dacă așa m-am purtat și eu când i-am dat voie să devină interesată de mine. Am fost o mare proastă.

De câte ori cred că am descoperit ce nu e în regulă cu mine, constat că m-am înșelat.

•

Cei cinci lideri ai Uniunii Studenților Progresiști stau în pivnița Barului Public, beau gin cu lapte dintr-o carafă și-și povestesc întâmplări personale. Carafa și cănile se clatină pe o masă joasă, cu picioare inegale. Nu e o întâlnire oficială, așa că nu ne ascundem în subsoluri și atingem subiecte politice doar în treacăt. Dar tot se vede că suntem un grup de liber-cugetători, după jachetele noastre muncitorești măslinii și fularele aspre. Trupa de *ragtime* de la etaj se căznește să interpreteze „Omul care s-a aventurat în miezul zilei" în ritm de bocet funerar.

Bianca și Matthew stau în fața grupului. Se țin de mână și schimbă priviri drăgăstoase. Sunt convinsă că toți îmi simt gelozia plutind ca un nor în pivnița igrasioasă. Ea îmi aruncă un zâmbet în care înghesuie un sac de glume răutăcioase.

Întorc privirea și văd cum o dâră de lumină pătrunde printr-o ferestruică de deasupra capetelor noastre și săgetează peretele opus. Ferestruica nu se acoperă nici când se coboară jaluzelele, așa că raza aceea pipernicită nu se dă bătută și, în timp, a reușit să decoloreze zugrăveala și să roadă tencuiala în locul pe care cade. Până și în cărămizile expuse s-au format crăpături adânci și urâte, care converg spre un miez asemănător cu craterul unui meteorit străvechi. Oare cât va mai dura până să se prăbușească peretele?

Poate că, dacă reușesc să vorbesc în fața grupului, Bianca se va întoarce la mine. Își va da seama că Matthew nu are nimic interesant de spus și că a avut dreptate în privința lui la început.

Deschid gura ca să spun un banc despre care știu că nu e amuzant și ignor junghiul fierbinte pe care îl simt ori de câte ori încerc să mă adresez străinilor sau mai multor persoane deodată. Nu poate fi chiar atât de greu, mă încurajez. Măcar un banc ești în stare să spui.

Abia rostesc prima silabă, că polițiștii năvălesc pe scările șubrede într-o învălmășeală de uniforme albastre vătuite, mâneci ondulate protectoare și viziere lucioase. Sunt înarmați – arme cu repetiție, de mare putere, pe care nu le-am mai văzut niciodată atât de aproape – și scrutează dominatori micul nostru grup.

Șeful lor, un tip scund, cu insignă de sergent și fără cască pe capul pătrat, apare ultimul și ni se adresează politicos, dar aspru:

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Am fost informați că unul dintre studenții radicali a furat patru dolari pentru mâncare de la colegiu. Bancnotele acelea sunt marcate. Cine le-a luat să recunoască acum!

Vorbește întruna, dar abia îl aud.

Îmi vine în minte un amănunt: pe drum încoace, am văzut-o pe Bianca furișându-se în Casieria de la parterul căminului nostru. A ieșit foarte repede, îndesând ceva în buzunar. A zis în glumă că poate să le dea un rând liderilor revoluției.

— Voi, ăștia! Voi, „Revoluționarii”! mârâie sergentul. Întotdeauna vă purtați de parcă regulile nu sunt făcute și pentru voi.

Mă uit la Bianca. E lângă mine, împietrită. Strânge marginile scaunului. Fața i se contractă, nările i se dilată, buzele i se tensionează într-o linie subțire. Dacă găsesc dolarii la ea în buzunar, poate să-și ia adio de la viitorul ei luminos. Bianca ar putea face atâtea pentru oraș, pentru oamenii care se zbat să trăiască. I-ar dispărea luminițele din ochi pentru totdeauna.

Eu? Eu sunt invizibilă.

Îmi strecor degetele în buzunarul ei și simt trei fâșii reci. Le scot și le vâr în blugii mei, exact când polițiștii încep să ne percheziționeze.

— Nu suntem niciun fel de „grup”, se grozăvește Bianca în

fața lor. Pur și simplu ne-am întâlnit să bem ceva. Ne violați intimitatea cu acțiunea asta nejustificată de…

I se opresc cuvintele în gât când încep s-o pipăie. Se crispează când se ridică, clătinându-se pe picioare.

Când nu găsesc banii la ea, i se înmoaie genunchii. E gata să se prăbușească peste scaun, dar își revine. Scrutează locul din priviri. O aud gâfâind răgușit.

Polițiștii ajung la mine. Abia am timp să-mi încordez șoldurile, că unul dintre ei găsește banii pe care i-am ascuns în buzunar.

— Ce v-am spus?

Începe să râdă. În vizorul lui strălucitor zăresc reflexia deformată a unei perechi de ochi uimiți.

Bianca se uită la mine. Îi cade fața când își dă seama ce-am făcut. Încearcă să vorbească, dar nu reușește să scoată un cuvânt. I se umezesc ochii și i se înroșesc.

Matthew întinde mâna spre ea într-un gest de consolare, dar Bianca îl respinge.

Vrea să facă un pas în față, să se interpună între mine și polițiști, dar ezită o clipă în plus și doi dintre ei mă înșfacă imediat. Nu mai știu ce se întâmplă cu mine, nu aud decât propria mea respirație și nu simt altceva decât o menghină în jurul brațelor.

Când îmi revin, Bianca și-a recăpătat calmul și îi vorbește sergentului cu vocea cu care se adresează de obicei autorităților idioate:

— Perfect! Ați găsit banii. Felicitări! Sunt convinsă că niciunul dintre noi nu știe cum au ajuns acolo, nici măcar Sophie. În orice caz, treaba asta privește strict colegiul. Duceți-ne la director și-o s-o rezolvăm în…

— De data asta, nu! o întrerupe sergentul. E timpul ca voi, „studenții radicali”, să vă învățați lecția. Vă place să stați aici și să trăncăniți despre cum o să distrugeți tot ce-am construit noi, să-mi luați pâinea de la gură, de la gura tuturor, cu aiurelile voastre anarhiste. Dar nu veți reuși să faceți ce vreți doar pentru că sunteți deștepți.

Doi polițiști mă prind de sub braț și mă târăsc pe scara șubredă, sub care de obicei stau cu Bianca. Picioarele mele zgârie podeaua când încerc să-mi lipesc tălpile de ea.

— *Nu-s decât niște nenorociți de dolari pentru mâncare*! strigă Bianca, răgușită.

Ceilalți studenți progresiști au împietrit pe scaune.

— Aduceți-o înapoi! Vă înșelați! N-a făcut nimic rău, e un om bun, poate singurul om bun, iar eu… *Vă rog*! Opriți-vă!

Bianca e roșie ca racul, cu ochii sclipind de lacrimi. Îl apucă pe sergent de mânecă și-l smucește până când o azvârle cât colo.

Bărbații cu viziere opace mă ridică pe trepte, strângându-mă de subsuori atât de tare, încât mă arde pielea. Dau din picioare și mă zvârcolesc, dar nu fac decât să mă învinețesc.

— Nu puteți s-o luați! urlă Bianca din toate puterile.

Apuc s-o văd scurt cum plânge, tremură, își scutură furioasă pletele negre și-și încleștează pumnii.

— Nu-i a voastră, e a mea! N-a făcut nimic rău! *Aduceți-o înapoi*!

Apoi sunt smucită până în vârful scărilor și scoasă în stradă.

Polițiștii mă trag întruna de brațe, în loc să mă lase să merg pur și simplu între ei, așa că mă împleticesc când încerc să nu alunec pe pavajul din ardezie. Fac zgomot intenționat și lumea se adună, deși eu mă străduiesc să nu țip. Muncitori, profesori, colegi de-ai mei. Daniel, cu care sunt colegă la cursul de chimie, aruncă în mine cu un ambalaj alimentar murdar, însă nu mă nimerește.

Trasă brutal de mâinile care mă țin de subsuori, nu văd decât cerul, de aceeași consistență și culoare lăptoasă ca de obicei. Ca o cupolă uriașă de sidef, mereu apăsătoare. Căștile polițiștilor apar și dispar din fața ochilor mei și de fiecare dată mă imaginez mușcând aerul cu dinții. Aud claxoane când ajungem pe Bulevard și-mi țin capul destul de sus ca să surprind frânturi alungite din mulțimea reflectată în vitrinele de sticlă turnată ale centrului comercial.

Mă dor urechile de zgomot, dar îmi aud respirația: niște șuierături obosite.

Ajungem la duba poliției și sunt aruncată în spate, într-o cușcă. Șoferul conduce lent, ca la paradă. Zăresc o latură a Palatului și Piața Întemeietorilor. Casele cu mansarde înalte și clădirile din gresie lucioasă se conturează amenințătoare deasupra noastră când cerul se acoperă cu giulgiul său cenușiu, strat peste strat.

Oamenii din piața principală ridică ochii de la legume și se holbează la noi când trecem pe lângă ei. Alte huiduieli, acum și câteva urlete. Îmi pare că altcineva trăiește întregul episod,

undeva la mare distanță, de parcă amigdala din creierul meu s-a transformat într-o lentilă specială, distorsionantă.

Mă tot sprijin, crezând că vom coti pe o stradă laterală ca să fiu dusă la secția de poliție și bombardată cu întrebări despre grupări subversive. Îmi imaginez expresia de pe chipul tatălui și al fraților mei când vor afla. N-am mai vorbit cu ei de nu mai știu când.

Trecem de secție, apoi de închisoare. Polițiștii râd de mutra mea confuză. Mai există un birou al magistraturii, e puțin mai în față, dar îmi dau seama că nici acolo nu vom opri. Sergentul, așezat lângă șofer, vede că mă tot uit pe geam și chicotește.

— Nu facem noi pe nimeni să-și piardă vremea cu tine!

Trecem de fermele rotitoare, care îmi umplu câmpul vizual: structuri de piatră impunătoare, mari fiecare cât Palatul, ies la suprafață din pământ. O mie de spițe se învârtesc cu încetinitorul, rotind culturile din umbră în lumina indirectă a soarelui și înapoi în umbră. Tot la câteva momente, unul din sistemele lor de tuburi acoperă jumătate de cer.

Urmează Marile Arcade, înfățișând crocodili și tigri îmbrățișați, ciopliți în relief, și Sfera de Aur cuibărită între ei. Cândva, mi-au plăcut la nebunie sculpturile acelea.

Pe oriunde trecem, oamenii îl arată cu degetul pe copilul nerecunoscător care a sfidat sistemul atât de grijuliu cu toată lumea. Aș fi putut la fel de bine să încerc să dobor fermele rotitoare cu mâinile goale. Încă n-am scăpat de senzația că sunt în altă parte și urmăresc scena de undeva, de sus.

Bulevardul se ramifică în cinci străzi șerpuitoare care desenează un labirint în formă de ic. Înaintăm pe cea din mijloc, plonjând în partea întunecată a orașului. Lumea dobândește înfățișarea sumbră de care îmi amintesc din copilărie, iar printre zăbrelele ferestrei deslușesc turnuri de fabrică și blocuri de apartamente. Instalatorii și constructorii merg pe stradă îmbrăcați în salopete. Majoritatea se mulțumește să scuture din cap și să întoarcă privirea. Unu sau doi scuipă spre mașină, dar nu-mi dau seama dacă o fac la adresa mea sau a poliției.

Acum știu unde mergem. Groaza pe care am ținut-o la distanță mă izbește în valuri. Respir și mai greu, mai zgomotos, bat cu mâinile și picioarele în cușca de sârmă din dubă. Frica mă seacă pe dinăuntru, mă sufocă și nu o pot suporta, trebuie să mă eliberez, izbesc întruna plasa de sârmă. Sergentul râde și se

uită la ceas, de parcă ar fi pariat cât voi rezista înainte s-o iau razna.

Nu mai suport zbaterea asta interioară.

Trebuie să scap, nu pot să scap.

Cușca a fost construită pentru cineva cu picioare mult mai puternice decât ale mele și nu reușesc să trag destul aer în piept ca să urlu, oricât aș vrea. Văd deja zidul exterior al Xiosphantului și panta Bătrânei Mame – muntele care protejează orașul de noapte. Acolo, cerul are culoarea solului umed. În capătul îndepărtat al Mahalalei, casele cu acoperiș de ardezie, fabricile și depozitele se înghesuie înfrigurate unele într-altele.

Poate se vor răzgândi în ultima clipă. Poate vor doar să-mi tragă o spaimă soră cu moartea. Poate mă vor arunca din dubă chiar la marginea orașului și mă vor lăsa să plec cu un avertisment.

Dar când ajungem la zidul de piatră fortificat, unul dintre ofițerii cu cască scotocește după o cheie și descuie o poartă de metal masivă, care se deschide cu un scârțâit obosit. Polițiștii mă apucă de o încheietură și mă trag afară din spatele cuștii. Îmi pierd echilibrul și cad într-un genunchi. Sergentul mă împinge în cadrul porții dintre crepuscul și noapte, apoi le face semn celor mai apropiați de el să mă însoțească. Doi bărbați bine clădiți mă prind de coate și mă conduc pe poarta care duce într-un loc unde aerul e mai rece decât oriunde altundeva.

Bătrâna Mamă domnește deasupra noastră, un dinte uriaș negru, cu conturul proiectat pe cerul întunecat.

Sunt îmbrăcată în haine ușoare, de toată ziua. Blugi subțiri, dintr-un amestec de cânepă și lână, o cămașă largă, care-mi trece de talie, și volane în jurul gleznelor. Sandale țesute, ușoare. Frigul muntelui mușcă din mine. Polițiștii poartă uniforme vătuite, mănuși groase, bocanci și căști de protecție.

Cei doi continuă să mă împingă și fac semn cu armele, până încep să urc cum pot pe suprafața abruptă, cu mâinile și picioarele amorțite. Nu văd pe unde merg și mereu mă împiedic și cad, proptindu-mă în palme. De câteva ori, îmi pierd echilibrul pe piatra dură și alunec înapoi. Polițiștii mă izbesc cu picioarele în coapse ca să nu mă opresc.

Un gând mă străfulgeră de dincolo de panică: *Bianca nici măcar nu va ști ce mi s-a întâmplat.*

Mă agăț de piatră cu unghiile, o lovesc cu degetele de la

picioare, găsesc prize pentru mâini și picioare, mânată de o disperare cruntă.

Un vaiet ascuțit se aude în noapte, ca și cum crocodilii s-ar pregăti de un ospăț cu carne crudă. Poate că-mi simt deja mirosul.

Pe la jumătatea distanței, vreau să renunț. Ce rost are să urc până în vârf? Nimeni nu se întoarce acasă din noapte, poate numai rarii supraviețuitori ai unei cete de vânători. Dar când mă opresc și mă așez pe o proeminență îngustă, ca să arunc o privire disprețuitoare peste umăr, polițiștii ridică armele.

Inspir adânc și mă întorc din nou cu fața la stâncă, pentru că mai degrabă râcâi muntele, mai degrabă îmi zdrelesc vârful degetelor și podul palmelor, decât să cedez și să accept moartea pe care mi-au ales-o.

Singurul gând cald în neantul înghețat e acela că Bianca e în siguranță. Va trăi viața pe care o merită și poate va ajunge să ocupe o funcție care va schimba orașul. Mă va uita după un timp, dar poate că amintirea mea va rămâne într-un ungher al inimii sale și o va inspira să facă ceva pentru alții. Pot să mor liniștită, știind că va face lucruri mărețe. Încerc să mă conving că e destul și atât, că mi-e la fel de bine ca și când aș fi trăit o viață întreagă alături de ea.

•

Vântul mă piscă de obraji, mă orbește și mă forțează să vărs mai multe lacrimi decât am crezut că pot vărsa vreodată.

Dar un mecanism interior preia controlul, iar eu bâjbâi în continuare după adâncituri în care să-mi proptesc mâinile și să mă împing în sus, metru cu metru. Nu mai sunt conștientă de nimic, merg parcă în somn, mâinile și picioarele mi-au amorțit.

Tresar când mă ridic încă o dată și ajung în vârf. Sunt pe un platou mic, unde mă pot opri să trag aer rece în plămâni. La vreo zece metri de mine, o frântură de soare lovește un colț de stâncă atât de fierbinte, încât îți pârlește pielea. Nici măcar nu pot privi pata aceea, atât e de încinsă.

În spatele meu se întinde orașul, deja adormit în spatele jaluzelelor groase. Iar dincolo de el, Tânărul Tată – muntele mai scund și mai neted care ne apără de lumina zilei – spintecă orizontul.

Stau în picioare pe platou, gâfâind, și încerc să-mi alung amorțeala punându-mi mâinile la subsuoară, unde sunt plină de

vânătăi. Polițiștii mormăie amenințător. Abia așteaptă să se întoarcă în oraș să-și bea carafa de gin cu lapte, în fața șemineului. Mă bruschează cu armele, iar eu mă întorc spre partea cealaltă a muntelui.

În față… nimic. Beznă fără margini, un spațiu în care lumina și căldura nu pătrund niciodată. Acolo, ghețarii cioplesc în tundră și furtunile spintecă aerul. Furtunile și megafauna omoară fiecare suflet care se aventurează dincolo de acest munte, dacă nu cade victimă frigului și dezorientării înainte.

Polițiștii înaintează la unison și mă îmbrâncesc cu mâinile ascunse în mănuși, până când mă prăbușesc cu capul înainte într-un frig atât de pătrunzător, încât am impresia că mi se va opri inima.

Partea întunecată a Bătrânei Mame mă izbește ca un ciomag peste tors și peste picioarele mele împleticite. Încerc să mă agăț de ceva, să-mi aduc tălpile sub mine, dar mă dezechilibrez întruna, până când cad brusc de-a lungul unui zid neted, acoperit cu gheață, care îmi arde și pielea rămasă pe palme când încerc să mă prind de el. Nu văd cât de jos am alunecat sau ce e dedesubt, nici cum aș putea evita să mă fac bucățele lovindu-mă de stânci.

Încerc să mă împing de suprafața dură cu ambele coate, răsucindu-mă și pipăind încolo și-ncoace. Nimic, doar vântul rece ca gheața. Mă prăbușesc pur și simplu în gol.

Aterizez pe un strat de zăpadă destul de tare ca să-mi taie răsuflarea și mă înec cu aerul rece. Spatele și coastele îmi iau foc de durere și, o clipă, am senzația că mi-am rupt ceva. Dar mă forțez să mă ridic într-un genunchi, scuturată de spasme, și durerea teribilă începe să se estompeze.

Nici măcar nu văd muntele de pe care am căzut. Degetele mi-au amorțit, nu-mi mai simt nici fața, plămânii îmi ard, stomacul mi se întoarce pe dos. Vântul șuieră și mai nervos, acoperind orice sunet. Când mă ridic în picioare, un vortex negru îmi scutură măruntaiele. N-am stat în beznă nici câteva clipe, că deja mă doboară.

Lumea spune că, dacă stai prea mult în pustiul ăsta invizibil, te apucă delirul. Asta, dacă supraviețuiești. Dar mă silesc să-l înfrunt. Mă strâng în brațe și înaintez orbește în ciuda vântului turbat, prin moara de gheață. Habar n-am în ce direcție mă îndrept.

Mă ciocnesc de ceva. O blană deasă peste o carapace groasă. Un tentacul mă atinge ușor pe obraz și îmi dau seama că stau la câțiva centimetri de un crocodil matur.

Cleștele lui frontal e suficient de aproape ca să-mi sfărâme capul dintr-o mișcare lentă. Un sunet înfundat răzbate prin vuietele interminabile ale vântului și sunt sigură că animalul deschide gura largă și rotundă, cu dinți ascuțiți, ca să mă devoreze cu oase cu tot.

SOPHIE

{*după*}

I

La școală am învățat despre crocodili și ce să facem dacă ne întâlnim cu vreunul.

Nu încerca să fugi, pentru că ești pe teritoriul lor și te pot încolăci cu tentaculele lungi înainte de a apuca să faci primul pas. În plus, sunt capabili să străbată distanțe mari cu picioarele lor solide din spate, mari cât un om adult. Iar cu cele din față se pot cățăra pe orice suprafață și pot străpunge orice obstacol.

S-ar putea să reușești să te ascunzi, pentru că nu se știe cum își simt crocodilii prada, din moment ce nu se pot baza pe văz ori auz în bezna cutremurată de vânt. Poate că-și folosesc simțul mirosului sau detectează altfel mișcarea. Nimeni nu s-a ascuns până acum de un crocodil, ai putea fi tu primul.

Singura strategie viabilă e atacul. Și crocodilii au punctele lor slabe, de care un om poate profita. Au zone sensibile pe abdomenul neacoperit complet de carapace. Știu unde sunt organele lor vitale, pentru că l-am urmărit pe Frank măcelarul tranșând unul pentru un banchet, după ce niște vânători avuseseră noroc și se întorseseră din noapte nevătămați și cu pradă proaspătă.

Dar cel mai slab punct al crocodililor și cel mai ușor de găsit e centrul cleștelui de pe capul lor, aflat acum exact în fața mea.

Carapacea impenetrabilă are două gheare tăioase ca lama, dar în mijlocul lor e o pădure de limbi care se zvârcolesc întruna, nu mai lungi ca degetul nostru mic. Dacă lovești exact în centrul cleștelui și zdrobești apendicele acelea lipicioase, ai putea omorî animalul dintr-o lovitură.

Cleștele e atât de aproape de mine, încât îi simt marginea zgâriindu-mi gâtul. Nici n-aș apuca să reacționez dacă s-ar hotărî să mă lase fără cap. Îmi iau inima-n dinți, îmi fixez bine picioarele pe suprafața alunecoasă și mă pregătesc să lovesc mortal zona caldă din mijlocul cleștelui. Pot s-o fac, sunt destul de puternică. Ridic amândoi pumnii.

Și mă opresc.

Pentru că simt o răsuflare caldă de sub clește, acolo unde e gura animalului. Iar partea aceea din mine care întotdeauna stă și analizează totul până în ultimul detaliu, în loc să dea drumul cuvintelor, pur și simplu, întreabă: de ce e gura crocodilului atât de departe de limbile acestea? Nu poate gusta nimic cu ele, nici scoate sunete. De ce sunt poziționate chiar în centrul acestei foarfeci blindate, apărate și totuși vulnerabile?

Las pumnii jos. Îmi aplec în față capul neprotejat și aproape că-mi pierd echilibrul. Cleștele mă cuprinde de ceafă, dar nu mă omoară. În schimb, crocodilul îmi dă voie să-mi vâr nasul degerat în căldura umedă a viermilor săi cleioși, care mă mângâie pe obraji. Mă ia cu amețeală de la miasmele pătrunzătoare și sunetele derutante – o urâțenie frumoasă. E prea mult pentru mine; parcă sunt beată, mi-am ieșit din propria minte și nu mai știu unde e sus și unde jos, prinsă cum sunt într-un vârtej al simțurilor.

Gata să mă prăbușesc, reușesc totuși să mă țin pe picioare, până când…

… sunt în altă parte. În mijlocul nopții, înconjurată de uriașe calote glaciare. Un munte de gheață și zăpadă plutește leneș la orizont. Suntem la mii de kilometri distanță, într-un loc unde nicio ființă umană n-a pătruns de 25 de generații, de când ne-am pierdut navele-cercetaș și vehiculele tot-teren.

Nu știu cum se face, dar văd pe întuneric. De fapt, nu văd, ci mă folosesc de simțuri străine, pe care mintea mea le transformă în imagini și în sunete.

Străbat peisajul mai iute ca vântul. O furtună stârnită brusc m-ar rupe în bucăți, tundra m-ar putea înghiți, dar nu-mi pasă.

Picioarele mele din spate se împing în sol și gheața cedează; cele din față, mai mici, spintecă suprafața lunecoasă, sporindu-mi viteza și menținându-mi echilibrul. Nu fug – avansez într-un mod mult mai eficient. Nu m-am mai simțit niciodată atât de puternică, nici n-am mai trăit aglomerația asta de senzații în capetele celor două tentacule mari, cu care pipăi vântul șuierând în jurul meu.

Îmi vine să râd, apoi întorc capul și văd alți patru crocodili fugind alături de mine. Cară niște obiecte țepoase în tentacule și ghidează o sanie încărcată cu un soi de metal prețios. Mă scaldă un val de mândrie, siguranță și fericire că sunt alături de mine și ne îndreptăm spre acasă.

Am ajuns. E o structură uriașă, în formă de trandafir cu petalele desfăcute, un cerc înconjurat de forme arcuite, încrucișate după un tipar complex. Numai vârful iese la suprafață, restul se extinde mult sub gheață, dar frumusețea locului îmi taie răsuflarea. Un oraș sclipitor, mult mai întins decât Xiosphantul, pe care niciun om nu l-a văzut până acum.

•

Probabil că am leșinat, pentru că mă trezesc și constat că crocodilul m-a prins în tentacule și se ajută de picioarele din față ca să nu mă scape, în timp ce urcă stânca abruptă de pe care am alunecat. Sunt înghețată până în măduva oaselor, dar m-a înfășurat cu un fel de pătură groasă, făcută parcă din mușchi și fungi. Materialul e cald și moale, îmi învelește strâns fața, lăsând puțin spațiu ca să pot respira. Un tentacul îmi acoperă nasul, iar cilii mi se freacă de piele. Nu văd nimic, însă urechea internă îmi spune că urcăm. În ciuda crocodilului care mă protejează cu trupul, vântul aspru tot mușcă din mine.

Mă depune exact în locul de unde m-au împins cei doi polițiști. Ating solul înainte de a-mi da seama că m-a lăsat jos și mă extrag din înveliș numai pentru a fi orbită, o clipă, de lumina slabă. Polițiștii au plecat de mult.

Salvatoarea mea e chiar mai mare decât crocodilul pe care l-am văzut măcelărit în copilărie. Are carapacea groasă și un strat de piele scorojită pe picioare și pe tentacule. Remarc și două scobituri adânci, una de fiecare parte a capului, care seamănă cu doi ochi triști, dar nu sunt ochi. Carapacea rotundă se umflă când animalul se ferește de expunerea bruscă la lumina solară parțială, pe care niciun crocodil nu o poate suporta. Cleștele se

deschide și se închide, de parcă și-ar lua la revedere.

Nu apuc s-o studiez mai atent sau să încerc să comunic cu ea din nou, de fapt, nu apuc să fac nimic, pentru că se răsucește și dispare brusc în jos pe panta muntelui.

•

De aici, de sus, Xiosphantul e un oval enorm, din care lipsește o bucată din partea dreaptă. Fermele se rotesc neîntrerupt, dar clădirile sunt luminate, deci întreg orașul e adormit.

Zona cea mai apropiată de mine, Mahalaua, are o nuanță de un cenușiu-închis șters, apăsătoare, acoperișuri de ardezie și dreptunghiuri înalte din cărămidă albă, dar orașul dobândește o tentă incandescentă pe măsură ce privesc mai adânc în interiorul lui, către fermele rotitoare și principalul cartier comercial. Vălul sur se ridică încet și privirea mea cade pe centrul orașului, unde turla înaltă a Casei Consiliului și cupolele aurii ale Palatului strălucesc argintii. De acolo, lumina devine tot mai fierbinte, până când ajung cu privirea în zona diurnă a orașului, care îmi rănește ochii chiar și aici, unde sunt acum. Iar dincolo de ea, razele soarelui împung din spatele Tânărului Tată. Totuși, nu privesc atât de departe, de teamă să nu mă doară ochii. În dreapta mea, în exteriorul zidului de pe întinderile Nordice, vitele se îmbrâncesc, înconjurate de garduri înalte. Pe sub aflorimentul de la poalele Tânărului Tată șerpuiesc galerii de mină, iar câteva rămășițe colțuroase ale unor meteoriți prețioși se odihnesc mai departe spre nord.

Corpul meu, cuprins de dureri, începe să mă mănânce. Mâinile și picioarele mi le simt grele cât muntele, sângele înțeapă când curge prin ele. Deși pot să mă mișc, vreau să rămân pe platoul acesta pentru totdeauna, să urmăresc orașul cum se trezește și adoarme într-un ciclu nesfârșit. Cum se căznește și moare. Privesc în jos din punctul meu de observație și îmi zic: *niște proști.*

Un sistem noros de presiune mare traversează rapid fâșia noastră de amurg, prea înalt și prea dens ca să disting norii individuali. De câte ori te uiți la el, te apucă durerea de cap.

Tremur din fiecare celulă a corpului la gândul de a mă întoarce acasă după cele întâmplate. Prima oară când încerc să mă ridic și să cobor panta, îmi și imaginez cum polițiștii mă depistează imediat ce pun piciorul înapoi în oraș, strigând la mine de sub căști, și brusc nu mai sunt în stare să mă mișc sau

să respir, de parcă ar fi pus deja mâna pe mine. Mă vor prinde din nou, vor ști că am supraviețuit și poate că, de data asta, mă vor exila în zona diurnă.

După ce inspir și expir scurt de mai multe ori, îmi vine mintea la cap. *Nimeni nu știe că ești în viață,* îmi spun. *N-a știut nimeni nici înainte, iar acum sunt convinși că ai murit.* Ultimul gând mă face să râd cu glas tare, nu știu de ce. Mă ridic și-mi silesc trupul mușcat de ger să coboare până la zidul exterior al orașului Xiosphant.

Dau ocol zidului și îmi ia o veșnicie să descopăr o porțiune șubredă, reparată doar pe jumătate după ultima avalanșă de stânci. Scot pietrele care stau să cadă și fac o gaură suficient de mare ca să mă strecor prin ea.

II

Străzile din Xiosphant par înguste. Sunt atât de sufocate de oameni, căruțe și camioane, încât nu poți ajunge unde vrei. Dar acum, când sunt goale, se cască precum prăpăstiile, iar dalele de piatră albă și pereții din bolțari amplifică fiecare pas. În depărtare, aud bocanci călcând în ritm vioi – vine spre mine o Patrulă a Somnului – și constat că teama nu m-a părăsit. Respir mai repede. Mă vor găsi, o creatură sălbatică, fără nimic pe ea decât o pătură de mușchi și niște zdrențe, murdară și plină de tăieturi.

Trebuie să dispar de pe stradă înainte să…

Un claxon răsună în tot orașul. E clopotul de avertizare anterior ridicării jaluzelelor, în caz că oamenii vor să se facă prezentabili înainte de a face baie în lumină. Acasă, când îl auzeam, mi se părea că intervalul chinuitor scurs între el și revenirea soarelui nu se mai termină. Dar acum constat că nu mai sunt decât vreo două sute de bătăi de inimă până când se vor deschide ferestrele și oamenii vor da buzna pe străzi.

Nu mă pot duce la familia mea, nu după vorbele pe care ni le-am aruncat ultima oară. N-am cum să ajung la colegiu înainte de ridicarea jaluzelelor și, chiar dacă aș ajunge, Bianca ar fi nevoită să mă ascundă pe undeva.

Mă pitesc în spatele gunoiului de pe o alee, mă furișez pe

lângă ferestre mascate de șipci metalice. Îmi dau seama că mă învârtesc în cerc, pe aceleași cinci străzi jegoase. Respir tot mai sacadat. Pretutindeni, fabrici, depozite și imobile care îmi întorc spatele. Atunci îmi aduc aminte de locul unde mă duceam cu mama pe vremea când trăia. Am fost acolo de câteva ori când nu am mers la școală. Nu e departe. Mama întotdeauna spunea că era locul unde se simțea în siguranță. Asta a fost demult, dar poate că locurile cu adevărat sigure nu dispar niciodată.

Urmez traseul arătat de mama, pe lângă un depozit de pânzeturi și un combinat chimic, pe niște alei care par și mai întunecoase decât altele din același cartier, și ajung pe o stradelă pe care, dacă nu o cauți în mod special, o ratezi.

Are caldarâmul mai neted decât pietrele tocite al străzilor vecine, iar la capătul ei tronează o ușă mare, ornată, din lemn masiv, vopsit în auriu strălucitor cu nuanțe purpurii, și două rânduri de cuie de fier, decorative. Ajung în dreptul ei, mai-mai să cad pe grămada de murdărie de pe rogojină. Găsesc totuși soneria ascunsă în spatele unei bucle sculptate migălos în lemn.

Apăs, dar nu se întâmplă nimic.

Mai apăs o dată și aud un sunet ascuțit, apoi mă înconjoară un zgomot ca de manivele și cărucioare. Se ridică jaluzelele. Mă uit înapoi pe unde am venit și văd ferestrele clădirii din capătul celălalt al străduței apărând de după scuturile metalice și dezvăluind ochiuri de geam nespălate și chipurile din spatele lor.

Sun pentru ultima oară și bat cu pumnul în ușa grea. Între timp, se deschid alte uși și lumea dă năvală pe străzi. Sunt blocată aici, în fundătura asta.

Ușa se deschide și un bărbat în vârstă mă privește de sus. Poartă o tunică largă de mătase care îi ascunde burdihanul și o șapcă demodată, brodată cu fir de aur, care îi acoperă chelia în plină extindere. Hernan are însă aceeași ochi blânzi și zâmbet larg care ascund umbra unei suferințe vechi.

Mijește ochii, dar nu mă recunoaște. Apoi clipește și spune:

— Sophie? Vai de mine, ce-ai pățit? Intră repede, să nu-și închipuie lumea că facem o partidă de lupte în noroi.

Hernan nu pune alte întrebări. Mă zorește să intru. Trecem pe lângă o sală de așteptare decorată cu generozitate, de care îmi amintesc de pe vremea când veneam aici cu mama. Lemn pătat, covoare în culori stridente și pendule lente. Apoi ajungem

într-o parte a clădirii pe care n-am văzut-o niciodată: camerele de locuit și zona serviciilor. Pereți de cărămidă simpli, podea de piatră rece. În capătul holului, se deschide ușa unei toalete cu o cadă mare.

Îi mulțumesc lui Hernan cu glas istovit. El doar zâmbește.

— Îmi povestești când îți revii.

Se apleacă și umple ochi cada cu apă atât de fierbinte, că scot aburi pe gură. Apoi pleacă și închide ușa, iar eu arunc pătura de pe mine.

Imediat ce mă atinge apa, am senzația că mă sparg în bucăți. Încep să-mi simt din nou degetele de la mâini și de la picioare, iar pielea îmi ia foc în timp ce râcâi straturi de jeg și de sânge. Respir precipitat, până mă sufoc, iar când zgârieturile și tăieturile mă ustură din cauza apei, scot un vaiet prelung, pițigăiat. Nu voi mai fi curată niciodată, nu-mi va mai fi niciodată cald pe dinăuntru. Frec până sângerez în mai multe locuri. Frec în continuare.

Apa se murdărește de la mizeria de pe corpul meu, tendoanele și venele îmi revin la viață și, în sfârșit, îmi dau voie să retrăiesc ce mi s-a întâmplat. *M-au luat. M-au smuls de lângă tine. Ai plâns și ai țipat. M-au plimbat pe stradă ca la paradă. Oamenii au aruncat cu gunoaie în mine. Colegul meu de clasă a azvârlit și el ceva. Au râs de frica mea, de parcă le-ar fi fost foame de frică. M-au obligat să urc muntele, m-au împins în beznă.*

Pe măsură ce îmi dau seama că situația mea se schimbă de la „pericole pe care trebuie să le înving acum” la „lucruri care mi se vor fi întâmplat întotdeauna”, încep să tremur. Mi-e atât de frig, încât apa ar putea fi la fel de bine rece ca gheață. Odată cuprinsă de tremur, nu mă mai pot opri. Tremurul se intețește și apa se scurge pe podeaua din dale. Mă strâng în brațe și vărs lacrimi pentru care nu mai pot da vina pe vânt, au gust prea înțepător, ca lacrimile de mort. Mă aud de la o distanță incredibilă, văitându-mă și clănțănind din dinți.

Când vaietele devin prea puternice și nu le mai îndur, când nu mai suport acest corp și am senzația că mă voi face fărâme în cadă, îmi aduc aminte de altceva, un lucru mai important decât oricare altul: *am fost crocodil și am fugit prin tundră alături de prietenii mei.*

PARTEA A DOUA

MOUTH[1]

Marea Ucigașă dispăru în spatele lor, apoi nu le mai rămase decât drumul. Giulgiul aducător de moarte la un orizont, furnalul alb la celălalt. Un cer atât de vast, încât te pulveriza doar privindu-l. Nicio altă formă de relief, doar modelele desenate de crăpături în piatra de sub tălpi. Zgomotul ritmic al pașilor, *boc, boc, boc,* deveni o melodie neîntreruptă, acompaniată de huruitul roților de sanie. De vreo două ori, un bizon se năpusti asupra lor din întuneric și vru să înșface o persoană cu botul lui crâncen în care avea atâția dinți, că nu-i putea număra, și fire tăioase ca lama încrucișate între ei. La un moment dat, se lăsă asupra lor, de la mare înălțime, o furtună teribilă – pumnale de gheață mânuite de milioane de pumni. Fură nevoiți să-și improvizeze un adăpost, deși abia se mai țineau pe picioare, și făcură din trupurile lor înfrigurate un zid care să protejeze sania. Într-un sfârșit, după ce se scurseseră parcă zece vieți, văzură sclipiri la orizont: orașul Xiosphant. Luminile crescură în intensitate, apoi dispărură, pentru că urma stingerea. Când se iviră din nou, erau mult mai aproape.

Toți se bucurară la gândul că-și vor lepăda poverile, își vor desface șireturile bocancilor întăriți de mizerie, vor face o baie călduță, vor găsi mâncare caldă. În afară de Mouth, pe care o cuprinse groaza la gândul că va fi din nou captivă într-un oraș.

Ceilalți membri ai Curierilor Descurcăreți erau orășeni care își câștigau pâinea călătorind. Mouth era o călătoare înnăscută, care tolera orașele numai scurte intervale de timp.

Într-un oraș nu puteai merge decât în cerc. Necazul știa unde să te găsească. Oamenii aveau mai multe bunuri decât puteau duce și pretindeau că structurile construite erau forme de relief. Mouth nu putea călători singură, iar Curierii Descurcăreți erau singurii care se puteau numi nomazi în era aceasta, însă perioadele enervant de lungi dintre călătorii erau chinuitoare.

[1] „Gură” – în lb. engl. în orig. (n.tr.).

Mai ales dacă le petreceai în Xiosphant, ai cărui locuitori erau obsedați să doarmă la ora potrivită și habar n-aveau să facă o cafea ca lumea.

Poate că Mouth avea noroc și orașul urma să se prăbușească într-o prăpastie înainte de a ajunge ei acolo.

Zidul orașului se ghicea amenințător în depărtare: blocuri de granit acoperite cu țepușe de tungsten[2], ridicate de locuitori după unul din războaiele lor stupide, cu generații în urmă. În curând, din spatele zidului răsunară zgomote și Mouth nu reuși să distingă hărmălaia din fabrici și huruitul utilajelor de minerit de strigăte și instrumente muzicale. Orașele aveau o sinestezie debordantă. Atâtea sunete și mirosuri într-o învălmășeală de imagini, încât îți cedau simțurile.

Omar dădu semnalul când ajunseră la o distanță mică de zid, dedesubtul lui, la locul stabilit. Nu se întâmplă nimic. Curierii Descurcăreți încercară să apropie cât mai mult sania de învelișul zidului, în timp ce osiile ei protestau. Se ghemuiră toți în lumina palidă. Nenorocitul de zid vibra. La început, fuseseră opt la număr, inclusiv trei recruți, dar Jackie se uitase o singură dată la Marea Ucigașă și fugise înapoi, în siguranța relativă din Argelo. Apoi Franz se grozăvise în barcă, se răsturnase și se înecase. Până și Mouth voia să ridice paharul în amintirea bietului Franz și a tuturor prietenilor și familiilor pierdute.

În jurul lui Mouth, ceilalți începură să se panicheze că aveau să rămână blocați pentru totdeauna la poalele unui zid oribil, gri-maroniu. Omar repetă semnalul încă o dată, apoi încă o dată.

La 12 metri de ei se deschise un pasaj, un tunel întunecat care trecea pe sub temelia zidului, susținut de plante cățărătoare putrede. Justin, omul lor de legătură, le ceru să se grăbească, fiindcă era târziu. De parcă nu ei ar fi așteptat după el o veșnicie.

Justin venise însoțit de trei bărbați. Puseră toți mâna pe sania care se bloca întruna în șanțurile din pereții tunelului. Felul în care se poziționaseră ajutoarele lui Justin, odată ce toți se opintiră și motorul începu să se supraîncălzească, îi stârni suspiciunea lui Mouth. Așa că rămase în urmă. Pe la jumătatea tunelului, Justin scoase o armă cu repetiție, un model mai vechi, și declară că încărcătura e a lui. Toți Curierii Descurcăreți

---

[2] Metal dur, greu, cenușiu-deschis, întrebuințat la fabricarea filamentelor pentru becuri și a oțelurilor speciale. (n. red.).

ridicară mâinile, cu excepția lui Mouth, care apăru în spatele lui și îi izbi zdravăn capul de o grindă de sprijin, mai-mai să se prăbușească tunelul. Urmă o luptă cu cuțitele, în beznă.

Nu ești Curier Descurcăreț dacă nu dosești cuțite în toate ascunzișurile corpului.

Curierii lăsară sania într-un cimitir de vechituri cu o clipă înainte ca tunelul să se năruie în spatele lor, peste Justin și șleahta lui. Treaba era nasoală. Le trebuia un alt om de legătură, pentru că stofele de lux, caisele uscate și votca tulbure nu se vindeau singure, iar ei nu se pricepeau la banii ăia ciudați care circulau în Xiosphant. În plus, la plecare, le trebuia un tunel nou. Una peste alta, o călătorie de rahat, cu un final de rahat. Nu se-alegeau cu nimic, decât că aveau s-o ia în freză.

•

Poate că în Xiosphant nu găseai tot ce voiai, dar sigur nu lipseau barurile. Faptul avea legătură, probabil, cu represiunea. Găsiră o speluncă numită *Calea Strâmbă* și dădură o ladă de votcă tulbure pe mâncare, băutură și permisiunea de a se retrage în camera din spate după stingere. În scurt timp, toți erau sătui și beți.

Mouth își dezvoltase o latură a personalității care îi masca stângăcia în societate și senzația de captivitate între ziduri: vorbea tare, se umfla în pene și nu mai înceta cu glumele. Uneori, dacă bea destul, se păcălea pe ea însăși.

Dar era greu să glumești în xiosphantă, cu atâtea consoane, sunete ocluzive, timpuri verbale și pronume pretențioase. Mouth stâlcea tot a doua propoziție, deși lumea părea că se amuză de povestea ei cu încăierarea dintr-un bar (lângă o căldare cu ulei încins) cu un bărbat de două ori cât ea. În același timp, în zona calmă a creierului ei, amintirea se relua la nesfârșit: capul lui Justin izbind grinda de sprijin când ea își umflase mușchii să-l ridice. Oare îl lăsase fără cap? Uneori, Mouth credea că da, alteori că nu. Singura senzație clară era capul care-și pierdea soliditatea, corpul încordat, apoi relaxat și mirosul de urmă și ulei de motor. Obișnuita mahmureală care o chinuia după ce omora pe cineva îi provoca greață. Dar nu-și putea înfrâna ura față de cei ce încercau să jefuiască niște contrabandiști harnici care adunaseră gunoaie din toată lumea, ba traversaseră și Marea Ucigașă. Dacă Justin și-ar fi făcut apariția în speluncă viu și nevătămat, Mouth l-ar fi rupt în bucăți. Nu-și dădea seama

dacă îi era greață din cauza sentimentului de vinovăție sau pur și simplu era nesatisfăcută.

Amândouă, poate.

— Tipu' atârna cu capu' deasupra uleiului încins.

Mouth ajunse cu povestea la punctul culminant, spre deliciul publicului:

— Se uită la mine și zice: „Rahat! Ăsta-i ulei de arahide? Că-s alergic la el”.

Lumea hohoti și doi tipi îi cumpărară lui Mouth gin cu lapte și niște votcă tulbure, din cea dată la schimb de Curierii Descurcăreți.

Spelunca se goli când clopotele anunțară Perioada de Reflecție, trase ultima oară înainte de stingere. Mouth stătea lângă Alyssa, holbându-se la fraierii de pe stradă care se dădeau peste cap să nu-i prindă stingerea pe-afară. Alyssa era tovarășa de drum a lui Mouth, adică stăteau tot timpul împreună, dormeau împreună, își păzeau reciproc spatele și fiecare știa ce gândește cealaltă. Pe bună dreptate, ar fi trebuit să fie sătule una de alta.

— Te bucuri că te-ai întors în Xiosphant? Alyssa râse la grimasa scoasă de Mouth. Fac pariu că nu mai știi de bucurie că vorbești o limbă atât de plină de calificative, încât nu reușești niciodată să spui ce vrei, adăugă ea într-o xiosphantă fără cusur, varianta formală.

Propoziția ei specifica ce oră era, timpul verbal implicat (condiționalul prezent), sexul și statutul social al ei și al lui Mouth. Pentru Mouth, așa ceva era inacceptabil, fiindcă nu-i plăcea să fie categorisită.

— Mă doare-n cot! pufni ea. N-o să stau aici atât de mult ca să mă deranjeze.

— Ești o fire optimistă, rosti Alyssa, de data asta în argelană. Ai uitat că ai săpat în tunel cu un craniu de om? Și că ne-am pierdut omul de legătură? S-ar putea să treacă o vreme până găsim altul. Ca să fiu sinceră…

Nu-și termină propoziția. Și nici nu era necesar. Acum, că avea un acoperiș deasupra capului după cine știe câtă vreme, fața îi era traversată de umbre și brăzdată de riduri pe care nu le avusese înainte. Alyssa avea părul negru și creț, maxilar proeminent și mâini mari, vânjoase, în care Mouth se cuibărea confortabil ori de câte ori cele două împărțeau nișa de dormit.

Alyssa dovedea o tinerețe inepuizabilă și era plină de surprize – numai că acum arăta îmbătrânită.

— Vrei să renunți, intui Mouth.

N-ar fi trebuit să-i pese. Grupul de Curieri Descurcăreți își schimbase dintotdeauna membrii, numai Mouth și Omar rămăseseră constanți. Nu-ți permiteai să te atașezi.

— Nu-i neapărat vorba că vreau să renunț, dar nu știu dacă mai rezist, rosti Alyssa.

Mouth râse.

— Dacă aveai de gând să renunți, ți-ar fi fost mai bine în Argelo. În urbea natală. Măcar acolo lumea știe să se distreze.

— Am avut parte de prea multă distracție ultima oară. De fapt, să știi că-mi place în Xiosphant. E liniște. Se fac pateuri bune, fiindcă la fermele rotitoare se produce și făină.

— Sper, sincer, să te răzgândești, spuse Mouth, golindu-și cana cu votcă tulbure.

Târâseră lăzi întregi cu băutura asta după ei dintr-un iad într-altul și nici măcar nu era grozavă.

— N-aș vrea să te pierd, continuă ea. Nici să fiu nevoită să împart nișa de dormit cu Reynold.

La câțiva metri de ele, Reynold o auzi și-și dădu ochii peste cap. Era un tip masiv și urât, tatuat pe brațe, cu nasul spart și mâini ciudat de micuțe. Nimeni nu voia să doarmă lângă el, pentru că sforăia și trăgea vânturi deodată.

— Nu asta te supără, remarcă Alyssa.

Mouth nu era supărată, însă Alyssa nu prea se înșela când venea vorba de asemenea lucruri.

— Atunci, ce?

— Te temi că, dacă eu sunt prea bătrână să continui, poate că ești și tu.

— Cu mine-i altă poveste. O să fac asta până la moarte.

— De ce? întrebă râzând. Fiindcă ai fost crescută de nomazi? Știi că nomazii sunt contrabandiști, nu? Contrabanda e pentru tineri cu reflexe bune. Crezi c-o să mai fii în stare să rupi capete după încă vreo două drumuri din astea?

— Și nomazii sunt nevoiți să rupă capete câteodată.

Mouth voia să încheie subiectul.

— Ești pregătită să fii singura persoană bătrână dintr-o echipă de contrabandiști tineri? o întrebă Alyssa.

— Sunt pregătită să beau până cad lată. Alte planuri, în afară

de ăsta, nu mi-am făcut.

— Atunci, bea mai repede! Nu prea mai avem timp.

Așa și era. Nici nu-și termină bine Alyssa vorba, că se și auzi scrâșnetul acela strident, pe care Mouth și-l amintea de la vizitele precedente în Xiosphant: jaluzelele coborâte în tot orașul, ca să blocheze lumina. În speluncă, semiobscuritatea plăcută făcu loc unui întuneric atât de dens, că nu vedeai la doi pași.

Mouth nu putea suferi bezna. Ideea că ai vrea să dormi în locuri unde oricând poți fi prins la înghesuială, de parcă nu era destul de riscant că închideai ochii, părea de-a dreptul nebunească. Atavică. În camera din spate, ceilalți Curieri Descurcăreți bâjbâiau după un ungher în care să doarmă numai cu tovarășul lor de drum sau claie peste grămadă. Doar Mouth rămase pe scaun, privind în gol. Nu mai stătuse pe întuneric de când vizitase Xiosphantul prima oară, în copilărie, prizonieră între jaluzelele coborâte. Descoperirea unei noi fobii îi trezea un sentiment opus îndrăgostirii.

Nu călătoritul te îmbătrânea. Stabilirea într-un loc, oamenii de care te atașai, așteptările tale și asimilarea – astea te îmbătrâneau. Era o perspectivă copilărească asupra lucrurilor, dar așa știa Mouth să le privească.

Printre nomazii care o crescuseră fuseseră și bătrâni, și copii, dar își stabiliseră diverse cutume, grație cărora membrii vulnerabili primeau îngrijirea necesară. Și, bineînțeles, Cetățenii nu încercaseră să transporte mărfuri fragile și semiperisabile dintr-un oraș într-altul în ritm alert.

Mouth nu reuși să adoarmă, în ciuda extenuării și a alcoolului. Când, în cele din urmă, toate jaluzelele fuseseră trase și lumina gri-albăstruie pătrunse în cameră, se simți urâtă. Proprietarul cârciumii, un bătrânel jovial, cu păr cărunt și creț, pe nume Ray, le aduse platouri cu plăcinte calde. Lui Mouth îi venea să guste cel puțin zece.

Alyssa avea dreptate: chiar se pricepeau la plăcinte cei din Xiosphant. Dar cafeaua era execrabilă.

Acum, că orașul se aglomera în loc să se golească, Curierii Descurcăreți porniră în explorare. Străzile erau mai înguste decât în Argelo, dar mai drepte și dispuse într-o semirețea. Erau și mai bine pavate, pentru că localnicii avuseseră acces la tehnologie superioară de pe nava-mamă când își construiseră

orașul. O clădire în jurul căreia zburau niște creaturi delicate avea o marchiză mare, din piatră, care probabil că a fost prefabricată. O casă mai mult înaltă decât lată, cu țevile mascate de ornamente din frunze aurii, stătea să se năruie, dar păstra ceva din grandoarea începuturilor.

Curierii se străduiseră să se spele și să arate ca și cum ar fi aparținut locului, pentru că, în Xiosphant, simplul fapt că erai străin te scotea în afara legii. Mouth purta o pălărie mare, cu panglici, care să-i acopere creasta și cicatricele, și un poncho după moda locală, dar refuzase cu încăpățânare bordura dantelată din jurul gleznelor. Ceilalți se armonizau, cât de cât, cu mulțimea. Dar în acest oraș, hainele și mâinile pătate îi trădau imediat pe instalatori, muncitorii necalificați, puștii angajați prin magazine și pe birocrați. Toți păreau să-i arunce lui Mouth priviri furișe ori de câte ori se aventura pe o stradă mai aglomerată, plină de vânzători de alimente și copii de școală. Câțiva prunci arătară cu degetul către ponchoul ei, care nu se potrivea cu pantalonii, remarcând absența volanelor din jurul gleznelor și scoțând niște sunete stupide.

După discuția cu Alyssa, Mouth vedea în tot ce i se întâmpla noi prilejuri de a se simți bătrână.

Îl lăsaseră pe Kendrick să le păzească lucrurile depozitate în cimitirul de vechituri și le găsiră pe toate în bună regulă la întoarcere. Dar timpul nu era de partea lor. Poliția avea ochi și urechi pretutindeni și lumea se arăta mult prea interesată de treburile lor în Xiosphant. Cum Justin nu mai era, curierii aveau nevoie de cineva care să le mute marfa și să-i ajute să facă rost de o nouă încărcătură, pe care s-o ducă în Argelo.

— M-am tot gândit, rosti Kendrick, încruntându-se atât de tare, încât îi zornăiră piercingurile. N-o să găsim pe altcineva să ne vândă marfa, adică nu destul de repede. Piața neagră din Xiosphant e cam subțire și dezorganizată, față de cea din Argelo. Dar îl știu pe unul George, care ne-ar putea ajuta. E trezorierul unei fabrici de acoperișuri, adică se ocupă cu toate tipurile de valută, nu doar chitanțe de infrastructură. Face și trocuri, ca să se asigure că angajații fabricii au acces la servicii stomatologice și jucării pentru copii. Ultima dată când am fost în oraș, am auzit că are și o slujbă clandestină.

— Atunci, hai să mergem la George Trezorierul! spuse Omar și scoase un chiot.

Ascunseră votca tulbure în camera din spate a speluncii, apoi pierdură o groază de vreme ca să acopere sania cu materiale din cimitirul de vechituri ca s-o facă să semene cu vehiculele de livrare ale depozitelor de piele din Xiosphant. Bătură din nou clopotele: nu mai aveau timp.

— Va trebui s-o luăm pe străduțe dosnice, spuse Kendrick. Știu eu un traseu sigur.

Kendrick era omul care știa unde se găsește mâncarea cea mai picantă și băuturile cele mai bizare în orice loc ajungeau.

— Ce-o fi aia trezorier…, murmură Yulya.

Yulya nu mai ieșise din Argelo înainte, așa că îl convinsese pe Omar s-o ia cu el. Toți crezuseră că se va speria și va fugi înapoi, ca Jackie. Dar ea se obișnuise repede cu vicisitudinile drumului, cărându-și povara fără să se plângă. Nici pe Marea Ucigașă nu se pierduse cu firea. Spunea că-și dorise dintotdeauna să fie actriță călătoare – meserie care nu mai exista din… din copilăria lui Mouth.

— E din cauza economiei sucite din Xiosphant, o lămuri Kendrick. Au zece feluri de bani, fiecare pentru altceva. Dolari pentru hrană, credite pentru medicamente, chitanțe de infrastructură, rații de energie și așa mai departe. Firma de acoperișuri e plătită în chitanțe de infrastructură, dar George Trezorierul trebuie să se asigure că angajații primesc și altfel de bani, așa că face tranzacții pe sub mână cu furnizorii medicali, firmele de alimente și uzina electrică. Și așa mai departe.

— Păi… e o adevărată aiureală, zise Yulya, vorbind tot în argelană, cu glas scăzut.

— Așa evită ei penuria și formarea de stocuri, spuse Mouth, scuturând din umeri.

— Așa îi țin pe toți în priză, rosti Alyssa. Toată lumea e ocupată să aibă destui bani de toate tipurile și nu mai are timp să și gândească.

În clipa aceea, un fum roșu-albăstrui acoperi cerul, semnalând jumătatea intervalului dintre coborârea și ridicarea jaluzelelor.

Firma de acoperișuri era taman în capătul luminos al orașului. Soarele tot indirect bătea și acolo, razele tot se târau peste un munte enervant de înalt, dar lumină era din plin. Mouth putu să-și vadă firele de păr de pe dosul palmei. În jur, numai culori. Aerul avea un altfel de miros în acel moment al zilei: sulfuros, penetrant, oarecum sărat. Mouth începu să transpire sub guler.

— Bănuiesc că cine e blocat în partea asta de oraș se gândește că i-ar prinde bine un acoperiș sănătos deasupra capului.

Alyssa pufni.

Ajunseră în dreptul unei lespezi de calcar enorme, atât de înaltă, că nici nu-ți dădeai seama dacă avea un acoperiș zdravăn. Pe firma ondulată scria PROFESIONIȘTII ACOPERIȘURILOR. Câțiva tipi în salopete cărau niște cutii în clădire. Omar îi întrebă unde ar putea Curierii să-l găsească pe George. Jumătate din ei rămaseră să păzească sania, în timp ce Mouth, Omar, Alyssa și Kendrick străbătură un labirint de rafturi și pereți de carton, în centrul căruia stătea un tânăr pe o minge mare de cauciuc, într-o cușcă de sârmă.

— Și chiar ați bătut drumul din Argelo până aici? îi întrebă George, clipind des către ei.

Avea o lentilă autofocalizantă într-un ochi și câte-o eșarfă legată pe fiecare braț, ca unii profesioniști ai finanțelor pe care îi văzuse Mouth mișunând pe străzi. Dar el își purta părul împletit în șase cozi. Pe peretele din spatele lui atârna unul din calendarele acelea înfiorător de complicate – milioane de linii întretăindu-se într-un cerc.

— N-am mai cunoscut pe nimeni care a fost în Argelo. Cândva, am întreținut relații comerciale deschise cu ei, să știți. Știu niște oameni mai în vârstă care-și aduc aminte de untul de pisică importat mai demult din Argelo și…

— Untul de pisică sărat produs de Mason, îl întrerupse Omar. Avem cinci kilograme, în ambalaje speciale.

— A, zise George, s-ar putea să valoreze o groază de dolari pentru hrană sau ce vă interesează pe voi. Îi știu pe unii care lucrează în mine și vă pot face rost de bauxită, cositor, cupru și alte lucrușoare. Minele nu mai sunt ce-au fost, dar tot ne mai fac surprize.

Vorbea în varianta politicoasă a limbii xiosphante, cu care te adresai străinilor. Se prezentă drept director, iar pe curieri îi numi muncitori veniți în schimb de experiență.

Mouth abandonă discuția și începu să cerceteze locul. Era la fel de mare ca încăperea din față a speluncii *Calea Strâmbă*, dar părea mult mai mică din cauza fișetelor care ocupau toată partea din spate. Erau din material bun, cristal refractar, cu un catalog rotativ din aluminiu. George adunase nu numai

informații despre afacerile lui, ci și tone de materiale date de alții la schimb, cumpărate sau vândute în Xiosphant. Un dentist din vecinătatea frontului rece colecționase o sumedenie de insigne de pe uniformele din nava-mamă (rămasă tot acolo, singuratică, pe orbita ei în declin). George mai avea liste de obiecte rare și de colecție, vândute la licitațiile din oraș.

Pentru un loc care se mândrea că are bani potriviți pentru nevoile oricui, Xiosphantul ascundea o grămadă de tranzacții ilegale. Preț de-o clipă, Mouth își imagină cum ar fi să se stabilească aici cu Alyssa și alți câțiva. Te puteai îmbogăți foarte ușor în locul ăsta. Sau puteai muri – întrebați-l pe Justin.

Mouth răsfoia întruna catalogul, din plictiseală, afișând pe ecranul de cristal diverse imagini, în timp ce George punea obișnuitele întrebări despre Argelo și petrecerile celebre date acolo. E-adevărat că oamenii dansează fără oprire? Ai voie să circuli pe stradă pe jumătate dezbrăcat? E-adevărat că bărbații au voie să se ducă cu alți bărbați? Oricine are voie să facă orice în Argelo – așa i se răspunse la toate întrebările.

Între timp, un articol din lista de licitații a lui George îi atrase atenția lui Mouth. I se tăie răsuflarea și văzu în fața ochilor numai alb, cum devenea drumul după o furtună cu grindină. Probabil că a citit greșit. Nu. Iat-o! Găsi chiar și o imagine când afișă datele despre articol. Și numele lui, scris cu litere cursive în xiosphantă. „Invenția”.

Invenția.

— Unde? întrebă Mouth, apoi tuși.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Unde a ajuns articolul ăsta? „Invenția”. Am un prieten care... ăăă... am un prieten care ar da orice să pună mâna pe ea.

George scoase un icnet. Mouth îl întrerupse tocmai când el și Omar ajunseseră cu discuția la cele mai mari tâmpenii care se făceau în Argelo, „orașul care nu doarme niciodată”.

— Despre ce listă vorbești?

Mouth reveni la începutul listei și o parcurse din priviri, căutând articolul în cauză.

— „Achiziția McAllister”.

Apărea o sumă în monede de lux și câteva detalii referitoare la timp, pe care numai un xiosphant le-ar fi înțeles.

George țâțâi, apoi spuse:

— A, da! A fost o licitație specială. Niște obiecte rare. Din câte-mi aduc aminte, toate au ajuns la Palat.

Într-adevăr, în partea de jos a listei era o notă urmată de sigiliul personal al prințului.

Invenția era aici. În Xiosphant. În Palatul ăla stupid, care-ți lua ochii, dar nu era bun de nimic pe dinăuntru. Tot ce pierduse Mouth, tot ceea ce Curierii Descurcăreți nu reușiseră să înlocuiască. Mouth nu trebuia decât să meargă acolo și să pună mâna pe ea. O clipă, gândindu-se cum ar fi s-o țină în palme, s-o deschidă, să se uite înăuntru, inima i se opri în loc.

Era să leșine de fericire.

SOPHIE

Pe băiatul cel nou îl cheamă Jeremy și nu știe să facă nimic. Trebuie să-i leg șireturile sandalelor de cinci ori, iar tunica de piele fină tot amenință să-i alunece de pe un umăr. Nu-i în stare să țină tava drept sau să aprindă lumânarea îndoind delicat din încheietură. Nici să respire corect nu-i capabil. Îmi pune întrebări întruna, cu accent studiat, care-mi amintește de Bianca. Eu dau din umeri și îi leg iar șireturile, îi fixez cataramele și refac aranjamentele florale, sperând că de data asta va înțelege.

— Te rog, îmi spune. Dacă nu vrei să vorbești cu mine, cum să înțeleg? Hernan mi-a zis că o să mă ajuți.

Jeremy e palid, are păr castaniu-roșcat ondulat și ochi alungiți, căprui-închis. Își târăște picioarele în anticamera dintre micul nostru dormitor comun și zona de pregătire a sesiunilor cu clienții, plină cu suporturi pentru samovare împodobite, farfurii delicate și mici instrumente folosite la servit.

E-adevărat, Hernan mi-a cerut ajutorul, punându-mi mâna pe umăr și mijindu-și ochii cenușii pe sub sprâncenele pale, stufoase:

— Sophie, știu că ți-e greu! Dar încearcă să-ți amintești că și tu ai fost cândva începătoare și aveai mereu impresia că o să spargi tot. Alții, ca Walter și Kate, s-au dat peste cap să te ajute. Acum e rândul tău. Te rog să-l ajuți pe Jeremy!

De parcă aș putea să uit vremurile când eram atât de fragilă și aveam pielea atât de subțire, încât mi se părea că-mi șuieră

viscolul prin vene și-mi îngheață măduva oaselor. Vremea când, imediat după ce venisem la Salonul Ilir, eram sigură că polițiștii aveau să apară în orice clipă, ca să termine ce-au început. Locuiesc aici de suficient timp ca să mă aventurez pe stradă, chiar să trec pe lângă duba poliției fără să tremur sau să-mi ascund obrazul. Nimeni nu m-ar recunoaște acum, chiar dacă m-ar ști dinainte, pentru că am crescut câțiva centimetri și m-am străduit să adopt o postură nouă, să-mi țin altfel corpul. Merg chiar mai lent decât respir, fiecare inspirație și expirație vine și pleacă în ritmul în care înflorește și se ofilește o floare.

Dar nu pot să mă aventurez în zona temperată sau în apropierea colegiului fără să-mi răsune în cap uruitul motoarelor poliției și huiduielile mulțimii. O parte din mine e convinsă că, dacă mă apropii de campus, bărbați în uniformă mă vor încătușa imediat și mă vor arunca în dubă.

Așa că încerc să-l ajut pe Jeremy cât pot. Îi datorez mult lui Hernan și angajaților săi, mai vechi sau mai noi. Nici înainte nu mi-a plăcut să stau de vorbă cu oamenii, dar acum îmi place și mai puțin. O parte din mine așteaptă și acum să termin gluma începută în subsolul Barului Public, de parcă timpul s-ar fi oprit la jumătatea unei silabe și nu a aflat cum să curgă din nou, indiferent ce spune calendarul.

Apropo de calendar, e deja 4 Azur înainte de Albastru. Asta înseamnă că Bianca e pe la jumătatea programului la colegiu, poate a terminat deja două treimi din el. Mă va fi uitat până acum. Va duce o viață incredibilă, va ajuta mulți oameni, își va face mulți prieteni. Eu îmi fac prieteni chiar mai greu decât merg, dar oricine o vede prima oară pe Bianca o iubește. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

— Te rog! stăruie Jeremy, cu o voce care-mi aduce aminte atât de mult de ea. Trebuie să învăț! Nu am unde să merg în altă parte.

Mă uit la el cu ochi care sper să fie blânzi și-i șoptesc:

— Urmărește-mă cum lucrez.

•

Oamenii sosesc la ușa decorată a Salonului Ilir cu răsuflarea întretăiată. Au plecat în grabă de la serviciu și trebuie să se întoarcă repede înapoi. Mecanismele instrumentelor de măsurat timpul înghit minut după minut și ei nu mai suportă să circule sub cerul ăsta nemilos. Sună și bat până li se deschide ușa

aurită. Îi vedem cum stau pe treptele de la intrare, foindu-se și chiar pălăvrăgind unii cu alții. Umerii adunați, gâturile încordate suficient cât să li se vadă tendoanele.

Când, în sfârșit, deschid ușa, le fac semn să intre și le întind o plasă roșu-auriu, țesută, în care să-și pună ceasurile. Apoi îi conduc în sala de așteptare, unde văd un pendul aparent nemișcat. Pe peretele opus, cel din stânga lor, cuvinte de alinare se scurg atât de lent pe un ecran, că riști să ațipești până apare cuvântul următor. Covorul argelan țesut de mână absoarbe orice sunet, odată ce vizitatorii și-au scos pantofii. Pe un scaun doarme Cyrus, o marmotă cu blană aurie unduioasă și pseudopode albastre catifelate, retractile. Majoritatea oamenilor n-au mai văzut o marmotă înainte, cu atât mai puțin una adultă, care cântărește cât un copilaș. Unii mai îndrăzneți se apleacă și o ating. La început, mârâitul ei mulțumit îi sperie, apoi îi relaxează.

Nu începem să preparăm amestecul de cafea cu efect calmant și produsele de patiserie cu geometrie complexă decât la sosirea lor, iar procesul acesta implică trei persoane. De cele mai multe ori, clienții își trag sufletul treptat și nu mai scutură din cap în toate direcțiile. Unii se ridică și pleacă, pur și simplu.

Când ies din sala de așteptare, merg în salonul principal și se uită lung la pernele brodate de pe podea, mesele joase, tapiseriile de pe pereți și rafturile pline cu cărți atât de vechi, că li s-au încețoșat cristalele. Stau în picioare, încă respirând sacadat și aduși de spate, și încearcă să se impună. Iar eu sunt singura persoană care le face față în camera aceea răcoroasă, cu mireasmă de kaki.

Întotdeauna le ofer un zâmbet și le fac semn să se așeze pe perne, apoi le torn în cești, în pârâiașe delicate, cafea cu aromă de cuișoare. Încep să vorbească, să spargă liniștea, iar eu îi las în pace. Când, în cele din urmă, se opresc, le șoptesc ceva, un rând dintr-una din cărțile preferate de Hernan, iar ei trebuie să se concentreze ca să audă ce spun. Într-un sfârșit, în salon mai intră cineva, Kate sau Meg, și pișcă discret coardele unei țitere.

În spatele meu, o morișcă își încetinește rotirea în ritm imperceptibil, iar muzica se stinge și ea treptat – acestea sunt trucuri menite să le anestezieze simțul timpului, măcar o vreme. Îmi număr respirațiile și respir tot mai rar de fiecare dată, așa cum am exersat. Stau așezată, cuprinsă de moleșeală, cu

volanele din jurul gleznelor vârâte sub picioare.

Între timp, îi studiez pe rând. Hernan mă învață să-i citesc pe oameni, să fiu atentă la orice indiciu, cât de mic, care trădează ce se întâmplă cu ei, ca să le pot aduce mângâiere prin gesturi discrete. Mi-am descoperit o latură pe care înainte doar mi-o bănuiam și am constatat că e mai ușor decât credeam să preiau controlul într-o situație care implică o altă persoană, câtă vreme joc un rol bine definit și începem cu un moment de liniște. Îmi place să-i ajut pe acești oameni, care întrețin fermele rotitoare sau se ocupă ca fluxul de deșeuri să ajungă la uzina de reciclare, să creadă că pot supraviețui încă unui ciclu de coborâre și ridicare a jaluzelelor.

Când s-au potolit suficient ca să mă audă, fac un lucru care, aparent, presupune un efort uriaș: inițiez o conversație.

Salonul Ilir e astfel conceput încât să semene cu o cafenea din Zagreb, cel mai mare oraș de pe Pământ de la începutul Erei Strălucirii. Dar, la un moment dat, Hernan și-a dat seama că ceea ce le trebuie locuitorilor din Xiosphant e un loc în care să piardă noțiunea timpului.

Cel mai nou client are pe față urme de arsuri care îi acoperă un ochi și îi conturează o porțiune chealā dintr-o parte a capului. Poate a suferit un accident de muncă sau s-a expus, fie și scurt, la soare (mă gândesc la mama și tresar, dar în sinea mea, ca să nu-l supăr).

— Mi se zice Bob Mustață, asta pentru că am mustață, îmi spune el.

Într-adevăr, are o mustață impresionantă: neagră, stufoasă, cu vârfuri ascuțite, răsucite înspre buzele pline.

Sunt tentată să cred că nu dorește decât să fie într-un loc în care să nu-l întrebe nimeni de rănile sale, în care cineva să se uite la el fără să i se ghicească mila în priviri. Dar îl studiez mai atent: ochiul care privește în jos, felul în care strânge unealta de lucru, spasmul de anxietate când citez dintr-un poem despre *Firul de aur al obligației și îngrijirii.* Se simte vinovat de ceva, dar nu vrea să vorbească despre asta. Orice-ar fi la mijloc, se teme că lucrul acela va ieși la suprafață și îl va distruge – mă identific cu el și îl înțeleg mai bine decât oricine altcineva.

Așa că apelăm la ceea ce Hernan numește Dansul ocolit. Nu-i pun întrebări, conversăm superficial despre artă, muzică, filosofie, subiecte niciodată abordate în Xiosphant. În Zagreb, pe

vremea când orașul era la apogeu, cei înstăriți veneau din alte orașe-state – tocmai din Khartoum, New Shanghai și Ulan Bator – pe calea ferată lentă, care șerpuia pe dedesubtul suprafeței toxice, la mare adâncime, numai ca să stea în camere ca aceasta și să vorbească despre nimicuri.

Bob refuză și să sugereze ce păcat îl macină, dar vorbește cu înflăcărare despre un desen animat din copilăria lui, difuzat la Grand Cinema înainte de a se coborî jaluzelele. Desenează cu mâinile prin aer, încercând să descrie povestea. La un moment dat, instinctul mă îndeamnă să menționez alte forme de artă, ca sculptura, și se blochează.

Chiar înainte de finalul sesiunii noastre, aflu păcatul lui Bob: trebuie să facă ceva cu mâinile cât supraveghează utilajele enorme de la lucru. Așa că s-a apucat de cioplit figurine din lemn de banian și vrea să le dăruiască altora. Dar cadourile îi fac pe xiosphanți să se simtă stânjeniți, să devină suspicioși, chiar să se înfurie. Dacă o persoană îți oferă ceva, îți sugerează că ai nevoie de ajutor sau vrea să intre cu forța în viața ta. „Un lucru gratis e de două ori blestemat”, așa se zice pe-aici. Poate doar Bianca nu crede asta.

Nu mai am timp să-l asigur pe Bob că nu a făcut nimic rău, deși la salon ne prefacem că avem tot timpul din lume. Așa că mă mulțumesc să-i spun cu voce moale:

— Dacă mai vii pe-aici, adu-mi o figurină cioplită de tine! O voi ține lângă patul meu.

În primă instanță, dă înapoi, pentru că nu acceptă mila mea. Dar când vede că expresia feței mele nu s-a schimbat, încuviințează din cap, zâmbește ușor și pleacă repede, fiindcă a întârziat la serviciu.

Revenită în zona de pregătire, Jeremy mă primește bâlbâind un șir de laude la adresa măiestriei mele, dar e mai speriat ca oricând că nu se va descurca în meseria asta. Îi spun să tacă și așteaptă destul de mult să-i vorbesc:

— Poate ne ocupăm împreună de clientul următor.

Devine exagerat de recunoscător, aproape că îi dau lacrimile, iar eu îmi amintesc că, de fapt, nu are unde altundeva să se ducă.

•

Nu mă pot abține să-l studiez pe Hernan așa cum m-a învățat el să-i studiez pe alții. Stă într-un fotoliu care arată mai

confortabil decât este, cu niște aripi albe mari și valuri și bărci sculptate pe brațe. Cyrus i s-a cuibărit în poală și mormăie de plăcere, în timp ce Hernan îi ciufulește urechile cu mâna dreaptă.

Hernan își asumă un risc mare, pentru că Cyrus s-a întors pe spate, afișându-și glanda de pe burtă, care scuipă urgent jumătate de litru de acid dacă îl sperie ceva. Acidul nu omoară, dar ustură teribil și lasă urme permanente. Totuși, Hernan pare calm. Poartă tunica sa obișnuită, cu fir de aur, și pantalonii de in, dar e desculț. Însă degetul său mare de la mâna stângă e prins ca într-o menghină între celelalte, ca și cum Hernan ar vrea să țină o temere la distanță.

M-am cocoțat pe un munte de perne gata să se dărâme, în biroul lui Hernan, strâmt, dar debordând de frumusețe. Pereții negri sunt acoperiți cu statuete din pietre prețioase care trebuie să fi provenit dintr-un meteorit, tablouri în alb și roșu, în acuarelă, cu Tânărul Tată, făcute de cineva care a riscat să orbească pentru a le picta, șiraguri de pene de un albastru intens, de la păsări pe care nu le-am văzut niciodată.

Lucrez aici de foarte multă vreme, dar tot nu-l înțeleg pe Hernan. Nu-l înțeleg deloc. Tot ceea ce ține de el și Salonul Ilir respinge cu brutalitate valorile xiosphante. Nu doar prin felul în care încercăm să slăbim lațul timpului de la gâtul oamenilor, ci și prin omagiul adus Zagrebului, unul dintre cele șapte orașe-state care și-au pus la bătaie resursele ca să construiască nava-mamă și să vină pe planeta asta.

Când eram mică, în blocul meu locuia un bărbat care a pomenit odată, în public, că avusese, credea el, strămoși în compartimentul Calgary al navei-mamă. Oamenii au început să șușotească între ei că voia să se detașeze de restul lumii. I-am auzit pe părinți șoptind cuvintele grele la adresa lui, chiar înainte de ridicarea jaluzelelor. La scurtă vreme, și-a pierdut slujba și a fost nevoit să se mute. Nu știu ce s-a ales de el după aceea.

— Acum toți suntem xiosphanți, pretind oamenii, ca și cum cele șapte orașe s-ar fi topit într-un singur popor din clipa când am pășit pe planeta asta.

Nici măcar Bianca nu pomenea de originea ei când tăifăsuiam în șoaptă după stingere.

Hernan afirmă cu mândrie că familia lui se trage din Zagreb –

o mărturisire și mai șocantă, dacă te gândești la ce scrie în cărțile de istorie. Nu șovăie, nu critică, nu e stânjenit de propria sa impolitețe. Pur și simplu își proclamă originea, deseori chiar înainte de a ne ține, mie și celorlalte ajutoare, un adevărat curs despre ce frumos era pe vremea când Zagrebul se afla pe culmile gloriei.

Despre ce s-a petrecut mai târziu nu vorbește prea mult.

Totuși, Hernan se teme de ceva sau pur și simplu așteaptă să se producă o tragedie. Locul ăsta nu va exista la nesfârșit, o știm cu toții, dar el o știe mai bine decât noi.

— Știi de ce venea mama ta aici? mă întreabă el fără să-și ia ochii de la Cyrus.

— Da, răspund, fără a sta pe gânduri.

— Serios? Vai de mine! Spune-mi și mie, rogu-te! Întotdeauna am vrut să-i aflu motivul.

— Păi… ăăă… Era mai mereu obosită și țâfnoasă. Știi, mama a fost trezorier la una din fermele rotative. Treaba ei era să dreagă ce stricau alții. Pe urmă venea acasă, iar tata…

Fac o pauză și deviez discuția înainte să atingem subiecte dezagreabile.

— Așa că a venit aici să-și găsească liniștea. Cel puțin așa am crezut eu.

— Mama ta era o artistă foarte talentată, care nu a avut ocazia să-și expună creația în fața altora. Ca mulți dintre clienții noștri, vei vedea. Dar a crezut în asimilare și în a fi un bun xiosphant și și-a petrecut viața ungând roțile ca să meargă treaba. Cred că, într-o oarecare măsură, ne dezaproba salonul, cu stilul lui decadent, dar eram singurii care îi puteau oferi ceea ce îi trebuia. Indiferent ce anume. Cum am zis, nu știu ce-i trebuia.

— Ce fel de artă? întreb cu glas șoptit, care sună altfel ca de obicei.

Nu vreau să stric momentul acesta, regizat fără voie de Cyrus și de mine.

Hernan se rezumă să arate spre unul din tablourile înghesuite pe pereți: o fetiță în fața unei grămezi de orz proaspăt de la fermă. Fetița e o pată maronie, scoasă în evidență de nuanțele verzi și albe de pe cămașă și volanele de la glezne, iar tulpinile de orz sunt de un galben tomnatic.

Mama mea a pictat tabloul, dar eu nu am văzut-o niciodată

lucrând la el.
Îl privesc îndelung, până când imaginea se pierde în tușe, dar nu reușesc să-l transform într-o scenă, oricât aș încerca. Nu-i decât o fetiță lângă niște orz, niciun context. Cu cât mă străduiesc mai mult să-mi închipui scena și s-o plasez pe mama în ea, cu atât mai pregnant resimt senzația unei absențe, până când absența devine însăși esența tabloului. Îmi aud propria respirație bâlbâită, ca un ecou al torsului lui Cyrus și îmi sug buza de jos. Când îmi recapăt vocea, rostesc:
— Nu cred că dezaproba prea mult locul ăsta. Doar m-a adus și pe mine aici.
— Așa-i, spune Hernan, legănându-l pe Cyrus. Sau poate s-a gândit că vei avea nevoie de el odată și odată, chiar mai mult decât ea.

MOUTH

Alyssa și Mouth se întâlniră la un pahar la *Calea Strâmbă,* imediat ce Mouth venise de la încă o întrunire politică, unde toată lumea cita din gânditorii antici, ca Mayhew și Grantham. („Dormi când ți-e somn, joacă-te când ai chef” și „Oamenii sunt prizonierii zidurilor pe care le ridică singuri”.)
— Măcar știi ce urmărești? întrebă Alyssa, simțind duhoare de subsol de fabrică pe hainele lui Mouth. De ce te lași absorbită de politică? Nu ziceai tu că politica e pentru coloniști?
— Politica e o pierdere de timp, pufni Mouth. Acum nu e vorba de politică.
Problema era că Alyssa o cunoștea foarte bine pe Mouth. Ea era cea care se ținea tare când Mouth visa urât, o îngrijea când făcea crize provocate de lumină și plângea pe umărul ei când nu mai suporta să călătorească. Mouth o învățase să prindă nevăstuici de sub scoarța drumului, dacă nu avea ce mânca, iar Alyssa îi arătase cum să tragă cu pușca. Și tot Alyssa o învățase niște cântece de la petrecerea ei de *bar mitzvah* și poveștile din Tora, unele despre nomazi. Așa că Alyssa știa ori de câte ori Mouth ascundea ceva.
— E vorba despre ce ți-am spus mai demult, că tu și cu mine s-ar putea să fim prea bătrâne pentru contrabandă, spuse

Alyssa, apoi sorbi din băutură și scoase o grimasă. Acum te dai mare umblând cu adepți de-ai lui Grantham, care nici să se masturbeze n-au învățat încă. Nu trebuie să demonstrezi nimănui nimic, iubire. Nici măcar nu ești mult mai bătrână decât mine. Și, oricum, nu m-am referit la îmbătrânirea fizică. Am vrut să zic că m-am cam săturat. Visez că merg pe drum și-o sfârșesc într-o groapă. Chiar dacă am avea tunel și furnizor, tot am fi blocați aici.

Mouth oftă și trase un gât zdravăn de gin cu lapte. Băutura asta locală avea gust de unt de pisică stricat. Sincer, și untul de pisică proaspăt avea tot gust de stricat. Cine-o să dea bauxită pe unt de pisică? Mouth înțelegea destul din „calendarul" ăla ca să-și dea seama că George îi ducea cu zăhărelul de 30 de cicluri.

— Lucrez la ceva.

— Îhî, făcu Alyssa uitându-se lung la Mouth. Îi șmecherești pe puștii ăștia? Sau ce?

Mouth privi în jur, de parcă spioni de-ai guvernului s-ar fi ascuns în spatele placardei urâte de afară, care comemora victimele panicii ce cuprinsese vitele foarte demult, în A Șaptea Eră a Norocului.

— Trebuie să intru în Palat, spuse Mouth, renunțând să păstreze secretul față de Alyssa. Am nevoie de ceva de acolo. Probabil ei nici nu știu că-l au. Pentru alții nu valorează nimic, dar pentru mine e neprețuit. Mai ții minte că am dispărut după întâlnirea noastră cu George Trezorierul? Am cercetat intrările și ieșirile și am constatat că n-am cum să intru în Palat singură. Până și paznicii au paznicii lor.

— Deci îți trebuie un hoț. Cineva care se pricepe să intre prin efracție în clădiri ca aceea.

De când o cunoștea Mouth, Alyssei îi plăcuseră poveștile cu hoți care fură din palate. O atrăgea farmecul, deghizarea sau inevitabila seducere a unui conte frumușel. Alyssa omorâse trei oameni cu un singur cuțit, sub ochii lui Mouth, dar se topea toată când asculta înregistrări vechi cu actori morți de mult, jucând într-o piesă cu sex și jafuri. Orașul ei natal nu avea palat, nici prinți, nici consilieri. Copiii argelani creșteau cu drame și istorisiri despre casele frumoase din Xiosphant, transformate în basme cu frunze de aur, mahon și catifea, cu trompete și leșinuri de câte ori intra cineva într-o încăpere. Nu visezi la prinți decât dacă n-ai cunoscut niciunul.

— Fără hoți! mormăi Mouth. Nu prea se fură în zona bogătașilor, după ce-a pățit ultima persoană care a furat. Oricum, n-am vreme să recrutez un maestru nonșalant al deghizării, numai ca să fur un obiect dintr-un seif uriaș.

— Dar ce anume vrei să furi?

Mouth ezită.

— E… tot ce-a mai rămas din cultura mea. Oamenii care m-au crescut.

— Nomazii?

Alyssa se lumină la față, pentru că dintotdeauna voise să afle mai multe despre copilăria ei.

Mouth avea să bea mult mai mult gin cu lapte dacă urma să discute despre asta. Trecuse mult timp de când își redusese copilăria la două-trei anecdote drăguțe despre „nomazii care m-au crescut”, concepute cu mare grijă, ca să nu devieze în zone dureroase. Dar Alyssa afișa mina aceea la care apela ori de câte ori Mouth suferea de rău de lumină și încerca să se ascundă. Și poate că Mouth îi datora mai mult decât o simplă poveste învățată pe de rost.

Ray veni la timp să le umple cănile.

— Ne spuneam Cetățenii, începu Mouth, fără grabă. Aveam o cu totul altă relație cu drumul decât Curierii Descurcăreți. Adică drumul era casa noastră, nu doar spațiul pe care îl străbăteam dintr-un loc într-altul. Sună aiurea când povestesc așa. Noi credeam că, dacă ne continuăm drumul, ne învățăm cu ziua și cu noaptea. Ne opream în orășele și în fiecare din ele ne transformam în altceva. Într-unul eram actori nomazi, trupe de teatru sau muzicanți. În următorul, eram tâmplari sau angajați la deratizare. Ne pricepeam de minune să devenim orice voiau localnicii să devenim, așa că ne câștigam traiul fără probleme. Până într-o zi.

Alyssa afișa acum aceeași expresie ca atunci când își asculta actorii de demult interpretând o poveste de iubire tristă – de parcă pierderea suferită de Mouth era cea mai frumoasă parte a unei istorisiri sfâșietoare. Mouth încercă să n-o condamne pentru asta.

— Odată, vorbi Mouth, am mers mai departe decât oricând altă dată, probabil mai departe decât oricine. Am ajuns la celălalt capăt al lumii, unde era un canion. Destul de lat să încapă în el cinci orașe ca Xiosphantul. Nu puteai să-l traversezi,

nu puteai construi un pod așa de lat nici dacă aveai la dispoziție toate metalele grele din lume. Stăteam cu gura căscată și ne uitam pe partea cealaltă, prin ceață, încercând să vedem până în fundul canionului. Pe urmă am făcut stânga-mprejur și ne-am întors de unde am plecat.

— Deci cum furăm obiectul ăla din Palat? se interesă Alyssa.

— Tu nu furi nimic. Te bucuri de vacanță și trăiești de pe urma ultimei prăzi, asta dacă George nu ne trage clapa. Acum, șansa noastră e cincizeci la sută țeapă.

— Chiar îți închipui că am de gând să te las să faci asta singură? întrebă Alyssa, lovind masa cu palma, etalându-și manichiura proaspătă. Cel fel de scorpie mă crezi?

— Una care știe că nu-i treaba ei.

— Tacă-ți fleanca! Ești colega mea de somn. Întotdeauna ne-am apărat una pe alta. Asta n-o să-nceteze numai pentru că nu mai suntem pe drum.

Mouth se uită la Alyssa. Ochi mari, sclipitori. Nări care freamătă ușor, cap dat pe spate, dezvăluind gâtul și clavicula delicată.

— Te rog ceva, numai de data asta. Nu te băga! Deja știu că se va împuți treaba.

Alyssa nu se dădu bătută prea ușor, dar în cele din urmă cedă și plecă să vadă ce fac ceilalți curieri, care stăteau îngrămădiți în spatele unui magazin de mobilă, așteptând ca George să le dezlege afacerile încâlcite.

Mouth se întâlnea cu informatoarea ei întotdeauna în același loc, la o măsuță din lemn de banian nelăcuită, în pivnița cu miros de condimente și drojdie a unui restaurant unde se servea terci de ovăz. Și întotdeauna la trei bătăi după fumul roșu-albastru. De obicei, Mouth ajungea prima și stătea singură, nemișcată și cocoșată ca banianii negri aliniați de-a lungul ravenelor secate din Întinderile Nordice.

Fata întârzie ca de obicei, marcată de o suferință care-i întrista ochii și lăsa riduri adânci pe un chip parcă destinat doar să zâmbească.

— Salut! mormăi, așezându-se vizavi de Mouth. Mulțumesc că m-ai așteptat.

Bianca avea pomeți înalți, urechi ca două picături de rouă și o siguranță de sine rafinată, tipică păturii conducătoare din Xiosphant – îți dădeai seama imediat că unii dintre strămoșii ei

călătoriseră în compartimentul New Shanghai, deși în oraș nu puteai spune asta cu glas tare.

— În ultima vreme, îi văd fața oriunde întorc capul și îmi vine să urlu, zise ea.

— Am pierdut și eu mulți oameni dragi, știu ce înseamnă când trecutul devine iluzie optică.

Mouth rumega fiecare vorbă înainte de a o rosti.

— Și cum faci? Cum faci să nu țipi și să spargi de câte ori vezi pe cineva despre care știi că a murit?

Mouth nu avea un răspuns la întrebarea asta. Motivul pentru care se întâlnea cu Bianca era tocmai ca să-i împace pe morți, dar asta nu o privea pe fată.

Idioții dosiseră invenția într-un seif din Palat, la numai doi kilometri de locul unde se aflau ele acum, și poate că ăsta era, la urma urmei, motivul pentru care Mouth reușise să înșele moartea de atâtea ori. Așa că se strădui să-i spună ceva potrivit Biancăi:

— Nu știu. Visele dau buzna în realitate tot timpul și nu-ți poți permite să-ți irosești energia enervându-te pe ele.

Banianii din care era făcută masa crescuseră din semințe de pe Pământ, combinate cu ADN din flora locală. Rezultatul era o pulpă uleioasă, scoarță tare și ramuri crescute aiurea.

— Nu sunt nervoasă pe vise.

Bianca râse și scutură din cap. Nu-și duse ideea până la capăt, pentru că veni chelnerul și îi comandă votcă tulbure pentru amândouă. Mouth sesiză că, față de prima lor întâlnire, limbajul ei devenise mai puțin formal, iar ea făcea mai puține încercări stângace de a-i imprima lui Mouth un anumit statut social.

Mouth vizitase de trei ori Piața Întemeietorilor din apropierea Palatului, ca să găsească posibile intrări și ieșiri din Palat, dar nu descoperi nicio breșă în securitate. Însă observase altceva: un grup de tineri agitați, care făceau același lucru ca ea. Trăsese cu urechea la ei destul ca să-și dea seama că erau implicați în revoltă și puneau la cale ceva serios, poate o lovitură politică, și știau un pasaj secret care ducea exact în Palat. În plus, știau cum să iasă din Palat fără să-i prindă gărzile. De atunci, Mouth participa la toate întrunirile politice de care afla.

Însă niciunul din liderii revoltei nu avea încredere în Mouth. Cu excepția Biancăi, care înghițea poveștile ei despre locuri în

care lucrurile decurgeau total diferit – inclusiv Argelo, „orașul care nu doarme niciodată”.

Chelnerul le aduse băutura.

— Prietena ta și-a dat viața pentru revoltă, nu? Așa că îi cinstești memoria cât poți.

Mouth se sili să bea, deși mirosul îi făcea greață.

— Sophie nu făcea parte din mișcarea revoltei, spuse Bianca, scuturând din cap. Nici eu, pe vremea aceea. Eram niște copile și ne jucam de-a revoluția. N-am fi răsturnat nici măcar o măsuță de cafea. Apoi Sophie… a declarat că a furat câțiva dolari de hrană pe care, de fapt, îi împrumutasem eu.

Se înecă cu votca și scoase un mic șuierat din gât, apoi adăugă:

— Ridicol e că, dacă ar fi găsit banii în buzunarul meu, și nu al ei, probabil m-ar fi lăsat să plec cu un avertisment. Dar s-au uitat o singură dată la ea și au hotărât că trebuie să moară.

— Încercau să transmită un mesaj, rosti Mouth.

— Erau manevrați de mașinăria guvernului. Nu încercau să facă nimic, zău!

O singură lanternă lumina pivnița deasupra capului Biancăi, aruncând umbre care-i colorau ochii în negru și-i alungeau gura.

— Cei mai mulți oameni mor dintr-o prostie. Singura speranță e că te poți face auzit înainte să-nchizi ochii definitiv.

Mouth se forță să mai tragă o înghițitură ca s-o încurajeze pe fată să bea și ea.

— Nici măcar n-am apucat să-i spun lui Sophie ce mult însemna pentru mine, zise Bianca. Mi-am dat seama de asta numai după ce n-a mai fost. Nimeni nu i-a cunoscut latura pe care am ajuns să i-o cunosc când stăteam doar noi două. Avea o intuiție uimitoare. Abia așteptam să văd cum evoluează. Lumea întreagă ar fi admirat-o. Of, dacă n-ar fi…

Își mușcă limba și scuipă puțin sânge, dar se abținu să verse lacrimi, de parcă nici să plângă n-ar fi meritat.

Mouth nu înțelegea de ce trebuise Bianca să se alăture rebelilor, din moment ce, dacă stătea la locul ei, probabil că o aștepta o funcție de conducere în guvernul xiosphant, una care i-ar fi permis să facă schimbări din interior. Dar Bianca insista că nu vrea să fie cooptată, să devină o parte a problemei, și nu mai putea da dovadă de prudență după ce pățise prietena ei.

— Nu știu ce puneți la cale tu și prietenii tăi, dar sună a

treabă dificilă, șopti Mouth. Și n-ar fi exclus să te poți folosi de cunoștințele mele ca să introduci și să scoți chestii periculoase din locuri sigure.

Mouth încerca să vorbească pe un ton obișnuit, ca și cum se oferea să-i ajute pe prietenii ei din altruism, dar înțelegea că nu mai are timp. Aveau să acționeze curând, iar ea trebuia să fie de față.

O afecta atât de mult ideea că n-aveau să mai fie Curierii Descurcăreți, de parcă își pierdea familia a doua oară, de parcă trebuia să plângă așa cum plânsese după moartea Cetățenilor. Mouth se convinsese cumva că, dacă ar pune mâna pe Invenție și ar reînvia o părticică din Cetățeni, atunci ar accepta orice ar urma după aceea.

Se gândi ce anume să-i spună Biancăi ca s-o determine să lase garda jos.

— N-ai să găsești pe nimeni în oraș cu experiența mea la mutatul obiectelor de valoare.

— Dar de ce ai vrea tu să ne ajuți, în primul rând? întrebă Bianca, privind-o lung și încruntat. Am crezut că ești doar în trecere prin oraș. De ce te-ai implica în politica locală?

Mouth se gândi să-i spună adevărul, dar se răzgândi. Se scărpină la urechi cu încheieturile degetelor și zise:

— Nici măcar nu știu când voi putea pleca. Tunelul nostru s-a... surpat. Și nu pot să suport felul în care orașul ăsta exploatează oamenii. Nimeni nu face altceva decât să lucreze și să doarmă, să lucreze și să doarmă, până cade mort. Nu sunt genul de persoană care refuză să pună capăt nedreptăților cu propriile mâini când le vede cu ochii ei.

Mouth tăcu ca să verifice dacă nu exagerase cu lauda de sine. Când ridică ochii, Bianca o cerceta din priviri, de parcă ar fi vrut să se convingă că e adevărată și o poate ajuta. Fata se pregătea să-și sacrifice viața pentru că prietena ei murise inutil și era suficient de inteligentă ca să-i fie frică de asta.

SOPHIE

Mă uit peste umăr de câte ori mă aventurez afară. Orice mansardă pătată de funingine, orice cărucior cu mâncare de pe

trotuar se transformă în mulțime furioasă sau în pluton de poliție. Mă crispez și uit să respir de câte ori mă gândesc că sunt pe cale să fiu prinsă. Deși nu mă caută nimeni, văd amenințări peste tot. Ca și cum amintirea execuției mele e cioplită în fiecare zid ros de vreme și-n fiecare cărămidă căzută pe jos. Nu pot ieși pe stradă fără să am impresia că sunt tot în mâinile polițiștilor, așteptând să mă arunce în brațele morții.

Dar când întorc capul constat că viața decurge normal în oraș. Copiii se joacă de-a „găsește umbra" în șantierul înconjurat de un gard înalt, se pitesc în spatele unor strunguri și excavatoare. Demult, înainte de vremea mea, șantierul era teren de joacă, dar s-a decis că spațiul era necesar pentru lucruri mai importante. Copiii însă tot acolo se joacă. Are loc schimbul de tură al instalatorilor, fiindcă bate Al Nouălea Clopot, iar ei se întâlnesc pe o anumită porțiune din trotuar, în salopete noroioase, ca să rostească vechi cuvinte de consolare ritualice în fața instalatorilor care trebuie să lucreze până la stingere. Un bătrân frământă aluat de copt în fața unui magazin, în același loc în care îl frământa și în copilăria părinților mei. Calc pe pliante de la Grand Cinema și reviste ieftine cu povești de dragoste, ambele tipărite pe lemn de banian reciclat.

În timp ce mă îndrept spre noapte, mă gândesc la ce i-aș spune Biancăi dacă ar fi aici, dar nu mai am cum să știu ce mi-ar răspunde ea.

Unele clădiri din acest cartier dăinuie de la începuturile orașului; le ghicești după blocurile de piatră albă perfecte, excavate de nava-mamă sau un excavator aerian, dar mai ales după detaliile clasice. După ele vin, cronologic, alte clădiri, printre care și Salonul Ilir, care s-au construit pe vremea Lungii Insomnii, când jumătate din populația Xiosphantului a plecat să întemeieze un oraș nou, dincolo de mare, sau mai multe orașe mici. Le poți stabili vârsta după cărămida afumată, arsă într-un tip de furnal pe care nu mai știm să-l facem. Urmează o aglomerație de clădiri în stiluri diferite, din cărămidă mai aspră și piatră strunjită manual, extrasă de dincolo de întinderile Nordice, în încercarea rudimentară de a imita vechiul stil de ornamentare. Am avut și o scurtă perioadă interbelică în care prospectorii găseau tot timpul meteoriți prețioși, iar comerțul cu Argelo ne aducea numeroase decorațiuni lucrate manual. Vin apoi toate clădirile ultimelor opt generații, când am construit cu

îndârjire, pe bani cât mai puțini, mari blocuri de ciment, ca acela în care am locuit și eu. Poți afla întreaga istorie a orașului doar uitându-te la clădirile din orice cartier.

Ajung la crăpătura din zid prin care m-am strecurat de atâtea ori și îmi desprind fusta de manșetele pantalonilor. Am o ezitare, mă uit la versantul Bătrânei Mame și-mi amintesc de arme și insulte, de loviturile primite în picioare. Vânătăile s-au vindecat de mult, dar eu le simt și acum pe dinăuntrul meu.

Apoi încep să urc, pentru că abia aștept să mă întâlnesc cu prietena mea.

Cunosc fiecare crăpătură și ieșitură a Bătrânei Mame doar după atingere și sunt convinsă că aș putea s-o escaladez și legată la ochi. Urcușul, care aproape că m-a omorât când m-am cățărat pe stâncă sub amenințarea armelor, a devenit o relaxare, un recipient în care îmi golesc mintea de gânduri. Îmi las trupul să caute singur locuri în care să-mi fixez palmele și tălpile, în timp ce dau afară din mine, cu fiecare răsuflare, toate grijile. Chiar dacă îmi pierd echilibrul sau ratez un ieșind, știu cum să mă redresez. Și știu că trebuie să mă odihnesc dacă mă prinde un cârcel. Numai că, dacă mă uit înapoi și văd peretele abrupt și stâncile ascuțite din fundul prăpastiei sau dacă privesc înainte și zăbovesc prea mult cu gândul la primul meu urcuș, mă cuprinde panica. Nu-mi mai pot controla respirația, mi se înmoaie degetele, mă copleșește frica, văd puști în fața ochilor și sunt la un pas de a mă prăbuși.

Acela e momentul când trebuie să mă opresc, să inspir adânc și să-mi spun: *De data asta, urci pentru că vrei. Tu deții controlul. Așa dovedești că ești mai puternică decât monștrii care te-au obligat să urci panta prima oară.*

Când ajung în vârf, mă așteaptă Rose. Tentaculele ei formează bucle mari, de parcă îmi urmărește progresul cu ele. Lasă capul în jos și-și desface cleștele într-un gest de bun venit, care deja mi-e familiar. Își ține picioarele din față îndoite, ca să se poată ghemui și să-mi primească îmbrățișarea. Orificiile lăptoase de pe părțile laterale ale capului, deasupra cleștelui, se închid puțin, conferindu-i o expresie melancolică. Gura de crocodil, rotundă – redată întotdeauna lacomă și devoratoare în imaginile prezentate elevilor la școală – pare să zâmbească, dar gâfâie ușor în aerul cald. Blana ei, asemănătoare cu lâna, lucește discret, iridescentă. Rose se retrage din lumina de aici,

de sus, dar îmi dă voie să mă apropii de ea.

— Nici nu știi cât mă bucur că te văd, îi spun, trăgându-mi sufletul. N-am vrut să te fac să aștepți. Am devenit expertă în a-i face pe alții să aștepte după mine, dar tu n-ar trebui să fii printre ei.

Rose nu pare să înțeleagă nimic din spusele mele, de-asta pot să-i vorbesc cu atâta ușurință, dar dă semne că-mi ghicește stările emoționale, ceea ce, pentru mine, e destul. Am botezat-o Rose după forma de trandafir a orașului pe care mi l-a arătat când ne-am cunoscut.

Deschid rucsacul pe care l-am cărat în spate pe parcursul urcușului interminabil și scot din el mici atenții pentru ea.

— Nu-i cine știe ce, de data asta. Aș vrea să te răsplătesc după cum meriți. Sau să-ți fiu o prietenă mai bună.

I-am adus mure de la una din fermele cele mai mici (e aproape imposibil să le obții, dar eu am un client cu relații) și câteva mostre de tehnologie xiosphantă.

— Ăsta e pentru testarea calității apei, îi spun, ținând în mână o cutie dreptunghiulară gri cu roșu, cu o buclă mare la un capăt. Scufunzi partea curbată în apă și te uiți la culoarea de pe partea asta. Avem mari probleme cu contaminarea și mi-am zis că poate aveți și voi.

Rose îmi mulțumește și, cu un tentacul, îmi întinde cadoul adus pentru mine. E o sferă cu țepi verde-închis și albaștri la vârf, cu o prelungire lungă, alb-gălbuie. Țepii sunt lungi cât inelarul meu și freamătă în vânt. Prelungirea rece ca gheața îmi arde pielea degetelor. Iau o pânză din rucsac, ca s-o pot ține în mână.

Mă uit la ea mult timp până să-mi dau seama ce este: o floare. O plantă rezistentă care crește în întunericul de acolo, fără soare, poate chiar fără apă lichidă. Dacă nu se poate baza pe fotosinteză, atunci cum trăiește? Țepii surprind lumina amurgului și par să licărească, verdele și albastrul lor tot mai intens și delicat sub privirea mea stăruitoare. Nu va supraviețui în niciun caz pe drumul de întoarcere în Xiosphant, așa că mi-o întipăresc în memorie în timp ce Rose se odihnește lângă mine.

— Să știi că sunt fericită, îi spun, fără să-mi iau ochii de la petalele unduitoare, verzi-albăstrui. Nu știu dacă ar trebui să fiu. Nu mă pot abține să mă întreb oare ce-o face Bianca acum. Între timp, am o familie nouă și, împreună, îi ajutăm pe oameni.

Fac ce-mi place și se văd rezultatele. Simt că ceva nu e în regulă cu viața mea, dar mi-e bine. Poate că mai mult de-atât nu pot face.

Rose înclină din cap, parcă dorind să mă înțeleagă. Floarea începe să se ofilească. Pânza pe care o strâng în jurul tulpinii s-a umezit. Țepii se lasă, scoțând la iveală dunga de un portocaliu intens de la baza lor.

— Aș vrea să fi putut vorbi cu mama despre tablourile ei.

Rose ține cleștele deschis, gata să mă cuprindă în îmbrățișarea ei. Încerc să nu scap floarea când mă aplec spre ea. Am descoperit că mi-e mai ușor dacă îngenunchez când Rose se ghemuiește, decât să stau în picioare. Mă gândesc iar la Bianca, la mama, la floarea efemeră din mâna mea, când ating cu fața și gâtul cârceii lipicioși și...

... sunt în mijlocul ghețurilor. Acestea sunt momentele în care Rose îmi arată aspecte din societatea crocodililor, cum au construit orașul imens forând gropi adânci, călind metalul în lava unui vulcan și cultivând alte structuri organice. Câteodată îmi arată realizări inginerești care i-ar face pe profesorii de la colegiu să pălească de invidie, dar sunt umbrite de o geană de tristețe și îngrijorare pe care nu o înțeleg.

De data asta însă nu văd alți crocodili, furnale adânci sau grinzi plutitoare. Zăresc o tânără murind în zăpadă.

(E a doua oară când mă văd prin ochii altcuiva în ultima vreme și de data asta nu mă recunosc. Pentru simțurile lui Rose, sunt o grămadă de carne caldă care emană chimicale periculoase și face aerul rece să vibreze. O ființă umană care se zbuciumă și se împiedică, mai fragilă decât celelalte, cu membrele superioare strânse în jurul propriului trup. Cel mai neobișnuit lucru în privința mea e, pentru Rose, acela că nu se află niciun semen de-al meu alături de mine.)

Ezit, pentru că în asemenea situații cel mai înțelept lucru e să lași creatura să moară. Dar ceva mă determină să mă opresc și s-o examinez mai îndeaproape. Avem o experiență bogată în ce privește comportamentul *luptă sau fugi*, inclusiv posturile obișnuite ale oamenilor și chimicalele emanate de ei. Dar tânăra aceasta emană altceva în bătaia vântului: un amestec de sfidare și fragilitate.

Așa că nu plec, ci mă apropii de ființa care tremură și scâncește și o iau în brațe. În prima clipă, am impresia că se va

repezi să-mi atace cârceii și o să mor ca o proastă. Dar ea se mișcă în îmbrățișarea mea, iar eu îi ofer o scurtă amintire, însoțită de un mesaj simplu: *Avem propriul nostru oraș. Putem lucra împreună*...

... cred că asta e tot, Rose mi-a arătat tot ce voia, însă amintirea se schimbă...

... stau cu un grup de crocodili și ne uităm cum o prietenă de-a noastră sângerează din cauza unei lănci care-i iese de sub carapace. E înconjurată de oameni care transportă materiale explozive și arme distrugătoare. Simt noduri în stomacuri și toate inimile mi se zbat pentru că aș vrea s-o ajut, dar ceilalți crocodili fac o barieră din tentacule și nu-mi dau voie să trec. E prea târziu pentru ea. Cedez, eliminând un nor toxic de nenorocire și durere, în timp ce oamenii o bat pe prietena mea cu coarde. O târăsc, lovind-o în continuare, sus pe munte, spre locul de pedeapsă – strălucirea aceea orbitoare...

... Rose îmi dă drumul. Sunt deja în genunchi, dar mă las și mai jos și mă îndoi de la mijloc, pentru că mi-e greață. Sunt umedă pe față de la secrețiile cârceilor lui Rose, pe care îi văd cu ochii minții când inspir adânc. Respir precipitat, iar amintirile lui Rose vin și pleacă din mintea mea.

— De ce nu ne urâți, pur și simplu? mă bâlbâi. De ce nu vreți să ne omorâți?

Rose se retrage încet de lângă mine și se ridică pe picioarele din spate.

— Știu că ați putea. Am văzut destul din geoingineria voastră. Ați putea azvârli stânci și gheață peste orașul nostru și noi nici n-am ști ce ne-a lovit.

Inspir adânc, mă ridic într-un genunchi, clătinându-mă.

— Îmi... îmi pare rău pentru prietena ta!

N-am mâncat niciodată carne de crocodil. Puțini au mâncat, e o delicatesă. Dar am văzut cete de vânători tineri părăsind orașul, cântând cu glasuri puternice și mergând țanțoș, și l-am urmărit pe Frank tranșând unul cu țepușe și cuțite. Mi-e greață și trebuie să-mi îmbrățișez genunchii.

— A fost un lucru foarte rău. Aș vrea să pot face ceva.

Floarea ghețurilor e o pată neagră pe pământ.

Rose simte că sunt bulversată, ca mai devreme, și poate înțelege că-mi exprim părerea de rău. Vine înapoi lângă mine și-și desface iar cleștele. Înalț capul, îmi vâr fața înăuntrul lui și

primesc o singură impresie, a unui bloc de metal portocaliu lucios. *Cupru.* Îi simt greutatea rece pe mână. Rose se retrage a doua oară.

— Bine, îi spun, încă nesigură pe picioare, tot cu inima frântă. O să-ți aduc cupru.

Rose se răsucește și se îndreaptă greoi spre marginea nopții, călcând cu grijă pe pietre cu picioarele din față, ca să nu se răstoarne. În clipa următoare nu o mai văd și mă întorc cu fața către orașul mulțumit de sine, pe jumătate scăldat în lumină. Fermele rotitoare și acoperișurile de smoală strălucesc ca noi.

Mă tot gândesc cum aș putea să fac rost de cupru. Soluția vine pe neașteptate: va trebui să mă întorc în zona temperată, casa groazei și a regretului meu. În prima clipă, sunt sigură că voi muri, că, dacă mă apropii de colegiu, oamenii mă vor recunoaște, vor începe să strige, va veni poliția și de data asta…

Apoi inspir adânc și îmi repet: *tu deții controlul. Ești mai puternică decât monștrii aceia.* Mă ridic și mă întorc repede în oraș înainte să sune și ultimul clopot de stingere. Alerg în josul pantei cât mă țin picioarele, mă lovesc cu stângul în dreptul și mă împrăștii pe pământ.

MOUTH

Mouth și Bianca se plimbau la marginea zonei abatoarelor, acolo unde animalele crescute în afara Xiosphantului, vite cu ochi mari și capre bezmetice, erau aduse la tăiere cu camionul sau pe jos, în șiruri lungi. Clădirile erau grupate lângă zidul orașului, în partea către întinderile Nordice, și-și proiectau contururile tăioase ale frontoanelor de cărămidă și ale turlelor pe marginea zidului. Mouth mâncase carne doar ocazional în Xiosphant, dar îi plăcea să poarte pielea prelucrată acolo.

Fiindcă erau afară, plimbându-se pe un drum lat, pavat cu ardezie, dar plin de gropi lăsate de roțile camioanelor, vorbeau în șoaptă și discutau politică numai în treacăt. Totuși, lui Mouth îi plăcea că se întâlneau și în altă parte, nu doar în restaurant.

— Când au luat-o pe Sophie, mi s-au risipit iluziile legate de mersul lucrurilor pe lume, mărturisi Bianca. Aveam tot felul de teorii mărețe despre cultură și mecanisme de control înglobate,

dar nu mi-am dat seama cât de mult se bazează lumea pe violență extremă și inutilă până când nu m-am confruntat chiar eu cu ea.

— Violența nu le rezolvă pe toate, mormăi Mouth. Uneori, nu face decât să amâne o conversație care oricum urmează să aibă loc, mai devreme sau mai târziu. Dar și asta le poate fi de folos unora.

Bianca nu dăduse o palmă nimănui în viața ei, iar Mouth era prima persoană pe care o cunoștea și care omorâse oameni fiindcă așa îi ceruse meseria. Câteodată, fata părea că tânjește după garanția că e capabilă de asta, că lupta și poate chiar crima vin de la sine, că merită. Altă dată, parcă aștepta ca Mouth să-i spună: *nu ești croită pentru treaba asta, las-o pe mâna profesioniștilor* – ca să-i justifice îndoielile sau să facă loc angoasei sale legate de întrebarea dacă suferința provocată de dispariția lui Sophie avea să-i dea suficientă putere.

Câteodată, când se întâlneau la restaurant, Bianca o descosea pe Mouth ca să afle ce abilități are. Câți oameni a omorât? Știe să se bată corp la corp? Cu ce arme avea experiență mai multă? Întrebările erau întotdeauna însoțite de o privire cercetătoare, ca și cum Mouth era o marfă vândută la un preț piperat.

Acum, pe șoseaua lată din vecinătatea șirului de abatoare, Mouth încerca să-și aducă aminte ce spuneau Cetățenii despre autoapărare când le puneau copiilor arma în mână. În cele din urmă, rosti:

— Parțial, ești învățată să te supui demonstrându-ți-se că supunerea e calea pașnică, în timp ce nesupunerea e violentă. În realitate, amândouă au de-a face cu violența, într-un fel sau altul.

— Parcă e un citat din Mayhew.

Bianca râse, apoi își acoperi gura, pentru că erau într-un spațiu public și oricând le puteau pândi spioni guvernamentali din spatele zidurilor, acolo unde zbârnâiau utilajele de finisat.

•

Cu cât stătea mai mult în Xiosphant, cu atât mai neobișnuită se simțea. Existau mâncăruri pe care le puteai consuma numai după ridicarea jaluzelelor și altele, pe care le mâncai chiar înainte de a fi lăsate. Oamenii ciocneau un pahar *înainte* ca fumul alb-roșu să umple cerul, pentru că îl așteptau. Când Bianca vorbea despre rebeliunea muncitorilor de pe vremea

străbunicilor ei, nu se putea abține să spună că avusese loc în A Treia Eră a Bunăstării.

Acum, Mouth se îndrepta cu pași grabnici spre firma de acoperișuri unde lucra George, întrucât claxoanele anunțau că orașul se pregătea să coboare jaluzelele. Simțeai aroma de mâncare plină de amidon, pregătită de toată lumea înainte de culcare, și mirosul de săpun al hainelor spălate în ultima clipă. Cerul rămânea palid și calm, datorită munților care țineau intemperiile la distanță, dar oamenii se grăbeau de parcă urma să cadă grindină. O expresie de spaimă blândă se instala pe chipurile lor. Aproape că-i auzeai șoptind: „Vai de mine, e de rău, adică e bine, dar e foarte rău, trebuie să intru în casă, o, de-aș mai avea un pic de timp, vai de mine”.

În Xiosphant, locuitorii afișau o politețe bizară, câtă vreme te prefăceai că nu te îndoiești de spusele lor.

George era bine dispus, pentru că reușise să descarce o parte din textilele aduse de Curieri din Argelo și făcuse niște mișmașuri ca să le parvină „un coș de valute” la schimb.

— Adică bani? pufni Reynold.

Mouth trebui să-i ajute să care lăzile cu mătase și muselină prin oraș. Nu puteau folosi sania pentru că atrăgea prea mult atenția, iar lăzile trebuiau mutate înainte de lăsarea jaluzelelor. Îi însoți și George, fiindcă știa toate scurtăturile care făceau legătura între marile bulevarde și străzile întretăiate. Principalele obstacole de pe aceste scurtături: munții de gunoaie, care puțeau ca mlaștinile otrăvitoare de lângă Argelo, unde se făcea votcă din seva unei plante carnivore. (Votca tulbure avea gust mult mai bun dacă nu știai din ce e făcută.)

Șase dintre ei cărau lăzile pe umeri, împiedicându-se de gunoaie la tot pasul. Mouth și Alyssa înjurau călcând prin băltoace. Traseul lor îi ducea din ce în ce mai aproape de zona întunericului.

Bătu și ultimul clopot, însemnând că întârziaseră prea mult.

— Aici e!

George arătă cu degetul o scară de piatră la capătul unei alei înguste.

Până când urcară cu lăzile pe treptele ciobite în fabrica de confecții, jaluzelele se lăsară peste tot, cu un huruit care te îndemna să crezi că orașul scrâșnește din dinți.

— Va trebui să rămânem aici până se ridică din nou jaluzelele,

spuse Omar.

Nici nu apucară să arunce un ochi prin fabrică. Războaie de țesut, rânduri peste rânduri de mașini de cusut cu pedale ruginite, căzi cu vopsele și amoniac. Locul mirosea mai urât decât aleile sau subsolurile unde se țineau întrunirile politice la care se strecurase și Mouth. Nu era loc să te întinzi, doar niște bănci pe care să te așezi. Directorul fabricii mormăi niște scuze când le întinse „coșul cu valute” într-o geantă din pânză ieftină, apoi se încuie în biroul său, cel cu singurul pat din clădire.

— Vă spun de pe acum că nu pot să dorm aici, anunță Mouth.

— Eu zic să tragi, totuși, un pui de somn spuse Alyssa, instalându-se pe o bancheta din fața mașinilor de cusut. E ilegal să dormi cu jaluzelele ridicate.

— Nu se poate! exclamă Yulya într-o xiosphantă stricată, rămânând cu gura căscată. Chiar așa?

— De fapt, pedepsele pentru dormitul cu jaluzelele coborâte sunt aproape la fel de grele ca acelea pentru ieșitul în stradă când sunt ridicate. Ești obligat să prestezi servicii în folosul comunității când toată lumea e trează, ca să fim toți la un loc. Unii au fost condamnați la moarte pentru recidivă: au dormit în perioade interzise de mai multe ori la rând.

— Dormi când ți-e somn, joacă-te când ai chef! rosti Mouth, fără să se gândească ce spune.

George sări ca ars și privi speriat în jur, de parcă ar fi fost gata să fie arestați.

— Unde-ai auzit asta?

Toți o fixară cu privirea pe Mouth. Alyssa ridică din sprânceană. Omar miji ochii. Curierii Descurcăreți aveau o regulă neoficială: nu se implicau în politica locală, din motive evidente, dar Mouth se pare că uitase de ea.

— Habar n-am! spuse Mouth, lăsându-și capul pe-o parte. Am băut undeva și erau și niște studenți pe-acolo. Mi s-a părut o zicere amuzantă.

— E o ideologie periculoasă, vorbi George, care urmărește să-mi taie gâtul. Să ni le taie tuturor. Să ne ruineze societatea. Oamenii nu-și dau seama că atârnăm de-un fir de păr. Planeta asta chiar nu ne vrea.

— Nu știu, făcu Alyssa, hotărându-se s-o salveze pe Mouth din situația delicată. Poate că locuitorilor orașului nu le-ar strica s-o lase mai moale, măcar un picuț. Până și sinagogile din Argelo

sunt mai tolerante.

— Știu că voi sunteți umblați prin locuri în care lumea tratează altfel mediul acesta ostil. Dar în Xiosphant trăiesc aproape un milion de locuitori și mai toți au ce mânca și un adăpost deasupra capului. Fraza pe care ai citat-o e dintr-un manifest despre traiul în armonie cu natura, care pe planeta asta e incompatibil cu viața.

Mouth începea să înțeleagă la ce anume se referea bărbatul acela care spunea că oamenii sunt prizonierii zidurilor pe care le ridică singuri. Dar se rezumă să-l aprobe pe George cu o înclinare a capului și apoi se prefăcu că doarme.

Odată ce jaluzelele se vor ridica din nou, avea să se prefacă a fi trează.

SOPHIE

Monumentul ridicat în amintirea celui de-Al Doilea Război Argelan arată și mai urât de aproape: are lipituri în zona inferioară, bombată, de culoare neagră, și niște dungi ocru în părțile unde a început să-l roadă rugina.

Sculptorul a încercat să dea impresia de valuri înspumate dedesubtul bărcii, dar a lucrat cu un metal nemaleabil, care nu reține detaliile fine. Am auzit că unele fragmente din sculptură provin din piese de artilerie topite, însă, indiferent cu ce material s-a lucrat, rezultatul e un obiect nefinisat, ca ieșit din mâinile unei persoane chinuite de un vis urât. În zona punții, un bărbat fără față, într-o uniformă care atârnă greu pe el, stă cu arma pe umăr, gata să tragă.

Mă pitesc în spatele statuii până când îi aud vocea, apoi mă uit printre picioarele soldatului. Bianca traversează piața colegiului cu un rucsac peste cămașa semitransparentă, iar râsul ei e la fel de cuceritor ca întotdeauna. Zâmbește și le face cu mâna studenților care trec pe lângă ea în drum spre cursuri, pe urmă se oprește să discute despre teme cu Cally, o roșcată cumsecade. Bănuiesc la ce curs merg și cum Bianca îl va lua pe profesor peste picior.

Muchiile erodate ale statuii îmi zgârie brațele și protestează când mă proptesc de ele. Soldatul scrutează orizontul, căutând

ambarcațiuni inamice. Mă ghemuiesc la picioarele lui și studiez o găurică din volanele de la gleznă.

Îmi spun că asta mi-am dorit pentru Bianca: să mă lase pe mine, să-și vadă de viață și să fie fericită. Știam că avea să mă uite. Ar trebui să mă simt ușurată. Dar am impresia că sunt făcută din același material ca soldatul acesta care stă să cadă, fiindcă e mai greu în partea de sus. Nu văd decât rugină și metal uzat, însă aud în continuare vocea Biancăi de la distanță.

În buzunarul jachetei îmi atârnă bucățele de cupru. Am luat toate chitanțele de infrastructură pe care le-am câștigat la Salonul Ilir și am dat o tură prin oraș, prin piețe și depozite de vechituri, cumpărând cu țârâita. N-aș putea cumpăra prea mult dintr-un singur loc, lumea ar începe să pună întrebări.

Mă pregătesc să mă retrag discret pe aleea cea mai apropiată, la vreo zece metri de mine. Dar mă întorc să arunc o ultimă privire. Să-mi întipăresc în minte o imagine pentru mai târziu. De data asta, văd o altă Biancă.

Stă singură în piață și și-a schimbat postura acum, când crede că nu o vede nimeni. Se apleacă înainte, i se strâmbă gura și i se strecoară umbre în priviri. Încleștează scurt pumnul drept. Ceilalți studenți au plecat, pentru că imediat încep cursurile, dar ea rămâne cu privirea fixată pe caldarâm. Într-un sfârșit, pleacă și ea cu pași mici, unduindu-și volanele din jurul gleznelor.

Îmi vine să fug la ea și mi se accelerează bătăile inimii. Aș vrea s-o trag în brațele mele, să-i iau capul în mâini și să-i spun că sunt aici. Trăiesc. M-am întors pentru ea. Ochii mei stăruie pe liniile aspre din jurul gurii ei și simt atâta dor, compasiune, bucurie, tristețe și mânie, că nu mă pot abține și ies de după statuie, în văzul lumii.

Dar imediat ce sunt în spațiu deschis, panica amintirilor se instalează brusc. Îmi imaginez cum mă descoperă polițiștii în mijlocul campusului și cum mă încercuiesc. Nu văd nimic dincolo de vizierele lor negre, dar le simt mâinile pe brațele și pe gambele mele. De data asta, nu mai scap. Toți foștii mei colegi se vor îngrămădi să vadă spectacolul.

Mă încordez, rămân fără aer. Nu voi scăpa niciodată de amintirea aceea, orice-aș face. Lipsa de oxigen îmi dă senzația de leșin iminent. Mă dor vânătăile proaspete de sub braț, dar restul corpului mi-e amorțit. Reușesc să revin cu pași împleticiți în spatele statuii, rugându-mă să nu mă vadă nimeni, apoi mă

scufund în umbra ei. Până să-mi circule din nou sângele prin cap, Bianca a intrat deja într-o clădire.

Sunt singură și îmi trag sufletul lângă placa de piatră albă, care ne comemorează eroii.

•

Pe drum spre capătul întunecat al orașului, mă fac cu ou și cu oțet. Bianca era *acolo,* avea nevoie de mine, iar eu ce-am făcut? Am stat ascunsă, pentru că, văzând colegiul și studenții, mi-am retrăit execuția de parcă abia s-ar fi petrecut. M-au luat de lângă ea, mă iau și acum de lângă ea. Nu e vina mea. Știu că nu e vina mea. M-au arestat și m-au îndepărtat cu surle și trâmbițe numai ca să inducă teama în oameni.

Atunci de ce mă mir că nu m-a părăsit teama?

Mâinile acelea înmănușate n-au slăbit încleștarea nici acum, după atâta vreme.

Trebuie să mă opresc și să mă adun, pentru că am la mine metal valoros și nu vreau să atrag atenția asupra mea în acest cartier. Încerc să-mi limpezesc mintea și mă prefac că mă joc de-a „găsește umbra".

În cartierul meu, fiecare copil învață de mic jocul acesta, chiar și cei din clasa de mijloc, ca mine. Pentru a câștiga, trebuie să știi unde sunt umbrele și să sari de la una la alta fără pauză. Nu-și schimbă niciodată forma și poziția, deci un copil deștept le poate memora. Iar dacă ești foarte bun, îți spune instinctul unde le găsești.

Am rămas blocată pe momentul în care Bianca și-a exteriorizat suferința și a fost cât pe ce să mă duc la ea. Nu văd nimic în jur, pentru că, în minte, ies din nou de după statuia ruginită și mă pregătesc să-mi consolez prietena cu o tandrețe de neuitat. Mă las copleșită de intensitatea momentului, poate data viitoare voi fi în stare să…

Gândul mă mistuie – nu observ mulțimea decât atunci când dă năvală spre mine.

Oamenii gâfâie și pufăie, jachetele de culoarea cenușii se rotesc prin aer odată cu membrele lor. Sunt câteva sute și se năpustesc în direcția mea. N-am unde să fug. Mă vor linșa cu siguranță. Voi da din picioare, mă voi zbate, dar nu voi putea face față avântului lor. Mă vor aduce în fața justiției. De data asta, nu mai am scăpare.

Dar mulțimea furibundă trece pe lângă mine fără să se

oprească. Aleargă în altă parte, iar eu i-am stat în drum. Nu mă opun, ci o iau în aceeași direcție cu ea. În curând, mă înconjoară, mă îngroapă în hărmălaia ei. Ajungem în Piața Întemeietorilor, cu fața la clădirea Consiliului și Turlă.

Împinsă din toate părțile, mă uit la pietrele din pavaj, dispuse într-un tipar asemănător cu hărțile corpurilor cerești surprinse de lumină. Părinții obișnuiau să mă aducă aici ca să-l ascult pe viceregent sau chiar pe prinț, dar eu, în loc să admir costumele pestrițe, grandoarea Palatului și Turla sau împrejurimile lor, îmi plimbam degetele peste dale, fascinată de bobițele de mică și agat.

Sună trompetele și viceregentul își face apariția pe soclu. E un bărbat înalt, cu bărbia lăsată și priviri malițioase. Poartă o tunică aurie lungă, prinsă cu o eșarfă de un roșu aprins. Vocea lui răsună în toată piața, datorită difuzoarelor, dar și acusticii uluitoare puse la punct de strămoșii noștri.

Viceregentul trece în revistă realizările orașului Xiosphant, obținute încă de pe vremea străbunicilor noștri, când a început A Patra Eră a Frumuseții. Decăzuserăm, societatea noastră era în pragul colapsului, resursele ni se împuținau. Dar atunci am întrerupt legăturile cu Argelo, nu am mai tolerat elementele perturbatoare și ne-am reînnoit scara de valori xiosphante, grație Restaurării Circadiene. Acum suntem mai devotați idealurilor noastre mai mult ca oricând. Cu toate acestea, am făcut sacrificii – asemenea tuturor celor ce au călătorit dincolo de întinderile Nordice, în căutare de teren arabil pentru fermele rotitoare, străbătând mii de kilometri cu camioanele și neavând cu ei decât ceasurile care să le arate când să doarmă.

Viceregentul adoptă cel mai liniștitor ton de care e capabil:

— Mulțumită acestor suflete curajoase și fermierilor noștri harnici, am bucuria să vă anunț o creștere de doi la sută a fondului de dolari pentru hrană. Dar, vai… ne confruntăm cu… o criză a resurselor. De aceea, rezervele de vouchere pentru apă și credite medicale vor fi reduse cu zece la sută. Sunt convins că vom face față și acestei situații provocatoare, pentru că suntem xiosphanți și…

Se aude un răcnet generalizat. Nu aud finalul propoziției, pentru că mulțimea dă năvală înainte, de data asta direct spre soclul viceregentului din fața clădirii Consiliului. Femeia de lângă mine ține în mână o ridiche stricată, pe care probabil a adus-o

special pentru momentul acesta, și o aruncă în forțele de ordine din fața noastră. Se strigă sloganuri, dar nu aud decât vocale disparate. Viceregentul încearcă să restabilească ordinea, însă polițiștii stau cu bastoanele și cu scuturile ridicate.

Nu am de ales, fug spre un cordon de polițiști ascunși în spatele acelorași viziere murdare ca aceia din amintirea mea cea mai urâtă. Ridică armele și bastoanele. Sunt la un pas de leșin când oamenii dinaintea mea se izbesc de zidul Consiliului. Ne izbim de el cu forță crescândă. Trebuie să închid puțin ochii. Mă vor înhăța, sunt blocată. Deschid ochii. Protestatarii cei mai apropiați de fațada clădirii sunt striviți, prinși între mulțime și scuturi, și îi aud țipând. Polițiștii îi lovesc cu bastoanele.

Partea mai liniștită a minții mele, aceeași care a descoperit cum să comunice cu Rose, preia controlul. Mă detașez și urmăresc scena de sus. Nu mai privesc masa de oameni și polițiștii blindați, ci caut o cale de scăpare. Nu-mi dau voie să mă uit la căști și arme, nici să mă gândesc la cât de aproape sunt de mine.

Femeia de lângă mine bodogănește și mai scoate o legumă. În aceeași clipă, aud un pocnet de armă și n-o mai zăresc. A dispărut... pur și simplu. Nici nu vreau să cobor privirea, dar o fac. În loc de cap, are un ghem însângerat, însă oamenii îi calcă trupul în picioare.

Evit în continuare să mă implic în evenimente. Mulțimea s-a risipit. Oamenii se îmbrâncesc în toate direcțiile. Cineva mă împinge, mai-mai să cad și să fiu zdrobită sub tălpile altora. Dar mă redresez și zăresc statuia de aur a lui Jonas. Mă feresc de membrele zbuciumate și chipurile brăzdate de mânie ca să ajung la ea. Mă cațăr în scobitura din Costumul de Protecție Universal și mă ascund acolo. Aud țipete, trupuri prăbușindu-se și alte focuri de armă.

Vacarmul se potolește treptat, dar nu-mi părăsesc ascunzătoarea. În câteva rânduri, sunt gata să plec, dar aud poliția făcând încă un raid prin piață și, mai târziu, măturătorii chemați să curețe dalele împroșcate cu sânge și mizerie. În cele din urmă, toți se hotărăsc s-o lase baltă și să bea niște gin cu lapte, așa că risc să mă furișez și eu afară.

•

Ajung la salon când mai trebuie să bată clopotul o singură dată înainte de ridicarea jaluzelelor. Răsucesc butonul de alamă

de trei ori la stânga și de patru ori la dreapta, cum mi s-a explicat. În holul de la intrare stau cinci oameni rău arși de soare, îmbrăcați în haine după moda xiosphantă, care nu li se potrivesc deloc. Cyrus își arată colții de jos, nemulțumit că i se violează intimitatea. O femeie are pe mijlocul capului brăzdat de cicatrice o creastă cu țepi, altuia îi iese o bucată de metal din obraz. Îmi vine să mă întorc și să plec, pentru că oamenii aceștia nu arată a clienți. Nu-mi ies din minte scuturile și căștile polițiștilor, focurile de armă și femeia fără cap și știu de pe acum că îmi vor bântui visele.

Dar apare Hernan și îmi face semn cu mâna.

— Sophie, vino-ncoace! Oamenii aceștia minunați sunt Curierii Descurcăreți, sosiți în vizită la noi din Argelo. Nu vor sta prea mult. Am mai făcut afaceri cu ei în trecut, iar de data asta au adus niște delicatese nemaipomenite, inclusiv unt de pisică veritabil.

Mă holbez la ei cu gura căscată. N-am mai văzut străini până acum. Curierii Descurcăreți mă salută înclinând din cap, iar un bărbat înalt, cu mustața neagră și barba îngrijite, îmi face o plecăciune scurtă. Mă privesc și ei lung. Dorința de a mă îndepărta de ei e copleșitoare. Dar și curiozitatea.

— Mi-am făcut griji pentru tine, îmi spune Hernan. Am crezut că ai fost prinsă în… incidentele neplăcute din Piața Întemeietorilor.

Vorbește rar, ca pentru a-mi aduce aminte că în salonul nostru nimeni nu se grăbește.

— Incidente, spune râzând șeful Curierilor Descurcăreți, bărbatul cu mustață neagră. Ce să zic… Oamenii de aici nu sunt obișnuiți să vadă dispute economice rezolvate cu arma, dar economie fără gloanțe nu există.

Omar are un accent unic, nu l-am mai auzit la nimeni, iar sintaxa lui deviază de la stilul politicos la cel familiar.

— Din experiența mea, zice Hernan, oricine se poate pretinde pacifist, câtă vreme sunt destui bani pentru toată lumea.

Aș vrea să-i ascult în continuare, dar fără să-mi acorde nimeni atenție. Așa că aduc un vas cu cafea călduță și pun câteva ceșcuțe pe o tavă.

Cel mai tânăr curier e o femeie pe nume Yulya, cam de vârsta mea, cu părul lung și negru și pielea mai puțin arsă de soare. Yulya crede că strămoșii ei au călătorit în compartimentul

Zagreb, ca ai lui Hernan, și studiază atent fiecare obiect și ornament din salon.

— Nu-mi vine să cred că ați reușit să construiți toate astea. Mai ales în Xiosphant, spune ea, făcând și mai multe greșeli de gramatică decât Omar. Păcat că nu-i și tata aici!

— Am auzit că Zagrebul a contribuit cu mai puțin decât alții când s-au adunat resursele pentru construirea Navei-mame, intervine bărbatul cu bucata de metal în obraz – cred că îl cheamă Kendrick.

— Așa zic cei care mai vorbesc despre asta, spune Hernan.

Am auzit de mai multe ori varianta lui Hernan. Când orașele-state de pe Pământ au început construirea navei-mamă pentru a părăsi o planetă în ruine, Zagrebul era în cădere liberă, după ce deținuse supremația mondială la începutul Erei Strălucirii. Dar tot nu te puteai numi cosmopolit dacă n-ai stat o vreme acolo, așa că celelalte orașe au făcut Zagrebului o concesie și i-au permis să aibă un compartiment pe navă. În semn de recunoștință, contingentul Zagreb a adus de toate, instrumente muzicale, mirodenii, mobilier lucrat manual și capodopere ale literaturii – tot ce trebuia pentru a recrea o civilizație adevărată.

Dar, după scurgerile radioactive, decompresia explozivă, Masacrul din Grădina Hidroponică și seria de războaie, stocul Zagrebului s-a epuizat. La sosirea aici, orașul nu mai avea nimic. Așa că lumea nu mai ținea minte decât că Zagrebul a contribuit cu mai puțin decât celelalte orașe-state și că am făcut un act de caritate îngăduindu-i să vină cu noi.

Hernan a crescut convins că se trage dintr-un neam vechi de cerșetori. El și familia sa numeroasă au trăit la marginea luminată a orașului, unde jaluzelele erau conducătoare de căldură și aveai senzația că te coci de viu pe întuneric. Își ura toate rudele. Asta până când a descoperit o carte de mult uitată despre saloanele din Vechiul Zagreb. De aceea a deschis Salonul Ilir, deși era nevoit să pretindă că nu e decât o cafenea frumoasă și să minimalizeze orice legătură cu Zagrebul. Altfel nu i s-ar fi permis să accepte dolari pentru hrană în loc de monede de lux.

Alți Curieri Descurcăreți vin și ei cu propriile povești și teorii despre pățaniile strămoșilor lor îndepărtați pe nava-mamă, pe parcursul călătoriei sau după aterizare. Discuția alunecă spre subiecte care ar putea duce la arestarea noastră, într-o perioadă

în care orașul e oricum decis să se autodevoreze. Atunci îmi dau seama că contrabandiștii se distrează, fiecare într-o anumită măsură, pe seama disconfortului meu. Așa că sunt și mai stânjenită.

Noroc că lumea își amintește că mai e puțin și se coboară jaluzelele și conversația ia sfârșit. Curierii Descurcăreți părăsesc salonul în grabă, cam agitați, aproape ca niște xiosphanți adevărați.

•

Patru dintre noi dorm într-o cămăruță chiar mai mică decât cea pe care o împărțeam cu Bianca, cu două șiruri de paturi suprapuse. Al meu e deasupra lui Jeremy, care dă din mâini și din picioare când visează cum a fost nevoit să renunțe la vechiul său trai confortabil. Nu mi-a spus altceva despre trecutul lui decât că făcuse un curs de geofizică prelungit, sperând să rezolve marea dilemă a planetei noastre: cum de avem o climă atât de stabilă, deși focul e atât de aproape de gheață? Va rămâne așa? Dar s-a iscat un scandal din cauza unei idile necuviincioase și a trebuit să plece.

Vizavi de noi sunt Kate și Walter, care locuiesc în salon de cel mai mult timp. Îndată ce am terminat joaca de-a lentoarea cu clienții, cei doi au obiceiul să se îmbrâncească, să se fugărească și să se bată cu perne.

Toți dorm, doar eu zac și mă strâng în brațe. Îmi aduc aminte de dispreţul de pe chipul femeii din piață, chiar înainte de a-i fi spulberat capul. Vechile mele temeri revin și mai îndreptățite decât altă dată, iar mâinile înmănușate mă strâng și mai tare de subsuori. Ultimul lucru la care mă gândesc înainte de-a adormi e geana de surâs de pe buzele Biancăi, stingându-se ușor.

Când se ridică jaluzelele, mă trezesc buimacă. Am visat căști pe panta unui munte. Între timp, Walter, Kate și Jeremy își șoptesc că de-acum înainte vom avea numai clienți dificili, fiindcă toată lumea cunoaște pe cineva care a fost călcat în picioare sau împușcat. Groaza se prelinge prin tablourile aurite manual și reproducerile de mobilier clasic din lemn.

Hernan mă trage deoparte imediat ce m-am îmbrăcat și mi-am legat părul ondulat la spate cu o panglică curată.

— Sophie, știu că ai trecut printr-o experiență traumatizantă. Te simți în stare să lucrezi în schimbul ăsta? Poți să-ți iei liber, dacă vrei.

În colțul opus, Jeremy face niște ochi cât cepele. Dacă îmi iau vacanță pe neașteptate, va trebui să se ocupe singur de clienți, iar el încă nu e pregătit pentru asta.

Scutur din umeri.

— Mă descurc.

Hernan mă fixează. Știe că mint.

— Adică mi-e bine. Aproape bine. Știu cum să ies dintr-o situație, dacă văd că nu-i mai fac față.

— Bănuiesc că va trebui să mă mulțumesc cu asta, spune Hernan.

Zâmbește și vrea să mă ia în brațe. Șovăi, apoi mă las pe pieptul lui îndesat, suficient de tare pentru a observa un fir de argint pe jacheta lui de brocart.

— Aș vrea să știu de ce te tot furișezi afară, îmbrăcată cu vechea mea jachetă vătuită și bocancii noi pe care-ți arunci toate voucherele de îmbrăcăminte. Nu mi-ai explicat niciodată pe îndelete cum de-ai supraviețuit în vârful muntelui aceluia și acum mă întreb… Sper că, indiferent ce faci, vei fi în siguranță.

Aș vrea să-i spun că nimeni nu e în siguranță, niciodată, dar prefer să zâmbesc.

— Bineînțeles, îi promit.

•

La multă vreme după ce am uitat cum arată Salonul Ilir pe dinăuntru, mirosurile tot îmi stăruie în nări: moscul care persistă în aer după ce am dormit în cămăruța noastră cu Jeremy, Walter și Kate, aroma florală penetrantă de cafea pregătită în chicineta cu dale crăpate, din spatele minunatei încăperi pentru clienți, mireasma de santal și lavandă proaspătă, alintarea săpunului. Când le simt, sunt acasă; iar dacă mă aflu în altă parte și îmi gâdilă nările mirosul de santal sau cafea neagră, mai întâi se trezește în mine sentimentul familiar de „acasă”, și numai după aceea îmi reacționează și mintea la el.

Mă pomenesc că încerc să rețin toate detaliile salonului, nu doar ca să-mi amintesc cum arată indiferent ce-ar urma să se întâmple, dar și pentru că Hernan a creat un spațiu în care lumea pare, în același timp, mai mare și mai intimă decât în orice alt colț din oraș. Aș vrea să știu cum de i-a reușit. Mama îmi zâmbea și-mi spunea lucruri caraghioase, pe care acum le recunosc drept citate din cărțile pe care m-a pus Hernan să le memorez. *O baltă are mai multă demnitate decât un munte,*

pentru că nu ține cont decât de propria ei climă. Sau: *Ascultă-te pe tine însuți, ascultă-ți pașii, răsuflarea, bătăile inimii, o, câte ritmuri îți măsoară existența, ești o adevărată orchestră!* Țin minte că și mama îmi zicea: „Ești o orchestră”. Și pe urmă râdea și mă făcea și pe mine să râd, deși nu înțelegeam gluma.

•

Jeremy lucrează cu mine, în timp ce Kate și Walter ascultă muzică sau se foiesc prin spate. Băiatul mi-e atât de recunoscător că lucrez, încât îmi ține locul când trebuie neapărat să închid ochii, ca să alung panica stârnită de amintiri. Într-un ungher al minții mele, armele care m-au obligat să urc un munte se amestecă cu cele care i-au spulberat capul femeii, de parcă evenimentele s-ar fi petrecut deodată. Între timp, oamenii așezați vizavi de noi se zbuciumă, bâjbâie disperați după nemișcare și produc prea mult zgomot și agitație, în ciuda eforturilor noastre de a-i calma. Jacek, un instalator care se jenează întotdeauna de mirosul lui urât într-un spațiu atât de curat și parfumat ca al nostru, privește în toate direcțiile, își mușcă degetele pe rând, șoptește „nu era nevoie să împuște pe nimeni, chiar nu era nevoie” și tresare spasmodic. Următorul nostru client, o femeie înaltă și cu constituție atletică, pare mai stăpână pe ea. Respiră calm și ușor, ținându-și mâinile pe genunchi, până când îmi dau seama că e în stare de șoc.

Niciun client nu e în apele lui. Nimic din ceea ce facem nu-i ajută. Respir rar și zgomotos, îi amăgesc cu frânturi din basme vechi, le presar petale în cafea. Client după client. Jaluzelele coboară, se ridică din nou și o luăm de la început. Chiar și după două cicluri.

E în regulă, vreau să spun, *știu cum e. Ca un dans lent printr-o avalanșă de bolovani.*

După încă un schimb interminabil, mă prăbușesc de oboseală și am cârpe în loc de brațe. Mă întorc către Jeremy și-l întreb:

— Ți s-a întâmplat vreodată ca un lucru să te sperie așa de tare, încât să ai impresia că-l vei retrăi la infinit?

Jeremy se gândește puțin, încruntându-și fața rotundă, apoi îmi răspunde:

— Hernan spune întotdeauna că un moment de frumusețe desăvârșită poate dura la infinit. Dar poate că unele momente sunt atât de urâte, că nici ele nu se termină. N-ai ce face altceva decât să ai răbdare cu tine însăți.

MOUTH

Mouth petrecea exagerat de mult timp întrebându-se cum să intre în mintea Biancăi, atunci când nu stăteau împreună în restaurantul care vindea păsat de ovăz, mâncând terci prea condimentat și bând băuturi proaste. Principala slăbiciune a Biancăi părea să fie fata aceea moartă, Sophie. De câte ori îi auzea numele, o apuca plânsul și se boțea toată la față. Rezultatul era că nu mai vorbeau decât despre pierderea cuiva drag și răzbunare și Bianca nu-i mai dădea nicio informație concretă despre treaba de la Palat.

— De câte ori se trag jaluzelele și-mi intră lumina în cameră, zac și mă uit la cerul lăptos. Înjur și mă holbez la raftul pe care dormea Sophie.

Bianca închise ochii și inspiră pe nas.

— Speranța nu-i suficientă ca să mă ridic din pat, continuă ea. Datoria, nici atât. Singurul lucru care mă determină s-o fac e să-i fac să plătească pe nemernicii ăia care mi-au luat-o.

Până în momentul acela, îi vorbise despre fata moartă de vreo șase ori. Totuși, Sophie nu părea să fi fost adevărată. Dacă era să te iei după Bianca, Sophie nu avusese niciun defect, nici măcar o urmă de invidie sau negativism.

— Întotdeauna căuta să vadă partea bună a oamenilor, spuse Bianca, ținând bolul cu terci la nas și inhalând aburii amari. Trecea cu vederea peste ipocrizie și dădea dovadă de bunătate, nu se enerva.

— Nu poți înlocui pe cineva care avea atât de multe de oferit. Dar cred că poți face astfel încât moartea ei să nu fi fost în zadar.

Mouth simțea mirosul greu de condimente și roșii fierte în bucătăria de la etaj. Îi amintea de o plantă pe care Cetățenii o culegeau de pe câmpiile îndepărtate întinse dincolo de Argelo și despre care Yolanda spunea că face minuni pentru digestie, dar avea gust de țărână sărată.

— Ești singura persoană cu care pot vorbi despre ea, continuă Bianca. La colegiu, nici n-a murit bine, că toți s-au prefăcut că nici n-a existat. Iar Derek și ceilalți organizatori ai revoltei nici nu vor să audă de motivele mele egoiste de a mă alătura luptei. Cică trebuie s-o faci numai de dragul dreptății și al eliberării de

ciclul nesfârșit al caznelor.

— Dacă vrei să faci ceva care contează, n-o faci pentru că așa trebuie.

Lui Mouth nu-i ieșea din cap imaginea Invenției din catalog. Se vedea luând-o în mână și lăsând lumina să pătrundă prin toate contururile ei, simțind că, poate, viața ei avea un rost, până la urmă.

— Să nu mă înțelegi greșit, adăugă Bianca, cred în revoltă. Consider că Xiosphantul a fost cândva, înainte de războaie, izolaționism și Restaurarea Circadiană, un loc extraordinar. Dar a devenit elitist și corupt. Bianca înălță ochii spre tavanul pătat, din argilă. Singurul scop al orașului e să se mențină. Trebuie să-l păstrăm la fel încă patru sau cinci generații. După aceea, se vor distruge toate și nu vom mai fi capabili să le reparăm.

Mouth ar fi vrut să-i spună: „N-ar trebui să te lași omorâtă inutil”. Dar se gândi la Invenție, așa că îi zise:

— Fac pariu că Sophie ar fi mândră de ce faci!

— Sper. Bianca zâmbi, dar umbrele din spatele ei îi transformară zâmbetul într-o grimasă. Nu mai pot s-o duc așa. De când mi-au luat-o, mă urăsc și fiindcă respir. Vreau să-mi iau durerea și s-o dau altcuiva. Să vadă și alții cum e să trăiești cu ea.

Mouth intui că nu mai are timp să afle cum aveau de gând revoluționarii să pătrundă în Palat. Dacă ar reuși să se strecoare printre ei, i-ar trebui doar câteva sute de bătăi de inimă să urce la etaj, să spargă seiful și să ia Invenția.

O să sfârșiți prin a-i omorî pe angajații Palatului. Paznicii, oamenii de serviciu, slugile. Pe cei aflați la putere nici măcar n-o să-i atingeți – asta ar fi vrut să-i spună Mouth. Îi mai turnă Biancăi votcă și zise:

— Trebuie să-ți păstrezi încrâncenarea și să nu uiți pentru ce lupți. Nu lăsa focul să se stingă, i-o datorezi prietenei tale. Crede-mă, nu poți lăsa datoriile astea neplătite, pentru că o să te ruineze cu timpul.

În timp ce vorbea, Mouth se gândi la focul care mistuise rămășițele Cetățenilor și datoria pe care o purta cu ea de atunci încoace. Bianca o aproba, dând hotărâtă din cap. Mouth se sili să zâmbească.

SOPHIE

Dățile trecute când m-am întâlnit cu Rose pe creasta Bătrânei Mame, m-am dus la ea cu mâna goală, pentru că mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama cum să fac rost de cupru. De data asta, abia mă târăsc. Pe lângă bucățile cumpărate din zona temperată, am îndepărtat izolația de pe niște sârme vechi, pe care le-am cerut cuiva pe o alee de lângă Salonul Ilir, și am mai găsit niște bucățele într-un cimitir de vechituri. Pe lângă asta, am primit cadou de la un client un pandantiv care conține cupru. La fiecare pas făcut pe stânca abruptă, mă dor brațele încordate sub povara greutății suplimentare. Inspir adânc și mă gândesc întruna la expresia de pe chipul Biancăi, care mi-a frânt inima.

Ajunsă pe platou, mă așez și aștept, cu ochii în gol. Încerc să pricep ceva din situația mea încâlcită. Nicio ființă umană nu mi-a împărtășit gândurile așa cum o face Rose. Senzația pe care o ai când vezi cum vânătorii o târăsc pe prietena ta în amurgul torid mi-e mai familiară decât cele mai multe trăiri omenești și, de câte ori mă gândesc la imaginea aceea, mă apasă un sentiment mai umilitor decât rușinea. În ciuda celorlalte spaime care-mi frământă gândurile, nu-mi iese din cap crocodilul legat, târât și însângerat, ucis pentru a fi mâncat la un ospăț deșănțat.

Aud un pârâit și o siluetă masivă apare din întuneric. Mai am puțin și-mi pierd echilibrul pe colțul de stâncă pe care m-am cocoțat, deși știam că trebuie să sosească Rose. Vântul îi ciufulește blana, picioarele din față i se încrețesc când calcă cu labele late, terminate în gheare. Se apără de lumina zgârcită cu tentaculele și se ghemuiește lângă mine, salutându-mă în stilul crocodililor. Pare că-mi zâmbește cu gura ei rotundă.

— Bună, îi spun, în vântul tânguitor. Mă bucur să te văd! Sper că ești în siguranță acolo, la tine. Sper că toți prietenii tăi se descurcă. La noi în Xiosphant, lucrurile… au luat amploare. Oamenii sunt atât de panicați, că nici nu mai gândesc cum trebuie.

Mi-e rușine de cantitatea mică de cupru pe care i-am adus-o. O prinde cu un tentacul și o vâră sub carapacea cu aspect de lână. Cândva, am avut tone de cupru, pentru că nava-mamă direcționase spre noi foarte mulți asteroizi bogați în minereuri.

Oamenii decorau orice cu cupru, însă meteoriții prețioși au dispărut, iar minele sunt goale. Savanții cred că metalele valoroase de pe planetă sunt concentrate în zona luminoasă, unde nu putem excava, nici face prospecțiuni.

Așadar, ca să compensez cantitatea mică de cupru, scot din rucsac un cesuleț primit de la tata în copilărie, ca să mă ajute să fiu atentă. L-am avut în buzunarul de la blugi când am fost alungată în locul ăsta și metalul, deși mai fin, a rezistat. Se vede și acum cât de migălos a fost lucrat fiecare înger, fiecare floare și ce delicat se învârtesc rotițele.

— Obiectul acesta e important pentru oameni, îi explic lui Rose. Cu ajutorul lui, știm ce să facem sau ce fac ceilalți în clipa de față. Dacă ai ști să-l interpretezi și ai cunoaște destule despre mine, l-ai putea folosi ca să știi unde sunt tot timpul.

Îi arăt cum să-l tragă, care cadran arată ziua și care noaptea, orele și setările. Pare că e atentă sau cel puțin că înțelege câtă importanță acord obiectului. Când i-l pun în tentacul, mi-l întinde înapoi. Îi strâng blând tentaculul în jurul lui și îi dau drumul.

— Un cadou. Pentru tine.

Îl acceptă, punându-l lângă cupru. Pe urmă îmi face semn cu cleștele deschis. Ezit doar o secundă, apoi îmi fixez capul și gâtul în punctul de sprijin. Cârcei calzi și lucioși se freacă de obrazul meu…

… locuim într-un oraș mare, departe de aici, sub crusta întunericului. Faleze de gheață, fisuri adânci, structuri impunătoare din piatră și metal și roți mult dedesubtul nostru, învârtite de râuri subterane, și furnale mai fierbinți decât soarele. În inima orașului nostru, creaturi mărunte care seamănă cu noi atârnă, neajutorate și fragile, într-o plasă de fire negre și calde. Plâng, tentaculele și cleștii lor sunt încă prea mici ca să comunice, dar le simțim tulburarea și ni se subțiază sângele. Stau în plasa aceea pentru că trupurile lor firave încă nu s-au dezvoltat complet și când un adult introduce niște rădăcini lucioase prin ochii plasei, bebelușii absorb hrana imediat. Rădăcinile se zbârcesc, plasa se umflă cu hrană. Dar bebelușii tot plâng. Închid și deschid cleștii, iar mesajul e clar: *Mi-e frig. Mă doare. Mi-e frică.* Orice am face, copiii nu se dezvoltă cum ar trebui. Trupurile lor moi, lipsite de carapace, atârnă tot mai slăbite, încercând să asimileze mâncarea.

Nu înțelegem cauza bolii multă vreme. Dar apoi o

descoperim: o ploaie otrăvitoare cade pe platformele de gheață de la suprafață, împrăștie mirosuri care ne fac să ne pierdem cunoștința și dacă încercăm să ne apropiem de ele. Un lichid caustic, blocat de mult în partea cea mai fierbinte a zilei, a fost eliberat sub forma unui nor, pentru că în cer nu mai există echilibru. Chiar și cea mai mică atingere le arde copiilor cilii tentaculelor și otrăvește aerul, făcându-l irespirabil. Otrava se infiltrează în sol și ajunge până la plasele protectoare din jurul copiilor noștri, îmbolnăvindu-i. Simțim durere în cele mai ascunse unghere ale trupurilor noastre, ca o amintire prea tristă ca s-o împărtășești, când coborâm în adâncurile orașului și vedem cum li se închid și se deschid guritele fără dinți, cum își întind zadarnic tentaculele abia mijite. Boala aceasta afectează o generație întreagă de copii și nu vom avea cui să lăsăm moștenire amintirile cele mai dragi înainte de a muri…

… când îmi dă drumul Rose, mă clatin și mă răstorn în direcția nopții. Îmi revin, sunt udă pe față, și nu numai de la urmele cârceilor ei. Cad pe spate, cu ochii la norii negri.

Reușesc să îngăim:

— Bieții bebeluși! Îmi pare rău! Aș vrea… Nu știu ce să fac. Cum să te ajut? Ce se întâmplă acolo? Îmi pare rău. Aș face orice…

Rose își apleacă din nou capul, parcă încurajându-mă să mă urc pe spinarea ei și să călăresc. Stăm așa, la granița dintre două lumi. În depărtare, de partea cealaltă a câmpiilor de gheață, tună, dar fulgere nu se văd. Mă întreb de când otrăvește ploaia aceea toxică creșele crocodililor și din ce cauză. Întrezăresc sâmburele unei idei în amintirea pe care mi-a împărtășit-o Rose: atmosfera a fost în echilibru multă vreme, ziua urma nopții în armonie perfectă, dar acum s-a îmbolnăvit chiar cerul.

Mi-e prea frig să mai stau aici sus multă vreme, deși port jacheta vătuită a lui Hernan, și aud clopotele anunțând Perioada de Reflecție. Ating cu tandrețe vârful unui tentacul, apoi încep să cobor muntele.

•

Nu știu ce-aș putea să fac împotriva unei ploi toxice care cade peste un oraș la mii de kilometri distanță, dincolo de o câmpie de gheață nemărginită, bătută de viscol. Nu pot alunga imaginea aceea, dar nici nu o pot cuprinde cu mintea.

Așa că mă trezesc că alunec în cealaltă obsesie a mea.

Trebuie să mă asigur că Bianca e bine, după ce am văzut atâția oameni luând-și adio de la viață. Nici nu mai știu de câte ori s-au ridicat jaluzelele de la proteste, dar până la urmă îmi iau inima-n dinți și merg să văd ce face.

Când mă apropii de colegiu, îngheț. De data asta, nu mai sunt luată pe nepregătite, așa că urmez sfatul lui Jeremy: am răbdare cu mine însămi. Mă cuibăresc într-un intrând sigur, protejat de umbre, până-mi trece criza. După aceea, îmi găsesc altă ascunzătoare și o urmăresc pe Bianca. Sporovăiește cu ceilalți studenți; în timp ce pleacă din campus. Trece pe lângă Matthew și doi membrii mai vechi ai Uniunii Studenților Progresiști și abia dacă se salută. Foarte bine. Probabil că poliția supraveghează și acum grupul, inclusiv pe ea, și e gata să împuște pe oricine le dă emoții, cât de puține.

Iarăși îmi vine să mă duc la ea și să-i vorbesc, dar, ca de obicei, e înconjurată de prea multă lume. Așa că merg în urma ei la o distanță sigură. Merge în centru. Nu o interesează nici Piața Colegiului, nici piața cealaltă, de zarzavaturi, nici șirul de magazine de confecții de pe Bulevardul Central. Merge cu capul în pământ și nici măcar nu reacționează când traversează frontul rece. Un fum colorat umple cerul, iar brutăria schimbă pateurile de trezire cu cele de după serviciu. Urmărind-o pe Bianca de la o distanță sigură, mi se face atât ce dor de casă, că mă străbate un fior din mijlocul pieptului până în spate.

Bianca ajunge în zona cea mai cenușie a orașului, pe lângă Mahala, și bate la ușa simplă, din metal, a unei fabrici de vopsele părăsite. Găsesc o ferestruică pe partea cealaltă a clădirii și o zăresc într-un subsol sordid, ridicând o pușcă veche cu ambele mâini. În jurul ei, câteva persoane studiază planuri și hărți ale Pieței Întemeietorilor.

Mă ia cu frig când o văd lângă o grămadă de puști. Se pregătește să facă o prostie. Văd numai pete în fața ochilor, ca într-o criză provocată de lumină, și mă gândesc la căști, arme, oameni omorâți. De data asta, mâinile înmănușate o înhață pe Bianca sau îi culeg cadavrul.

Trebuie să închid ochii și să mă imaginez pe banchize, la kilometri întregi de cel mai apropiat strop de lumină, zgâriind tundra cu ghearele, pe întuneric.

Când mă conving să mă uit din nou în subsol, observ o

persoană care ar sări în ochi chiar și printre rebeli și neadaptați. Întoarce capul și atunci o recunosc. A fost în grupul de străini care au venit la salon. Își ziceau Curierii Descurcăreți. E femeia înaltă și supărată, cu o creastă care taie aglomerația de cicatrice palide de pe pielea capului. Ține în ambele mâini o pușcă mare, ca un toiag dintr-un joc obscur.

MOUTH

Aerul era bolnăvicios, de parcă substanțele chimice din vechea fabrică de vopsele se infiltraseră prin tavanul de ciment și izolația groasă de un metru și se scurgeau în capsula de întreținere. Îi luaseră lui Mouth toate armele, cu excepția a două, ascunse în locuri unde nu căuta nimeni, niciodată. Bianca o însoți, alături de doi instalatori cu fețele mânjite și trei studenți îmbrăcați în haine rupte, după moda artiștilor, până ajunseră la un bărbat palid și scund, cu barbă stufoasă.

— Derek, ea e Mouth, străina despre care ți-am povestit.

— Bianca mi-a vorbit frumos despre tine, spuse Derek, după care arătă spre o hartă plină de însemnări, cu Palatul, Turla, Piața Întemeietorilor și zonele limitrofe. Suntem pregătiți să acționăm neîntârziat. Când au tras în protestatarii neînarmați, și-au dat arama pe față și au scos la iveală contradicțiile din centrul acestui sistem bolnav. Dacă atacăm acum, oamenii vor fi de partea noastră.

Derek lucra la o fabrică de pantofi și întotdeauna muta lucruri sau desena pe hârtie cu degetele lui bătătorite. În Xiosphant, toți aveau degete neastâmpărate.

Celelalte persoane de bază, în afara lui Derek, erau un student la fizică pe nume Jeff (înalt, cu mâini mari și o coamă neagră, împletită în cozi), Vicki, o instalatoare deșirată și roșie la față (care făcea sculpturi din rocile fărâmițate rămase în galeriile miniere abandonate), și Brock, un zdrahon a cărui țeastă roz, rasă, pierduse prea multe bătălii cu o ciupercă a pielii. Și încă trei bărbați slăbănogi și cărunți, care lucrau la aceeași fabrică de pânzeturi și pe care toți îi strigau Jeleuri, pentru că erau plini de pete viu colorate pe față și pe mâini.

— Te-am văzut la întrunirile noastre, stăteai în spate de tot,

spuse Derek, mijind ochii. Întotdeauna ieșeai în evidență, chiar dacă îți acopereai capul.

— Am vrut să văd dacă pot da o mână de ajutor, zâmbi Mouth. Cineva trebuie să facă ceva în orașul ăsta, adăugă, apoi cită din Grantham: „Cea mai proastă metodă de a redresa o tehnologie precară e să transformi oamenii în mașinării”.

— Deci ai fost atentă.

Derek zâmbi larg, arătându-și dinții strâmbi, pe care nu-i putea repara fiindcă nu avea destule credite medicale. Acum, luă o decizie sub impusul momentului:

— Uite cu ce ne poți fi de folos. Am asamblat șapte dispozitive incendiare, pe care le-am pus la loc sigur, în apropiere. Trebuie duse în Piața Întemeietorilor când se trag jaluzelele data viitoare, înainte de Perioada Industriei.

— Asta-i când apare norul roșu cu albastru, nu? întrebă Mouth.

— Exact. Dacă ne poți ajuta să le ducem în capătul îndepărtat al pieței stradale de lângă Piața Întemeietorilor, te vei întâlni cu echipa noastră acolo. Explozibilul va face mult zgomot și fum, dar nu va omorî pe nimeni. Va fi diversiunea perfectă ca să pătrund cu un grup mic în tunelurile de serviciu ale Palatului, îndepărtând transformatorul cu alimentare solară care asigură accesul la pasajul de întreținere, prin care trebuie să te târăști. Îl vom lua ostatic pe Înaltul Magistrat când gărzile lui îl vor muta din Camera de Primire într-un loc sigur, după ce aud explozia.

— În regulă, spuse Mouth.

Nu-l ascultase pe Derek cu atenție, pentru că încerca să memoreze hărțile și planurile din fața ei. Acum, că aflase cum aveau de gând să pătrundă în Palat, putea intra și singură și merge direct la seif, dar probabil că avea șanse mai mari în haosul care avea să se producă după explozie.

Proiectantul Palatului preferase un plan circular, aducând un omagiu principiilor circadiene originale ale lui Jonas, dar încăperile erau pătrate, deci se creau porțiuni gâtuite. Câteva coridoare intersectau la jumătate „spițele”, însă majoritatea camerelor dădeau numai spre „butucul roții”. Coridoarele de serviciu duceau în exteriorul cercului, având scări spre subsol, unde erau bucătăriile și spațiile de întreținere, sau la etajul al doilea, unde, în capătul unui hol lateral, se afla seiful. Mouth se și vedea cu Invenția în mână, recuperând o parte din ea, de

mult pierdută. De prea multă vreme tânjea să fie din nou întreagă.

— Palatul ăsta e plin de zone gâtuite, rosti ea, cu glas tare. Dacă ajungeți să faceți schimb de focuri cu gărzile, o să vă blocheze din ambele părți.

— Găsim noi o soluție, vorbi Derek. Ajut-o pe Bianca să ducă explozibilul unde trebuie! Tu ai adus-o pe contrabandista asta, tu răspunzi de ea, i se adresă el Biancăi. N-o lăsa să plece de lângă tine!

— N-o las, promise Bianca, afișând o mină sobră.

— Bine. Vă prezentați amândouă aici data viitoare când se ridică jaluzelele! Ăsta e locul nostru de întâlnire.

Derek plecă să discute cu Jeleurile, care inspectau niște puști.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă, în sfârșit, șopti Bianca, însoțind-o pe Mouth înapoi la intrare. Încă un ciclu și o facem. Dacă reușim? Dacă îl capturăm pe Înaltul Magistrat și îi obligăm să negocieze cu noi? Nici nu-mi pot imagina cum e să fim tratați ca niște ființe umane în Xiosphant.

Mouth își simțea fiecare nerv din corp ca învelit într-un strat de gheață sfărâmicioasă, dar sângele îi fierbea. Se uită la Bianca și observă aceleași senzații amestecate.

— Faci ce trebuie, îi spuse, apoi repetă cuvintele, ca o binecuvântare. Faci ce trebuie.

— Sunt foarte bucuroasă că ne-am cunoscut.

Bianca îi puse mâna pe braț, tocmai când își fixa armele la loc în curele.

— Și eu, zâmbi Mouth. O să dați foc orașului ăstuia vechi. Și, după asta, toți își vor aminti de Sophie.

Atunci nenorocitele de clopote răsunară din nou și Mouth constată că întârzia la întâlnirea cu Curierii Descurcăreți.

•

Mergând prin fierbințeala năucitoare, Mouth o luă pe aleile pline de gunoaie și încercă să se convingă că avea o șansă de reușită cât de mică. Planul lui Derek avea suficiente găuri ca să ducă la moartea fiecărui membru al revoltei, inclusiv a Biancăi – dar ea nu trebuia decât s-o șteargă de lângă Bianca după ce căra bombele și să ajungă la transformatorul solar la timp să intre în Palat odată cu echipa lui Derek. După aceea, nu mai avea de parcurs decât 20 de metri de la gura de întreținere până la scara de serviciu spre etajul al doilea, unde era seiful,

gărzile Palatului fiind deja ocupate cu altceva. Încercă să reia mintal operațiunea de la cap la coadă, când își dădu seama că e urmărită.

În ciuda pălăriei și a ponchoului caraghios, vedea suficient ca să surprindă mișcarea cu colțul ochiului. De câte ori se răsucea, persoana care o urmărea se pitea în spatele grămezilor de gunoi sau în cadrul unei uși. Mouth se întoarse pe urmele propriilor pași, până când o surprinse într-un intrând îngust dintre două clădiri industriale.

Coada ei era fata aceea tăcută de la Salonul Ilir, care le adusese cafea cu mirodenii cât descărcaseră ei untul de pisică. Brunetă, frumușică, cu ochi mari, căprui, năsuc în vânt – trăsături tipice clasei de mijloc din Xiosphant –, buze pline, care nu zâmbeau și nu se deschideau. Se trase îndărăt, dar nu se arătă speriată, deși Mouth era mult mai bine făcută decât ea.

— Am uitat cumva să-mi plătesc cafeaua? o întrebă Mouth zâmbind.

Fata o privi în tăcere, fără să tresară, fără să se retragă. Mouth îi lăsă gulerul din mână.

— De ce mă urmărești? Pentru cine lucrezi? Ce învârtești?

Niciun răspuns. Mouth nu o auzise vorbind nici în salon. Oare să fie mută? Ar fi o calitate perfectă pentru un spion. Îi mai puse câteva întrebări, dar nu scoase nimic de la ea.

Erau singure în umbra palidă a fabricii de piele. În jurul lor se forma smog umed, roșiatic. Mouth nu voia s-o lovească, nu fără un motiv temeinic. Și nici s-o ia prizonieră n-avea rost, pentru că s-ar fi trezit cu ea pe cap.

Situația era neobișnuită, de parcă ea ar fi urmărit-o pe fată, nu invers. În cele din urmă, renunță:

— Nu mă mai urmări. Altfel, te sfâșii cu mâinile mele!

Se răsuci și-și văzu de drum, fără să verifice dacă fata venea după ea sau nu.

•

Când ajunse la fabrica de acoperișuri a lui George, Alyssa o aștepta afară.

— Nu intra! îi spuse. Pleacă imediat, până nu te vede cineva!

Mouth o luă în direcția opusă, însoțită de prietena ei.

— Le-a ajuns la urechi că te-ai apucat de politică, șopti Alyssa. Omar e nervos rău. Mai are foarte puțin și încheie un târg, transportă piele din Xiosphant în Argelo. Dar vor să-ți dea un

ultimatum: ori te lași tu de politică, ori te lasă ei aici când pleacă.

Alyssa îi puse mâna pe ceafă – primul indiciu că Mouth se îndoise de la mijloc și vărsa. Voma se aduna pe trotuarul de ardezie. Corpul său își luase singur poziția de criză – respira tot mai greu sub presiunea vomei iminente.

— Nu pot, rosti ea. Nu pot. Te rog, nu pot!

— Rahat! zise Alyssa. Nu mi-aș fi închipuit… Am crezut că nu te poate impresiona nimic. Ce dracu'! Asta-i ceva nou la tine și nu…

— Îmi pare rău. Mouth își lăsă fața pe genunchi, panicată. Îmi pare rău. O să-mi revin. O să-mi revin într-un minut. Numai că… Totul e… Vreau să zic, ultima bucățică din copilăria mea, moștenirea mea, stă acolo, în Palatul ăla stupid. E singurul lucru care mai poate salva ce-a rămas din mine. Nu pot să plec așa, pur și simplu. Dar nici nu pot să rămân aici, captivă. În orașul ăsta. Îl urăsc! Îl urăsc de moarte! Debordează de ură.

— Deci, rosti Alyssa pe tonul rezonabil pe care-l folosea când rezolva probleme – ceea ce, de obicei, însemna că e pe cale să găsească soluții la problemele de logistică apărute pe drum –, lucrul ăsta pe care încerci să-l obții, Invenția, nu pleacă nicăieri. Așa-i? Adică, e aici de ceva vreme. Și tot aici va rămâne, multă vreme de-acum înainte. Putem s-o luăm data viitoare când venim în groapa asta de gunoi.

— Nu pot risca. Mouth se îndreptă de spate. S-ar putea întâmpla orice. Aș putea muri. Mausoleul ăla hidos ar putea lua foc la următoarea lovitură politică. Sau se apucă cineva de curățenie și aruncă o grămadă de lucruri din el. Am o datorie. Nu știu cum să-ți explic mai clar. Le datorez totul Cetățenilor, nomazilor care m-au crescut. Și asta e tot ce pot face pentru ei. Trebuie să-i mai duc puțin de nas pe revoluționarii ăia.

— Dacă vrei să vii cu noi, trebuie să te grăbești.

— Te rog, mai întârzie-i puțin! Spune-le că sunt beată și abia mă țin pe picioare. O să te creadă.

— Păi, dacă n-ai auzit ultimatumul lui Omar, se cheamă că n-ai cum să dai de belea dacă nu ții seama de el, zâmbi Alyssa. De-asta nu te-am lăsat să intri acolo.

Mouth nu scăpase de gustul oribil al vomei. Alyssa îi oferi un zâmbet larg, în ciuda înfățișării ei dezagreabile și a dârelor verzi de pe bărbie.

— Nu merit o prietenă ca tine, îi spuse Mouth.

Alyssa râse.

— Pe naiba! Mai degrabă, aș fi o prietenă de toată jena dacă ți-aș da ce meriți.

Îi trase un pumn în braț, apoi adăugă:

— Și nu mai știu de câte ori ai venit după mine până la marginea nopții.

Mouth nu știa să se fi dus până acolo după ea vreodată, dar o lăsă baltă.

— Mulțumesc, îi zise. Eu... chiar țin mult la tine și nu știu ce m-aș face dacă ar trebui să-mi găsesc altă tovarășă de dormit.

— Uf... Sunt singura care te suportă când dai din picioare. Acum cară-te de-aici! Trebuie să mă întorc înapoi până nu se întreabă cineva de ce stau atâta la baie.

Alyssa o îmbrățișă pe Mouth, care o strânse scurt la piept. Dispăru în clipa următoare, iar Mouth rămase să se înece mai departe cu propria vomă și bioxid de carbon.

— Te rog, șopti Mouth către aerul încins de soare. Te rog să nu mă tragi în piept de data asta, te rog. Știu că un călător trebuie să lase totul drumului. Știu că impermanența și pierderea nu sunt altceva decât borne pe drumul nostru. Știu. Dar te rog, nu pot s-o încasez, măcar de data asta! Nu știu ce mi s-ar întâmpla. Te rog!

Mouth se ridică, își îndreptă spatele și adoptă ținuta de luptă. Nu mai avea timp, iar a depinde de alții era mai rău decât a simți gustul propriului suc gastric.

SOPHIE

Mă chinui să găsesc prize bune pentru mâini, greoaie ca un urs bătrân. Încă puțin și ajung pe creasta Bătrânei Mame. Mă împiedic și mă clatin spre partea cealaltă, mă redresez, apoi mă așez și fixez din ochi bezna lipsită de substanță, încercând să-mi imaginez orașul de acolo, utilajele gigantice, plasele care susțin copiii bolnavi. Mă gândesc la contrabandista aceea – Mouth – care îi spune prietenei sale: „Trebuie să-i mai duc puțin de nas pe revoluționarii ăia”. Asta după ce mi-a cerut să n-o mai urmăresc. Dar eu tot am urmărit-o. În mintea mea, polițiștii sunt

deja pe drum s-o aresteze pe Bianca, iar eu nu știu ce să fac.

Nicio mișcare. Nu apare nicio siluetă, nicio formă nu-și schimbă poziția. Bianca are nevoie de mine, iar eu pierd vremea căutând ajutor aici. Mă lovesc peste picioare ca să mi le dezmorțesc și încerc să mă ridic.

Capul lui Rose se ițește deasupra stâncii abrupte, tentaculele și picioarele din față se încordează și apare, în sfârșit, în fața mea. Îi văd pielea moale, arămie de pe picioarele din față. Îi dau bruma de cupru și cositor pe care le-am cerșit, de data asta. Le studiază cu cilii din vârful unui tentacul și le ascunde la spate.

— Îmi pare rău. Am nevoie de ajutorul tău din nou. Prietena mea are necazuri. Știu că aveți o tehnologie uimitoare. Mi-ai arătat-o. Dar nu aveți și arme? Arme? Ceva care să vă apere, ca să nu fiți răniți.

Rose lasă capul jos, indentațiile mari din vârful lui se îngustează, ca și când s-ar încrunta ori s-ar întrista. Vrea să mă mângâie, iar eu las tentaculul să mă atingă pe față și să-mi simtă pulsul la gât. Vrea să înțeleagă, și nu doar pentru că i-am adus cupru.

Îmi aplec fața spre cârceii ei.

— Mi-e frică! Te rog să înțelegi că mi-e frică. Mi-e frică din cauza felului în care era să mor, atunci când m-ai salvat, mi-e frică să nu pățească ceva rău Bianca. Ea e totul pentru mine. Îmi simți teama? Oare măcar senzația o înțelegi, dacă altceva nu?

Încuviințează din cap sau poate mi se pare. Caută sub carapacea ei lânoasă și scoate un obiect, ținându-l în tentaculele înnodate. Obiectul e de mărimea și forma unui fructstea și are cinci spini, fiecare îndreptat în altă direcție. Sunt gata să mușc din el, dar mă uit mai bine și văd că e făcut dintr-un aliaj metalic, cu grăunțe de cristal sau mineral, precum cuarțul. N-am mai văzut ceva asemănător, dar cineva trebuie să fi proiectat formele acestea ca de diamant și modul complex în care se intersectează.

Totuși, obiectul mă nedumerește tot atât cât trebuie s-o fi nedumerit pe Rose ceasul. Îl ridic în lumina amurgului și-l cercetez cu ochi mijiți.

Rose mă lasă să bâjbâi puțin, apoi scoate altul, identic. Răsucește unul din segmentele în formă de diamant până face un unghi ciudat cu celelalte, iar obiectul din mâna mea vibrează și scoate un huruit.

— Ce minunăție! Cum ai…

Îmi trebuie un timp până reușesc să răsucesc un segment și din obiectul lui Rose se aude un zgomot similar. Deci e ca un telefon în stil vechi sau telexurile din Xiosphant. Oare le putem folosi ca să ne găsim una pe alta? Rose mă ajută să rearanjez segmentele până când obiectul formează un cerc. Mi-l fixez pe încheietura mâinii drepte: o brățară cu spini.

Admir obiectul cuibărit sub degetul meu mare. Ființele acestea probabil că l-au inventat de-a lungul timpului, pe măsură ce au găsit materiale sub gheață, au excavat metal și roci, le-au studiat proprietățile și le-au combinat. Nu e ca tehnologia noastră din Xiosphant, pe care au inventat-o oamenii pe Pământ, la milioane de kilometri distanță, cu zeci de generații în urmă, și pe care noi doar încercăm s-o menținem.

Rose se apropie cu grijă și-mi pune din nou gheara în jurul capului și gâtului. De fiecare dată, fac un efort să nu mă feresc, fiindcă limbile acelea mi se lipesc de piele, dar încep să mă obișnuiesc…

… un crocodil a construit o mașină de zburat și a plutit deasupra ghețarilor aprinși, protejat împotriva soarelui, dar tot s-a ghemuit puțin de spaimă sub razele lui. Crocodilii stăteau pe vaste platforme plutitoare, studiind atmosfera. Cer învăpăiat, limbi de foc în gheață. O echipă de crocodili a mers până la capătul lumii și a pătruns într-un munte din care ieșea fum. Cerul se răsucea și se inversa, se răsucea și se inversa, norii se mișcau într-un dans bizar. Nu înțeleg nimic din toate astea, până când alcătuiesc o poveste din imaginile transmise de Rose: *cerul era aprins când lumea era tânără și noi am riscat totul ca să găsim o soluție.*

Apoi simt brățara care tocmai s-a închis în jurul încheieturii mele, numai că atârnă de tentaculul unei femele de crocodil mai bătrâne, care străbate o zonă cu șisturi argiloase, presărată cu promoroacă, într-o căruță jumătate rocă, jumătate carne. Poate că nu va mai ajunge înapoi acasă înainte de-a muri, o dor articulațiile și în miezul ei se insinuează sentimentul inutilității când se gândește că e departe de familia ei numeroasă. Dar brățara murmură ca răspuns la singurătatea ei și o conectează la toți exploratorii și savanții – reparatorii – care au zburat deasupra unei câmpii de gheață pictate cu flăcări…

… Rose se retrage, eu ating brățara care acum nu mai e doar

un aparat, ci și un simbol.

— Mulțumesc. O strâng în brațe cât de delicat pot. Aș vrea să-ți pot spune... Nu mai am familie, dar, câtă vreme port brățara, o să mă simt ca și cum ai fi cu mine oriunde merg. Indiferent cât de departe în lumină voi călători. Și trebuie să încetez să vă mai spun crocodili, pentru că e un nume total aiurea și prostesc, pe care vi l-au dat oamenii.

Mă uit la Rose și, în sfârșit, nu mai văd în ea doar un simbol al unei forțe incredibile. Am fost învățată că e nimicitoare și frica m-a făcut să o văd într-adevăr așa – ca să mă identific cu ea și să mă simt puternică prin asociere. Picioarele ei din față se mișcă asemenea unor pistoane mari, dar sunt și suple, ca să poată explora și zone mai înșelătoare. Tentaculele se răsucesc și strâng ca un șarpe, dar cilii sunt extraordinari, sensibili și delicați.

Mi-a venit în minte un cuvânt din ultima amintire împărtășită: „reparatori".

— Strămoșii mei ar fi trebuit să vă numească așa cum vă numiți voi înșivă, rostesc cu glas tare, iar Rose înclină ușor din clește, ca și când m-ar asculta în felul ei. Vă considerați reparatori, constructori, exploratori. Nu există un cuvânt care să cuprindă toate aceste sensuri în xiosphantă, dar limba veche, noölang, are unul: *gelet.* Înseamnă arhitect, călător și alte cinci lucruri. Așa că... o să vă numesc geleți.

Atunci îmi aduc aminte de Bianca și mă grăbesc să mă întorc în oraș.

— Mulțumesc, îi spun lui Rose. Sper să fac ceva ca să merit cadoul tău!

Rose a coborât deja platoul, silueta ei masivă retrăgându-se înapoi în beznă.

•

Când mă strecor prin deschizătura din gard și mă întorc în oraș, aud zgomotul făcut de oamenii care se grăbesc să-și termine treburile înainte de ridicarea jaluzelelor. Părinții își zoresc copiii sau încearcă să lucreze ceva în plus, ca să primească chitanțe de infrastructură, credite medicale sau vouchere pentru apă. Echipajele de intervenție sigilează ultimele crăpături din trotuare. Nu mai am ceas de când i l-am dat lui Rose, dar știu în ce perioadă suntem după mirosul de mâncare, curățenie sau băuturi calde. Aburii rufelor, coada

lungă de la brutărie, tații care-și duc copiii acasă de la școală. Nu te poți opune circadianismului, ți-a intrat în sânge.

Jeremy mă găsește pe treptele din fața ușii lăcuite a salonului, admirându-mi brățara. Probabil că pe față mi se citește toată suferința, văd moartea Biancăi mai clar decât propriile mele picioare pe sub fustița din jurul gleznelor, așa cum viziunile crocodililor – geleți, nu crocodili! – par întotdeauna mai reale decât realitatea. Dacă mi-e rușine că mi-e teamă nu înseamnă că mă tem mai puțin.

— Am încercat să mă desprind de viața mea anterioară, șoptesc. Dar am o prietenă din școală care se încrede în cine nu ar trebui. Are de gând să-și riște viața. Nu îndrăznesc să dau ochii cu ea, iar cei de la școală o vor lua razna dacă mă vor vedea.

Jeremy se așază lângă mine și respiră regulat, de parcă aș fi un client și vrea să mă facă să uit că timpul se scurge. Dar expresia feței lui nu e una relaxată.

— Nu te poți ascunde de oamenii la care ții. O dragoste ascunsă s-a transformat deja pe jumătate în regret.

Îl suspectez că citează din cărțile pe care trebuie să le memorăm, dar nu-mi pasă.

Nu-i răspund. Mă mulțumesc să inspir cât mai adânc aerul cu iz de ozon, îl ating ușor pe umăr și pornesc spre lumină.

•

Toată lumea spune că, dacă mama ar fi trăit mai mult, m-ar fi putut pregăti: pentru schimbările din trupul meu, pentru căsătorie, pentru viața de adult. Ar fi așteptat momentul potrivit să-mi explice ceea ce era de așteptat. Dar câteodată mă întreb dacă mama m-ar fi așezat pe scaun în fața ei și mi-ar fi spus să mă bucur de libertate cât pot, în loc să mă complac într-o căsnicie cu un bărbat care a botezat-o Cărămidă fiindcă doarme în poziție fetală rigidă. Poate că mama căuta să se elibereze de tata. Nu voi ști asta niciodată.

Mama era cu un grup de directori, inspectând o fermă. Culturile din partea superioară a structurii gigantice au luat foc. Cineva venise cu ideea să se ridice puțin ferma rotitoare, ca să aibă culturile mai multă lumină și să crească producția. Treaba a ținut o vreme, dar s-a ignorat un aspect: eroziunea. Câțiva bolovani s-au rostogolit de pe Tânărul Tată sau vârful muntelui s-a scurtat și soarele a bătut direct pe culturi. Mama era printre

cei aflați foarte aproape de dezastru. În timp ce oamenii țipau și aruncau vina unii pe alții, ea a urcat și nu a lăsat flăcările să se extindă. Însă razele soarelui i-au prăjit pielea și i-au fiert ochii. Chiar dacă n-ar fi căzut, tot ar fi murit. Toți au spus că a fost o eroină, dar eu m-am întrebat întotdeauna dacă nu cumva găsise o cale de a scăpa din fundătura în care o aruncase viața și profitase de ea fără să se gândească la mine nicio clipă.

•

Ultimele clopote de avertizare. Se lasă jaluzelele, dar eu mă joc de-a „găsește umbra” pe străzile pustii. Nu scap de gheara din piept. Cerul seamănă cu o tigaie cu apă murdară care se luminează în timp ce înaintez. Cu cât mă apropii mai mult de zona luminoasă, cu atât risc mai mult să fiu arestată că circul în perioada stingerii. Aud câteva patrule, dar reușesc să mă ascund la timp de fiecare dată.

Colegiul nu și-a schimbat cu nimic înfățișarea. Monumentul Războiului înghite aceeași lumină în care se scaldă toate clădirile din piatră albă. Dar fără studenți, profesori și personal, toate arată ca părăsite în urma unei catastrofe. Las tribut angoasei familiare câteva bătăi de inimă, apoi ating brățara și îmi aduc aminte că nu sunt singură. Hipervigilența trebuie să lucreze în favoarea mea, scrutând fiecare cotlon. Doar am trecut prin iad și am supraviețuit.

Îmi desprind volanele și urc pe peretele fostului meu cămin – mă poate vedea oricine, spălată de lumina palidă – și trec de pe un pervaz pe altul fără zgomot, până ajung la fereastra mea. Mă proptesc de jaluzele cu toată energia acumulată urcând muntele de atâtea ori și le trag în jos cu un scârțâit ruginit.

A privi în camera în care am locuit și a sta de povești după stingere e cea mai intensă experiență a temporalității din câte am avut până acum. Îmi reamintește că timpul nostru e real, trecutul e trecut, iar o parte din mine chiar a murit când am fost condamnată. Am crezut întotdeauna că a retrăi fragmente de timp e o experiență fie practică, fie melancolică, dar eu simt gustul unei otrăvi foarte amare.

Bianca doarme pe micul ei raft, la fel ca întotdeauna. Aproape că mă văd și pe mine dormind pe raftul de vizavi, dar acela e gol. Ea arată atât de fericită și liniștită, încât nu-mi vine s-o trezesc. Atunci observ o formă ascunsă sub pături, lângă ea. Rigidă, umflată. Un pelvis? Nu, o pușcă veche. Bianca ține o

pușcă în pat, de parcă lupta ar putea începe în orice clipă. Deschide întruna un ochi, atentă la ceva.

Vede că pătrunde prea multă lumină prin fereastră și deschide ambii ochi. Întinde mâna după armă, eu deschid fereastra și sar înăuntru, împleticindu-mă. Până să scoată arma dintre pături, sunt deja deasupra ei și îi pun mâna pe gură.

Ridică privirea și cască ochii cât cepele. Își înfige dinții în carnea moale a degetului meu mare. Ochii i s-au umplut de lacrimi și nu-i văd reacția. Nările îi freamătă, patul solid al puștii se împinge între noi. Îngheț, cutremurată de amintiri. Am atâtea lucruri să-i spun, dar nu sunt în stare să vorbesc. Îmi iau încet mâna de pe gura ei.

— Sophie, spune, iar răsuflarea ei e suficient de caldă ca să-mi înfierbânte pielea. Ești… ești… Îmi pierd mințile, în cele din urmă? Delirez? Sau doar visez? Spune ceva. La naiba, spune ceva *acum.*

— Trăiesc, îi murmur. Eu sunt. Trăiesc! Sunt aici!

Camera miroase a detergent de rufe, prăjituri vechi, ceai și confort.

— Cum? Cum ai…?

Bianca își mușcă limba, așa cum făcea de câte ori rezolva o problemă de logică, de două ori mai rapid decât oricine altcineva.

— La dracu’! Te-au dus la închisoare. Nu-i așa? Ai stat într-o celulă întunecoasă toată vremea asta. Am crezut că te-au omorât, că te-au împins în partea cealaltă, și tu erai într-o văgăună, iar eu nici nu te-am căutat. Ai evadat chiar acum? Ce s-a întâmplat?

Respiră cu un șuierat discret. Eu scutur din cap.

— Nu… nu m-au închis. Au încercat… au încercat să mă execute, dar n-am… am scăpat.

Sunt încă deasupra ei, cu un picior lăsat peste ea. Simt cum i se strânge inima pe măsură ce înțelege ce s-a întâmplat: am fost în viață toată vremea asta, dar am preferat să creadă că am murit.

— Nu-i ce crezi tu.

Nu mi-am revenit din tremurat, nu sunt complet stăpână pe mine.

— Nu puteam să mă întorc la tine. N-am vrut să-ți creez probleme, așa că…

N-am cuvinte să-i descriu spaima care mă imobiliza de câte ori încercam să mă arăt în fața ei.

În spatele lacrimilor cristaline, Bianca pare nenorocită, de parcă tocmai m-a pierdut încă o dată, în alt fel. Sau, mai rău, de parcă tocmai și-a dat seama că n-am fost niciodată a ei cu adevărat și are senzația că-i lipsește un membru.

Expresia i se schimbă, e brutală și neiertătoare, ca pușca din patul ei.

— Futu-i… Aș fi distrus tot, aș fi omorât pe oricine, numai ca să te am din nou aici cu mine. Aș fi dărâmat lumea. Nici nu știi ce-aș fi făcut. Iar în vremea asta tu, tu erai vie. Și ce-ai făcut? Nu te-ai sinchisit să-mi dai un semn!

— Îmi pare rău, mă bâlbâi în șoaptă.

Gura mea e uscată ca deșertul, dar în rest sunt de gheață. Știu sigur că, și dacă vom depăși acest moment, ea nu-mi va mai zâmbi niciodată ca înainte.

Se ridică în capul oaselor, deși nu se poate mișca de la talie în jos din cauza mea, și ridică brațele ca și când ar vrea să mă îmbrățișeze, dar nu poate.

— Aș fi dărâmat lumea, repetă. Poate aș dărâma-o și acum.

Strâng cearșaful în pumn.

— Am venit să te avertizez. Mouth se folosește de tine. Am auzit-o spunându-i asta unei prietene.

Alt moment al temporalității – pentru că totul s-a schimbat, lumea s-a înclinat și nu se va mai îndrepta niciodată.

— Ar fi trebuit să știu. Ce bestie! Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar mi-am dorit prea mult să fac asta.

Mă dă la o parte și sare din pat, deja îmbrăcată. Poartă chiar și bocancii și o curea de care a agățat de toate.

— Ne cunoaște tot planul. Va trebui să-i avertizăm pe toți.

Merge la fereastra deschisă, aruncând pe umăr arma cu mâner lung și țeavă canelată.

— Așteaptă! o rog, dar ea își ia elan și sare pe fereastră, coborând pe unde am urcat eu.

O ajung din urmă când e deja la mijlocul cartierului rezidențial.

— Să știi că eu chiar am trăit într-un tunel întunecat de când te-au luat! șuieră către mine. Nici nu știu cum e. Unde dracu’ ai stat ascunsă?

Merge prea repede și nu pot ține pasul cu ea. Vorbește prea

tare pentru perioada stingerii. Nu așteaptă un răspuns, chiar dacă aș putea să i-l dau.

— De când te învârtești pe-aici fără să-mi zici și mie? De când? Scuipă pe jos. Și te-ai hotărât să-ți faci apariția tocmai când sunt gata să te răzbun. De ce n-ai putut să te întorci la mine, pur și simplu?

Nu știu ce să-i răspund. Merge prea repede și cerul e mult prea senin aici, suntem în loc deschis, ne-ar putea vedea oricine. Trebuie să închid puțin ochii fără să încetinesc, să țin amintirea la distanță. Sunt sigură că acesta e momentul nostru final, că mai am o singură șansă să repar prietenia noastră, dacă găsesc cuvintele potrivite. Trotuarul bătut de soare îmi arde ochii, pentru că nu mai sunt oameni pe stradă care să facă umbră.

O prind de braț și se întoarce cu fața spre mine, așa că văd cum durerea abia începe să se răspândească în sufletul ei.

— M-am gândit la tine în fiecare clipă, îi spun, când mă trage după ea. Dar nu m-am putut întoarce în locul în care…

Dăm colțul și ne trezim nas în nas cu o patrulă. Doi bărbați și o femeie, cu puști mult mai noi decât a Biancăi, căști opace și veste ca ale polițiștilor care m-au plimbat pe străzi ca la paradă, îmi împietresc plămânii, inima.

Bianca mă înșfacă și mă trage înapoi după colț, apoi o rupem la fugă exact când șeful patrulei trage un foc de avertizare. Văd în dreapta una din aleile diagonale înguste ale orașului și o trag pe Bianca după mine când primele gloanțe spintecă aerul. Nu ne oprim din fugă – ne aplecăm pe sub un umbrar jos, sărim peste lăzi putrede, cotim și ajungem într-un pasaj lung și îngust dintre două șiruri de clădiri –, sună alarma și bocancii tropăie pe străzile din jurul nostru.

MOUTH

Mouth mai ieșise în oraș după stingere, așa că era învățată cu atmosfera stranie de pe străzile pustii. Totuși, de data asta, ieșind din *Calea Strâmbă,* constată că e plin de oameni în costume negre cu mâneci ondulate, care aveau puști și bastoane, de parcă tot orașul se hotărâse să se joace de-a

carnavalul în loc să doarmă.

Se îndreptă spre partea întunecată a orașului, mai întâi pe aceeași alee pe care duseseră Curierii Descurcăreți sania în oraș, apoi urcă pe niște schele acoperite cu pânză de cânepă, montate de-a lungul unei clădiri de apartamente cu magazine la parter. La cinci metri de sol, Mouth se târa pe scândurile săltărețe, în timp ce Patrulele Somnului, polițiștii și chiar soldații mărșăluiau pe dedesubt. Îi trebuise mult prea mult să străbată câteva cvartale și mai avea un kilometru și jumătate până la locul de întâlnire, vechea fabrică de vopsele.

Pe un pervaz, niște statui de granit cioplite de mână simbolizau etapele vieții: nașterea, ucenicia, căsătoria, profesiunea și moartea. Fețele lor, niște bulbi uriași, rânjeau la ea batjocoritor. Pe panourile din spatele lor, scheme complicate marcau corespondența dintre fiecare stadiu al vieții și ciclul somnului și al muncii, de la coborârea la ridicarea jaluzelelor. Mouth își aminti ce crezuse odată Bianca: în Xiosphant, opresiunea avea rădăcini în cultură și ideologie – asta până când îi fusese luată prietena și hotărâse că motivul adevărat al opresiunii era violența.

Captivă între garguiele cu rânjet moralizator de deasupra și poliția de dedesubt, lui Mouth nu-i veni în minte nicio cale pașnică de a separa ideologia de violență.

Probabil că unul dintre oamenii lui Derek fusese prins sau îi turnase, așa că nemernicii ăștia aveau de gând să răscolească orașul o dată, de două ori, de mai multe ori, până găseau pe oricine a avut vreodată și cel mai fugar gând subversiv. Mouth spera că Descurcăreții avuseseră unde să se ascundă. De acolo, de sus, felul în care forțele de ordine își țineau armele le făcea să semene cu niște balamale. Încercă să-și imagineze un scenariu în care putea răsturna situația în favoarea ei.

Trebuia s-o găsească pe Bianca, în care investise foarte mult timp, și să-i ceară s-o ajute să intre în Palat. Acum, că totul se ducea de râpă, era posibil ca Bianca să conteze pe ea mai mult ca oricând.

Dar când ajunse la fabrica de vopsele, înecându-se într-o ceață de formaldehidă[3], nu văzu nici urmă de Bianca. Singura persoană de la care te așteptai să fie acolo indiferent ce s-ar fi

---

[3] Produs gazos întrebuințat la fabricarea rășinilor industriale, a unor coloranți etc. (n red.).

întâmplat, să facă scandal oricui ar fi întârziat chiar și o clipită nu catadicsise să apară. În schimb, îl văzu pe Derek în mijlocul cabinei de întreținere, înconjurat de nouă oameni, printre care Vicki, Jeff și Jeleurile, cărora le ținea un discurs menit să le ridice moralul:

— Nu putem renunța acum. Nu e nimic pierdut. Încă nu se așteaptă nimeni să dăm lovitura la Palat.

Dacă Mouth reușea să pună mâna pe bombe și să le ducă în Palat, se putea folosi de ele ca să intre. S-ar furișa pe lângă patrule și ar ajunge la seif, cât timp autoritățile s-ar ocupa de ultimele zbateri ale revoltei aici, în fabrica de vopsele. Scrută încăperea și scotoci în spațiul îngust și în dulapurile din spatele ei, dar nu găsi nimic. Probabil că Derek nu fusese atât de prost încât să depoziteze explozibilul în clădirea în care se țineau ședințele de strategie.

Derek o zări cotrobăind într-o macara, la jumătate de nivel deasupra cabinei de întreținere, și strigă:

— Mouth, vino-aici! Trebuie să refacem planul de bătaie.

Ea încuviință, apoi se răsuci și părăsi clădirea fără o vorbă. Pierdea vremea pe-acolo, dacă nu era Bianca să garanteze pentru ea. În plus, oamenii ăștia erau ca morți. Îl auzi pe Derek strigându-i să vină înapoi când se strecură într-unul din pasajele înguste dintre clădiri, încercând să pună o distanță cât mai mare între ea și Revoluționari.

— La dracu'! auzi vocea lui Vicki. Ne-a lăsat baltă! Fără să zică nimic.

Clădirea de vizavi avea o ușă cu încuietoarea spartă. Mouth urcă scările și o luă pe un coridor murdar și neluminat. Printr-o fereastră fără jaluzele care dădea în stradă, văzu forțele de ordine adunate ca un nor de tăuni. Înconjuraseră fabrica și parcau două camioane blindate.

Chiar și de la distanța aceea, Mouth auzi vocea poruncitoare a lui Derek răsunând în fabrică, deși nu înțelegea ce spune. Urmă un schimb de focuri. Dar dacă ar fi fugit la Palat și s-ar fi furișat înăuntru acum, când forțele de ordine erau ocupate cu altceva? Autoritățile din Xiosphant aveau să facă greșeală după greșeală, pe măsură ce criza scăpa de sub control. Nu era târziu să încerce.

În niciun caz n-avea de gând să plece fără Invenție. Se și vedea luând-o de pe un raft din seif și vârând-o sub braț. Odată

cu ea, toate și-ar căpăta un rost.

Tocmai când își făcea curaj s-o ia la fugă în zona temperată, auzi o bubuitură, însă nu înțelese ce anume o provocase. Își pierdu echilibrul și fu cât pe ce să cadă de la fereastră. Un fuior de fum se înălță la câteva străzi distanță. Bombele lui Derek explodaseră prea devreme.

În vreme ce poliția răscolea fabrica după revoluționari, focurile de armă se întețiră și acoperiră orice alt zgomot. Cineva se răsuci și o văzu pe Mouth privindu-i de sus. Un glonț ricoșă din zid foarte aproape de ea, așa că fugi înapoi pe unde venise.

Vălătuci de fum cenușiu se ridicau spre cerul întunecat. Mouth mai auzi o dată vocea lui Derek, un strigăt disprețuitor întrerupt de rafalele trase în cei aflați în apropiere.

N-avea să reușească.

Auzi voci pe scară. Polițiștii veneau să cerceteze clădirea. Se lăsă să alunece pe perete, ghemuindu-se, până ajunseră la ea. Îl înjunghie pe unul în picior cu cel mai lung cuțit al ei și-l pocni pe altul cu cotul în gât. Amândoi se prăbușiră. Luă bastonul celui pe care-l înjunghiase și vru să plece, lăsându-i inconștienți, dar în viață, când în capul scărilor apăru o polițistă. Mouth învârti bastonul și polițista se feri, vulnerabilă în fața cuțitului pe care Mouth îl ținea în cealaltă mână. Mouth o înjunghie rapid în coapsă, apoi în braț, atentă să nu taie vreo arteră, apoi o izbi cu capul de perete.

Mirosul acru de sânge îi întoarse pe dos stomacul deja agresat de emanațiile de vopsea. Rată o treaptă. Scara era în spirală, dispusă în jurul unui stâlp, pentru că în orașul ăsta nenorocit totul trebuia să aibă formă circulară. Mouth trecu de curba următoare alunecând într-un picior și îi zări pe cei doi polițiști care urcau înainte s-o observe ei pe ea. Îi lăsă grămadă unul peste altul pe trepte.

Când ajunse în stradă, Mouth era plină de sângele altora. O durea tot corpul din cauza efortului, dar suferea și pentru că nu-și mai putea atinge scopul. Își spunea întruna că o dăduse în bară, că atacul Palatului se încheiase înainte de a începe, că nu reușise să-și smulgă moștenirea din mâinile nemernicilor ălora aroganți. Ar trebui să se predea, oricum n-avea unde să meargă. Dar trase adânc aer în piept și vru să iasă pe ușa din față a clădirii, hotărâtă să meargă mai departe.

Auzi niște bubuituri și crezu că se trage din nou. Scoase capul

pe ușă și văzu tocurile de metal căzând de la ferestre. Mulțumi scurt Elementelor, apoi își pierdu urma în roiul de muncitori în salopete și oameni în costume elegante care năvăliseră pe străzi în drum spre locurile lor de muncă.

Nimic nu-i putea împiedica pe locuitorii de rând ai Xiosphantului să învârtească roțile societății, nici măcar o urgență maximă. Mouth își aminti de sculpturile de pe clădire, cu ochi roșii bulbucați și rânjete strâmbe. Își scoase pălăria aia stupidă, și-o îndesă pe cap și se făcu mică într-un grup de birocrați de la fermele rotitoare care treceau pe lângă cordoanele de poliție.

•

Calea Strâmbă era goală. Numai cești, farfurii și praful luminat de razele care băteau prin geamul mare din față. Nici urmă de Curierii Descurcăreți. Începu să caute indicii, când apăru Alyssa din pivniță cu rucsacul ei și al lui Mouth.

— Aici erai! Ceilalți au plecat deja. Prea s-au încins spiritele.

— Ar fi trebuit să te duci și tu cu ei, mormăi Mouth și își recuperă rucsacul.

— Dacă m-aș fi dus, am fi plecat din oraș fără tine. Și nu puteam să te las. Doar ți-am făcut o promisiune. Se uită mai atent la prietena ei. La naiba, ești plină de sânge!

— Nu-i al meu.

Mouth își lăsă rucsacul să cadă cât s-o poată îmbrățișa pe Alyssa, care se lipi de pieptul ei înroșit. Era caldă, și obrazul ei moale se propti de umărul lui Mouth. Dar pe dinăuntru era tensionată.

— Ar fi trebuit să-l las pe Omar să te oprească! Am fost convinsă că ai murit. La dracu’, am crezut că murim toți, de mai multe ori. Scoteau oamenii cu forța pe stradă și dacă numai li se părea că arată ciudat, darămite dacă erau străini.

— Orașul ăsta știe să petreacă, nu glumă!

Alyssa nu râse. Când Mouth se retrase din îmbrățișare, afișă aceeași mină ștearsă ca atunci când îi spusese că vrea să renunțe la contrabandă.

— L-ai luat? Artefactul din seiful Palatului.

— Nu. Nici măcar nu m-am apropiat de el.

Simplul fapt că rostise vorbele cu glas tare îi făcu lui Mouth stomacul ghem.

— Probabil că au sute de obiecte furate de la alte culturi și nu

se obosește nimeni să le șterpelească.

— Îmi pare rău, spuse Alyssa, privind peste umăr. Dar hai să-i ajungem din urmă pe ceilalți!

Xiosphant părea cu totul alt oraș. Oriunde se uita, Mouth vedea camioane de poliție care blocau intersecțiile principale. Unii răcneau instrucțiuni în megafoane, într-un cor pițigăiat. Aerul se schimbase: cordită[4], electricitate statică, miros strident de spray paralizant în locul izului de terebentină.

Cerul se lumina deja albastru și roșu și răsunaseră deja clopotele când ele ajunseră la Salonul Ilir, unde ceilalți Curieri Descurcăreți mișunau nervoși.

Cyrus, marmota, se făcuse colac pe o pernă, într-un colț, și mijea ochii la intruși, strâmbând din bot.

— Uite-o! zise Omar, venind spre ele. A venit vremea explicațiilor. Mai întâi te-apuci să strigi sloganuri politice, pe urmă tot orașul își pierde și bruma de minte pe care o mai avea. Era să fim jupuiți de vii! În ce naiba te-ai vârât? Îmi vine să te las aici.

Mouth nu reușise să născocească o minciună credibilă.

— Păi... Nu m-am băgat în politică. Jur! Nu asta a fost. Numai că... Ți-am spus că am fost crescută de nomazi?

— Doar de fiecare dată când am stat de vorbă.

— Ei bine, sunt morți cu toții! N-a mai rămas nimic de pe urma lor. Nimic care să demonstreze că am trecut pe-aici, în afară de mine. Și poate-ai observat că nici eu nu par croită să rezist prea mult. Dar mi-a ajuns la urechi că există... un artefact închis în seiful Palatului. Ultima rămășiță a Cetățenilor. Am vrut să-l fur. Și am dat de dracu'.

Omar își dădu peste cap ochii mari și căprui, de parcă ar fi vrut să spună că n-are timp de prostii. Era un semn bun.

— Bine. Dar promite-mi că nu se va mai repeta.

— Promit. A trebuit să încerc. Am dat greș. Dacă nu mor prea repede, vreau să uit de tărășenia asta.

Omar scutură din umeri și vru să-i mai spună ceva, să-i dea de înțeles că de-acum înainte stă cu ochii pe ea, să nu mai facă ce-a făcut. Dar, în clipa respectivă, proprietarul salonului apăru dintr-o încăpere din spate cu cafea cu mirodenii și frunze plutind în cești. Hernan nu mai purta jacheta de brocart, ci un costum negru, simplu.

---

[4] Exploziv obținut din nitroglicerină și nitroceluloză. (n.red.).

— Deci ne-am înțeles, spuse Hernan, împărțind cafelele cu un zâmbet ușor. Eu vă arăt pe unde să ieșiți din oraș, un drum minier destul de lat pentru voi și vehiculul vostru, iar voi o luați cu voi pe una dintre angajatele mele, care a intrat, pe nedrept, în vizorul forțelor de ordine locale. Și pe prietena ei.

— Bineînțeles! spuse Omar. Dacă pun și ele umărul la treabă.

Hernan făcu un gest și două fete ieșiră din camera din spate. Una din ele, Bianca, îi aruncă lui Mouth o privire ucigătoare, de parcă ea ar fi fost de vină că planul lor se dusese de râpă. Ochii ca două arme rămase fără gloanțe, umerii cocoșați sub greutatea rucsacului voluminos. Mouth îi spuse ceva, dar nu primi răspuns.

Cealaltă fată adusă de Hernan era muta, cea care o urmărise. Se uita la Mouth de parcă ar fi fost răul întruchipat și atunci îl vedea pentru prima oară.

Mouth întoarse capul spre Alyssa, care scutură din umeri, vrând poate să-i aducă aminte că avea mare noroc să fie acolo, cu ei.

Prezentându-le pe cele două fete, care păreau să fie de vârsta Yulyei, Hernan rosti și numele Sophie. Mouth se uită la mută și se lumină: era prietena moartă a Biancăi, numai că nu era moartă. Bianca o considera un fel de sfântă cu suflet de aur și minte sclipitoare. Dar fata aceea, perfectă și moartă, stătea în fața ei. Nimeni nu-i aruncase vreodată lui Mouth căutături mai amenințătoare.

Un huruit prea familiar, ca un mesager al morții, le aminti că se coboară jaluzelele.

— Asta e șansa noastră! spuse Omar. Haideți să plecăm, înainte ca orașul ăsta s-o ia razna și mai rău. Arată-ne pe unde să ieșim din grămada asta de rahat, pe urmă ne luăm sania și duși suntem!

Sorbiră cafeaua și-și îndesară în bagaje toate proviziile de care se putea lipsi Hernan. Mouth încerca să nu se uite prea lung la Bianca și la prietena ei, Sophie. Între cele două se lăsase o liniște greu de descifrat.

Dacă Mouth avea noroc, poate că fetele aveau să se pricopsească cu un virus de la insectele gigantice din ținuturile pustiite sau să cadă peste bord, în Marea Ucigașă. Nu doreai moartea nimănui, dar o neliniștea gândul că urma să călătorească până la Argelo sub privirile acuzatoare ale

amândurora.

Mouth își luă în spate rucsacul voluminos și se pregăti să înfrunte străzile pe care nu mai circula nimeni, dar se formaseră puncte de control și nu lipseau elementele hiperactive. Omar veni și o prinse de umăr cu degetele sale lungi.

— Te cred când spui că nu te-ai băgat în politică și n-ai vrut decât să recuperezi un flecușteț, dar trebuie să știu. Ce anume ai vrut să furi din Palat?

Bianca era chiar în spatele lor și auzea tot. La fel, Sophie, sfânta nemoartă.

Mouth înghiți în sec. Ea și Omar se cunoșteau de mult. Pe lângă asta, îi datora o grămadă, așa că nu putea să-l mintă în față. Și tocmai suferise și ea o dezamăgire și nu putea s-o transforme într-o poveste drăgălașă prea curând.

— Îi spuneam Invenția. E... ăăă... un volum de cristal? Conține toate cântecele și scrierile noastre lirice. Și versuri.

— O carte de poezie! exclamă Omar, iar hohotul său zgudui străduța laterală pe care mergeau, iar Curierilor li se făcu pielea de găină. Ai încercat să intri prin efracție în Palat ca să furi o amărâtă de carte de poezii?

Mouth începea să se enerveze, dar se înfrână la timp. Descleștă pumnii și găsi puterea să râdă.

— Da. Era singurul exemplar.

— Acum știu că ești o maniacă. O carte de poezie. Va trebui să ne ții un recital când ajungem în ținuturile pustiite.

Râzând în continuare, încovoiat de rucsac, Omar o luă către cimitirul de vechituri, unde-și ascunseseră sania plină de marfă. În depărtare, huruiau motoare de camion și ieșea fum din toate părțile. Mouth se răsuci în loc și se izbi de ura din ochii Biancăi. Curierii ceilalți se ciocniră de ele, grăbiți să plece odată din oraș.

Când traversară una din arterele principale, Mouth remarcă bucăți de hârtie ieftină călcate în picioare: un afiș care anunța că liderii revoltei urmau să fie executați în Piața Întemeietorilor, după două cicluri de coborât-ridicat jaluzele. Din respect, încercă să nu calce pe fața osoasă a lui Derek.

În cele din urmă, ajunseră la cimitirul de vechituri. Aici, la marginea nopții, strada amplă îi întâmpină mohorâtă. Șipcile de metal ale jaluzelelor îi goneau, aerul era mai rece ca de obicei. Cu fiecare pas pe care îl făcea, Mouth își călca pe inima roasă de amărăciune. Cetățenii fuseseră oameni buni, străbătuseră

lumea încercând să se facă utili și străduindu-se să-și păstreze cultura. Lumea călcase pe amintirea lor ca pe noroi, iar Mouth ratase singura ocazie de a salva ceva din ea.

Alyssa veni lângă ea și-i șopti:

— Adună-te!

Mouth înclină din cap a încuviințare și încercă să-și golească mintea de gânduri, cum o mai făcuse de atâtea ori.

PARTEA A TREIA

SOPHIE

Nu-i văd fața lui Hernan, dar își ține cumva gâtul strâmb și din cauza asta un umăr e mai sus, celălalt mai jos. În voce i se strecoară tristețea, deși dă indicații pe un ton vesel. Înainte de a pune talpa jos, se uită atent la crăpăturile și la gropile cu margini zimțate din galerie. Minele acestea vechi au nenumărate fundături și crevase. Hernan știe o rută sigură pentru că un client vechi al salonului a moștenit o hartă. În unele locuri, proptelele pentru pereți încep să cedeze. Îi pun mâna pe braț și îi șoptesc:

— Îți mulțumesc că ne ajuți pe Bianca și pe mine să fugim din oraș.

— Aveți grijă de voi! îmi spune, tot în șoaptă. S-ar putea să dispar și eu o vreme, după ce mă conving că Jeremy, Walter și Kate sunt în siguranță. În orașul ăsta, suntem tolerați cu greu și când e liniște, dar într-o situație de criză…

— Nu suport gândul că ar dispărea Salonul Ilir.

Era cât pe ce să dau cu fluierul piciorului într-un pinten, dar îl evit în ultima clipă.

— Am știut că nu va rezista la nesfârșit! spune Hernan oftând. Vom păstra cât mai mult din el și-l vom redeschide când se va putea.

Lumina din capătul galeriei e atât de strălucitoare, încât trebuie să-mi acopăr ochii până mă obișnuiesc cu lumina.

— De aici, vă las singure, rostește Hernan. Să nu uitați nimic din ce v-am învățat!

Mă las pe jacheta lui de culoarea ardeziei și îl strâng în brațe. Simt, probabil pentru ultima oară, parfumul său reconfortant. Miroase a levănțică și santal, ca întreg salonul. Încerc să încetinesc scurgerea timpului, cum m-a învățat el, să nu las momentul acesta să se sfârșească, pentru că nu-mi vine să mă despart de omul care mi-a oferit o familie și s-a îngrijit de mama mea, chiar dacă ea nu a vrut întotdeauna. De omul care mi-a dovedit că răbdarea poate genera tot atâta schimbare cât

milioane de guri geotermale.

— Mulțumesc, îi repet, pentru tot.

— Mai mult n-am putut face, murmură el. Aș vrea să fi văzut și mama ta ce tânără curajoasă ai devenit. Ar fi la fel de mândră ca mine. La revedere, Sophie!

Hernan dispare în bezna galeriei străvechi, în timp ce noi coborâm spre albia secată care marchează hotarul exterior al ținuturilor pustiite.

Bătrâna Mamă și Tânărul Tată se întind până dincolo de zidurile orașului, dar mai departe, în fața noastră, se prefac în niște dealuri pitice. Dincolo de ele e doar teren stâncos, cenușiu-roșiatic, care trece de linia orizontului, o jumătate înghițită de întuneric, cealaltă, pârjolită de lumina zilei.

Odată ce am lăsat zidurile în urmă, Curierii Descurcăreți încep să cânte. Niciunul nu cântă aceeași melodie, nici în același ritm, dar cacofonia pare să-i înveselească în timp ce înaintăm cu greu și direcționăm sania săltăreață pe o porțiune mai puțin denivelată.

Bianca n-a scos o vorbă de când am plecat din Salonul Ilir, dar acum îi aud vocea răzbătând mai puternică decât cele șase glasuri discordante:

— Nu mi-am încheiat socotelile cu orașul ăsta, spune ea, fără a privi înapoi, la zidurile de piatră abrupte. Mă voi asigura că Derek și ceilalți nu s-au sacrificat degeaba! Chiar dacă îmi va trebui o viață întreagă. Voi da foc Palatului ăluia blestemat și va arde până la temelii.

Prinde rucsacul cu o mână, ca pe-un ciomag.

•

Sub cerul necruțător, încerc să-mi acopăr ochii și să privesc regolitul[5]. Fără margini, mai întins decât visele, alunecă de la stacojiul cărbunilor aprinși la un alb penetrant, nestingherit de clădiri sau munți. Oricât întorc capul, nu-l pot cuprinde pe tot. „Drumul” e lipsit de viață, secătuit de nevoia constantă de apă a orașului Xiosphant. Totuși, din când în când, zăresc capul câte unei creaturi care-și sapă vizuina. Praful gri-roșiatic, presărat cu nuanțe de ocru și purpuriu, e când o broderie migăloasă, când un giulgiu însângerat, depinde în ce parte întorc privirea.

Orașul care m-a exilat de două ori se vede și acum în spatele nostru. Oricât ne îndepărtăm, spira lui aurie ne urmărește

---

[5] Scoarță de dezagregare care se formează pe versanții slab înclinați. (n.red.).

îndârjită cum urcăm istoviți un deal acoperit cu smocuri de iarbă și tufișuri pitice și tremurăm în vântul rece al nopții.

Când visam că mă voi plimba din nou cu Bianca, îmi închipuiam că va fi după ce revoluția va fi abolit legile vechi sau noi două vom fi îmbătrânit și ne vom fi regăsit. Dar acum călătorim împreună spre „orașul care nu doarme niciodată”, unde putem fi cine dorim. Nici nu-mi vine să cred că a dat norocul peste noi.

Numai că Bianca nici nu vrea să se uite la mine.

Poate că am murit de mult pentru ea și nu acceptă faptul că sunt vie. Lucrurile nerostite se adună între noi ca un munte înalt cât Bătrâna Mamă. Iar ea o fixează întruna pe Mouth, contrabandista cu țeasta brăzdată de cicatrice care a dus-o de nas. Bianca n-a mai scos un cuvânt de când a spus că nu și-a încheiat socotelile în Xiosphant, și nici nu s-a uitat înapoi. Merge demonstrativ, cu pași mari, și scrâșnește din dinți, ca și cum s-ar apropia de ținta ei, nu s-ar depărta de ea.

Nu mai aud clopotele din oraș. Nu știu cât e ceasul și am impresia că sunt aici de jumătate de viață. Doar schimbările de peisaj îmi arată că timpul se scurge în continuare. Îmi vine să mă las jos, să mă bat cu pumnii pe genunchi, să refuz să merg mai departe pe câmpia asta fără margini.

•

O parte din mine așteaptă și acum ca lucrurile să revină cum au fost între mine și Bianca. Ea e cea care, de obicei, mă scotea din muțenie. Ea ar trebui să-mi aducă aminte că suntem tinere și că putem lua în râs limitele care-i îngrădesc pe ceilalți.

Oricât mă ignoră, nu mă pot abține și tot încerc să intru în raza ei vizuală ca să-i atrag atenția, ca un copil neglijat.

În fața noastră, un vânt neașteptat începe să bată din noapte spre zi, adunând praful și pietrele într-un ghem sclipitor.

Brățara cea nouă îmi irită pielea și mi se pare că o simt vibrând. Când o ating, cu ochii închiși, am impresia că înaintez prin noapte, nu prin amurg, pe patru picioare vânjoase. Mă întreb dacă Rose sau unul din prietenii ei e acolo, dincolo de marginea drumului, urmărindu-ne înaintarea. Brățara îmi amintește că am și alți prieteni, în afară de cei pe care i-am lăsat în Xiosphant și de Bianca. Dar și pe mine mă revendică cineva. Am o datorie pe care nu mi-am plătit-o încă.

Praf sulfuros îmi intră în ochi, în nas și în gură. În absența unui

munte, noaptea e la un pas de mine, lângă mine, strigându-mă. Iar în dreapta, flămândul foc etern e gata să mă facă scrum, ca pe mama mea.

•

Sania hurducăie și se oprește, deși Kendrick, uriașul cu piercinguri în obraji, susține sus și tare că a adus îmbunătățiri motorului în Xiosphant. Pe lângă mormane de piele, minereu, fructe uscate și prăjituri, sania mai cară un sac matlasat din doc, mare cât să încapă doi oameni în el. Aceea e nișa pentru dormit. Dormim în ea cu rândul, doi câte doi. În fața saniei stau doi: Omar și Mouth. Patru mergem pe lângă sanie, doi în față și doi în spate, și cărăm bagaje și puști. Bianca a luat lecții de tras cu arma, dar eu nici s-o car pe a mea nu știu prea bine. Contrabandista cea mai tânără, Yulya, tot promite că mă învață s-o folosesc și să vorbesc argelana. A încercat deja să-mi explice o expresie, „supapă-ancoră", care e un concept esențial în cultura argelană.

Mouth îi trage întruna ghionturi lui Omar și-i arată milioane de pericole ivite pe drum, de la doline și furtuni la animale sălbatice înfricoșătoare ivite din noapte. Cei doi se înțeleg într-un limbaj prescurtat, care numai a limbă nu sună. Mă feresc tot timpul de tăuni, care te pot devora complet sau infecta cu o boală care îți macină carnea. Yulya spune că aici ești în siguranță într-o clipă, iar în următoarea poți fi mort.

Imediat ce ne-am îndepărtat de Xiosphant, Omar își aranjează hainele de pe el, își desface coama neagră și-și leagă la gât o eșarfă lungă, cu model complicat. După un timp, îl aud spunându-i lui Reynold:

— Știi, cei din Khartoum au construit computerele de pe nava-mamă și pe urmă au fost trași pe sfoară, spune el, apoi se uită peste umăr la Bianca și la mine, pentru că, bineînțeles, în Xiosphant nu e permis să vorbești despre asemenea lucruri și vede că suntem cam stânjenite. Obișnuiți-vă cu ideea! ne spune și râde. În alte părți vorbim liber despre chestii de-astea.

După spusele lui, înainte de a părăsi Pământul, New Shanghai a construit sistemul de menținere a vieții, rezerva de alimente și grădinile, în timp ce Calgary a construit sistemul de reciclare a apei și canalizarea. Odată nava-mamă lansată, cele două compartimente au ajuns în poziția de a cere orice voiau, iar urmașii lor conduc orașul Xiosphant și în prezent, după atâta

vreme. Noi nu așa am învățat la școală și mă întreb ce alte lucruri pe care nu le crede nimeni ni s-au mai spus.

•

Nu știu cât e ceasul și asta mă face să mă simt tânără și bătrână în același timp. Nu știu dacă acasă jaluzelele sunt coborâte sau ridicate, dacă oamenii mănâncă pateuri dulci sau plăcinte sărate, dacă copiii se joacă în șantierul abandonat. Mi-ar fi mai ușor să mă obișnuiesc cu orizontul negru și o linie stacojie pe cer, decât să nu știu cât e ceasul. Nici măcar nu știu cât de obosită sunt. Curelele rucsacului îmi rod umerii și ațipesc mergând.

Clienții lui Hernan, care l-au plătit ca să piardă noțiunea timpului, ar fi putut la fel de bine să vină aici, în ținuturile pustiite.

De câteva ori, drumul se înclină și noaptea se ridică, prefigurând o colină sau o faleză. Poate deslușesc o siluetă la marginea falezei, o umbră uriașă la hotarul nopții, flexându-și tentaculele și cleștele imens, sau poate dorm în picioare. Chiar dacă aș supraviețui mergând prin beznă, contrabandiștii m-ar crede nebună dacă aș încerca s-o fac.

Mi-am adus perie de dinți, dar nu am apă și trebuie să mă mulțumesc cu săpunul ciudat pe care l-am primit. Și nu mă voi obișnui niciodată să mă las pe vine în spatele unei stânci ca să mă ușurez și pe urmă să alerg după sanie.

De câte ori o văd pe Bianca – ochii ei sunt tot triști, umerii tot gârboviți sub rucsacul imens – mi se taie respirația. E singura la care merită să mă uit, deși depozitele de minerale și formațiunile stâncoase mă ispitesc cu scânteieri. Dar ea nu privește decât în jos, fără să vadă altceva în jur.

Atunci îl aud pe bărbatul tatuat, pe nume Reynold, murmurând în xiosphantă:

— Risipim mâncarea. Nu știu de ce le mai ținem în viață pe fetele astea două. În niciun caz n-o să reziste până la Argelo. Dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să…

Sar în fața saniei, roșie de furie și cu pumnul deja ridicat. Îi trag una în falcă și aud un pocnet ca de ușă trântită. Zdrahonul cel hidos cade și se rostogolește din fața roților chiar înainte să treacă peste el. Ridică ochii și-mi citește furia din priviri.

— Îmi pare rău, scapă printre buze.

Se ridică împleticindu-se și fuge după sanie. Omar râde pe

înfundate.

— I-a făcut o vânătaie de toată frumusețea, spune Alyssa, care merge și ea în frunte. Îmi place fata asta. Nu e nevoie să vorbească, se exprimă foarte bine altfel.

La orizont, amenință o furtună puternică, dar se disipează până ajunge la noi.

Deslușesc siluete la marginea nopții, dar nimic nu sare din întuneric să-și încerce norocul – și nu zăresc niciun gelet, deși brățara mea pulsează întruna, mai ales când virăm spre lumină.

Îmi zvâcnește trupul de la atâta mers pe pământ tare. Povara mi se rearanjează pe umeri la fiecare pas. Am încălțat cea mai bună pereche de bocanci de cățărat, dar deja s-au ros. Cerul mă zdrobește sub greutatea lui cenușie.

Poate că am murit deja și sunt condamnată să merg la nesfârșit, cu stafia mohorâtă a Biancăi alături.

•

La multă vreme după ce sunt sigură că mă voi prăbuși la pământ și că mă vor lăsa acolo, în praf, Omar anunță că e timpul să se schimbe tura de somn. Kendrick și Yulya ies din nișa pentru dormit cu gesturi calme, exersate. Dar când Bianca și cu mine încercăm să ne urcăm în sanie, nu socotim bine saltul și cădem, stârnind hohotele celorlalți. Reușim abia la a treia încercare.

Stăm culcate față în față, în căldura oarbă a unui tub matlasat așezat pe un morman de piele prețioasă, în care încăpem amândouă înghesuite. Inspir parfumul săpunului floral cu care se spală Bianca de obicei, amestecat cu mirosul de transpirație și piele neargăsită. Genunchii mei îi ating coapsele.

— Îmi pare rău pentru prietenii tăi! îi șoptesc la ureche. Știu că tu crezi că i-ai fi putut salva, dar ai fi murit împreună cu ei. Și, dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, nu știu ce-aș…

— Hai să dormim! murmură ea. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Sunt sigură că nu voi putea dormi, dar adorm imediat. Măcar o dată, mintea mea adormită nu reia scene cu polițiști care mă trag de subsuori sau vânători care târăsc un gelet rănit. În schimb, îmi amintesc de o perioadă care nu a existat, când Bianca și cu mine trăiam într-o cavitate scobită în mijlocul unei suprafețe stâncoase, perfect rotundă, ca un glob. Am adus sute de varietăți de ierburi aromate și am pregătit băuturi fierbinți

cărora le-a trebuit o veșnicie să fiarbă.

•

Mă trezesc în țipete:

— Omar! La naiba, l-a luat pe Omar! Rahat, l-a mâncat pe Omar. L-a omorât! Fuge!

Bianca și cu mine ieșim din nișa de dormit la fel de greu cum am intrat și ne împleticim pe solul tare. Vedem cum picioarele lui Omar dispar în noapte, în fălcile unui bizon. Mușchii animalului se umflă sub plăci acoperite cu blană de culoarea argilei și o coadă despicată lovește atât de tare, încât pare să lase urme în aer. Sania se înclină, e gata să se răstoarne și nu are cine s-o conducă. Din scaunul pasagerului, Mouth plonjează și apucă manetele.

Kendrick trage în bizon, dar ratează. Pe chipul lui Omar se citește disperare, nu durere, de parcă firele ascuțite ca lama din gura animalului i-ar fi secționat jumătatea de jos fără ca el să simtă nimic.

Sania se oprește. Ne holbăm la capul și torsul lui Omar, apoi unii la alții. Mouth stă tot aplecată pe manete și îi tremură mâinile. Murmură în șoaptă și îmi dau seama că spune o rugăciune în limba originală, noölang: ceva despre Elemente și urme de pași pe nisip. Lângă locul șoferului, Alyssa stă cu degetele răsfirate, înțepenite ca niște gheare.

MOUTH

Mouth și-l va aminti întotdeauna pe Omar râzând. Avusese noroc că stătuse pe scaunul pasagerului, de pază, luând parte la o conversație în trei: ea, Omar și peisajul. Rememorau episodul când sania li se defectase într-o mlaștină. Omar se amuza amintindu-și cât de supărați fuseseră atunci. Și-și arătau cu degetul brazdele dintre smocurile de bărboasă din apropierea zonei de lumină, probabil urme de animal, ori resimțeau scăderea presiunii, ceea ce însemna că venea furtuna. Sau identificau plante de pe Pământ, naturalizate de la ultima lor călătorie – soia, de exemplu, care fusese modificată genetic ca să crească în solul local, dar devenise necomestibilă din cauza mutațiilor. Mouth își zicea că, dintre toți Curierii Descurcăreți,

numai Omar s-ar fi simțit în largul lui printre Cetățeni. Gândul acela frumos îi mai atenuase gustul amar al eșecului; avea încă prieteni și nu-și pierduse locul printre ei.

Și atunci bizonul îl tăiase pe Omar în două.

Mouth coborî clătinându-se din scaunul pasagerului și căzu pe solul argilos, încercând să scape de ochii lui Omar, care priveau fără să mai vadă nimic. Amorți, i se încețoșă văzul, îi șuierau urechile. În afară de miros, celelalte simțuri îi adormiseră.

— La naiba, nu! rosti Kendrick. Mi-a fost ca un frate, a... Nu-i cinstit!

— Nici nu mai știu de câte ori m-a ajutat să n-o iau razna, spuse Alyssa.

— Omar... Omar a fost sufletul grupului nostru, zise și Yulya. Niciodată nu m-a făcut să mă simt în plus. Nici după ce-au pățit Jackie și Franz.

— Trebuie să ne continuăm drumul! decise Kendrick. Dacă ar trăi, Omar ne-ar spune că nu ne putem opri aici, unde suntem ținte ușoare pentru bizoni.

Alyssa oftă.

— O să-i facem înmormântarea pe mare. Mouth, ai mai condus sania, nu-i așa?

Mouth scutură din cap în stil argelan, însemnând „da”.

— Dar nu vreau să fiu eu șefa.

— Mi se pare corect, din moment ce era să te dăm afară fiindcă ai încălcat regula cea mai importantă, pufni Kendrick.

Mouth îi ajută pe Alyssa și Kendrick să scoată torsul lui Omar cu blândețe din scaunul șoferului. Îl înveliră în niște pânză de la suprafața încărcăturii. De câte ori îi cădeau ochii pe chipul său, o lua cu fiori.

Nu avură timp să curețe măruntaiele lui Omar de pe scaun, așa că Mouth se așeză și porni sania. Alyssa se strecură pe scaunul de lângă ea, înjurând în argelană. Ziua și noaptea se amenințau una pe alta din stânga și din dreapta, ca doi dușmani vechi care-și permiteau să aștepte oricât prilejul să te răpună.

Înaintau în liniște. Nu se auzeau decât scârțâitul bocancilor și al saniei. La un moment dat, Reynold scuipă pe jos și vorbi:

— Suntem morți fără Omar! Era singurul care știa cum să ajungem la destinație teferi și nevătămați. Credeți că o să găsim barca fără el? Știe cineva cum să-l contactăm pe omul nostru de legătură din Argelo?

— Ne descurcăm noi, răspunse Alyssa cu voce slabă, lipsită de inflexiuni.

— Are dreptate Reynold, vorbi Kendrick. Acum ce rost mai are să cărăm toate astea după noi? Singurul om care-i ținea în priză pe Curierii Descurcăreți a murit.

— Da, gemu Yulya, s-a zis cu noi. S-a zis cu noi!

— Mergem mai departe numai pentru că suntem prea proști ca să ne dăm seama că suntem ca și morți, spuse Reynold.

Continuară să se descurajeze unul pe altul, până când panica îi făcu să strige și să plângă deodată.

— Gata! țipă Bianca, din spatele saniei. Fugi în față și vru să tragă un glonț în aer, dar uitase să tragă piedica. Gata, gata, gata! Încetați!

Se făcu liniște și toți ochii se îndreptară spre ea.

— Parcă trebuia să fiți niște contrabandiști dați dracului! li se adresă Bianca. V-ați tot lăudat că ați scăpat din ghearele morții de atâtea ori, că puteți să i le tăiați oricând. Știu că-i nasol, v-ați pierdut șeful, dar mie mi s-a părut un tip grozav de scrupulos. Trebuie să fi avut un plan de rezervă, nu? Fac pariu că ticăloasa asta știe ce trebuie să faceți!

Arătă cu degetul spre Mouth, care încă nu-și revenise din amorțeală.

— Poate că știu câte ceva, replică Mouth, scuturând din umeri.

— Vedeți? Scârnăvia poate că s-a folosit de mine și ne-a trădat pe toți, mi-au murit toți prietenii din cauza cărții ăleia de căcat, dar tot ne putem folosi de ea.

Mouth nu fu în stare să se uite la Bianca, și nu numai pentru că trebuia să fie atentă la drum.

— N-a murit nimeni din cauza mea! Polițaii erau deja în alertă maximă când am plecat să mă întâlnesc cu voi. Altcineva trebuie să vă fi turnat ori a fost prins după ce s-a dat stingerea.

— Nu-i momentul potrivit să discutăm problema asta, interveni Alyssa. Dar Bianca are dreptate. Nu ne dăm bătuți pentru că ne-a murit conducătorul. Suntem prea deștepți pentru asta. Am trecut prin atâtea și am supraviețuit.

— Curierii Descurcăreți își duc întotdeauna treaba la capăt, remarcă Reynold.

— Vedeți? Haideți să ne-o ducem la capăt, atunci! zise Bianca.

Își reluară toți pozițiile, flancând sania, și încercară, fără să le

reușească prea bine, să înainteze țanțoș, ca de obicei. Mărșăluiră în liniște, scrutând întunericul cu mai multă precauție.

•

Lumina îi provoca întruna crize lui Mouth: simțea o durere ascuțită în cap și vedea halouri albe de câte ori stătea prea mult afară, din cauza soarelui și a umbrei. Încercă să se concentreze ca să conducă drept, dar o durea tot corpul. Observă atunci că Alyssa se uita la ea, în loc să fie atentă la bizoni, la gropi, care le puteau rupe osia, sau la crabii care sapă în pământ.

— Ce-i? o întrebă, când mlaștinile începură să pâlpâie slab în depărtare, și mulțumi Elementelor că o mai lăsase durerea de cap. De ce te uiți așa la mine?

— Nimic, mă gândeam doar. Nu mi-am dat seama că Bianca a fost printre revoluționarii de care te-ai folosit ca să-ți recuperezi cartea. Și acum toți prietenii ei sunt morți. Cu toate astea, tocmai ne-a salvat pe toți de la autodistrugere.

•

— Și mie îmi pare rău pentru ea! Aș vrea să fi stat altfel lucrurile. Dar loialitatea nu-i o prăjitură pe care o împărți cu restul lumii. Și să știi că a fost alegerea ei să se implice în politică.

Apa spăla roțile saniei și bocancii plescăiau la fiecare pas. Imediat veneau și tăunii.

— Dar ce-ai făcut tu n-a fost tot politică? Să recuperezi o carte care aparținea tribului tău mort?

— Se numește supraviețuire culturală, spuse Mouth evitând o dolină. Politica e în continuă schimbare, nu contează cine e la conducere acum, cine a fost cu o generație în urmă sau va fi peste încă o generație. Dar cultura ar trebui să dureze o veșnicie, dacă o protejăm cum se cuvine.

— Înseamnă că eu pun preț mai mare pe oamenii care trăiesc acum, decât pe scrierile celor care au murit.

— Tu ai vrut să mă ajuți să fur Invenția – acum nu mai contează. Am ratat. N-o să mai am ocazia să încerc o dată. Și nici pe prietenii Biancăi nu i-aș fi putut salva. Erau condamnați dinainte de a-i cunoaște eu.

— Poate pe mine mă îngrijorează mai degrabă faptul că îți pasă mai mult de stafii decât de oamenii de lângă tine, spuse Alyssa, care stătea destul de aproape, încât mirosul de

transpirație și ulei de păr să ajungă și la nările lui Mouth. Știi, acum, că Omar nu mai e, depindem una de alta mai mult ca oricând ca să supraviețuim.

— Eu sunt aici, mormăi Mouth. Nu car nicio stafie cu mine. Și, de când am plecat din orașul ăla, mă simt mai vie decât oricând. Zidurile și regulile altora mă dau peste cap.

Mouth trebuia să se concentreze nu numai la condus, ci și să nu se lase cuprinsă de disperare. Își spunea mereu că, dacă ar fi avut Invenția, ar fi rostit cuvintele potrivite lângă cadavrul lui Omar, și-ar fi luat rămas-bun cum se cuvine de la unul dintre puținii oameni cumsecade pe care îi cunoscuse. Invenția ar fi ajutat-o să iasă la liman, să înțeleagă ce pierduse în copilărie și de atunci încoace. În schimb, pierderea Cetățenilor o durea ca o rană veche infectată.

Totuși, încercă să afișeze o mină optimistă pentru Alyssa, care își riscase pielea când o așteptase la *Calea Strâmbă,* după plecarea celorlalți. Împărțeau același culcuș de cinci călătorii și jumătate și, când tiparele somnului tău se sincronizează cu ale altei persoane, e vorba deja de intimitate. Mouth nu știa cum să spună toate astea cu glas tare.

•

— Mai ții minte ceva din ele? o întrebă Alyssa, după un timp.

În fața lor, mlaștinile se lățeau ca niște panouri de sticlă colorată. Mouth se chinuia să controleze apărătoarele.

— Din ce?

— Din poeziile alea pe care erai atât de disperată să le recuperezi.

— Cred că da. Mai degrabă ritmul decât cuvintele. Niște frânturi.

Mouth încercă să-și amintească versuri și inima porni să-i bată cu putere, mai-mai să-i spargă pieptul. Își aminti cum Yolanda îi învățase un cântec de recunoștință și trebui să respire pe gură, cu zgomot, ca să nu se înece de emoție. În piept simți iarăși un ghem de sârmă ghimpată.

— Poți să reciți ceva acum? Pentru mine.

Mouth se uită în jur. N-ar fi putut-o auzi niciun Curier. Sophie și Bianca erau departe, în spatele saniei, cufundate în drama lor studențească.

Mlaștina le înghițea roțile. Apărătoarele nu mai făceau față. Cine mergea pe jos era în noroi până la genunchi. Aerul mirosea

a canal și a pește stricat, apa scânteia în lumina zilei, iar tăunii roiau, gata să-și ia zborul cu o bucățică de carne proaspătă în mandibule.

— Da. Chiar aici. De ce nu?

Poate că Alyssa o supunea pe Mouth unui test, să verifice dacă are încredere în ea sau dacă poeziile chiar meritau atâtea uneltiri.

Mouth nu mai putea trage de timp.

Poeziile Cetățenilor fuseseră scrise în limba veche, noölang. Cea pe care și-o amintea cel mai bine era despre un piersic bătrân care creștea miraculos, pe o pajiște sălbatică dintre orașele Untaz și Wurtaz. De câte ori treceau pe lângă el, călătorii culegeau piersici proaspete, mari și roșii ca sângele, cu miez zemos. Până când în jurul piersicului s-a ridicat un orășel. Locuitorii au încercat să planteze pomi fructiferi, o livadă întreagă, să recolteze poamele după propriul lor program, să facă pâine cu piersici și s-o vândă în alte orașe.

Când au venit iarăși călători în zonă, solul era arid, nu se vedea nici urmă de fructe, iar orașul dispăruse.

Mouth se gândi la Yolanda, la Priori, la toți – și i se făcu rău de dorul lor.

— Hai, o îndemnă Alyssa, dă-i drumul! Vreau să aud o poezie. Te rog!

Mouth începu să recite, tare și cu intonație, ca atunci când se jucaseră de-a trupa de teatru, cu multă vreme în urmă:

Cântă cântecul tartei, gustă pâinea dulce cu piersici
Dar nu spune niciodată că pomul e al tău
Vântul fierbinte alunecă din zi
Domolit de un gard viu, dincolo de apele răcoroase
Un colț de stâncă ferește piersicul de viscol
Legănat de haos
Cântă cântecul tartei, gustă pâinea dulce cu piersici
Laudă îngemănarea zilei cu noaptea
Printre garduri și stânci, și dărnicia fructelor
Nu se poate să-ți rânduiești norocul, să bată vântul când vrei
Să faci din ignoranța ta o punte între zi și noapte
Nu vei mai gusta niciodată atâta frumusețe
Legănată de haos.

Alyssa dădea aprobator din cap.

— E minunată! Ai o voce frumoasă când nu ameninți să-i omori pe toți din jurul tău.

— Atunci ar trebui să renunț la amenințări și să-i omor pe loc. Nu mi-aș mai irosi vocea.

Alyssa râse la gluma ei.

— Cetățenii, spuse Mouth, apoi șovăi câteva clipe... trebuiau să-mi dea un nume. Ajunsesem... Împlinisem vârsta aceea. Trebuia respectat un adevărat ritual de trecere. Primeai un nume adevărat și aflai cine ești când trupul începea să ți se schimbe. „Mouth” e un nume temporar, purtat de persoanele care nu și l-au câștigat încă pe cel adevărat.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce te cheamă așa. Alyssa scutură din cap și alungă niște tăuni. Și ce s-a întâmplat? Au murit toți înainte să-ți dea un nume?

— Nu. Mouth răsucea volanul când la stânga, când la dreapta. Au tot amânat, până când aproape că eram prea bătrână. Spuneau întruna că nu sunt pregătită. Că n-am trecut de un test, nu știu ce fel de test. Și pe urmă, da, au murit toți.

Mouth nu mai vorbise cu nimeni despre lucrurile acestea. Iar faptul că le rememora îi făcea mai mult rău – se simțea vinovată că le împărtășește unei intruse, dar avea și inima frântă. Nimic din ce-ar spune nu le-ar face dreptate Cetățenilor, nici n-ar compensa faptul că îi dezamăgise, atunci, dar și acum. Era pe drum, într-o parte, orizontul lua foc, în cealaltă, neantul sorbea totul, și avea impresia că Elementele stau cu ochii pe ea. Și îi numără eșecurile.

Un tăun o mușcă de mână. Veneau în roiuri, îți sfâșiau pielea până-ți dădea sângele. Afurisiții! În apropiere, Reynold învârtea o bâtă care scotea câte-un „trosc” de câte ori izbea doi sau trei dintr-o lovitură.

— Ptiu! făcu Mouth și acceleră când trecură prin ultima mlaștină, așa că tăunii se striviră de parbrizul frontal al saniei, mânjindu-l cu trupurile lor cleioase.

Ajunseră la fâșia stâncoasă, acoperită de pietricele, care delimita regiunea bălților de Marea Ucigașă. Mouth coborî din sanie și căută schiful ascuns. Ar fi trebuit să regăsească o mulțime de repere – un golfuleț și o stâncă de forma unui deget mare –, dar ciulinii (o altă specie invazivă) își unduiau capetele

de culoarea ciocolatei și camuflau linia țărmului. Puteai să-ți întipărești în minte câte peisaje voiai, totul dispărea într-o clipă, asemenea piersicului.

Bianca se uita fix la Marea Ucigașă.

— E extraordinară! spuse. Am văzut-o în poze, dar pe viu… îți taie respirația.

Mouth îi urmări privirea și trebui să admită că are dreptate. Când erai pe mare, îți petreceai toată vremea încercând să nu ajungi pe fundul ei, ca atâtea cadavre mâncate de caracatițe imense care pândeau din epavele vechilor nave de război. Dar apa mirosea a proaspăt și sărat, mai ales după duhoarea de gaze din mlaștină. Luna arginta valurile – încă un lucru uimitor, vedeai luna. Și stelele. Curenții de convecție alungau norii care mențineau o ceață albicioasă în orice altă parte. Cerul căpăta o nuanță de cafea cu lapte și reușeai să distingi craterele de forma urmelor de pași de pe suprafața lunii. Probabil că Bianca vedea stele adevărate pentru prima oară.

— Știu un tip care a jurat că a văzut nava-mamă zburând când eram pe mare.

— Asta-i incredibil! spuse Bianca. Chiar a văzut-o? Întotdeauna mi-am zis că, dacă o voi vedea vreodată, îmi voi pune o dorință. El și-a pus una?

— Nu știu. A murit în clipa următoare. Pentru că se holba la cer în mijlocul Mării Ucigașe, în loc să caște ochii la pericole.

Bianca râse. Lui Mouth îi fu simpatică din nou.

Mouth căută mult timp până găsi barca. Mai întâi trebuiră să scoată din ea un cuib de lebădă, după aceea, s-o curețe. Între timp, Mouth urcă încet sania pe punte. În cele din urmă, se lansară pe Marea Ucigașă. Alyssa îi purtă printre curenți periculoși, între două extreme mortale.

Mouth îi ajută pe Yulya, Kendrick și Reynold să ia rămășițele pământești ale lui Omar de pe sanie și să le arunce peste bord. Apa rece se tulbură prea puțin când le înghiți.

— Vom bea în amintirea lui în Argelo! spuse Kendrick, care acum pare-se că era șeful lor. Deocamdată, stăm cu ochii în patru.

Erau mai aproape de noapte decât de zi, așa că deslușeau cu greutate bariera de gheață. Dar, dacă scrutai orizontul spre dreapta, vedeai cum marea se întâlnește cu lumina și fierbe, ridicând un zid de aburi atât de înalt, că nu i se vedea marginea

de sus.

SOPHIE

Nu mă pot opri din vomitat. Barca asta nu-i altceva decât o platformă pe un cadru metalic ruginit, căptușită pe dinafară cu un sac vechi din polimer umflat de niște pompe cu baterii, care bolborosesc din ce în ce mai slab. Am asigurat sania pe punte în vreo zece locuri. „Echipajul” stă pe o platformă albastră murdară de noroi, iar Alyssa e la cârmă, răsucind niște butoane de pe un panou. Puntea se înclină când într-o parte, când în alta, până când sunt sigură că ne-a prins în tentaculele ei o caracatiță gigantică. Apa ne stropește, mă ustură tare rănile provocate de tăuni și dau afară tot ce am în stomac. Mă aplec peste balustrada nesigură și vomit în apă. Mâna Yulyei e singura care mă împiedică să cad peste bord.

Voi muri înainte de a traversa marea. Nu mi-a fost niciodată atât de rău, iar hohotele Curierilor Descurcăreți nu mă ajută cu nimic.

— Gheață! Atenție! Gheață! strigă Reynold.

O beznă cruntă înghite apa și cerul drept în fața noastră. Pe lângă noi plutesc bucăți de gheață. Când le văd în ce ritm saltă pe valuri, vomit din nou.

— Încerc! Încerc! Alyssa se luptă cu butoanele. Una e să mă uit la Omar cum conduce barca și alta e să o conduc eu. Țineți-vă bine!

În clipa aceea, ne clătinăm atât de tare, încât mă prăbușesc peste Yulya, iar Bianca alunecă pe punte și e cât pe ce să cadă în apă, dar o prind la timp. Barca se freacă de o lamă de gheață cu un scârțâit prelung, pe care îl simți până în creier. O porțiune din cocă se blochează, dar reușim să trecem, până la urmă. Ating brățara și mă gândesc la Rose.

— Ține-o dreaptă! strigă cineva.

— Ce naiba crezi că încerc să fac? mârâie Alyssa.

Am scăpat de gheață, iar cerul se luminează suficient să vedem deasupra capului. Orizontul celălalt strălucește din nou, aruncând peste întinderea de apă fulgere care îmi ard ochii. Din zona în care marea clocotește fără întrerupere țâșnesc jeturi de

aburi lucitori.

Bianca și cu mine scrutăm orizontul ca să depistăm pericolele, dar oriunde ne uităm, primejdia e la fel de înspăimântătoare. Stomacul mi s-a potolit și am un moment de uimire amestecată cu teamă în fața mării acesteia tumultuoase, care scuipă valuri în calea noastră și încearcă să ne arunce în ea. Nu mă pot abține s-o compar cu o fiară uriașă semeață, care nu are nevoie de nimeni și nu ascultă de nimeni.

Bianca nu vorbește cu mine nici acum, iar eu încerc să nu mă uit la ea. Dar probabil că mi-a văzut dorința fierbinte din priviri, pentru că vine lângă mine și se proptește de balustradă. Marea se potolește.

— Nu știu cum te aștepți să reacționez la ideea că ești în viață, murmură ea și ceața palidă îi conferă o aură spectrală. După ce am dat totul la o parte ca să te răzbun. Tu ai locuit într-o cafenea elegantă, pe când eu m-am stins puțin câte puțin.

Puntea se înclină pe neașteptate și ne agățăm amândouă de balustradă.

Inspir stropi de apă și clipesc ca să scap de sarea din ochi. Pe Bianca o văd ca prin ceață, una mai densă ca oricând. Dorul de ea e intens, un fel de panică răscolitoare. Acesta ar putea fi ultimul moment al nostru înainte de moarte, iar mie mi-e greață și nu știu ce să-i spun.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! Am vrut să te scutesc de griji, nu să te rănesc.

Din cauza vântului, trebuie să vorbesc mult prea tare ca să mă fac auzită.

— Mi-am zis, adaug apoi, nu știu ce mi-am zis… că meriți să fii liberă, să-ți trăiești viața, ai atâția alți prieteni care țin la tine și, până la urmă, mă vei uita.

Marea erupe cu spumă cenușie. Disting niște siluete întunecate în adâncuri, însă ele dispar înainte de a fi sigură că nu mi s-a părut.

Vântul se intețește, dar glasul Biancăi răzbate printre scârțâiturile terifiante al bărcii:

— Cum ți-ai putut închipui că aș fi în stare să-mi văd de viață și să-mi găsesc prieteni noi, după ce-ai pățit? Cum ai putut să gândești așa? Când te-au luat, mi-au sfredelit…

Un val ne izbește cu o forță incredibilă, mai-mai să ne răstoarne barca, și ne stropește cu apă rece ca gheața. Suntem

ude din cap până-n picioare și strângem balustrada până ni se albesc încheieturile degetelor. Bianca mă fixează în continuare, printre lacrimi amestecate cu stropi de mare. Sunt leoarcă și convinsă că valul următor ne va smulge și ne vor înhăța adâncurile.

Vântul se domolește din nou, ca printr-o minune. Preț de-o clipă, se văd foarte clar aisbergurile umbrite într-o parte, gheizerele în cealaltă, iar luna și stelele deasupra noastră.

— Ești persoana cea mai plină de viață din câte cunosc, îi spun Biancăi.

Ochii îmi ard, pieptul mi se contractă.

— Am fost sigură că vei găsi o cale să mergi mai departe, adaug. Știam că vei uimi pe toată lumea, cu sau fără mine alături.

Barca stă nemișcată o frântură de clipă, dar Bianca strânge balustrada și se clatină în continuare, ca un ecou al mării învolburate.

— Poate, dacă ai fi avut încredere în mine, n-aș fi fost așa de proastă. Dar m-am încrezut în cine nu trebuia.

Se uită la Mouth, care e prea departe de noi ca să ne audă.

— Și au murit mulți oameni buni, iar inima mea e o bucată de carne putredă. De ce n-ai venit la mine mai repede? De ce n-ai venit la mine mai…

Izbucnește în lacrimi, lasă balustrada și se îmbrățișează, fiindcă umerii i se scutură de plâns. Curierii Descurcăreți sunt ocupați să scruteze marea, așa că nu vede nimeni când o iau în brațe. Ea se uită lung la mine, ca și când nici acum nu e capabilă să mă privească fără să retrăiască momentul arestării mele și evenimentele care i-au urmat.

Apoi își lipește obrazul de gâtul meu și suspină atât de tare, încât am senzația că se va sparge în bucăți. O strâng la piept ca să nu alunece și ca să-i domolesc criza de plâns.

•

— Furtună! strigă Kendrick. Vine furtuna!

Aud taifunul, fără să-l văd. Răgetul e mai întâi grav și răgușit, apoi tot mai intens și penetrant. Am impresia că vuiește în capul meu.

Curierii Descurcăreți se grăbesc să acopere sania și încărcătura ei prețioasă cu ultimele prelate disponibile. Toți se leagă de punte cu funii și lanțuri. Bianca și cu mine ne luăm

după ei. Încerc să-mi protejez brățara cu o funie mai moale, deși nu știu dacă e antiacvatică sau nu. Alyssa stă cu ochii în patru, încercând să mențină cursul.

Bianca s-a legat de talie cu o funie groasă, însă funia plesnește și ea se înclină spre plăcile ude, în direcția balustradei. Îmi spune ceva, dar n-o aud.

O parte din mine își amintește cum am alunecat pe panta Bătrânei Mame, dar altă parte, întotdeauna vigilentă în momentele de criză, preia controlul. O prind pe Bianca la timp și o țin lângă mine cu toată puterea. Sunt legată de unul din punctele de sprijin ale punții cu un lanț prins la curea.

— Nu-ți dau drumul! îi spun, deși probabil că nu mă aude.

E palidă, cu ochii larg deschiși, și îi freamătă nările. Nu-ți mai dau drumul niciodată! îi strig în ureche, ca să acopăr vuietele.

Barca se lasă pe-o parte periculos de mult și Bianca e cât pe ce să alunece, dar eu o strâng și mai tare.

— Sunt aici, îi spun. Ești în siguranță. Te țin bine. O să te țin așa până când îmi cad brațele. Dragostea mea e cuibul siguranței tale.

Îi spun vorbele acestea în timp ce vântul împinge barca ba într-o direcție, ba în alta. Milioane de jeturi ne lipesc de punte și încearcă să ne arunce în apă.

— Nu te mai las să-mi scapi din ochi niciodată! spun, când partea din față a schifului se ridică deasupra apei, ca un picior pregătit să dea în minge. Te voi păzi și în somn.

Coca pârâie, motoarele scuipă.

— Te țin bine, spun din nou. Dragostea mea e cuibul siguranței tale.

Furtuna se potolește. Auzim și vedem din nou. Marea și cerul scânteiază – nuanțe de albastru, verde și roșu care persistă și dacă închid ochii –, pentru că ne-am apropiat prea mult de lumină. Zidul de aburi plutește în fața noastră, mai înalt decât muntele, mai întins decât orașele. Nu mă pot uita la trâmbele acelea fără să mijesc ochii, iar fața îmi arde. Alyssa nu e sigură că poate stăpâni cârma din cauza carenei greu încercate, dar răsucește butoanele până când reușește să ne distanțeze de vâltoare. Motorul scoate un bolborosit. Mă mir că am supraviețuit. Am fost convinsă că „dragostea” e printre ultimele cuvinte pe care le-am rostit.

Nu știu dacă Bianca a auzit ceva din ce i-am spus și mi-e frică

să mă uit la ea. O aud eliberându-se de funia cu care se legase de balustradă, în timp ce eu nu-mi iau ochii de la marea clocotitoare și norii negri comasați deasupra valurilor, în zare. Bianca se apropie și-și pune mâna pe a mea. Întorc capul spre ea.

Lumina de un alb pur a zilei, infiltrată printre aburi, îi scaldă chipul: irisurile mărite, încețoșate de lacrimi, părul ca electrizat. Îmi zâmbește, încă suspinând ușor, și inspiră pe gură aerul marin, cald. Mâna ei rămâne peste a mea, în timp ce barca virează spre mijlocul mării și aerul devine rece și umed încă o dată.

MOUTH

Pirații sunară din corn chiar când schiful nostru își relua cursul. Sunetul spintecă aerul ca răcnetul de atac al unui bizon. Fir-ar ai dracului de pirați! S-au apropiat în trei bărci mici de pescuit, cu cârlige tăioase din fier ruginit, fixate de provele murdare. Erau șapte-opt indivizi costelivi într-o barcă, unii cu puști, alții cu harpoane. Bărcile lor iuți s-ar fi dovedit mai dibace în mișcări decât schiful nostru, chiar dacă n-ar fi fost afectat de furtună, și înaintau în formație de dublă învăluire, îndelung exersată.

— Vor să ne înconjoare, spuse Reynold. Vedeți și voi?

— Vedem, mârâi Kendrick.

— Cârligele alea de la prova sunt destul de ascuțite ca să ne spintece coca, spuse Alyssa. Dacă ne agață cu ele, o să ajungem în apă.

Mouth își luă pușca și trase în barca principală, cea din mijloc, însă rată în stil mare din cauza valurilor furioase. O obseda acuzația Alyssei că ținea mai mult la stafii decât la oamenii din jur. Trebuia să existe o cale să demonstreze că le păzea spatele tuturor, ca de obicei.

Pirații nu erau decât niște pescari cretini, care secătuiseră marea de pește și acum căutau alte metode de supraviețuire. Probabil că schiful Curierilor era prima ambarcațiune care le ieșise în cale de cine știe când, iar Mouth și-i imagină dând năvală să agațe ruginiturile alea abominabile de traulerele lor

cele mai solide.

— Ce facem? Poate că, dacă ne predăm, ne iau o parte din încărcătură și ne lasă să plecăm, spuse Reynold.

Alyssa clătină din cap.

— O vor lua pe toată. Vasele trec prea rar pe-aici ca să se mulțumească doar cu o bucățică. Se uită la cele trei bărci care țopăiau pe valuri și luă o hotărâre. Țineți bine de lucrurile voastre și, dacă vă vine să urlați, faceți-o în gând.

Alyssa zâmbi ușor, de parcă se pregătea de o farsă, și răsuci butoanele, întorcând schiful în direcția ghețurilor. Schiful se înclină periculos, cât pe ce să se răstoarne, iar balustrada amenința să cedeze sub greutatea lui Mouth. Apoi se redresă și navigă prin semiîntuneric, călăuzit numai de o licărire sfioasă.

•

O ceață deasă se ridică de pe apa rece și îi transforma pe toți în contururi, ca o reflexie într-o vitrină. În lumina slabă a schifului, nu vedeai colțurile de gheață decât dacă erau drept înainte. Alyssa smucea cârma înainte și înapoi și barca se cutremura.

De dedesubt se auzi un râcâit, ca și când o mie de oameni ar fi scrâșnit din dinți în același timp.

— Coca va rezista, spuse Kendrick. Mai țineți minte cât de bine întreținea Omar chila? O vom scoate la capăt.

— Dacă reușim să ne menținem pe linia de plutire, putem să ne furișăm pe lângă ei, murmură Alyssa.

Colțurile de gheață zgâriară coca și cineva gemu pe punte. Auzite simultan, pârâitul și geamătul fură mai tulburătoare decât separat. Mouth observă că Sophie duce mâna la încheietură și strânge cu degetele un fel de talisman.

O siluetă apăru amenințătoare în fața schifului și Mouth strigă, înainte de a recunoaște unul din vasele piraților. În afară de cârligul fixat la provă, mai aduseseră o modificare impresionantă bărcii: un craniu cu orbitele inegale, vopsit cu verde fosforescent se afla pe cocă. Șapte pirați stăteau pe punte, doi înarmați cu puști cu bătaie lungă, și păreau la fel de surprinși că dăduseră peste prada lor tocmai acolo.

Alyssa viră ca să evite vasul piraților, când bărbatul aflat cel mai aproape de provă ridică arma. Mouth își scosese deja pușca și-l doborî la fix. Piratul se prăbuși în apă. Un altul trase și el, dar ratã.

Vasul piraților se îndrepta în continuare spre Curierii Descurcăreți, țintind cu cangea porțiunea cea mai sensibilă a cocăi.

— De data asta chiar am băgat-o pe mânecă! spuse Yulya.

— A fost o idee cât se poate de proastă! șuieră Reynold.

Craniul cu orbite strâmbe se apropie suficient de mult ca să-i poți număra dinții. Apoi se opri și se înclină într-o parte, de parcă proprietarul lui luase hotărârea să tragă un pui de somn. Probabil că pirații loviseră un aisberg. Craniul rânjea straniu, filosofic, acceptându-și soarta cu un chicotit.

— Le-am tras-o! șopti Alyssa. Nu pot să cred.

— La dracu', ne ia apa! Ne scufundăm! E prea frig să înotăm! Nu-mi simt… ajutați-mă! Vă rog, ajutați-mă! Ajutați-mă!

Toți se uitară la Kendrick, care scutură din umeri.

— Nici dacă am vrea, nu cred că am putea să-i ajutăm pe nemernicii ăia, rosti Alyssa.

Țipetele piraților care se înecau se stinseră. Se mai auziră doar gheața râcâind coca și Kendrick înjurând în barbă schiful tot mai rablagit.

— Nu-mi vine să cred că scăpăm, vorbi Reynold. Încă puțin și putem să-i ocolim și să ne îndreptăm spre țărmul argelan. Fără agitație.

Mouth nu văzu a doua barcă a piraților decât prea târziu și strigă exact când simți că ceva se rupe iremediabil sub picioarele ei.

De pe cealaltă navă răsunară țipete și urale când echipajul lui se năpusti în față cu puștile și cuțitele gata de atac.

În vreme ce se bătea corp la corp cu opt pirați pe jumătate morți de inaniție, Mouth se gândea întruna la discuția cu Alyssa. *Îți pasă mai mult de stafii decât de oamenii de lângă tine.* Poate că Mouth chiar se simțea vinovată că o amăgise pe Bianca sau că planul ei îi blocase pe Curieri în mijlocul unui oraș cuprins de panică. Sau poate că vina aceea era doar o compresă pusă peste rana mult mai gravă provocată de nerecuperarea Invenției și regretul că Cetățenii aveau să fie uitați după moartea ei (care nu avea să întârzie prea mult).

Pirații își abandonaseră puștile ruginite pentru că îi înconjuraseră pe Curierii Descurcăreți. Altfel, ar fi avut mari șanse să se împuște între ei. Mouth reuși să tragă de trei ori și chiar o răni pe o tânără cu frunte înaltă și plete castaniu-roșcat

care cădeau în valuri. Superba femeie înjură și îi zbură pușca lui Mouth cu brațul sănătos. Mouth îi trase un cap de-i pârâi nasul și un cot în gât. Aerul rece al mării o înăbușea ca fumul de lemn ars și gâtul îi ardea de câte ori respira.

— Mă cheamă Jenny și sunt șefa! strigă o tipă înaltă, cu o chică brunetă impresionantă și un amestec de trăsături care aminteau de vechii locuitori din Zagreb și Ulan Bator. Asta e marea noastră, iar voi, rataților, ne încălcați proprietatea! Oricum o să vă confiscăm încărcătura, dar îi lăsăm în viață pe cei care se predau acum! Altă ofertă nu mai primiți de la noi.

Nimeni nu se sinchisi să răspundă.

De obicei, Mouth gândea cel mai limpede în toiul unei bătălii, când lucrurile erau mai simple. Dar de data asta, gândurile i se învălmășeau și faptul că era prinsă într-o capcană de ceață nu făcea decât s-o debusoleze și mai mult.

Lupta se mută de pe schiful Curierilor Descurcăreți pe vasul piraților care îi izbise. Apa rece se aduna și le creștea în jurul gleznelor. Mouth îi trase un picior unui bărbat îndesat, cu fața îngropată în barbă și pielea decojită din cauza carenței de vitamine. Îl lovi în stomac și-l azvârli pe punte, cu membrele deșirate, apoi călcă peste el ca să-l pocnească cu amândoi pumnii pe un tip bine clădit, cu noduri în chică.

— Sunteți morți! urla întruna Căpitanul Jenny, cu glas răgușit de atâta țipat în vânt. O să vă mănânce caracatițele! O să vă iau gâtul la toți, orășeni îngâmfați ce sunteți!

Avea o sabie mare, în formă de tirbușon, cu gardă, iar Kendrick scoase un răcnet când i-o înfipse în picior.

Aerul mirosea a pește putred și măruntaie de om.

Mouth văzuse prea multă moarte și prea puțină viață și poate că asta era la fel de rău ca faptul că nu se putea bucura și de noapte, și de zi. Îi trase un genunchi în mutră piratului cu chica plină de noduri, care se îndoise deja de mijloc și se prăbuși peste bord, în valurile reci. Tinerii aceia radicali, Derek și ceilalți, fuseseră condamnați de la bun început. Dar Mouth se trezi că nu poate depăși momentul în care o încurajase pe Bianca să sară în prăpastie, în ciuda tuturor îndoielilor ei. Sau poate că o rodeau remușcările pentru că, în pofida eforturilor, nu salvase memoria Cetățenilor.

Kendrick pierdea mult sânge din rana de la picior. Mouth se aplecă deasupra lui, imobilizând cu brațul gâtul lui Jenny. Sabia-

tirbușon era mânjită de sânge.

Ce rost avea să te simți vinovat, dacă oamenii se omorau între ei tot timpul?

Mouth înteți strânsoarea.

— Ai mei trăiesc din ce le dă marea, spuse Jenny râzând. Mâncăm și dormim și ne regulăm printre vânturi și curenți. Nu m-am așteptat niciodată să mor în alt fel.

Reuși să se răsucească și o mușcă pe Mouth de ureche atât de tare, că simți sângele și în gură, și în nări. Mouth o călcă pe picior, dezechilibrând-o chiar în timp ce-și rotea sabia în aer, și o azvârli în apă peste marginea bărcii.

Dar Mouth se aplecase prea mult, nu-și mai putu controla mișcările și căzu și ea peste bord.

Se prinse de marginea alunecoasă a bărcii, agățată deasupra pumnalelor de gheață care se mișcau mai iute decât le putea urmări. Degetele i se agățară de lemnul putred, însă nu reuși decât să se zgârie cu așchiile. Simți un val de groază pe dinăuntru și un gust de fiere amestecată cu spumă sărată. Regretele pe care le răsucise în minte pe toate părțile îi slăbiseră voința. Nu se putu abține să nu țipe.

Reuși să se agațe cumva de buza schifului, dar metalul ruginit cedă. Atunci se prinse de cârligul fixat de barca piraților, dând din picioare deasupra colților de gheață. Când avea să moară ultimul Cetățean, murea și tradiția lor, toate cântecele acelea pe care o siliseră să le memoreze. Poate că ar fi trebuit să le scrie pe hârtie, dar nu se descurca deloc cu alfabetul acela învechit. Toată știința Cetățenilor, tot ce învățaseră generații întregi avea să dispară pentru totdeauna.

Nu o auzea nimeni. Lacrimile îi spălau cicatricele.

O mână porni să se întindă către ea de sus, dar se opri. Bianca se aplecă peste bord.

— Ar trebui să te las să cazi pe colții ăia de gheață și să te faci bucăți, îi spuse. Ar trebui să mă uit cum mori.

— Te rog, te rog, ajută-mă să mă ridic! Te implor! Nu vreau să mor.

Mouth s-ar fi așteptat de la ea însăși să facă față situației cu demnitate. Curierii Descurcăreți înfruntau moartea zicând „asta e, ce dracu' să mai fac", de parcă era ceva normal, fiindcă atunci le sunase ceasul. Mouth mai fusese la un pas de moarte și altă dată și o sfidase fără să clipească. Dar de data asta frica

puse stăpânire pe ea – sau, mai degrabă, frica își clădea înăuntrul său o casă cu prea multe ferestre. Mouth ar fi vrut să-și recupereze demnitatea, dar nu se putea opri din scâncit.

— Nu pot să cred că m-am încrezut în tine! se răsti Bianca la ea. Toată vrăjeala aia despre oamenii pe care i-ai pierdut și nevoia de a riposta... Am crezut că ești sinceră. De fapt, nu făceai decât să-ți râzi de mine pentru că îndrăzneam să cred în ceva.

Degetele lui Mouth înghețară și nu mai aveau priză. Degeaba lovea cu picioarele în barcă. Ura de pe chipul Biancăi îi amintea, cu o intensitate mult mai mare, de expresia pe care fata o avusese în semiîntunericul din restaurantul în care se întâlneau, când Mouth o îndoctrinase în favoarea ei. Se auzi vorbind cu ea în xiosphantă și spunându-i să-și păstreze încrâncenarea, iar vertijul și fiorii de groază se întețiră, de parcă se prăbușea la nesfârșit spre un pat din lame de gheață.

— N-am râs de tine, se bâlbâi Mouth, simțind cum îi alunecă degetele. Niciodată n-am râs de tine. Îmi pare rău! Ai dreptate, e vina mea! Eu sunt de vină pentru tot. Sunt un om de nimic. Nu merit să trăiesc, dar nu pot să mor așa. Te rog.

— Ești o creatură oribilă! Nu suport nici să te ating!

Totuși, Bianca se întinse și o apucă de încheietură cu ambele mâini. Se aplecă atât de mult, încât riscă să cadă și ea.

Sophie apăru lângă prietena ei, o prinse pe Mouth de cealaltă mână și o traseră pe puntea piraților. Mouth tuși, gata să-și scuipe plămânii. Barca se scufunda, nivelul apei ajunsese deja la patru-cinci centimetri pe punte.

Mouth încercă să se adune fără să-și mute privirea de la Bianca.

— Aș face orice pentru neamul meu, așa cum ai face și tu pentru al tău. Nu știu de ce ți-ai închipuit că aveam de gând să-mi risc viața pentru cauza ta. Nu poți controla pe cineva, dacă nu știi ce vrea.

Bianca făcu un gest de retrage. Își mască sentimentele cu aceeași expresie imperturbabilă pe care Mouth o văzuse pe fața criminalilor înrăiți.

— Mulțumesc pentru sfat! îi spuse Bianca. Voi încerca să-l țin minte.

La câțiva metri distanță, pe schiful Curierilor Descurcăreți, Alyssa se lupta cu ultimul pirat.

— Îmi dați și mie o mână de ajutor?

Dar piratul se predase până când Mouth, Sophie și Bianca ajunseră la ea.

— N-are rost, zise el. Era un tip cu alură de zagrebian, barbă lungă și fără sprâncene. Își aruncă armele pe puntea înecată. N-are rost să ne mai batem. Mă cheamă Gerry. Mă predau. Oricum o să murim cu toții. Sper ca încărcătura aia a voastră să fi meritat.

Supraviețuiseră Mouth, Alyssa, Bianca, Sophie, Yulya, Gerry, Reynold și Kendrick, ultimii doi, grav răniți. Rana lui Reynold nu se vedea, însă el era plin de sânge și se proptea de sanie fără vlagă.

— Am avut cândva mult mai mult sânge în vine. Așa pățești când te crezi imbatabil!

— Idioților, voi ați ales să ne batem! spuse Gerry. Noi ne-am luptat pentru o întreagă comunitate. Habar n-aveți ce înseamnă să crești ascultând plescăitul vaselor de pescuit care se întorc acasă goale, să vezi sfârșeala de pe fețele oamenilor doborâți de neputința de a trăi de pe urma apelor ăstora.

— Tacă-ți fleanca! se rățoi Yulya la el. Voi ne-ați atacat, nemernicilor!

Schiful și barca lui Jenny Roșcata mai aveau puțin și se scufundau.

— Trebuie să ducem cât mai mult din încărcătura noastră pe barca aia, rosti Alyssa, arătând spre singurul vas al piraților rămas pe linia de plutire, care părea vechi, dar încă rezistent.

Sophie, fata cea mută cu cosițe negre lungi, o prinse de braț și-i arătă ceva. La început, Mouth nu văzu ce anume, dar apoi înțelese: îi arăta neantul.

— E noapte adâncă, vorbi Alyssa, înjurând. E prea târziu!

•

Cum se presupune că ar trebui să te pregătești pentru moarte? Cetățenii aveau ceea ce se cheamă un spital pentru muribunzi, unde te împăcai cu tine însuți și plecai din lumea asta așa cum plecai și din tabără, curat și sărac, lăsând în urmă doar cunoștințele care ar putea fi de folos celor veniți după tine.

Ceilalți discutau dacă să urce toți pe barca piraților, în speranța că e mai trainică decât schiful. Dar nicio barcă nu rezista dacă se lovea de un bloc de gheață.

— Ia stați puțin! spuse Mouth. Sania! Sania are cauciucurile

alea mari pe care le-am luat de pe un tot-teren vechi.

— Ajută-mă s-o desfac! îi ceru Alyssa.

Lucrară repede, Mouth, Alyssa și Sophie, tăind sforile care fixau sania de schif. După aceea, îi ajutară pe Reynold și Kendrick să se înghesuie pe scaunul șoferului. Ceilalți se cățărară deasupra încărcăturii, târându-se pe sub prelate.

Când metalul de pe fundul schifului zgârie podeaua groasă de gheață de dedesubt, Mouth fu cât pe ce să cadă din sanie.

— Țineți-vă bine! strigă Alyssa.

Sania alunecă de pe schiful distrus și lovi gheața cu atâta forță, că Mouth resimți șocul din șira spinării până în maxilar. Pe urmă, sania își continuă alunecarea.

— Nu văd în ce direcție ne îndreptăm, zise Kendrick.

— Ne putem opri? îl întrebă Alyssa. Încearcă să oprești sania.

— Asta fac!

Plutiră mai departe pe gheață, deși farurile nu le erau de niciun folos. Mouth ar fi vrut să iasă de sub prelată și să dea o mână de ajutor, dar nu putea. Într-un sfârșit, sania se izbi de un morman de zăpadă și le zgudui creierii.

SOPHIE

O iau pe Bianca în brațe, încercând să o feresc de vântul șfichiuitor și să nu mă gândesc la expresia ei când a fost gata s-o lase pe Mouth să moară. Noaptea e și mai rece aici decât pe Bătrâna Mamă, din cauza aerului de mare. De câte ori inspir, parcă înghit foc. Mi se întăresc genele, parcă sunt niște ace, și îmi îngheață buzele. Mouth și Alyssa flutură lanternele, dar ne pierdem în ceață.

Cineva mă trage de mână, destul de tare, încât tresar. La început, nu-mi dau seama că brățara s-a activat și încearcă să mă atragă mai adânc în noapte. Cât pe ce să cad de lângă Bianca și ceilalți, dar mă redresez.

Rose mi-a dat brățara ca să nu fiu singură, indiferent unde mă duc. Deci trebuie să găsesc o cale de a-i cere ajutor. Brățara mă strânge mai tare, încearcă să mă ademenească în beznă, iar eu mă chinui să-i descifrez interfața.

Alyssa ne acoperă pe toți cu prelata de deasupra saniei, chiar

și pe Gerry, piratul. Ne înghesuim unii într-alții ca să ne fie cât mai cald.

Brățara nu mă mai trage de încheietură, ci scoate un sunet pițigăiat, purtat de șuierul vântului, ca și când mesajul meu ar fi fost recepționat.

— Ce naiba se aude? întrebă Alyssa.

— Am reușit s-o contactez pe o prietenă de-a mea, îi șoptesc Biancăi. Ne trimite ajutoare. O să scăpăm de-aici. Dar când vin, toată lumea trebuie să rămână calmă.

— Despre ce vorbești? întreabă ea cu glas tare. Îi tremura bărbia la fiecare silabă. Ce prietenă? Cum poți să ai prieteni acolo?

Îi spun să tacă, pentru că nu mă țin puterile să-i explic, chiar dacă aș ști cum. Așa că Bianca repetă mesajul meu pentru ceilalți și adaugă:

— Să nu faceți vreo prostie, deștepților! Țineți-vă firea!

•

Ne e prea frig ca să vorbim. Doar Mouth murmură cuvinte pe care nu le înțeleg. Într-un târziu, îmi dau seama că vorbește în noölang, limbă pe care am învățat-o la colegiu: „Păstrați taina chipului meu până când sunteți pregătite să-mi oferiți un adăpost, o, Elementelor, păstrați-mă neștiută chiar de mine însămi, până când învăț să-mi cunosc prietenii după pași. Țineți-mă goală, în frig, dacă nu mă poate învălui mila. Țineți-mi drumul drept. Țineți-mă la adăpostul ochilor voștri între zi și noapte”.

— Am știut că sunteți maniaci, dar asta-i prea de tot. Tăceți odată din gură! mormăie Gerry, piratul.

— Ba taci tu din gură! îl apostrofează Alyssa. N-ai dreptul la păreri.

Brățara mea vibrează încă o dată, mai puternic și mai insistent. Ridic capul și constat că suntem înconjurați de niște mormane plutitoare: e un grup întreg de geleți, însă numai eu îi pot recunoaște în lumina slabă a lanternelor. Bianca scoate un țipăt de surpriză, ceilalți înmărmuresc. Grupul de geleți se apleacă în față și ne învelește pe fiecare în aceeași pătură de mușchi care m-a încălzit și pe mine după ce am fost exilată în noapte.

O înghiontesc pe Bianca până când înțelege ce vreau.

— Aceștia sunt… ăăă… prietenii lui Sophie. Au venit să ne

ajute.

Toți încep să pună întrebări, dar îi ignor. Prietenii mei ne împing ușor în față și împingem și noi sania pe gheață. Lângă mine, Mouth cade cu fața în jos, se ridică și merge mai departe.

Nu reușesc să disting detalii, lanternele luminează prea slab ca să-mi dau seama dacă e și Rose printre cei din grup. Probabil n-aș recunoaște-o nici dacă aș vedea mai bine. Le percep îngrijorarea și emoția în timp ce mă împing metru cu metru, pe zăpada interminabilă. I-aș putea număra pe degetele de la o mână pe oamenii cărora le-a păsat de mine atât cât le pasă acestor locuitori ai nopții. Sunt conștientă, în ciuda amețelii induse de ger, că îi sunt și mai datoare lui Rose și alor săi.

Tocmai când am impresia că mergem de-o viață întreagă și orice amintire anterioară acestei întâmplări pare a fi ireală, văd orizontul sclipind. Lumea se trezește la viață și capătă substanță. Ajungem în zona amurgului de pe țărmul îndepărtat al Mării Ucigașe, totuși destul de aproape de apă ca să vedem dansul turbat al valurilor și rămășițele ultimei corăbii a piraților.

— Deci până la urmă am scăpat, rostește Mouth pe un ton voit dezinvolt, de parcă am fi fost eroii unei farse reușite.

— Marea Ucigașă. O plăcere să navighezi pe ea, mormăie Kendrick.

Piciorul îi sângerează în continuare, în ciuda bandajului improvizat.

Grupul de geleți se retrage înapoi în noapte, răsucind din tentacule și flexând din clești, dar Bianca apucă să-i vadă și mă strânge de braț, șocată.

Acum, că ne putem vedea din nou chipurile, mă întorc spre ea și-i zâmbesc. Încă nu știu dacă a auzit ceva din vorbele pe care i le-am spus atunci, pe furtună și, cu cât trece mai mult timp, cu atât aș vrea să nu le fi rostit. Citesc pe fața ei aceeași expresie impenetrabilă pe care o avea când era s-o lase pe Mouth să cadă în pumnalele de gheață.

PARTEA A PATRA

SOPHIE

Argelo ne înconjoară pe furiș. Nu-mi dau seama că am intrat în oraș decât atunci când constat că nu știu pe unde să ies din el. Pe stânci sunt cățărate bordeie de pământ și cărămidă, iar poteca noroioasă din apropierea țărmului se transformă în ardezie. Când ridic iarăși privirea, văd structuri de ciment și cărămidă, tot mai înalte și mai late. Cărarea de ardezie devine una de bitum, apoi de ciment, clădirile se înghesuie în blocuri. Argelo nu are piele, iar oasele îi ies din corp la întâmplare. În comparație cu Xiosphantul, nu mi se pare un oraș adevărat.

Argelo nu are un lanț de munți care să-l apere de lumina zilei și de întunericul nopții, nici văi spectaculoase, nicio rețea de străzi, cu atât mai puțin una care să fi fost parțial trasată din spațiu. Întemeietorii acestui oraș au fugit din Xiosphant numai cu ce-au apucat să care în spate, îmi explică Alyssa, dar tot au reușit să sape Groapa și alte câteva structuri subterane. Vremea e mult mai aspră aici și câteodată vin furtuni cu ploaie multă și chiar ploi cu gheață. Gerry, piratul, povestește că mai demult a căzut o ploaie care îți ardea pielea.

Merg îndoită de spate, pentru că duc o cutie mare cu piele, pe lângă rucsacul meu, și mai țin și un colț al tărgii improvizate pentru Reynold. Suntem toți încărcați cu ce-am putut lua din sanie. Alyssa spune întruna că, dacă Reynold moare, nici Gerry nu va mai trăi – până când Reynold face un efort să-și ridice capul și zice:

— Termină cu prostiile, Aly! Dacă mor, nu e vina lui Gerry, cel puțin nu direct.

În vremea asta, Yulya și Mouth îl ajută pe Kendrick. Bianca se împiedică și se apleacă sub povara bagajului.

După libertatea pustiului nemăsurat pe care l-am străbătut, am impresia că lumea cade peste mine – zidurile mă apasă, oamenii mă împresoară.

Brățara mea tremură fără oprire de când grupul de geleți ne-a părăsit pe mal. Parcă vor să vină la mine din întuneric, cerându-

mi să-mi plătesc datoria dublă față de ei. În ciuda blocurilor de piatră și a luminii, sunt alături de mine.

Înalț privirea și constat că Bianca mă fixează.

— Nu pot să cred că ai învățat să-i controlezi pe crocodilii aceia și mie nu mi-ai spus.

Maxilarul i se încordează, apoi se relaxează.

— Toată vremea asta, continuă ea. Ne-ar fi putut ajuta cu revolta. Ar fi putut arunca bucăți de gheață peste Palat și atunci am fi câștigat fără să se verse sânge!

Nu-mi vine a crede urechilor.

— Dar nu-i controlez! Cum aș putea s-o fac?

— Tocmai te-am văzut făcând-o. Le-ai spus ce să facă și te-au ascultat. I-ai îmblânzit. I-ai domesticit. E mai bine așa?

Mă pironește din priviri în continuare.

— Nu sunt animale de companie. Sunt prietenii mei. Ființe înzestrate cu simțuri, exact ca noi. Au propria lor civilizație, un oraș imens. Îi numesc geleți pentru că e denumirea cea mai apropiată de ceea ce consideră ei înșiși că sunt.

Bianca pufnește.

— Sunt *animale.* Mai ții minte cursurile de biologie de la colegiu. Mai erai cu noi când am învățat despre ele. Crocodilii nu au un sistem nervos complex.

— Nu unul pe care să-l recunoaștem noi. Care să fie la fel cu al nostru. Dar au altceva.

Nu pot să cred că tocmai ea, care îmi spunea tot timpul să pun la îndoială ce ni se predă, îmi trântește argumentul manualelor.

— Diferit. Bine. Dar ai influență asupra lor. Nu-i așa? Fac ce le spui. Am știut că ești nemaipomenită, dar asta... Ce altceva le mai poți cere să facă?

Întorc privirea de la ea cât pot, fiindcă îl cărăm amândouă pe același bărbat muribund.

— Habar n-ai ce spui și ar trebui să nu mai vorbești despre asta.

•

Pretutindeni miroase a mâncare condimentată stricată. După razele reflectate de apa mării, care ne-au împuns ca niște cuțite, după bezna care le-a luat locul, ochii mei încă învață să se readapteze la lumina amurgului. Așadar, cele dintâi impresii ale mele despre Argelo sunt create de mirosuri și de sunete. Muzica

urlă în jurul nostru, oamenii strigă în argelană, o limbă care sună de parcă ești răgușit și te forțezi să vorbești. N-am mai trăit experiența de a fi înconjurată de indivizi care vorbesc o limbă necunoscută și am impresia că țipă la mine sau strigă ceva despre mine. Fumul ba mă ispitește cu arome de cărbune și mirodenii, ba mă îngrețoșează cu miasme înțepătoare. Atâtea focuri, atâtea lucruri arse, totuși, n-am auzit un singur clopot de când suntem aici. Când mă obișnuiesc cu lumina, văd prea multe fețe îngrămădite aproape de obrazul meu și trebuie să închid ochii, ca să mă conving că nu urmează să fiu târâtă de o mulțime furibundă. Măcar aici nu e poliție – doar forțe speciale care acționează când e amenințat întreg orașul, mă lămurește Alyssa.

Deschid ochii și iarăși sunt dezorientată. Străzile se întrețes și cotesc spre același punct de unde au plecat, se lărgesc și se îngustează, devin brusc tuneluri sau poduri. Camioane și căruțe blochează drumul în fața noastră, vânzătorii de haine și mâncare strigă să ne atragă atenția. Mă tot uit după un ceas sau fuioare de fum colorat sau orice indiciu care să-mi spună dacă oamenii tocmai s-au sculat ori se duc la culcare. Văd un milion de amănunte, dar niciunul nu mă lămurește.

Peste tot, numai îmbrăcăminte stranie. Fără volane sau cămăși largi, ca acasă, fără salopete sau pânze de in. Oamenii poartă costume colorate dintr-o bucată, rochii cu mai multe straturi, dintr-un material lucios, sau jachete și pantaloni groși, de doc. Sau haine care amintesc de compartimentul în care au călătorit strămoșii lor pe nava-mamă. Pe lângă noi trec fete cu imitații sclipitoare ale coroanelor din carbon-fibră-polimeri, pentru care fusese cândva renumit Ulan Bator-ul, jachete aspre, țesute și fuste lungi, din bumbac. Câțiva oameni, oarecum asemănători mie, au cămăși lungi și largi și pantaloni ușori, cu talie înaltă, ținută care aduce cu costumele de răcire purtate în vechiul Nagpur. Văd și jachete și eșarfe în stil Zagreb, care i-ar plăcea lui Hernan. N-am văzut asemenea stiluri de îmbrăcăminte decât în pozele mici din cărțile de istorie. Alyssa observă că mă holbez și-mi spune că majoritatea oamenilor veniți în Argelo după Marea Insomnie au fost cei care s-au simțit umiliți din cauza compartimentului în care călătoriseră familiile lor cu câteva generații înainte, adică în oraș nu sunt prea mulți cetățeni din New Shanghai sau Calgary.

Bianca îmi aruncă o privire. O ignor.

Mă dor toate încheieturile și respir ca un motor stricat, iar când mă gândesc cum s-a exprimat ea despre geleți îmi vine să urlu. Mă simt tot nesigură pe picioare, mi-e greață cum mi-a fost pe mare când mă gândesc la ce i-am spus atunci, dar amintirea aceea e acum alungată de supărare. Totuși, poate sunt supărată pentru că, parțial, Bianca are dreptate. N-a văzut decât că am cerut ajutor de la geleți, fiindcă numai asta am făcut până acum, le-am cerut ajutor pentru mine. De două ori mi-au salvat viața, iar eu ce-am făcut pentru ei? Le-am dus câteva bucățele de cupru. Am vărsat câteva lacrimi pentru copiii lor bolnavi și prietenii lor măcelăriți.

Alyssa îmi tot arată lucruri cu degetul și râde.

— Uite curticica unde fumam și plănuiam să punem mâna pe oraș, eu și ceilalți Oportuniști.

Țopăie, deși cară o ladă mare de stejar și ține și de un capăt al tărgii.

— Aici venea bătrânul care vindea cea mai gustoasă pâine cu pește. La birtul de pe aleea aia se făcea vin. Ăsta e un oraș adevărat!

— Am crezut că ești sătulă de el până peste cap, murmură Mouth.

Alyssa vrea să-i dea o replică, dar de pe aleea pe care tocmai ne-a arătat-o apare un bărbat. Ne ia la țintă cu un harpon mânjit de ulei și spune ceva în argelană. Mouth e cea mai aproape de el. Până să mă dumiresc, apucă harponul cu o mână și cu cealaltă îl înșfacă de gât. Bărbatul apasă aiurea pe declanșator și se trezește că se împușcă singur.

După aceea, Mouth e și mai morocănoasă ca de obicei, de parcă faptul că a mai omorât pe cineva ar avea vreo importanță.

•

În curând, toți vorbesc în argelană, în afară de Bianca și de mine, deci nu vom mai atrage atenția asupra noastră chiar atât de des. Înțeleg cuvinte disparate, pentru că unele sunt la fel ca în xiosphantă, și m-a mai învățat și Yulya câteva expresii, inclusiv sintagma aceea confuză, „supapă-ancoră”.

Trecem printr-un cartier numit Mica Merida. Din fiecare casă răzbate miros de carne condimentată și un soi de ciorbă de pește cu lămâie și se aud ritmuri ciudate prin pereți. Yulya îmi spune că în acest cartier și-a avut sediul central Marea

Companie Argelană a Prosperității, înainte de a fi dărâmat. De-acum sunt convinsă că nimeni dintre noi nu știe unde mergem. Cu cât ascult mai mult limba asta gâlgâită, cu atât mai mult îmi vine să-mi astup urechile. Mi se face greață de la lumină, adică îmi plesnește capul și văd fulgere în fața ochilor.

Tocmai când îmi vine să arunc cât colo cutia din brațe, cotim pe o alee și intrăm într-o tavernă strâmtă, sau un bar, unde consumatorii stau aplecați asupra unor castronașe care miros a tocană fierbinte de șobolan, dar și a băutură. Îl culcăm pe Reynold pe o masă mare de strejar. În sfârșit, las jos cutia și rucsacul și sângele îmi circulă din nou prin umeri și prin mâini. De atâta ușurare, mă ia cu amețeală. Lângă mine, Yulya și Alyssa îl așază pe Kendrick pe un scaun. Mă uit la masa unde l-am culcat pe Reynold. Un bărbat îi curăță deja rănile și a pregătit un cicatrizant. Gerry s-a făcut nevăzut.

Într-un colț al tavernei, sau cum s-o fi numind acest loc, patru muzicanți zdrăngănesc la mandoline, tobe și un pian de bronz, în timp ce joacă un joc pe tablă, cu piese în formă de pește, foarte frumos lucrate din cositor. Cred că toboșarul câștigă.

Alyssa, Yulya și Mouth îl salută pe un bărbat. Îmi dau seama în clipa următoare de ce mi-e atât de familiară înfățișarea lui: seamănă leit cu Omar, șeful nostru mort. Aceiași cârlionți lungi peste un șal de bumbac, aceiași perciuni. Îl aud spunând „Omar” în mijlocul unei fraze și le văd pe Alyssa și Mouth scuturând din cap și bâlbâind niște scuze. Bărbatul, Ahmad pe nume, își șterge lacrimile cu mâneca și respinge orice tentativă de alinare.

O vreme, stăm cu toții așezați. Ahmad privește în gol și câteodată tremură.

Cineva îmi oferă un bol cu tocană dreasă bine cu alcool și mă forțez să iau câteva înghițituri, pentru că am uitat când am mâncat ultima oară. Cu greu o conving să-mi rămână în stomac. Mă doare tot corpul, dar nu știu dacă e vremea să-mi fie somn sau nu.

Într-un sfârșit, Ahmad vine la Bianca și la mine.

— Ați bătut cale lungă, ni se adresează el într-o xiosphantă perfectă. Bine ați venit în Argelo!

— Omar a fost un om foarte cumsecade, îi spune Bianca. Ne-a salvat dintr-o situație foarte periculoasă în Xiosphant și ne-a apărat pe drum, când am fost suficient de proaste să rămânem

în viață.

Îmi zâmbește. Îi ofer și eu un zâmbet forțat. Încep s-o iert pentru ce-a spus despre geleți.

— Mulțumesc, rostește Ahmad. (Observ că nu mănâncă tocană.) Cândva am călătorit cu fratele meu mai tânăr și nu-l scăpam din ochi. Acum aș vrea să nu-l fi lăsat singur.

Bianca dă aprobator din cap și ia o înghițitură de mâncare.

— Și-a păstrat simțul umorului în momente în care alții ar fi urlat de disperare. Nu mi-am dat seama cât de mult a însemnat pentru noi decât după ce s-a stins.

Mai vorbesc o vreme despre Omar, cât își strâng muzicanții instrumentele. Sunt atât de obosită și de amorțită, că abia îmi țin capul drept și sunt deja beată, după numai câteva linguri de tocană. Dar suferința lui Ahmad îmi aduce aminte că Omar a murit de curând și noi n-am avut timp să-l jelim.

În cele din urmă, Ahmad spune:

— Alyssa speră că veți sta la mine și la soția mea. Nu avem prea mult loc, dar vă putem găzdui într-o cămăruță. Bunurile pe care le-ați adus din Xiosphant vă acoperă chiria o vreme.

— Mulțumesc, rostește Bianca. Întotdeauna am visat să vin în Argelo și să simt gustul libertății adevărate, dar acum, că sunt aici… Nu știu. Cum se trăiește aici?

Ahmad face un gest care spune „nu-ți face probleme”.

— Ne vom gândi la asta după ce vă odihniți. Acum haideți să vă arăt apartamentul vostru de lux.

Ne ridicăm rucsacurile pe umăr, ne luăm la revedere de la Curierii Descurcăreți și îl urmăm pe Ahmad, care ne conduce cu mers legănat pe niște alei murdare de vomă. La un moment dat, începe să vorbească:

— Țin minte cum a fost prima oară când ne-am întors acasă în Argelo după ce-am călătorit împreună cu Omar. Mi-a luat ceva timp să mă reobișnuiesc cu gălăgia și învălmășeala.

Încearcă să ne înțeleagă dezorientarea, dar suferința lui e prea nouă și orice lucru îi aduce aminte de Omar. Ajungem în partea însorită a orașului, la un bloc simplu, de ciment.

Apartamentul de la etaj are o singură încăpere dispusă pe lungime, cu o masă, o chicinetă și o baie, pereți albi, curați și tapiserii cu modele geometrice foarte frumoase. Ahmad și soția lui dorm în spate, fiul lor, în apropiere, însă Ahmad ne conduce într-o cămară cu doi saci de dormit. Măcar e puțin mai mare

decât nișa de pe sanie. Bianca se trântește pe un sac fără să se spele sau să se dezbrace. Îi urmez exemplul, rămânând cu bocancii în picioare.

Preț de-o clipă, țin ochii larg deschiși și mă cuprinde o teamă aproape delirantă, pentru că tot nu știu dacă acasă jaluzelele sunt coborâte sau ridicate. În plus, spațiul e prea luminos. Acum, că sunt iar între patru pereți și înconjurată de oameni, creierul meu așteaptă să-i comande cineva când să doarmă și când să se trezească.

Mă încolăcesc ca un șarpe, cu spatele la Bianca. O aud șoptindu-mi:

— Am auzit ce mi-ai spus pe corabie, când era furtună.

M-am trezit de-a binelea și îmi sare inima din piept.

— Vreau să știi că nu voi mai lăsa pe nimeni să mi te mai ia. Aș da foc lumii întregi, la ambele orașe, ca să te țin lângă mine. Îmi aparții, ești a mea. Orice obstacole ne așteaptă, le vom învinge împreună.

Îmi regăsesc răsuflarea, apoi o pierd din nou. Stau culcată lângă ea cu inima bătând din ce în mai repede, până când cad pradă oboselii. În somn, aud întruna cuvintele ei, iar când mă trezesc, nu sunt sigură dacă nu cumva le-am visat.

MOUTH

Lumina din Argelo nu era ca aceea din Xiosphant sau din orice altă parte. Xiosphantul avea doi munți care blocau și reflectau razele soarelui, acoperind orașul cu o strălucire palidă, care scădea pe măsură ce te apropiai de noapte. Pe drum, nu existau obstacole în calea luminii și învățai să nu întorci capul prea mult în nicio parte, însă umbra avea altă textură, mai densă și mai vie, mulțumită furtunilor care te loveau în plin. În Argelo, în schimb, totul era mai estompat, pentru că cea mai mare parte a orașului era retrasă în pământ și câteodată aveai impresia că întunericul venea din Groapă și de acolo se răspândea pretutindeni. Un poet a spus odată că „Xiosphantul e orașul zorilor, pe când Argelo e orașul amurgului”.

Mouth și Alyssa își cheltuiră rația din încărcătura adusă de Curieri și o parte din economii pe un apartament mic, care

dădea spre capătul luminos din cartierul cluburilor de noapte, botezat Cuțitul. Avea și balcon, așa că-i vedeai pe puștii beți cum se stropesc unii pe alții cu vomă. Cumpărară mobilier artizanal din ratan și decorară apartamentul cu flori uscate și tablouri caraghioase, cu copii călare pe pisici pe care le mânau ținându-le de țepii de la ceafă, (în realitate, dacă un copil încerca așa ceva, părinții lui aveau o gură mai puțin de hrănit.)

Mouth nu se putea apleca prea mult peste balcon, pentru că retrăia imediat senzația de deasupra țurțurilor de gheață, implorând să fie salvată de la moarte. Își amintea treptat cu cât efort își clădise un refugiu lăuntric, o structură stabilă care o menținea intransigentă și oricând gata de luptă, o proteja de asalturile emoționale, o scutea de frica de moarte. Dar toate astea te lasă baltă când ai mai mare nevoie de ele.

Alyssa vorbi de pe un scaun mare din ratan:

— Ia spune, mai ții minte discuția noastră din Xiosphant? În care ziceam că renunțăm la contrabandă? E timpul să o declarăm oficial.

Se ridică și turnă în pahare un vin foarte bun, din mure care creșteau pe dealurile luminoase de dincolo de stepă și rodeau numai rareori, atunci când vântul bătea dinspre lumină exact cât trebuia. Îi întinse un pahar lui Mouth și îi examină buchetul: mirosul era chiar mai plăcut decât gustul, ca aerul dintr-o livadă ocrotită, unde nu se putea întâmpla nimic rău.

— Și dacă n-aș fi lefteră după ultima călătorie, continuă Alyssa, din Curieri am rămas numai noi două. Kendrick nici nu vrea să mai audă de drum, chiar dacă se însănătoșește. Yulya zice că o călătorie i-a fost îndeajuns. Despre Reynold nu știm dacă se va mai trezi vreodată. Ar trebui să recrutăm un echipaj nou și nici tu, nici eu nu suntem Omar. Părerea mea? Nimeni nu mai călătorește. A devenit prea periculos.

Mouth simți că vinul îi alunecase pe unde nu trebuia, dar se sili să zâmbească.

— Deci, ce facem?

— Hai să-ți spun mai întâi ce n-am de gând să fac, spuse Alyssa râzând. N-am de gând să-mi irosesc banii rămași pe chefuri, jocuri de noroc și băuturi fine – deși vinul ăsta e excelent –, așa cum ești tentat să faci în Argelo. Orașul ăsta e menit să-i lase pe proști fără bani, iar prețurile cresc întruna. Așa că am să strâng cureaua. Poate investesc în ceva. Încep o

afacere, deschid un magazin, știi tu.

— Te faci vânzătoare. Mouth nu-și putu reține râsul. Tu? Să stai în mijlocul unui magazin, încercând să-i convingi pe oameni să cumpere cămăși de la tine? Mi te imaginez jefuind un magazin, nu deschizându-l pe-al tău.

— Vai, mersi! spuse Alyssa, privind scurt spre tavan. Mersi pentru încredere. Mă bucur că mă crezi deja falită.

— Nu asta am vrut să zic. Dar... La fel de bine ai putea să te razi pe cap și să te faci profesoară de muzică.

Alyssa tăcu o clipă și se întunecă la față.

— Întâlnirea cu Ahmad mi-a dat de gândit. Părea fericit, cu excepția faptului că fratele lui a murit pentru că nu a vrut să se lase de contrabandă.

Luă o înghițitură de vin, apoi adăugă:

— Și știi ceva? Cândva, Ahmad arăta mult mai bătrân decât tine sau decât mine. Pe lângă el, eram niște puștoaice. Acum nu mai e așa. E chiar invers, el arată mai tânăr decât noi.

Mouth își mușcă buzele, dar tot voia să spună ceva ce urma să regrete mai târziu, o remarcă prin care să distrugă singurul lucru bun pe care-l mai avea. Oftă.

— Poate că ai nevoie de o pauză. Lupta cu pirații a fost... intensă. Avem nevoie de timp să ne revenim, pe urmă strângem un echipaj nou. Nu cred că m-aș descurca fără tine.

— Probabil că nu te-ai descurca nici cu mine, replică Alyssa. În orice caz, tu nu vrei decât să te ajute cineva să te întorci în Xiosphant, ca să mai încerci o dată să furi cartea aia de poezie.

Mouth tresări.

— Nu cred că voi mai avea ocazia. După ce s-a întâmplat, paza e și mai strictă. Orașul întreg e o închisoare.

De la revenirea în Argelo, Mouth și Alyssa dormiseră în continuare una lângă alta, într-un cubicul cât un vârf de ac. Apartamentul avea o zonă de dormit confortabilă, dar ele tot nișa o foloseau, din același motiv pentru care dormeau îmbrățișate: așa erau obișnuite. Însă până la urmă, dacă nu ai grijă, te înveți și cu altceva.

— Ascultă, spuse Mouth, întinzând o mână spre scaunul de ratan în care Alyssa stătea picior peste picior. Ești singura mea prietenă apropiată, ceilalți au murit toți.

— Cât de apropiată? Alyssa privi strada de sub balcon, unde niște bețivi se cafteau zdravăn. Cât de strânsă e prietenia

noastră?

— Mă pricep la apreciat distanțele după unghiul și lungimea umbrelor pe pământ, răspunse Mouth. Dar nu mă pricep la a aprecia cât de aproape sau departe sunt de o relație abstractă.

— Pentru mine, ori e albă, ori e neagră: ori ești prieten cu cineva, ori nu ești. Repeți întruna că ești o călătoare înnăscută, că te-ai născut pe drum, nu ca noi, ceilalți Curieri. Întotdeauna ai avut grijă să ne arăți că ești mai bună decât noi, iar eu întotdeauna am trecut cu vederea peste asta. Dar acum? Acum trebuie să te decizi dacă ai loc în suflet și pentru altcineva, în afară de nomazii tăi morți.

Lui Mouth îi veni să se ridice și să plece ca fulgerul, poate să facă zob și canapeaua de ratan pe deasupra. Dar atunci asta ar fi fost ultima conversație cu Alyssa. Ele două s-ar fi înstrăinat și Mouth s-ar fi simțit și mai rătăcită.

— Am crezut că mi-ai înțeles durerea de a pierde o familie mare și numeroasă. Când ne-am cunoscut, mi-ai povestit despre evrei, mi-ai spus că și ei au fost nomazi și că strămoșii tăi au fost rași de pe fața pământului nu o dată. Erai singura persoană care ar fi trebuit să mă înțeleagă.

Tot îi venea să spargă ceva, dar voia și să-și acopere mutra stupidă.

— Păi, tocmai asta e, replică Alyssa pe un ton mai blând, întinzându-se ca s-o ia de mână. Nu ești singura care a pierdut totul. Nici măcar singura care aparține unei culturi distruse aproape complet. Mai există urmași ai celor care au supraviețuit Masacrului din Grădina Hidroponică. Înțeleg, ai pierdut un întreg univers când erai mică, nici nu-mi pot închipui cât de greu trebuie să-ți fi fost. Dar asta nu înseamnă că ai voie să te porți așa toată viața. Înțelegi?

Cetățenii aveau multe idei despre moarte, dar cea mai importantă era că, dacă mureai pe drum, ceilalți te duceau cu ei. Metaforic, nu fizic. Până și grupul de nomazi era sortit să dispară, numai drumul era etern și nu mureai cu adevărat decât dacă te abăteai de la el.

Dar Alyssa nu era vinovată de toate astea, dimpotrivă, îi salvase pielea în nenumărate rânduri. Așa că Mouth făcu un efort să vorbească pe un ton moale, își împreună mâinile și spuse:

— Înțeleg. Îmi dau seama de realitate, jur că îmi dau. Însă am

mari probleme cu schimbarea, ceea ce probabil pare ciudat pentru cineva care a crescut pe drum. Dar te înțeleg. Nu mai insist să rămâi contrabandistă. Bine?

— Bine. Alyssa mai turnă vin. Și poate că ai dreptate, nu suntem făcute să fim vânzătoare. Găsim noi o cale să facem bani, din moment ce vom rămâne aici tot restul vieții.

Mouth încercă să-și înăbușe un fior.

•

O tot întreba unde merg, dar Alyssa râdea.

— La noul nostru loc de muncă, îi răspunse până la urmă.

Începu să cânte o melodie veche de-a Curierilor, despre un câine, un om și un struț care locuiau sub pământ. Cântecul nu făcu decât să-i înnoade lui Mouth și mai tare stomacul, care promitea să facă un ulcer de toată frumusețea. Alyssa coti spre marginea orașului, atât de aproape de zona diurnă, încât Mouth simți primele semne ale unui nou atac.

Tocmai când ajunse la strofa în care câinele trăgea de un gât al struțului și omul de celălalt, Alyssa se opri și bătu la ușa de piatră a unei clădiri din lemn atât de alb, că începuse să crape. Se aflau pe o alee îngustă, la o răscruce de patru străzi, și trebuia să fii vrăjitor ca să ghicești pe unde se continuă strada pe care ai venit.

— Am ajuns.

Mouth o urmă într-un depozit cu un singur etaj, cu tavan înalt, plin cu lăzi care – Mouth ghici imediat – conțineau arme.

— Mai bine așa, decât să deschid un magazin, zise Alyssa.

Mouth se asigură că afișează o mină neutră.

— Tu trebuie să fii Mouth, spuse un bărbat cu păr negru, pieptănat pe spate, ochi mici și barbă ascuțită.

În spatele lui, o femeie scundă își purta părul negru corb în două cozi groase, împletite. Amândoi arătau de parcă se identificau cu sectorul Merida de pe nava-mamă.

— Eu sunt Carlos, se prezentă bărbatul, iar ea e Maria.

Își strânseră mâinile.

— Alyssa mi-a spus că ești o persoană de nădejde în situații de criză.

Mouth înclină scurt din cap – mișcarea ar fi putut însemna „Da”, „depinde” sau „nu te cunosc și n-am chef să-ți dau niciun fel de informații”.

— Suntem pe cale să ajungem în situația că mai rău de-așa

nu se poate, rosti Maria, cu ochii la Alyssa. Cele Nouă Familii nu și-au drămuit proviziile și e timpul să treacă la operațiuni mai mici și mai subtile, ca să-și revină.

— Poate să se implice oricine e interesat, interveni Carlos. Marea a rămas fără pește, carierele de meteoriți sunt epuizate, fabricile de textile lucrează la jumătate din capacitate. Ploile toxice ne-au distrus culturile, iar straturile acvifere sunt poluate ori au secat. Penuria înseamnă un singur lucru: oportunitate.

Pentru Mouth, penuria mai însemna un lucru, dar se rezumă să clatine ușor din cap. Între timp, Alyssa zise „da, da”.

— Așa că vom lovi în Perfecționiști cât sunt la pământ, vorbi iarăși Maria. Am înțeles că voi două vă pricepeți să puneți lucrurile pe roate la nevoie.

— Am făcut parte dintre Curierii Descurcăreți, așa cum v-am spus, rosti Alyssa și-i trase un pumn în braț lui Mouth.

— Minunat! Excelent! Nu vrem să transportați nimic la Xiosphant sau Moorestown și în niciun la Untaz sau Wurtaz, vorbi Carlos. Primejdii sunt la tot pasul și pe la noi, e destul să traversezi orașul de la un capăt la altul.

În sfârșit, deschide gura și Mouth:

— Cât de mari sunt lucrurile pe care le vom transporta?

— Nu foarte, răspunse Maria, ghicindu-i gândul și arătând spre lăzile cu puști. Nu te teme, nu pe acelea trebuie să le transportați.

Restul discuției se purtă pe marginea chestiunilor de logistică: semnal, ridicare, livrare și, cel mai important, plata. În Argelo, nu se putea cădea de acord asupra orei exacte, așa că echipajul lui Carlos și Maria, superșefii, foloseau mici aparate fără fir care puteau primi maximum 12 semnale preprogramate. Era tot mai complicat să găsești aparatură electronică complexă, pentru că marfa se epuiza, dar cineva descoperise cum să fabrice asemenea gadgeturi cu nemiluita.

După întâlnire, Mouth așteptă să se îndepărteze câteva străzi de depozit, apoi o întrebă pe Alyssa:

— Mă iei la mișto? *Asta-i* noua noastră slujbă?

— E o ocazie promițătoare.

— După câte am îndurat împreună, o să lucrăm pentru niște gangsteri care fac trafic cu arme și profită de pe urma afacerilor necurate.

— Îmi ești datoare, o avertiză Alyssa. Mi-am pus fundul la

bătaie pentru tine de atâtea ori, că mă mir că mai trăiesc.

Tot certându-se, se rătăciră. Acolo, la marginea dimineții, toate străzile arătau la fel de urâte și se înghițeau unele pe altele. Nici măcar umbrele nu te ajutau s-o găsești pe cea bună.

— Uite ce e, spuse Mouth, când făcură cale-ntoarsă. Acum nu mai e vorba de contrabandă, ca pe drum. Nu sunt spații deschise, în care să te temi numai de furtuni sau de fauna locală, dacă nu cumva ești pe mare. Aici ești îngrădit, se trage cu arma în spații strâmte. Orașul ăsta e o arenă uriașă de ucis.

— Vezi, de-asta te iubește toată lumea. Pentru personalitatea ta senină.

— Termină! Soarele mi-a omorât prea mulți prieteni.

Intrară într-un bar din vârful Dealului Arcașului. De acolo, de sus, Cuțitul părea întotdeauna pregătit să înjunghie miezul întunecat al Gropii. Încă se vedea locul unde mai demult, într-una din epocile Congresului Popular, nenumărate alei fuseseră distruse și transformate într-o magistrală imensă; iar mai recent, Cele Nouă Familii dărâmaseră un cartier întreg numai ca să-și clădească propriile conace, lăsând în urmă un vălmășag de străzi care nu duceau nicăieri.

— Știi că o să mă înham la treaba asta dacă mă rogi, spuse Mouth, după al treilea pahar de votcă tulbure, scumpă foc. Chiar dacă nu ți-aș fi datoare, tu ești familia mea. Dar să știi că e o idee proastă.

— Trebuie să facem ceva! ripostă Alyssa. Începi să mă sperii. Devii o ciudată când ai prea mult timp liber și nu ești făcută pentru muncă cinstită.

Tăcu o clipă și trase câteva gâturi zdravene, destul să-i ardă gâtlejul. Printre înghițituri, clipi amețită către Mouth și adăugă:

— Chiar mă consideri familia ta?

Mouth se aplecă peste masă, cât pe ce să dărâme sticla pe jumătate goală, și o îmbrățișă cu gesturi largi, ca o stradă care se închide singură la ambele capete.

— Ești singura mea familie, îi șopti, bucurându-se de îmbrățișare.

•

Mouth refuză să doarmă cât așteptară semnalul superșefilor, iar când, în sfârșit, gadgetul mic și negru scuipă un singur simbol, Alyssa trebui neapărat să facă o „pauză de alimentare” în drum spre locul de unde ridicau marfa.

Acum Mouth își dori să fi dormit când avusese ocazia, pentru că avea halucinații. Vedea ceva cu colțul ochiului. La colțul străzii, cineva vindea friptură de fazan. Fumul se infiltra în carnea solzoasă și membrana de la picioarele păsării. Alyssa cumpără câte unul pentru fiecare. Zeama fierbinte semăna cu un lichid de înviat cadavre.

„Pauza de alimentare” le îndepărta de destinația lor, aceeași clădire de la marginea zonei diurne. Mouth era din ce în mai confuză, urmând-o pe Alyssa în măruntaiele orașului și mai departe, până la un șir de depozite de muselină și de mătase. Alyssa ciocăni într-un perete de piatră spuse: „Eu sunt”, iar peretele culisă complet într-o parte.

Înăuntrul clădirii de piatră, un grup de bărbați și femei stăteau cocoțați pe bucăți de mobilier scump, de mahon, ținând în mâini puști nou-nouțe, care trăgeau foc cu foc. Mouth observă calul înaripat, emblema Perfecționiștilor, una dintre cele nouă „familii” conducătoare din Argelo.

— Am primit semnalul, îi spuse Alyssa bărbatului celui mai apropiat de ușă, un tip numai mușchi, cu plete negre, barbă și mustață îngrijite și un costum negru, dintr-o singură bucată. Trebuie să ducem marfa pe poziție.

— O luați de unde ne-ați spus? întrebă tipul.

Alyssa dădu afirmativ din cap.

— Perfect! exclamă un alt individ masiv, fără barbă, așezat aproape de bar, pe un taburet cu cinci picioare, și nimeni nu se deranjă să se prezinte lui Mouth. Faceți exact cum am stabilit. Când ajungeți pe traseul primit de la ei, urmați-l cât de mult puteți, pe urmă vă abateți pe aleea rechinului. Vă opriți la fântâna fecioarei și de-acolo preluăm noi încărcătura. Între timp, noi ne ocupăm de parveniți.

Alyssa aprobă iar din cap, apoi ea și Mouth plecară.

De data asta, Mouth nici nu mai așteptă să se îndepărteze prea mult.

— Ți-ai pierdut mințile! Serios îți spun.

— E prea târziu să mai discutăm acum. Ai de gând să-mi ții spatele sau nu?

Mouth nu răspunse.

— Suntem în Argelo. Aici, numai așa te ridici. Eu am crescut în orașul ăsta, tu, nu.

Alyssa crescuse într-o zonă fierbinte, Cartierul Șarpelui, cu

mama și unchii ei, și ajunsese șefa propriei bande de puști. Furtișaguri și incendieri la comandă, câteodată și escrocherii. Alyssa crezuse că vor rămâne împreună pentru totdeauna, dar ceilalți Oportuniști se hotărâseră să treacă la liga mare. După ce îi muriseră toate rudele de cancer de piele, luase hotărârea să se apuce de contrabandă.

— Uite cum trebuie să privești lucrurile, îi spuse ea lui Mouth. Îți faci datoria de a menține intactă pânza societății. Și cu oamenii ăia merită să fii în relații bune.

— Așa cum știi, coeziunea socială și legatul prieteniilor sunt preocupările mele de bază, o ironiză Mouth.

Când ajunseră la clădirea din lemn crăpat, Carlos le dădu o ladă din lemn de banian, mai mică decât cele pline cu puști, dar care măsura totuși cel puțin un metru pătrat și era destul de grea ca s-o ducă numai ele două.

— Bănuiesc că nu trebuie să știm ce-i înăuntru, îi zise Alyssa, dar trebuie să știm ce se va întâmpla dacă o scăpăm sau o apropiem prea mult de foc deschis.

— Hai să zicem că are un conținut delicat, rosti Carlos. Eu aș umbla cu mare grijă cu ea.

Îi dădu Alyssei o hartă plină de linii și însemnări, apoi le ură noroc.

— Ne vedem curând, îi zise Alyssa.

— Te rog, spune-mi că putem face cumva ca lada asta să nu sară în ochi, se plânse Mouth, care simțea că lada îi tăia deja umerii. Nu că mi-ar păsa, dar le-am spus că suntem profesioniste.

— Ți-am luat-o cu mult înainte.

Alyssa direcționă lada pe o pantă abruptă și o scară exterioară, până la o fundătură care cobora sub nivelul străzii. Acolo, smulse niște plante din ghiveci și scoase la iveală două uniforme albastre și etichete autocolante, luate de la băcănia din apropiere. Se îmbrăcară în uniforme și lipiră etichete pe toată suprafața lăzii. În scurt timp, erau două vânzătoare care cărau o ladă cu cartofi și morcovi.

— Trebuie să recunosc că te-ai descurcat excelent! spuse Mouth.

— Normal că m-am descurcat.

Acum nu mai trebuia decât să facă în așa fel încât să pară că transportă rădăcinoase în lada aceea „cu conținut delicat”.

Mouth încercă să și-o proptească pe piept, dar Alyssa trebui s-o ridice pe umăr ca să fie la același nivel cu ea. După ce străbătură câteva străzi care ba urcau, ba coborau, deja gâfâiau.

— Mi s-a făcut poftă de niște morcovi fripți, spuse Mouth.

— Gura, mârâi Alyssa.

Focurile de armă răsunară din toate direcțiile, grație acusticii de cușetă. Mouth era sigură că se apropiau de locul în care se trăgea. Ezită, dar, înainte ca Alyssa să spună ceva, știură amândouă că nu aveau de ales și trebuia să meargă mai departe.

— Stai puțin, trebuie să mă uit pe hartă.

— Serios?

Lăsară jos lada, încordându-se să n-o scape, iar Alyssa scoase harta de la Carlos.

— Aoleu, cred că am luat-o pe unde nu trebuia!

În fața lor căzu de pe fereastră un bărbat gol. Sângele începu să-i țâșnească din rană înainte să se izbească de pavaj.

— Futu-i! mai apucă el să zică înainte să moară.

Mouth nu voia să știe ce s-ar fi întâmplat dacă un glonț ar fi lovit lada. Își aminti cum atârnase deasupra ghețurilor, implorând să fie ajutată. Încercă să-și păstreze atitudinea de profesionistă cu voință de fier.

— Cred că ar trebui să ne mișcăm.

Alyssa încuviință, ridicară lada și o luară din loc.

— Cartofi! spuse Mouth. Veniți la cartofi proaspeți!

— Gura!

Drumul era blocat de zdrahonul bărbos pe care îl văzuseră în clădirea Perfecționiștilor.

— Ați reușit, le spuse, iar Mouth bănui că sfera hidoasă din spatele lui era fântâna fecioarei. Nai va afla de serviciul vostru și veți fi…

Bărbosul se prăbuși pe pavaj, cu o gaură în cap.

În spatele lui, cu arma ridicată, stătea Maria, îmbrăcată într-o rochie cu flori, care fusese probabil frumoasă înainte de a fi pătată cu sângele a patru sau cinci victime, judecând după cât de mânjită era.

— Contrabandistele dracului! zise ea.

— Doar n-ai de gând să ne împuști cât avem lada asta în mână, rosti Alyssa.

— Cu toții facem lucruri care nu ne plac, replică Maria și o împușcă.

•

Locuitorii din Argelo habar n-aveau cum trece timpul, în schimb, erau foarte pricepuți la a vorbi despre regrete. O mulțime de expresii descriau ce s-ar fi putut întâmpla sau ce-ar fi trebuit să faci. Câteva construcții sintactice principale din argelană ofereau date care fuseseră disponibile în trecut: informații duse de o persoană cu ea în mormânt, observații care ar fi putut fi culese, texte care nu mai puteau fi citite. Argelanii transformaseră insistența pe ocazii ratate într-o formă de artă, dar nu erau capabili să spună cu exactitate când anume li se închisese ușa în nas.

Alyssa nu-și revenise încă și, cu cât întârzia să se trezească, cu atât mai sumbru era prognosticul ei. Glonțul nu-i atinsese niciun organ important, dar pierduse mult sânge și se lovise la cap în cădere. Mouth refăcea întruna scena în minte, încercând să descopere ce anume s-ar fi putut întâmpla altfel. Când Maria o împușcase pe Alyssa, Mouth aruncase lada, care se dovedise a conține baterii. Perfecționiștii îi găsiseră prietenei sale un pat în camera din spate al unui spital de-al lor și acum ieșeau din ea tot feluri de tuburi.

Acum, că Mouth îi ajutase să-i elimine pe ultimii superșefi, Perfecționistul numărul doi, Sasha, îi întinse o insignă cu un cal cu patru aripi.

— Ține-o la vedere! o sfătui. Nu se va lua nimeni de tine. Vei primi ce-i mai bun. Dacă ai copii, pot merge la una din școlile noastre. Sunt cele mai serioase din oraș.

Sasha era haidamacul ras pe cap care stătuse în spate când Alyssa trecuse pe la Perfecționiști să le spună că primise semnalul. De aproape, se vedea că are, totuși, un început de chelie și riduri care sugerau cât de repede își putea schimba zâmbetul amabil cu unul malefic.

Mouth luă insigna și se prefăcu deosebit de încântată, pentru că vedea bine că Sasha era înconjurat de lingăi de prea multă vreme.

Iată ce află Mouth despre el, trăgând cu urechea: avea o colecție de pietre de pavaj din diferite orașe de pe Ianuarie, dar și câteva care cică proveneau de pe Pământ. Îi plăcea să asculte muzică și să joace jocuri în același timp și toată lumea îl lăsa să

câștige. Nu consuma decât carne de animale crescute în condiții omenești și se lăuda peste tot că nu omorâse pe nimeni cu mâna lui.

— După înfățișare, s-ar zice că ai avut strămoși în compartimentul Ulan Bator, îi spuse el lui Mouth.

— Mi s-a mai spus. Dar eu nu știu nici măcar cine mi-au fost părinții biologici.

— E un lucru bun. Majoritatea Perfecționiștilor își pot identifica originile în vechiul Ulan Bator, cea mai mare civilizație care a existat vreodată pe Pământ. Au construit un turn în care încăpea de două ori populația din Argelo, plus fermele. Am văzut fotografii. În Ulan Bator s-a construit fuzelajul exterior al navei-mamă.

Mouth făcu un gest amplu.

— Mie mi s-a părut întotdeauna o poveste tristă. Erau călători inveterați. Aveau herghelii. Locuiau în corturi și găseau tot ce le trebuia. Apoi au prins rădăcini și au devenit orășeni.

— Ce-au construit ei se vede din spațiu. Sasha nu era obișnuit să fie contrazis. Au ridicat clădiri durabile, oamenii din orașul ăsta ar avea ce învăța de la ei.

— Da, sigur, spuse Mouth, gândindu-se că Alyssa ar fi știu cum să-l ia pe un tip ca el. Au fost grozavi. Ai dreptate.

Mouth nu pleca de la patul prietenei sale decât ca să meargă la baie. Oricât încerca s-o spele sau îi implora pe alții s-o ajute, Alyssa se marina în propria urină și transpirație. Ochii ei, care de obicei râdeau, se încruntau, te săgetau sau se dădeau peste cap ca reacție la prostia din jur, erau acum închiși, nemișcați. Mouth nu suporta s-o vadă așa, dar nici nu voia să-și ia privirea de la ea.

Își șterse lacrimile cu mâneca și rosti o rugăciune către Elemente.

Tocmai visase că lângă patul ei veniseră niște crocodili sau că se fărâmițau pereții, când Alyssa deschise ochii.

— Ce căcat! fură primele ei cuvinte la trezirea din comă. M-ai aruncat într-un șanț? Sunt într-un șanț? În ce șanț sunt?

— Nu ești în niciun șanț, spuse Mouth, răsuflând ușurată. Ești într-un pat, în siguranță, aici, cu mine. Am aranjat eu. Primești îngrijiri medicale.

Apoi Mouth strigă după doctori atât de tare, încât Alyssa încercă să ridice o mână fleșcăită ca să-și astupe o ureche.

După un timp, apăru o doctoriță, îi vârî Alyssei o lampă în ochi și o examină. Comoție, dădu ea verdictul. Nimic grav, nu rămân sechele. Ar trebui să se recupereze complet, dar s-o lase mai moale la început. Multe lichide, calmante și terapie fizică moderată.

Mouth îi mulțumi. Avea ochii atât de umezi, că lumina desena în ei curcubeie ca acelea din bulele de săpun.

— De când stai lângă patul meu? o întrebă Alyssa, dar ea nu-i răspunse.

— Culcă-te! Arăți ca naiba!

— Tu arăți ca dracu'! Arăți ca un căcat care tocmai s-a căcat pe el.

— Tu arăți ca un monument de căcat ridicat de un căcat în cinstea zeului căcatului.

— Tu arăți ca un oraș de căcat construit de un căcat care s-a făcut de tot căcatul.

O ținură așa o vreme, până când Mouth adormi la mijlocul unei propoziții. De data asta, Alyssa fu cea care o păzi pe ea, sau cel puțin privirea ei fu primul lucru pe care îl văzu Mouth când se trezi.

SOPHIE

Brățara semnalizează încontinuu în direcția nopții. Am impresia că mă prinde cineva de încheietură și mă trage spre ei. Vreau să sar de pe scaunul de banian din fața apartamentului lui Ahmad și s-o iau la fugă spre întuneric, ca să stau de vorbă cu un gelet care ne-a salvat de pe Marea Ucigașă. N-am apucat să vorbim după aceea și pot doar intui ce e în mintea lor. Sunt primii geleți pe care îi cunosc, în afară de Rose, și nu știu nimic despre ei. Îmi spun că acesta poate fi un moment de răscruce, le-am cerut ajutorul și acum le aparțin mai mult decât înainte.

Bianca vorbește întruna despre ce-o să facem acum, că suntem în „orașul care nu doarme niciodată":

— Vreau să merg în cartierul Cuțit. Vreau să merg la cele mai reușite petreceri și să-i cunosc pe absolut toți. Avem ocazia să facem senzație.

Pare cu capul în nori – Argelo e un cadou uriaș pe care abia

așteaptă să-l deschidă dar eu o surprind cu privirea în gol și cu pumnii încleștați.

De câte ori o văd cuprinsă de o furie mută, cu trăsăturile înăsprite și strângând o armă invizibilă, încerc să-i distrag atenția vorbind despre distracțiile de care vom avea parte.

— Ne putem îmbrăca în haine colorate, ca doamnele de aici. Putem porni în explorare, doar noi două, ca o echipă.

Ea zâmbește, dă aprobator din cap și își relaxează postura.

Înainte de toate, trebuie să învățăm limba. Studiez argelana de foarte mult timp, dar tot nu sunt în stare să rostesc toate sunetele și urăsc sintaxa ei butucănoasă: în funcție de topică, un substantiv e ba complement, ba subiect, iar aceeași formă verbală e când la prezent, când la trecut. Și așa mai departe. Nu există timpuri, modificatoare sau distincții. Iar în locul părților de vorbire pe care le-a eliminat complet, argelana folosește un milion de termeni diferiți pentru relații: iubiți, părinte/ copil, profesor/ elev, prieteni, o combinație a acestora. Multe dintre cuvintele care denumesc aceste relații nu au echivalente în xiosphantă. Nu mai spun de expresia aceea ciudată pe care mi-a explicat-o Yulya pe drum, „supapă-ancoră”. Poți fi tată/ fiică, creditor/ debitor, criminal/ victimă, dar „supapă-ancoră” le înlocuiește și le transcende pe toate – ce-o mai fi însemnând și asta.

Până și limbajul trupului e altul aici: oamenii își lasă capul într-o parte ca să spună „da” și îl răsucesc cumva ca să spună „nu”, dar eu nu reușesc să deosebesc cele două mișcări.

Ahmad vrea să memorăm blazoanele Celor Nouă Familii din Argelo ca să ne ținem deoparte de cei care le poartă.

— Dacă te legi de unul cu blazon, ești mort, zice Ahmad, imitând un pistol cu degetele.

Bianca întreabă dacă Cele Nouă Familii sunt guvernul, iar el râde.

Timpul trece. Câteodată dormim, respirând amândouă ca niște înotătoare. Uneori mă scol și mă duc la baia de pe hol, pe urmă îmi dau seama că toată casa doarme și mă simt brusc vinovată, ca și cum aș fi trează când nu e voie. Sau văd ferestre fără jaluzele și simt un fior de panică, de parcă ar exista și aici Patrulele Stingerii și, văzând pervazurile neacoperite, ar intra peste noi să ne aresteze.

La un moment dat, Ahmad îi face o înmormântare lui Omar și

ne invită și pe noi. Îmi dau seama că o face din politețe, pentru că e o întrunire de familie, așa că stăm acasă.

Soția lui Ahmad, Katrina, e o femeie scundă și rotofeie, cu părul castaniu, cu freză cu țepi și piele albă. Râde încontinuu și pare încântată că sunt mai mulți oameni în casă, deși nu înțeleg o boabă din xiosphantă. Ne oferă boluri cu pește condimentat și rădăcinoase și căni cu ceai amar. Fiul lor, Ali, care e puțin mai tânăr decât eram eu când m-am dus la colegiu, vine și pleacă fără să vorbească cu noi.

Bianca tot pune întrebări: când știu oamenii să meargă la serviciu aici? Când știe Ahmad să se roage sau să meargă la moschee? Cum știu femeile când au menstruație? Ahmad răspunde la toate la fel: îți faci propriul program.

Ieșim în oraș de câte ori putem, cu Ahmad și Katrina, dar eu tot nu înțeleg destule ca să disting între aglomerația obișnuită și mulțimea care vine spre mine ca să mă linșeze. Oamenii se apropie prea mult de mine și vorbesc prea repede, iar eu mă crispez și-mi arunc ochii în toate părțile, căutând o cale de scăpare. Nimic nu e bine, trec brusc de la foame la greață, străzile sunt circulare și arată toate la fel.

Încep să-l ajut pe Ahmed la bucătărie, învățând să tai morcovi și să dau la o parte carapacea crabilor de mlaștină. Aproape că m-am obișnuit să mănânc mai multe lactate, pește, rădăcinoase, soia și alge. Argelo nu are ferme rotitoare, ci livezi și mlaștini, pe lângă alte materiale care nu există în Xiosphant: muselină, mătase, doc și polimeri.

Bianca și cu mine purtăm haine de lucru argelane la mâna a doua: pantaloni largi, cămăși de doc cu mânecă lungă, curele groase, din pânză. Trag de manșetă ca să-mi acopere brățara țepoasă. Învăț să merg ca argelancele, clătinând din mâini și târșâindu-mi picioarele, dar amintirile de pe Bătrâna Mamă și Marea Ucigașă s-au întipărit în trupul meu și mă fac să-mi pierd echilibrul. Mă întreb cum ar fi să mă îmbrac ca strămoșii mei. De exemplu, cu un pulover Calgary, ca poporul tatălui meu, cu sari, într-un *coolsuit* sau o jachetă de mătase brodată, cu mâneci lungi, conice, ca poporul mamei mele. În ultima vreme, mă gândesc mai des la mama și mă întreb ce-ar zice ea despre locurile și sunetele acestea bizare, despre toată învălmășeala asta.

Uneori o văd pe Bianca lângă mine și mi se umple inima de

recunoștință, dar parcă tot nu-mi vine a crede cât de norocoasă sunt. Mă îngrijorează că ar exista o distanță între noi. Mă întreb dacă argelana are un cuvânt care să definească starea de a fi obținut tot ce ți-ai dorit, fără să fii însă liniștită.

În curând, visez în argelană (întotdeauna același lucru: bărbați cu fețe de sticlă, care mă forțează să urc un munte înghețat). Am început să vorbesc cu Bianca în argelană. Din cauza asta, purtăm conversații formale, dar ciudat de directe, pentru că pur și simplu alăturăm substantive și verbe în propoziții de felul „mănânc mâncare”. Când revin la xiosphantă și încerc s-o determin să vorbească despre ce s-a întâmplat în Xiosphant și ce mi-a spus când am dormit împreună prima dată aici, ea îmi răspunde tot în argelană:

— Hai să exersăm argelana! Vreau să profit la maximum de timpul petrecut aici.

De câte ori ieșim din casă, brățara mă trage tot mai tare în direcția nopții. Îmi pierd vremea pe-aici, în loc să-i urmez îndemnul. Dar, dacă mă aventurez prea departe pe străzile acestea, nu mai găsesc drumul înapoi la apartamentul lui Ahmad.

•

Stau în fața restaurantului lui Ahmad, citind a noua oară o pagină dintr-un manual vechi de-al lui Ali. Când ridic capul, o văd pe Mouth în fața mea, dominându-mă cu statura ei.

— Salut, Sophie! îmi zice, tărăgănând ușor silabele. Nu vrei să faci o plimbare? Îți fac cinste cu o limonadă. Din cea bună. Vreau să vorbim despre... Știi tu, *prietenii noștri din zona nocturnă.*

Mă holbez la fața ei lată.

— N-ai voie să spui nimănui ce-am făcut, nici că îi înțeleg. E complicat!

Cred că acestea sunt primele cuvinte pe care le-am rostit în fața ei.

— Nu spun! Jur că nu spun! Vreau doar să vorbim despre asta. Te rog.

Dau din umeri și mă ridic. Trebuie să vorbesc cu cineva despre geleți. Nu cu Bianca, pentru că spune numai prostii despre ei. În plus, mi-ar prinde bine o pauză de la învățatul limbii ăsteia caraghioase.

Mouth mă duce la un bar pretențios din Groapă – un complex

subteran imens, săpat de nava-mamă pentru Argelo înainte de a pierde contactul cu ea. Pe drum, îmi spune că Alyssa a fost împușcată, dar e bine.

— Mai trebuie să încaseze doar un glonț și primește o marmotă împăiată.

Face glume pe seama Alyssei, dar i se încrețește pielea de pe gât și îi tremură buza.

— Ar trebui s-o vizitezi. S-ar bucura foarte mult să te vadă!

În timp ce mă conduce pe o stradă gălăgioasă, îmi dă o adresă cu prea multe numere și prea puține cuvinte.

În scurt timp, stau așezată pe un scaun împletit, privind în Groapă, la balustradele perfect rotunde care coboară până în fundul ei. Oamenii se agață de ele, vânzând marfă de toată jena sau cerșind. Printre ei își fac loc muncitori și vânzători. Mouth spune că, dacă te uiți mai mult timp, vezi pe câte unul cum cade în adâncurile sumbre.

— Limonada asta costă de două ori mai mult decât ultima oară când am ieșit în oraș.

Mouth așază pe masă o carafă cu lichid verde, plin de buruieni sălcii. Nu mă pot obișnui cu ideea că aici circulă un singur fel de bani. Cum știu oamenii pe ce să-i cheltuiască?

Beau o înghițitură de limonadă. La început, e amară și mă înec cu ea, dar gustul dulce nu întârzie să apară.

— Ar trebui să fim prietene, rostește Mouth în xiosphantă. Te pot ajuta să înveți argelana. E înșelător de simplă. Dacă te iei numai după sensul cuvintelor, nu înțelegi decât jumătate din ce ți se spune.

— Atunci e o limbă numai bună pentru mincinoși, murmur eu.

Mouth pufnește.

— Se poate minți în orice limbă. Chiar și limbajul trupului minte. Dacă n-am minți, n-am putea comunica. Aici, în Argelo, lumea adoră conceptul de „zgârcenie generoasă”, adică ești generos dacă ești zgârcit. Se scriu cântece despre el. Dacă nu oferi decât o bucățică – de adevăr, din timpul tău, din banii tăi –, atunci ești sincer. Dacă oferi prea mult, atunci probabil că ești neglijent și ceea ce oferi nu mai înseamnă nimic.

Simt cum mi se ridică zidurile de apărare, cum mă îndeamnă să mă închid în mine, dar ceva din felul în care apără Mouth minciuna mă provoacă să vorbesc:

— Bianca și-a deschis sufletul în fața ta, așa cum și l-a deschis

și în fața mea când eram o studentă înfricoșată. Tu te-ai folosit de ea și ai tratat-o ca pe un pion foarte ușor de înlocuit, iar acum mă tem că nu și-l va mai deschide niciodată în felul acela. Așa că, nu, nu putem fi prietene.

Latura de „zdrahon” a lui Mouth se retrage o clipă și ea pare tulburată, ca atunci când a încercat să facă glume pe seama Alyssei.

— Nu știu ce să-ți spun. Cândva, etica nu mi-era deloc străină, rostește ea. Poate că, dacă aș avea acces la Invenție și aș citi toate învățăturile din ea, atunci aș fi din nou un om bun. Când eram cu Cetățenii, orice situație avea un principiu călăuzitor, dar acum trebuie să mă descurc singură de fiecare dată. Dacă aș fi recuperat Invenția, ar fi fost ca și cum aș fi vorbit cu ei din nou.

— Nu ți-ar fi fost de ajutor. Dacă ai citi poeziile acelea singură, ar fi mai degrabă niște cuvinte rostite de tine. Un exemplu de „zgârcenie generoasă”. Nu poți înlocui oameni cu cuvinte, mai ales dacă ești o persoană mincinoasă.

În Groapă, o femeie umblă cu pălăria întinsă, cerșind mărunțiș sau ceva de mâncare, dar toată lumea o ignoră.

Mouth schimbă subiectul:

— Nu-mi vine să cred că ai fost în zona nopții și ai învățat să vorbești cu crocodilii! Cetățenii vorbeau foarte mult despre ei și unii credeau că noaptea e tărâmul morții, iar ei sunt acolo ca să ne călăuzească prin întuneric. Sau poate că sunt doar niște spirite înțelepte. În orice caz, Cetățenii te-ar fi considerat mistică, dacă nu chiar sfântă.

Simt o apăsare, ca și când Mouth vrea să-mi așeze pe cap o coroană care îmi va rupe gâtul treptat. Cuvântul „sfântă” mă deranjează mai mult decât m-a deranjat părerea Biancăi despre geleți.

Mouth vede că mă fac mică în scaun și spune:

— Îți datorez viața! Mai mult, te respect și simt un fel de teamă amestecată cu uimire în fața ta. Poate că există o cale să-ți folosești harul pentru a-i ajuta și pe alții. În Argelo sunt oameni care scotocesc prin gunoaie și merg în zona nopții să caute resturi de costume și vehicule lăsate acolo de strămoșii noștri. Au mare nevoie de cineva care să-i ajute să ajungă la o înțelegere cu crocodilii.

În clipa asta, pun capăt conversației, pentru că ideea de a profita de pe urma relației mele cu geleții e cea mai gravă

insultă. Mă ridic și mă întorc la restaurantul lui Ahmad, fără să mă uit dacă Mouth vine după mine sau nu. Nu mă rătăcesc decât de trei-patru ori.

•

Oriunde mergem, oamenii se holbează la Bianca, pentru că trăsăturile ei New Shanghai sunt unice în oraș și nu se poate abține să vorbească tare și cu însuflețire, cu accentul ei evident străin. La început, se uita urât la oameni și îi stăteau pe limbă aluzii răutăcioase. Dar acum s-a hotărât că, dacă tot e să se dea în spectacol, măcar să se distreze. Poartă o rochie argintie subțire, care-i dezvelește umerii și picioarele, o eșarfă din fire argintii și sandale de aceeași culoare. Și s-a machiat cu dungi albastre și albe în jurul ochilor. Eu am îmbrăcat o rochie aurie, dintr-un material pe care nu l-am mai văzut niciodată și care mi se mulează pe corp în vălurele sclipitoare.

— Toate lumea o să se holbeze la mine, mormăi în barbă.

— Perfect! spune Bianca bătând din palme. Așa și trebuie. Arăți magnific!

Mi se face pielea de găină. Ea îmi zâmbește și îmi aduc aminte ce mi-a spus în prima noapte când am dormit aici, în cămara lui Ahmad: „Orice obstacole ne așteaptă, le vom învinge împreună”. Îi zâmbesc și eu. Pe stradă, mă ia de mână și le arată tuturor că suntem împreună. Aproape că nu-mi mai pasă că n-am stat de vorbă, cum plănuiam eu.

S-a dat cu ulei parfumat și amețesc de bucurie de câte ori îl simt, dar și pentru că îmi pierd controlul. Ne ținem de mână! Pe stradă! Îmi ciripește despre locul în care mă duce, undeva în cartierul cluburilor de noapte – Cuțitul. Vom dansa împreună, doar noi două, într-un club cu pereți făcuți din difuzoare și aer sclipitor. Nu mă pot abține să nu mă gândesc că trăiesc o fantezie, de parcă am adormit ascultând o operă și visez că și eu cânt în ea.

Mâna Biancăi și brățara geletă trag de mine în direcții diferite. Îmi promit în gând că mă voi duce în zona nopții cât de curând.

— Orice om care e cineva în orașul ăsta va fi acolo. E șansa noastră să fim prezentate persoanelor potrivite, îmi spune Bianca în argelană.

— Nu mă interesează persoanele potrivite, șoptesc. Sunt foarte fericită că sunt aici cu tine.

Îmi tot amintesc cum mi-a zis că ar da foc lumii întregi pentru

mine, așa că sunt gata să aprind și eu cel puțin câteva focuri micuțe – împreună cu ea. Observ întruna lucruri noi, clădiri mai vechi care. Par influențate de arhitectura xiosphantă, dar cu ornamente mai primitive și un alt fel de piatră vopsită să semene cu piatra albă. Șoptesc și arăt cu degetul, iar ea încuviințează din cap.

Îmi dau seama că ne apropiem de Cuțit, pentru că în fiecare clădire văd lumini puternice și aud bubuituri și fluierături. Muzica de dans argelană e ca *ragtime* în Xiosphant, dar mult mai ritmată și se bate mai mult la tobe.

— Poate găsim niște studenți de care să ne lipim, îi șoptesc la ureche Biancăi. Tineri de vârsta noastră, care studiază aceleași lucruri pe care le-am studiat și noi, care discută ce discutăm și noi. Fac pariu că există și aici grupări ca Studenții Progresiști.

Ea ridică din umeri.

— Nu vreau să-mi petrec timpul cu o gașcă de studenți naivi. Vom avea nevoie de prieteni influenți ca să supraviețuim în orașul ăsta și să ne atingem scopurile. L-ai auzit pe Ahmad: așa merg lucrurile aici.

Brățara mă trage în continuare în direcția opusă celei în care mergem noi, dar nu mă deranjează decât dacă îi acord atenție.

— În sfârșit, suntem aici, în locul despre care am vorbit atâta acasă, orașul în care se poate întâmpla orice. Suntem tinere, suntem libere, iar orașul nostru a încercat să ne omoare. Hai să facem senzație!

„Aș da foc lumii întregi pentru tine”.

— Da, hai să facem senzație!

O strâng mai tare de mână.

Cotim pe o stradă plină de gropi și ajungem la „mânerul” Cuțitului. N-am mai văzut niciodată atâtea culori la un loc. Fiecare club și bar de noapte are firmă sclipitoare roz sau roșie sau o culoare între albastru și verde, nici măcar nu știu cum se numește. Lama tăioasă a Cuțitului se curbează, îndepărtându-se de noi pe o stradă pavată cu pietre reflectorizante, asemănătoare cu bomboanele. Fiecare clădire are alt stil și altă structură, de la bare de oțel lustruite și coloane de piatră albă la un cub transparent uriaș, iar în fața noastră o mare de oameni se clatină și se deplasează dintr-un loc într-altul, ținând în mână pahare sau pipe noduroase. Cei mai mulți sunt doar puțin mai în vârstă ca noi și poartă haine transparente, prin care li se văd

rotunjimile. Cerul pare la fel de cenușiu ca de obicei, dar fețele lor se scaldă în sute de nuanțe de portocaliu și verde. Mi-e imposibil să nu rămân cu gura căscată la strălucirea aceasta, la decadența aceasta, la eliberarea aceasta.

Nu mă mai opun și o las pe Bianca să mă tragă în mulțime. De câte ori sunt în pericol să mă copleșească mirosul de transpirație parfumată și rotunjimile unduitoare, mă uit la Bianca. Se luminează la față de câte ori descoperă ceva nou și toate strălucesc mai frumos, pentru că mi le arată ea.

MOUTH

Mouth nu știa de cât timp se aflau în Argelo. Dar se scursese destul ca să li se împuținează banii și să înceapă să crească prețurile. Era sătulă până peste cap de conversații argelane pretențioase despre traiul în armonie cu natura sau pe tema acoperământului neschimbat de deasupra capului: garanta el libertatea de constrângeri sau doar solicita și mai mult voința individului de a dormi, a lucra, a mânca și a se juca la intervale regulate? Și așa mai departe. Oamenii vorbeau întruna pe-aici.

În Xiosphant, măcar știa ce vedeau oamenii când priveau dincolo de camuflajul ei: o străină. În Argelo, vedeau în ea un executant în slujba Celor Nouă Familii, un mercenar sau un evadat din zonele subterane. Toată lumea se uita cruciș la ea și voia să știe ce compartiment ocupaseră strămoșii ei pe nava-mamă (părerea cea mai apropiată de realitate era, de obicei, Ulan Bator) sau, mai rău, se făceau speculații pe seama cicatricelor ei. Oamenii făceau propuneri, afaceri sau sex, iar ea se uita urât la ei până plecau. Puteai să faci ce vrei în Argelo, dar la fel putea oricine.

•

Mouth vizită fiecare brutărie din oraș, căutând felii crocante de porc-cactus care îi plăceau Alyssei. Faptul că fusese atât de aproape s-o piardă îi aminti de morțile celelalte pe care le văzuse și așa se duse cu gândul la Cetățeni, iar de la ei la regretul că nu avea să știe niciodată cum să jelească un mort, pentru că ritualurile erau într-o carte închisă într-un prăpădit de palat. Dar măcar avea o prietenă în viață căreia să-i facă cinste

cu mâncare prăjită.

Feliile crocante de porc-cactus erau încă fierbinți, mai răspândeau aroma acrișoară a micii brutării din fundul Gropii, când Mouth ajunse la apartament. Alyssa nu mai avea nevoie de baston ca să se deplaseze și își recăpătase și forțele. Mouth voi s-o trimită la odihnă, apoi văzu că nu sunt singure. Un bărbat scund și în vârstă stătea într-unul din scaunele mari de ratan și ținea într-o mână palidă, cu vene vizibile, o ceașcă ciobită cu cafea, iar în cealaltă un teanc de cărți și notesuri.

— Ai venit? întrebă Alyssa. Am o surpriză pentru tine. Am făcu săpături peste săpături, mi-a luat o veșnicie, dar a meritat.

Mouth se uita lung la bătrânul care avea o mustață subțire, ochelari și un costum uzat, de muselină.

— Și eu am o surpriză pentru tine, rosti și ridică punga unsuroasă.

— Mmm! Le împărțim.

Alyssa merse repede la bucătărie și aduse farfurii, refuzând încercările lui Mouth de a o ajuta cu vasele.

— Mouth, domnul e profesorul Martindale de la Universitatea pentru Perfecționare din zona de dimineață a orașului. Predă studii religioase.

— Am avut o discuție foarte agreabilă cu Alyssa, vorbi Martindale, luând o farfurie cu felii de cactus-porc, și zâmbi. N-am întâlnit un evreu de multă vreme. Nu mai există decât un singur templu în Argelo, din câte știu eu. Fără supărare.

— Nu m-am supărat, zise Alyssa. Dar lăsați-mă pe mine. Spuneți-i, domnule profesor!

— Așa... Alyssa mi-a spus că ai făcut parte dintr-un grup itinerant numit Cetățenii. I-am studiat toată cariera mea, și înainte, și după ce au dispărut. I-am luat un interviu liderei lor – o chema Yolanda, nu? – și la alți câțiva membri. O secțiune din arhiva mea am dedicat-o lor.

Podeaua deveni instabilă, ca și cum clădirea ar fi plutit pe Marea Ucigașă.

— Ce-ați spus?

— I-am studiat pe...

— Alyssa, putem vorbi puțin în bucătărie?

— Ăăă, da. Sigur! Revenim imediat.

Se înghesuiră în bucătăria mică, despărțită de restul apartamentului printr-un ecran subțire.

— Ce-i? întrebă Alyssa, turnându-și cafea.
— Nu vreau să stau de vorbă cu individul ăsta.
— Ce-ai...
— Nu vreau să aud un străin vorbindu-mi despre Cetățeni, nici ce-a reușit să descopere vreun „expert”. Au fost familia mea, comunitatea mea. Nu mă interesează ce are de spus un profesoraș sârguincios.
— Dar a stat de vorbă cu ei. I-a luat interviu Yolandei de nu știu câte ori. Ți-ar putea spune...
— Nu vreau să știu!
Mouth tremura, cuprinsă de amețeală. Vedea dâre de văpăi. Simțea din nou gust de sare.
— Nu vreau să aud opinii bombastice, stupide... Nu vreau ca oamenii mei să fie specimenele pe care le disecă el. Probabil dorește să afle mai multe secrete de la mine. Nu-i treaba lui! Nu-i treaba ta!
— Așa, deci, spuse Alyssa, apoi își bău apa neagră și-și mai turnă o porție. Ai fost gata să ne sacrifici pe toți ca să pui mâna pe cartea aia de rahat, pentru că aveai nevoie de răspunsuri și de un deznodământ. Ei, bine, omul ăsta poate să-ți dea și răspunsuri, și un deznodământ. E aici, în livingul nostru, pentru că am răscolit tot orașul ca să-l găsesc.
— Îmi pare rău, spuse Mouth, iar fiecare cuvânt rostit de ea era udat de lacrimi. Iartă-mă! Știu că sunt egoistă. Încerc să nu fiu. Ți-am adus felii crocante.
— Dă-le dracului! Lasă-i pe oameni să facă lucruri pentru tine, să te ajute. Lasă-mă pe mine să fac lucruri pentru tine. L-am găsit pe profesorul ăsta ca să te ajute. Nomazii au murit înainte să ajungi la pubertate, da? Nu i-ai cunoscut ca adultă. Știu că ți-e frică să nu le pătezi amintirea, dar ascultă-mă pe mine, n-o să le-o pătezi. O să-i înțelegi mai bine. Atât.
— Bine, șopti Mouth și o strânse în brațe. Bine.
Poate că nu alegi tu să faci pace, nici cum să faci pace. Te consideri norocoasă dacă pacea nu fuge de tine.
— Lasă-mă să fac lucruri pentru tine! repetă Alyssa.
Mouth încuviință din cap, apoi prietena ei reveni în living.
— Vă rugăm să ne scuzați, îi spuse Alyssa profesorului. Mouth a vrut să-mi aducă aminte că avem farfurii mai bune pe care le ținem pentru musafiri, iar când vin musafirii, uităm de ele.
Auzind-o, Mouth se întinse la raftul de sus din bucătărie și luă

trei dintre farfuriile mai bune.

Se așeză pe scaunul de ratan și îl ascultă pe profesor vorbind despre nomazi. Fuseseră printre puținele exemple de comunitate intențională de tip trei din istoria înregistrată, chiar și pe Pământ.

— Ceea ce e foarte interesant la Cetățeni este învățătura că fiecare trebuie să aibă propria mitologie personală, de parcă nu ești Cetățean cu acte în regulă dacă nu construiești o cosmologie care explică în ce fel te-au făcut Elementele nomad.

Acesta era lucrul pe care nu îl obținuse Mouth, conform Yolandei și altor Priori.

— N-am aflat niciodată cum trebuia procedat, zise Mouth, ca să alunge liniștea lăsată.

— Când vorbeam cu Yolanda, îmi spunea întotdeauna că Priorii lucrau de dimineața până seara și până dimineața următoare, ca să se consulte și cu Elementele zilei, și cu ale nopții, și așa aflau care e mitul personal al cuiva, explică profesorul.

Mouth se mulțumi să scoată un mormăit.

Atunci, Martindale scoase o cutie a gândurilor.

— Ai mai văzut așa ceva?

Mouth era să cadă de pe scaun. Nimeni nu trebuia să dețină așa o cutie, iar profesorașul ăsta o ținea de parcă ar fi fost un simplu cub de lemn. Lemnul fusese tăiat dintr-o poiană anume, dincolo de ultimul oraș de frontieră, mult mai departe decât călătorise cineva vreodată. După aceea, Priorii îl dăduseră cu lac făcut din rășină adunată din altă dumbravă, de la capătul celălalt al lumii, și îl înnegriseră în foc. Mouth nu ținuse în mână o cutie a gândurilor decât o singură dată, când i se spusese: „Încă nu ești gata pentru un nume”.

— De unde-o ai?

Mouth se lăsă pe spătar, încercând să nu arate cât e de zguduită.

— De la o tarabă din piață, șapte niveluri sub pantofar, în Groapă, răspunse profesorul, cu un zâmbet slab. Probabil că poți cumpăra și tu una. Cetățenii veneau în oraș și le vindeau. Le construiau ca să dureze.

Mouth nu-și mai lua ochii de la cutie. Purta toate însemnele pe care nu aveai voie să le explici străinilor, plus altele, pe care nici ea nu le înțelesese. Oamenii cumpărau cutiile în Groapă, ca și

când erau scrumiere sau felii crocante de porc cactus. Cetățenii încurajau practica asta.

— Le vindeau…, spuse Mouth, înghițind în sec. Le vindeau ca artefacte religioase? Sau cutii simple în care să pui lucruri?

— Ambele. Ar trebui să vorbești cu Jerome. Ține taraba cu obiecte din lemn și a făcut comerț cu Cetățenii de câte ori veneau în oraș. S-ar bucura foarte mult să te cunoască, sunt convins. Cetățenii erau foarte pragmatici – știau că unor oameni le-ar plăcea la nebunie să aibă un obiect religios autentic de la o comunitate primitivă, dar alții nu voiau decât o cutie frumoasă în care să-și țină bijuteriile.

— Le foloseam ca să ne depozităm în ele gândurile negative, dăunătoare. Era un adevărat ritual de purificare.

Mouth ar fi dat orice să aibă acces la o cutie a gândurilor atunci când muriseră ceilalți și nu avea cum altfel să scape de vină.

— Aș fi încântat să aflu mai multe despre cum e să crești printre Cetățeni, spuse Martindale, punând cutia înapoi în rucsacul lui ponosit. Am adunat deja câteva informații de la Yolanda și de la ceilalți când au venit în oraș. Și, bineînțeles, după moartea lor, de la Barney.

— Barney?

— Iertare! rosti Martindale.

Se uită la Alyssa, care scutura din cap cu o privire agitată, vrând parcă să spună că e prea repede și prea mult. Mouth încercă să zâmbească.

— Probabil tu îl știi drept Barnabas, continuă profesorul. A fost membru al Cetățenilor aproape toată viața. I-a părăsit în timpul ultimei lor vizite în Argelo. Stă la un kilometru și jumătate de aici. Am crezut că ai luat deja legătura cu el.

Mouth uitase complet de Barnabas, bucătarul grupului, care cânta și râdea în același timp la sărbători, dar acum îi reveniră câteva amintiri disparate. Nimeni nu mai vorbise de Barnabas după ce dispăruse, când fuseseră ultima oară în Argelo, iar Mouth îl crezuse mort.

— Vă mulțumesc că ați venit, domnule profesor! spuse Alyssa, sugerându-i că, pentru moment, era destul, și nu voia să-i explodeze capul nimănui. Ținem legătura! Sunt sigură că Mouth abia așteaptă să vorbească despre Cetățeni și cultura lor unică.

— Grozav, grozav! zise Martindale și le trase de mânecă pe

cele două, apoi plecă.

Mouth rămase lipită de scaunul de ratan, cu ochii la scaunul de vizavi, unde stătuse profesorul și-i arătase cutia gândurilor și vorbise despre taine străvechi ca despre o istorioară amuzantă. Ziua și noaptea ar fi putut la fel de bine să facă schimb între ele.

— Nu are un exemplar din cartea pe care ai încercat s-o furi, spuse Alyssa. L-am întrebat deja.

Când văzu fața lui Mouth, se așeză în scaunul unde stătuse Martindale și îi întinse mâinile.

— Uite ce e, spuse, știu că ți s-a părut ciudat și poate n-ar fi trebuit să-ți fac surpriza asta. Dar trebuie să afli mai multe despre nomazi, altfel vor rămâne întotdeauna oamenii care te-au judecat când erai mică și pe urmă au murit și n-ai mai apucat să-i confrunți ca adultă. Nici nu-mi dau seama prea bine cum e.

— Ai dreptate!

Erau cele mai grele cuvinte pe care le rostise Mouth vreodată.

— Am?

Alyssa fu atât de ușurată, încât râse și apoi începu să plângă.

— Am crezut că vrei să mă omori.

— Nu, ai dreptate! Și îți mulțumesc.

Mouth suferea cumplit, până în ultima celulă a corpului, unde se cuibărise vina cu atâta vreme în urmă. Dar poate că suferința asta era una vindecătoare. Prinzând mâinile Alyssei într-ale sale, eliberă din străfundurile sufletului o gură de aer care până la urmă se prefăcu într-un oftat prelung.

SOPHIE

— Am găsit un loc unde se prepară o băutură excelentă. Nici n-ai să mai vrei să auzi de gin cu lapte. De parcă ar fi cine știe ce realizare să mă facă să urăsc ginul cu lapte.

Și acum merg doar pe străzile principale, pentru că altfel m-aș rătăci și Argelo mă va înghiți întreagă. Nu mă pot obișnui cu un loc unde oamenii se îmbrâncesc unii pe alții și nu pot spune care dintre ei tocmai s-au trezit și care se pregătesc de culcare. Nici măcar nu știu dacă ar trebui să fiu obosită, iar faptul acesta în sine mă face și mai obosită. Diverse persoane vor să-mi vorbească despre Nagpur, un loc despre care nu știu mai nimic.

Bianca, în schimb, știe deja toate locurile interesante din fiecare cartier.

— La cafeneaua asta se fac niște gogoși nemaipomenite! Abraham e expert în măcinat tulpini și dă aluatului exact consistența care trebuie.

Mă târăște de braț într-o tavernă de lemn care-mi amintește de Salonul Ilir, numai că aici se bea cafea la lumina unor lumânărele. Îmi dă să gust dintr-o gogoașă incredibilă: dulce și fărâmicioasă, pură încântare. Abraham, un tip masiv cu chelie și urechi clăpăuge, se oprește din a rade niște bețe negre la culoare într-un bol și îi face cu mâna.

Mă holbez la oamenii înghesuiți pe scaune, taburete și pervazuri în atmosfera sufocantă. Două fete împart un singur scaun de stejar, se țin de mână și șușotesc. La masa de lângă noi, îmbrăcați în haine largi, un grup de studenți se ceartă pe marginea naturii actului conștientizării într-o argelană atât de precipitată, încât nu înțeleg decât jumătate din ce spun. Conștientizăm datorită faptului că percepem lumea exterioară sau propriile gânduri? Un tânăr cu frunte înaltă și umeri osoși afirmă că, prin definiție, a conștientiza este capacitatea de a acționa asupra mediului înconjurător cu intenție, pentru că, altfel, și somnul ar fi o formă de conștientizare. Dar crocodilii? întreabă cineva. Au un fel de comportament insectoid, de stup, dar asta înseamnă că sunt capabili de conștientizare sau este doar o manifestare complexă a instinctului? Renunț să-i mai ascult, pentru că sunt idioți. Între timp, cele două fete se sărută în fața noastră fără să le pese de noi. Nu mă pot opri să nu mă uit la ele. O voce xiosphantă îmi urlă în creier că e *împotriva naturii,* apoi fetele mă surprind privindu-le și întorc capul, roșie ca sfecla. Bianca e deja în picioare, gata să plece.

— Uite ce-am aflat despre Argelo, spune Bianca oprindu-se să facă semn cu mâna celor care trec pe stradă, iar ei îi răspund. Oamenii își consumă timpul și energia încercând să găsească locul perfect în care să trăiască, unul cu destulă lumină ca să poți distinge culorile. Apoi, odată ce au găsit casa cu lumina potrivită, își cheltuiesc banii rămași în baruri și cafenele, unde e întuneric beznă.

Bianca se îmbracă șic, asemenea unei doamne argelane, cu panglici, mătase și dantelă, dar lumea tot se holbează la ea, mai ales de când și-a prins părul mai scurt într-o parte cu o fâșie de

un roșu aprins și poartă machiaj luminescent.

În cele din urmă, Bianca mă duce la locul cu băutura aceea fantastică, numit Moaca Spartă (seamănă foarte bine cu expresia „funcționarea defectuoasă a jaluzelelor” din argelană). E unul din cele mai grozave baruri din Cuțit. E atâta fum și atât de întuneric înăuntru, încât era cât pe ce s-o calc pe Marilynne, o renumită cântăreață de balade sentimentale.

Dar Bianca vede mai bine ca mine și cunoaște locul ca-n palmă. Îmi șoptește în argelană și xiosphantă:

— Bărbatul pe care era să-l lovești cu piciorul e Gabriel. Se îmbogățește făcând speculă cu vișine. Sunt la mare căutare datorită băuturii uimitoare pe care-o vei încerca acum pentru prima oară.

Băutura se cheamă *amanuensis.* Prima înghițitură îmi amărăște gura, dar gustul se schimbă într-unul dulce-pișcător.

— Vezi? Poți să uiți de gin cu lapte. Ai putea să-l jefuiești pe Gabriel chiar în clipa asta, că nu i-ar păsa nimănui. Dar nu aici, că nu vreau să fiu data afară din clubul meu preferat.

Moaca Spartă nu e, după părerea mea, mai mare decât Barul Public de acasă, fără să văd pereții. Centrul sălii e ocupat de un foc negru care, în loc să emită lumină, o devorează – a fost recuperat de pe una din vechile navete spațiale și are o explicație complicată, pe care nu o aud din cauza zgomotului. Într-un colț, niște muzicanți pălmuiesc două tobe și scrâșnesc o melodie ritmată la chitară și pian, iar un cântăreț sâsâie: „Poți să ai încredere în mine, vreau să te mușc”. Oamenii dansează în haine largi, care se umflă ca valurile Mării Ucigașe. Aerul are un iz dulce-înțepător, de parcă transpirația tuturor miroase a băutura pe care o beau.

Ritmul muzicii se intensifică. Ne înghesuim toți în mijlocul sălii, claie peste grămadă. Torsurile ne alunecă lateral, unele peste altele, și sunt gata să fac implozie de fericire. Nu știu cum se cheamă dansul ăsta și nici nu mă interesează. Țin ritmul și copiez mișcările altora, trupurile noastre își vorbesc prin căldură și apăsare. Mi se dinamizează toate terminațiile nervoase. O aud pe Bianca râzând, simt cum mă cuprinde de talie cu ambele mâini și mă ridică în aer. Lângă noi e un bărbat fără cămașă, cu sudoarea șiroindu-i pe crestele mușchilor. Râde și el când corpul său se interpune între noi două. Mi-a pierit orice neliniște. Totul e extraordinar. Bianca și cu mine suntem împreună, în viață,

aici, în capătul celălalt al lumii, într-o sală întunecoasă și caldă, plină de dansatori minunați. Vreau să prelungesc momentul acesta la nesfârșit.

Bianca mă tot trage spre altă tarabă cu mâncare sau un bar mai snob.

— Hai, te rog, stăruie ea, sunt atâtea lucruri pe care nu le-ai văzut!

Dar eu îmi urmez brățara în direcția nopții, pentru că am amânat-o prea mult.

— Ar trebui să vii cu mine! îi spun. Poți învăța să-i înțelegi pe geleți ca mine, ca să vezi că nu sunt animale. Îți pot arăta orașul lor și toate lucrurile incredibile la care au fost martori înainte de sosirea strămoșilor noștri.

Bianca stă pe gânduri.

— Dacă vorbesc cu ei acum, ar veni când i-aș chema, așa cum au venit când i-ai chemat tu? M-ar ajuta dacă aș fi nevoită să străbat întunericul?

Mă opresc și mă uit la ea. Suntem pe o stradelă șerpuitoare și mă lovește o căruță încărcată cu pânzeturi, la care pedalează un bărbat.

— Nu știu, îi răspund. Am petrecut mult timp ca să le câștig încrederea și să obțin lucruri de la ei. Poate că vor aștepta același lucru și de la tine.

— Mi se pare un angajament foarte serios. Din ce-mi spui tu, înseamnă că ar trebui să fiu servitoarea lor.

Bianca își țuguie buzele, apoi adaugă:

— Nu te supăra, dar mie treaba asta îmi cam dă fiori. Măcar știi ce-ți fac creaturile astea? De exemplu, îți controlează mintea?

Mă întorc și merg în jos, pe străzile din ce în ce mai întunecate. Nu știu ce să-i răspund.

— Pe lângă asta, nu poți să mergi în noapte de aici, rostește Bianca din spatele meu. Ai auzit ce-a spus Ahmad. Nu sunt ziduri sau munți între noi și hotarul spre noapte. O mulțime de oameni locuiesc chiar la marginea serii, cea mai urâtă parte a orașului. Fac pariu că crocodilii nici nu se vor apropia de locul acela.

Mă uit la ea urât și se corectează:

— Adică geleții. Am vrut să zic geleții.

Mă opresc, pentru că deja simt că e noapte. În jurul meu sunt

grupuri de clădiri urâte din cărămidă și argilă, dar aproape că nu-mi mai văd mâna la câțiva centimetri de ochi, deși am și o lanternă mică. Mi-e frig tare, chiar cu trei rânduri de haine pe mine. Mai departe, în față, parcă întrezăresc alte clădiri și oameni în mișcare, dar s-ar putea să fie doar imaginația mea. Dacă-ți înfometezi ochii, încep să halucineze.

— Dacă pățești ceva, îmi pierd mințile!

— Voi avea grijă.

— Mult noroc! Am citit undeva despre un efect, tot la o sută de metri în noapte, temperatura scade exponențial. Plus că nu știi în ce direcție e ziua. Serios, mai bine te întorci cu mine acum. Îți cumpăr gogoși. Te rog!

Mă întorc spre ea și văd câteva linii cenușii.

— Nu-ți face griji! Știu ce fac.

Cel puțin de data asta am o lanternă și am îmbrăcat jacheta și pantalonii vătuiți cei mai groși pe care i-am găsit în dulapul Katrinei.

— Eu mă întorc, zice Bianca. Ar trebui să te întorci și tu. Sunt sigură că crocodilii – geleții – nu vor să pieri.

Orizontul sclipește vag, în culoarea tăciunilor. Bianca dispare în oraș.

Cât pe ce să mă izbesc de o casă, dar o sesizez la timp. Structura se zguduie la atingerea mea și dacă aș fi lovit-o cu tot corpul ar fi rămas din ea doar o grămadă de scânduri. Cineva a legat rămășițele unui fost refugiu temporar de niște stâlpi putrezi, sub un acoperiș de noroi și ardezie. Aș putea să-mi vâr mâna printre ei fără niciun efort. Nu-mi pot imagina ce fac locatarii când vine furtuna de gheață.

— Ai adus? întreabă o voce din căscioară. Te rog, spune-mi că ai adus ceva. Nu mai rezist mult. Îmi trebuie doar puțin.

Dau să mă întorc și să plec, dar mă răzgândesc și bâjbâi până găsesc ușa, care se deschide în interior.

Înăuntru, o siluetă stă întinsă sub o grămadă de haine groase și vechi benzi de izolație rupte. O lămpiță luminează de pe niște lăzi, lângă „patul” acesta. Locatarul tot întreabă, cu voce de om bătrân, dacă am adus ceva. Mă apropii și constat că e o fată puțin mai tânără decât mine, fără păr și cu obrajii supți. Ridică o mână fără degete.

— Ai găsit? Ai adus?

Ridică ochii și-i mijește spre mine, își dă seama că sunt o

străină și i se taie respirația.

Scot din geantă toată mâncarea pe care o am – resturi de plăcintă cu pește de la localul unde m-a dis Bianca – și o pun lângă pat. După aceea, mă răsucesc și o iau la fugă fără să privesc înapoi.

Înapoi în Argelo, străzile se învârtesc din nou în jurul meu. Muzica urlă din toate părțile și de sub picioarele mele. Miroase a tocană dreasă cu whisky. Printr-o ușă semideschisă se aud râsete, chiar în dreapta mea, la etaj. Mie însă nu-mi iese din cap fata din patul făcut din vechiul echipament de supraviețuire. Mi-e rău, simt un fel de greață, dar mai surdă și mai adâncă. Chiar și atunci când ajung în zona temperată, sunt nevoită să calc peste cerșetori tot la câțiva metri. Așa ceva nu am văzut niciodată în Xiosphant.

Mă bântuie o expresie dezgustătoare: „zgârcenie generoasă”.

•

Până când ajung la Ahmad, groaza mi s-a transformat în furie. Ce fel de oraș e acesta? Au resurse pentru spectacole de lumină și băuturi de vișine, dar nu și pentru a-i salva pe oamenii care locuiesc în cocioabe nenorocite la marginea serii. Îmi vine să urlu în fața fiecărei fețe vesele și mulțumite de sine pe care o văd.

Dar Bianca e bine dispusă.

— Slavă Cerului că te-ai întors teafără! îmi spune în argelană. M-am dat de ceasul morții. Ai reușit să te întâlnești cu prietenii tăi?

— Nu, îi răspund. Ai avut dreptate, e îngrozitor! Tocmai am văzut cea mai urâtă parte a orașului și acum nu-mi iese din minte.

— Lasă, înveselește-te, fiindcă acum urmează să vezi cu totul altceva.

Ia un card auriu ștanțat cu numele noastre și instrucțiuni în argelană, pe care nu le înțeleg.

— Perseverența mea a dat roade! Dansam odată la Moaca Spartă și l-am cunoscut pe unul dintre locotenenții de frunte ai Unificatorilor. Îi mai ții minte, nu?

Îmi las capul pe-o parte în stil argelan. Bineînțeles că mi-i amintesc, doar Ahmad ne-a obligat să memorăm însemnele Unificatorilor și ale celorlalte opt familii conducătoare din Argelo.

— Organizează un bal formal cu încă două familii și am făcut

rost de două invitații pentru noi. Absolut toate persoanele importante din oraș vor fi prezente.

Bate din palme, apoi continuă:

— Va trebui să ne facem rochii de bal, să împrumutăm bijuterii și să dansăm până cădem late, și pe urmă iar să dansăm și-o să fie fantastic!

Văd și acum fata fără degete și scutur din cap.

— Nu pot! Pur și simplu nu pot! Ar trebui să mergi fără mine.

— Sophie!

Bianca mă prinde de umeri și mă privește în ochi. E din nou rebela neînfricată care mi-a furat gândurile în colegiu.

— Vreau să împart balul ăsta cu tine. Vreau să te îmbrac în cea mai frumoasă ținută pe care ai purtat-o vreodată și să mă laud cu frumusețea ta la toată lumea bună din Argelo. Va fi experiența vieții noastre. Ți-o garantez, știu ce fac și e pentru o cauză nobilă. Deocamdată, însă, ai încredere în mine și vino la bal!

Sunt atât de șocată că m-a făcut frumoasă încât mă trezesc zâmbind și aprobând din cap.

— Bine, îi spun. Hai să mergem la bal împreună!

MOUTH

Localul micuț avea trei mese, șapte scaune și o tejghea lată în spate. Era la poalele unui delușor unde convergeau două străzi cu dale de piatră. Numele *La Barney* era gravat pe fereastra frontală cu litere de aur, alături de un meniu decolorat. Mouth stătea afară și studia fața rotundă și bărboasă a proprietarului. Nu-l recunoștea. Dar pentru ea Barnabas era mai degrabă o voce puternică și un miros de tocană pusă la fiert.

Barney avea restaurantul de-o viață, nu departe de universitatea la care preda Martindale, în zona luminoasă a orașului. Profesorul își dăduse seama abia recent că un Cetățean supraviețuitor vindea mâncare ieftină studenților la poalele unui deal apropiat de biroul lui.

Mouth ar fi vrut să mai stea afară și să-l studieze pe bătrânul cu șorț murdar, însă Martindale deschise ușa localului. Barney îl văzu și scoase un strigăt de bun venit din spatele tejghelei, apoi

aduse farfurii curate și argintărie ieftină pe masa cea mai din spate, cu un zâmbet care-i arăta toți dinții din față. Nu-i mai tăcea gura.

— Mă bucur să vă văd, domnule profesor! Avem ruladă de carne care vă place dumneavoastră și cred că și câteva sticle cu suc de struguri. E o plăcere când veniți la noi! În ultima vreme, am avut noroc că au venit mulți studenți. Întotdeauna îi tratez cum se cade. Studenții fac cele mai interesante conversații, știți? Îmi aduc aminte de vremurile când trăiam pe drum și purtam tot felul de conversații introspective când eram la mijloc de nicăieri și nu vedeam decât cerul, oriunde ne uitam. Omul își cunoaște adevărata măsură când se compară cu universul nemărginit. Știți? Cu ce să le servesc pe prietenele dumneavoastră?

— De fapt, am o surpriză pentru tine, Barney.

Profesorul se distra mult prea mult.

— Da? întrebă Barney, punând pe tavă rulada care arăta sau poate mirosea mai familiar decât chipul său.

Martindale îi făcu semn lui Mouth, care se foi și se dădu înapoi, spre ușă.

— Barney, ți-o prezint pe Mouth, o altă membră supraviețuitoare dintre Cetățeni.

— A! A!

Barney se duse în grabă la Mouth și se uită la fața ei, căutând să vadă ceva anume. Făcu ochii mari.

— Mouth! Sigur că da. Micuța Mouth, îmi amintesc de tine. Erai o afurisită… Odată era să-mi dai foc la cortul de bucătărie. Întotdeauna m-am întrebat ce nume ți-au dat până la urmă.

— Niciunul, zise Mouth. N-au mai apucat.

— Ooo, ce păcat! Dar sunt sigur că ar fi mândri, dacă ar putea… Barney se opri și privi în jos, la felia de ruladă. Am vrut să zic, dacă ar fi aici. Dacă ar mai trăi. Ca să vadă că ai crescut mare și ești independentă. Nu că ei ar fi apreciat independența. Mai degrabă susțineau interdependența. Mă scoteau din minți… Nu puteai nici să te ștergi la cur fără să…

Barney lăsă iarăși fraza neterminată.

Urmă o liniște lungă. Alyssa o luă de braț pe Mouth, ca și când una dintre ele avea nevoie de confort psihic în momentul acela.

— N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat, rosti Barney. Tot ce știu e că, pe vremea când eram și eu membru al Cetățenilor,

veneam în oraș destul de regulat. Apoi am părăsit grupul, iar ei nu s-au mai întors. Am întrebat în stânga și-n dreapta, dar nu i-a mai văzut nimeni.

— N-a fost frumos. Ai avut noroc.

Barney vru să se așeze, dar se răzgândi. Merse împleticit până la ușa localului de delicatese, mișcându-se dintr-odată ca un om mult mai bătrân și mai firav, și răsuci placa, pentru a arăta că a închis. Pe urmă se duse în spatele tejghelei și luă o sticlă de votcă tulbure atât de murdară, de ziceai că tocmai a scos-o din mlaștină.

— Deci ai fost de față? șopti el. Ai văzut cu ochii tăi?

Profesorul Martindale alese momentul respectiv pentru a prelua din nou controlul asupra întrunirii pe care o facilitase:

— Ce spuneți voi e fascinant și cred că e important ca această primă întâlnire dintre doi foști Cetățeni să fie înregistrată pentru posteritate. Mă interesează să vă comparați notițele, ca să zic așa.

Scoase un stenotip mare, la care puteai bate repede cu o singură mână.

Barney și Mouth se uitară unul la altul, apoi la profesor, dar nu mai spuseră nimic.

Profesorul încercă de mai multe ori să reia discuția, făcând afirmații ca: „Da, sigur, e lucru știut că Cetățenii puneau mare accent pe revelația directă, provocată de experiențele spirituale care aveau loc, de exemplu, în urma vizitării anumitor vulcani inactivi sau alte formațiuni naturale”. Ceilalți mișcau aprobator din cap, dar nu vorbeau nimic.

În cele din urmă, Alyssa își turnă votcă tulbure și-și distruse gâtlejul dintr-o singură înghițitură.

— Ce vreau eu să știu este – gâfâi ea scurt – ce naiba le trecea prin cap? Adică, nu te supăra, Mouth, dar am fost pe drum mai mult timp decât majoritatea oamenilor și singurul lucru care făcea călătoria tolerabilă era gândul că scăpăm de ea vreme lungă, odată ce ajungeam din nou la civilizație. Ce fel de oameni se hotărăsc să plece și să-și care boarfele dintr-un oraș într-altul, fără oprire?

Mouth îi trase un picior pe sub masă atât de tare, că o făcu să țipe. Barney însă râse și-și mai turnă votcă.

— Bună întrebare! Eu mi-am pus-o tot timpul. Ca și Mouth, m-am născut printre Cetățeni și am trăit alături de ei aproape

toată viața. Am auzit multe povești despre originea lor, dar erau pline de contradicții și de lipsuri. Uitați ce cred eu.

Mouth voia acum să-i tragă lui un picior ca să nu spună ceva ce nu s-ar cuveni, dar el era un bătrânel agil și se tot depărta de bocancul ei.

— Cuvântul de bază pe care l-ai rostit a fost „civilizație”, zise Barney, sorbind din votcă și turnându-i și profesorului, care ezită, dar până la urmă luă o înghițitură. Ceea ce numesc oamenii civilizație presupune, de fapt, ignorare. Majoritatea oamenilor de pe această planetă trăiesc în cele două mari orașe, pentru că acolo există infrastructură, nu? Avem ferme și fabrici, centrale electrice și canalizare, deși sistemul de canalizare argelan e pe ducă, fiindcă niciuna dintre Cele Nouă Familii nu răspunde de el, iar penuria e tot mai mare și prețurile tot cresc. În orice caz, cu atâția oameni unii peste alții, nu știi cine sunt cei din jurul tău. Ai putea interacționa cu o sută de oameni la rând, fără să știi prea multe despre ei. Altfel stau lucrurile într-o comunitate mai mică, unde ești înconjurat de oameni pe care îi cunoști de-o viață.

Când vorbeam cu Yolanda și Daniel, liderii Cetățenilor, îmi spuneau că mersul în aer liber pe perioade lungi era ca o formă de meditație.

Martindale bău puțină votcă, de politețe, și se înecă. Barney îl încurajă s-o spele cu încă o înghițitură.

— Dacă ai categorisi activitățile religioase pe o hartă tridimensională, având rugăciunea ca origine fixă și meditația ca alt punct, ai putea clasifica, în mod util, călătoriile Cetățenilor drept o activitate hibridă religios-transcendentală.

— Da..., spuse Barney și mai turnă votcă tuturor, asigurându-se că Martindale bea suficient. Deci ai călătorit dintr-un oraș într-altul cu echipajul tău de contrabandiști, da?

Alyssa încuviințează lăsându-și capul pe-o parte.

— Așadar, făceați o călătorie o dată. Probabil vi se părea că nu se mai termină, până când ajungeați în alt oraș, iar drumul va părea doar un vis. Dar e cu totul altceva să locuiești pe drum. Te-ai născut pe drum, ți-ai pierdut dinții de lapte pe drum, ai îmbătrânit pe drum. Și tot mergând înainte, cu lumea întinzându-se cât vezi cu ochii, mintea începe să ți se golească. Te armonizezi cu schimbarea discretă a direcției vântului, cu modificările de peisaj, cu ziua și noaptea, care par și departe, și

aproape, în funcție de teren. Oamenilor chiar li se părea că peisajul le vorbește. Ca și cum ar fi fost aproape de ceva real.

— Îmi pare rău că te contrazic, interveni Alyssa, care dădu votca pe gât și-și mai turnă o porție, dar schimbările de direcție a vântului nu sunt deloc discrete. Vremea se poate strica într-o clipă.

— Clima a devenit mai violentă, spuse Mouth, după o tăcere lungă, lungă. Față de vremea când eram cu Cetățenii, furtunile sunt mai aspre și mai dese. Era mai ușor de călătorit atunci, nici pirați nu existau.

Barney scutură din umeri și spuse:

— Avem și noi furtuni. Chiar și ploi toxice. Când vin, ne vârâm sub pământ.

— Sunt mai puternice în apropiere de mare și de ținuturile pustiite.

Profesorul Martindale se clătina ca un caftangiu care ia bătaie.

— Hopa, mi se pare că ai băut cam multișor, prietene! Mai bine întinde-te puțin, îi spuse Barney, ridicându-l de pe scaun și ajutându-l să se culce pe un pătuț din spatele tejghelei, lângă soba de gătit.

În scurt timp, Martindale căzu în brațele somnului.

— Unii nu știu ce-i marfa de calitate, comentă Alyssa.

Văzând că rămăsese votcă în ceașca profesorului, o bău și pe aceea.

— E un tip cumsecade, zise Barney și arătă spre profesorul adormit. Uneori te simți ca un gândac în borcan în preajma lui. Dar am impresia că el și Yolanda s-au apreciat reciproc. Amândurora le plăcea să se audă vorbind despre chestiuni teoretice și să despice firul în patru. Mă rog. Totuși, sunt lucruri despre care nu vorbești în prezența străinilor, adăugă el, uitându-se la Alyssa.

Ea se ridică cu emfază și vru să plece, dar Mouth o opri:

— E familia mea. Poate să rămână.

— Bine, acceptă Barney.

Scoase o bucată de șuncă friptă dintr-o nișă din spatele tejghelei și tăie câteva felii.

— Deci nu ți-au dat un nume? Asta-i rău!

— Ce te-a determinat să pleci? îl întrebă Mouth. De ce ne-ai părăsit așa, pe nepusă masă?

Mouth nu voia să pară supărată sau jignită, pentru că, la urma

urmei, vorbeau despre trecut și n-ar fi contat dacă Barney ar fi rămas sau nu cu Cetățenii.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă la rândul lui.

— Mai întâi tu, insistă Mouth.

— Am plecat pentru că m-am îmbolnăvit de artrită, iar ei au insistat că mă pot vindeca de asta, dacă ascult și mai atent drumul. Am plecat pentru că încercau să vândă valorile noastre sacre bogătașilor din Argelo, ca să le folosească drept subiecte de conversație în casele lor luxoase, iar pe măsură ce îmbătrânea, Yolanda era tot mai convinsă că avea dreptate în orice privință și nu mai asculta de nimeni. Pe lângă asta, am simțit că am ajuns la capăt.

— Ai ajuns... la capăt? se miră Mouth.

— Îmi atinsesem scopul. Aveam capul foarte limpede, vocile Elementelor într-un ungher al minții, întreg conceptul de a putea privi în noapte fără să-ți tremure voința, lucrul acela lăuntric despre care erai învățat că încorporează seara și dimineața, ca să poți împăca extremele în tine însuți. Aveam toate astea. Simțeam că așa mi-e bine. La fel simt și acum.

Mouth se așteptase ca Barney să spună că plecase fiindcă își pierduse credința sau își dăduse seama că totul era o prefăcătorie, ceva profanator și murdar. Dar răspunsul lui era imposibil de acceptat. O clipă, Mouth se simți mai beată decât profesorul.

— Dar dacă aveai mintea limpede și erai împăcat și toate celelalte, nu era decât un motiv în plus să rămâi. Ca să ne înveți pe noi. Adică, la naiba! Dacă ar fi fost printre noi un înțelept, un adevărat integrator al zilei și nopții, poate că altfel m-aș fi format. Poate aș fi devenit cineva.

— Ai devenit cineva, replică Barney. Uită-te la tine! Te-ai format excelent!

— Sunt un nimeni. Asta-i lecția pe care mi-au predat-o. Nu am nume, nu am un mit, nu am identitate. Nu le-am primit niciodată. Iar acum e prea târziu.

— Ascultă, zise Barney, care părea s-o compătimească pe Mouth, ceea ce părea o insultă teribilă. N-am putut învăța pe nimeni nimic. Ceea ce am învățat eu – nici nu știu dacă a fost adevărat, așa mi s-a părut mie, dar cine știe? – deci ceea ce am învățat nu putea fi predat altcuiva, de asta eram convins. Și Yolanda nu m-a mai vrut prin preajmă după ce i-am spus. Pentru

ea, religia însemna să încerci mereu să ajungi într-un loc anume și ultimul lucru pe care îl vrei e ca unul dintre ai tăi să simtă că a ajuns acolo. N-am putut rămâne. Dar îmi pare rău pentru felul în care te-au tratat.

Mouth își închipuise de mai multe ori că avea să audă de la Yolanda, Cynthia sau alt Prior, o scuză că nu avea nume, că nu avea un sine al ei. Dar o scuză mai bună decât explicația lui Barney nu avea să audă și se simțea ca și când i-ar fi intrat praf fierbinte în ochi.

— Nu contează, spuse ea. Eram o copilă. Acum sunt adultă. Mi-am îndeplinit rația de greșeli de când au murit Cetățenii. Mi-am dorit să am un nume și un statut ca să fie cineva care să-i jelească. Dacă aș fi știut cum anume...

— Tot nu mi-ai spus ce s-a întâmplat.

Barney o mângâie pe mână și turnă de băut tuturor. Alyssa se uita la Mouth nerăbdătoare, pentru că nici ea nu auzise povestea. De fapt, n-o auzise nimeni.

Mouth înghiți în sec, bău votcă, ezită și se hotărî să le ofere o versiune „curată”:

— Ne-am oprit pe câmp, lângă Valea Penitenței. M-am dus la o lagună să aduc apă pentru noul nostru bucătar, care nu era la fel de priceput ca tine. (Barney zâmbi.) Mă întorceam cu apa în ciubărul ăla mare decorat cu fețe stranii și am auzit voci strigând în tabără.

Până și faptul că își amintea nenorocirea o storcea de vlagă. Ca lipsa de somn sau oboseala mușchilor, dar mult mai intens.

Alyssa își lipi o clipă obrazul de pieptul ei, apoi mai turnă votcă.

— La început am crezut că au început să cânte, că am ratat un ritual sau o sărbătoare. Pe urmă, am crezut că se ceartă. Nici nu mi-a trecut prin cap că urlă de spaimă, că sunt țipete de moarte. Când am ajuns pe creastă, am văzut că un ocean ne înghițise tabăra.

— Un ocean? întrebă Barney atât de tare, încât profesorul se mișcă în somn.

Mouth nu voia să continue povestea. Veni rândul Alyssei să-i dea picioare pe sub masă. Unele cuvinte ardeau. Coșul pieptului se închidea, ochii nu se mai concentrau.

— Un ocean, dar mai albastru, zise Mouth, după o tăcere prelungită, fiecare cuvânt împiedicându-se de celălalt. La

început n-am văzut aripile. Atâtea aripi. Era... era un roi de gândaci albaștri. Făceau valuri cu aripile. Am fugit în tabără cu ciubărul în mâini. Roiul s-a spart înainte să ajung acolo. Gândacii s-au adunat într-un nor și s-au risipit pe cer. N-au lăsat în urmă decât oase. Oase și metal.

— Au mâncat totul? Vocea lui Barney abia se auzi. Cărțile de cristal? Veșmintele ceremoniale? Corturile? Căruțele? Tot?

Mouth confirmă înclinând din cap.

Acum, Barney plângea la rândul său. Și la fel făcea și Alyssa. Probabil erau toți beți. Mouth scoase un fel de șuierat, ca o scuză că le-a povestit o întâmplare teribilă sau că a supraviețuit. Stăteau aduși de spate, cu sticla între ei. Frunțile li se întâlniră și poate că spatele nu li se va mai îndrepta niciodată. Mouth se simțea mai singură și mai neconsolată decât înainte, când știa povestea doar ea. Alyssa o strânse ușor de ceafă. Șoptea ceva, poate „Îmi pare rău, o să fie bine”, iar Mouth își ascunse răsuflarea în părul ei.

Cei trei stătură așa multă vreme, până când îi trezi un zgomot neașteptat și îi făcu să se dea cap în cap. Profesorul Martindale se trezea, gemând din cauza durerii de cap.

SOPHIE

Nici nu pot să mă mișc în rochia asta de bal. Dacă ridic mâinile mai sus de umeri, mă tem să nu crape cusăturile. Deși taftaua, tulul, dantela și panglicile nu au nicio legătură cu mâinile înmănușate ale polițiștilor din Xiosphant, tot mă simt amenințată de strânsoarea lor. Dar închid ochii și am răbdare, cum mi-a explicat Jeremy. Apoi inspir adânc și zâmbesc, pentru că Bianca mă privește radioasă și bate din palme.

— Oamenii își vor pierde mințile când te vor vedea.

Bianca chicotește și se răsucește în rochia ei, făcând fusta să se umfle. S-a dat cu un alt ulei parfumat, cu iz de scorțișoară și crăiță, iar fața îi lucește datorită dungilor din jurul ochilor și al contururilor vagi care îi accentuează pomeții perfecți.

Brățara mea de forma fructului-stea nu se potrivește cu luciul gâtului și al brațelor mele, dar am ascuns-o sub o bentiță înflorată. Îi simt apăsarea discretă pe piele tot timpul, chiar și

când dorm – îmi amintește că le datorez prietenilor mei geleți mai mult decât viața. Trebuie să încerc din nou, curând, să trec de orașul cocioabelor și să ajung în noapte.

— Știm măcar când începe această petrecere? o întreb pe Bianca, văzând că studiază invitația aurită obținută la Moaca Spartă.

— Este o fântână cu înger la marginea zonei rezidențiale bogate. Petrecerea începe data viitoare când apa începe să curgă și poți prevedea când va fi asta, dacă știi nivelul apei din pompele de rezervă ale orașului. E un fel joc.

Bianca mă conduce pe lângă Groapă și ne urcăm într-un tren, în interiorul unui tub pneumatic, care gonește spre partea cea mai sudică a orașului, în direcția opusă Xiosphantului. În scurt timp ajungem într-o curte mare, de granit, înconjurată de un gard de fier cu țepușe, în fața unui conac cu zece mansarde, din cărămidă atât de albă, încât mă usturā ochii. Ne prezentăm unui bărbat în costum violet-închis, care ne caută numele pe o listă.

Nu mă pot abține să nu admir straturile de satin purpuriu de pe umerii Biancăi și grația mișcărilor ei. Pe vremea când eram colege de cameră la colegiu, începea să se miște ca apa curgătoare și vocea îi suna mai educată și mai precisă, până înainte de a merge la câte-o gală sau vreun banchet. Eu stăteam întotdeauna pe raftul-pat, urmărind petalele rochiei sale refractând lumina când se unduia, și îmi imaginam că sunt escorta ei, numai ca să admir cealaltă versiune a sa în mediul care i se potrivea, printre lumini, lumânări parfumate și valsuri plutitoare. Și acum, iată-ne.

Dar gândul acela mă face să doresc să ne putem întoarce la cămin după petrecere, să ne încălzim cu cănile de ceai și să vorbim despre cărțile pe care le-am citit, ideile nou-nouțe pe care le-am aflat, lucrurile despre care numai noi știm că sunt greșite.

Bărbatul în mov ne conduce într-un spațiu imens, cu podele de marmură ce reflectă lumina venită de sus în dungi intense, pereți dintr-un lemn închis la culoare, care nu știu cum se numește, și draperii văluroase, de catifea. Toți bărbații poartă haine din fâșii de pânză colorate, care au efectul a milioane de cioburi de sticlă cu nuanțe diferite, în vreme ce femeile poartă costume în comparație cu care rochia mea roșie e fadă: pene, fire sclipitoare, corsete strâmte, șiraguri de mărgele

scânteietoare. Cineva îmi oferă o băutură care are același efect asupra papilelor mele ca toate culorile asupra ochilor mei. Observ că încăperea e împărțită în trei părți și fiecare grup poartă același blazon, fie sub formă de bijuterii, fie o insignă, ca să se știe de care familie aparține.

Îngheț sub privirile care ne studiază. Aș prefera să fiu la marginea nopții, să primesc viziuni cu geleți și să învăț lucruri despre spațiile aflate dincolo de drumul îngust, decât să fiu aici, încercând să impresionez lumea venită la bal.

Nici nu mă dezmeticesc bine, că Bianca e deja în centrul unui mic grup și le spune cum a ajuns aici în stil melodramatic, ca și cum ar povesti un roman. În Argelo, toată lumea a crescut citind romane despre intrigile de la Palatul din Xiosphant, așa ne-a spus Ahmad, iar Bianca insistă pe ideea asta:

— Mi-au omorât toți prietenii și m-au vânat pe stradă. Am fugit de acasă numai cu ce aveam pe mine și am trecut pe lângă moarte de mai multe ori navigând pe Marea Ucigașă.

Nimeni nu-și poate lua ochii de la ea. Rochia ei purpurie lasă vederii o bucată de piele în formă de lacrimă, la spate, și, de câte ori se mișcă, toată încăperea uită să respire.

Ca să-mi liniștesc emoția, studiez o freză gigantică în relief, de-a lungul unui perete, care descrie marile povești despre „supapa-ancoră”, cu oameni călare pe mașini târâtoare demodate și luptând cu vergele care se luminează. Iar în mijlocul scenelor de turnir și aventuri în stepă, se împletesc două ființe argintii, pe jumătate goale, ca doi iubiți sau poate ca doi luptători. Nu-mi dau seama dacă sunt de același sex sau de sexe diferite.

Trec pe lângă noi bărbați și femei în costume mov, oferindu-ne mâncare și pocaluri cu băuturi scumpe, iar eu nu mă pot abține să gust din ele. Cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată pășește prin dreptul meu tocmai când am gura plină cu mâncare și mestec cât de repede pot când mă întreabă cum mă cheamă și îmi spune că Xiosphantul trebuie să fie un pustiu dezolant, dacă cele două lumini ale sale au plecat din el.

N-am terminat de mestecat, nici el de pus întrebări. Mâncarea e delicioasă, dar îți trebuie o eternitate s-o fărâmi în bucățele ușor de înghițit. După ce reușesc să înghit, nu sunt în stare decât să mă holbez ca toanta la bărbatul extraordinar din fața mea, la chipul lui deschis, ochii căprui, limpezi și maxilarul

puternic.

— Iartă-mi impolitețea! Mă numesc Dash.

Face un gest amplu, apoi adaugă:

— Aceasta e casa mea.

Bianca observă că m-am blocat și vine lângă mine.

— Eu sunt Bianca. Mulțumim pentru ospitalitate. E cea mai grozavă petrecere la care am fost până acum!

— Iar voi sunteți cel mai bun lucru care se putea întâmpla la petrecea mea.

Dash îi sărută mâna ca un prinț din romanele argelane.

— Va trebui s-o ierți pe Sophie, spune Bianca, făcând un gest teatral. A trecut prin multe. O poveste foarte tristă! A fost acuzată de o infracțiune pe nedrept și smulsă de lângă noi de polițiștii xiosphanți, care au plimbat-o pe străzi ca la paradă și au umilit-o în fața întregului oraș. Iar apoi au dus-o pe munte și au obligat-o să urce panta abruptă în noapte. Era să moară! A fost alungată din societate și a trebuit să se ascundă de toată lumea. A fost ceva nemaipomenit!

O privesc pe Bianca și, deși am terminat de mâncat, înghit în sec.

•

Mai târziu, când coborâm din tren în apropiere de Groapă, Bianca râde întruna și-și răsucește rochia.

— A fost cea mai grozavă petrecere din viața mea! Am uitat ce bine te simți când intri într-o sală uriașă, plină de oameni impecabili și atragi toate privirile. Pentru asta am fost făcută. N-am mai fost așa de fericită din…

Se oprește, pentru că observă pe fața mea o expresie pe care n-a mai văzută niciodată, nici măcar când i-a făcut pe geleți animale de companie. Zidul de vapori fierbinți de pe Marea Ucigașă, stropii aceia orbitori și înecăcioși mă ard pe dinăuntru.

— Ce s-a întâmplat? Ești supărată pe mine? Ce-am…

— Să nu mai faci asta niciodată! mă răstesc la ea.

Vrea să mă întrebe ceva, dar îi retez elanul:

— Nu face din… din suferința mea o poveste frumoasă cu care să-i distrezi pe oamenii aceia.

Încearcă să se explice, să se justifice, dar îi arunc o privire care o amuțește.

— Te rog. Nu mai face așa ceva! Niciodată! Nici măcar nu înțeleg de ce îți pasă atât de mult de părerea bogătanilor ălora

idioți despre noi. Poți să le spui ce vrei despre tine, dar nu face din execuția mea o anecdotă de povestit la chefuri.

Respir ca o uriașă mașinărie ruginită.

— Prin ce-am trecut după ce m-au arestat… mă doare și acum. Trebuie să depun mari eforturi să… Tu habar n-ai! Chiar și eu uit câteodată cât de greu îmi e să mă împac cu ce mi s-a întâmplat.

— Bine. Îmi pare rău. Își rotește brațele cărnoase, gata-gata să lovească zidul de cărămidă cenușie. Dar, știi… am suferit și eu. Te-au luat de sub ochii mei și m-am învinovățit pe mine. Pentru că a fost vina mea. Am furat trei dolari pentru mâncare. Mi-am închipuit că pot să-i pun înapoi înainte să constate cineva lipsa lor.

Nu m-am gândit niciodată cât de vinovată trebuie să se fi simțit Bianca. Am scăpat din toate nevătămată, spunându-mi că am salvat-o și îi va fi bine. Dar sigur că s-a simțit ca un gunoi.

— Înțeleg, spun cu glas tare. Știu că nu ți-a fost ușor nici ție. Dar… nu e același lucru. Nu știi cum e. N-ai cum. N-ai fost acolo. N-ai cum să înțelegi prin ce-am trecut după ce m-au luat.

— Dar ți s-au întâmplat și lucruri bune, cum a fost faptul că ai lucrat pentru Hernan. Și eu am fost cea care a trebuit să trăiască cu…

Probabil că își dă seama că sunt gata să urlu, pentru că în loc să-și termine propoziția, îmi spune:

— Ai dreptate. Bine. Nici nu-mi pot închipui prin ce-ai trecut și tot nu înțeleg legătura ta cu creaturile acelea.

Mă ia în brațe, acoperindu-mi fața cu umerii pufoși ai rochiei. Apoi spune:

— Mă tot gândesc cât de curajoasă ești că ai supraviețuit și ne-ai mai și salvat pe noi acolo, pe gheață.

Privesc într-o baltă de culoarea neonului.

— Nu știu dacă am supraviețuit sau nu. Am impresia că o parte din mine nu s-a mai întors de pe Bătrâna Mamă. Sunt aici, dar sunt și acolo.

— E ca și cum te bântuie amintirea. E ca și cum trecutul devine o iluzie optică.

Bianca inspiră adânc, fără să-mi dea drumul din brațe.

— Cred că tot ce poți face e să nu te învinovățești pentru ceea ce simți și să fii atentă la lucrurile care îți amintesc de momentele alea. Ai grijă de tine. Bine? Și îți promit că nu voi

mai pomeni în fața altora despre trauma pe care ai îndurat-o. De acum înainte, subiectul e tabu.

Îmi dă drumul din brațe și o privesc îndelung cum e îmbrăcată în satinul acela purpuriu, în care firma unui club de noapte se reflectă în nuanțe stranii. Înclin din cap aprobator și o iau de mână, parcă spunându-i că suntem făcute una pentru alta, și nu doar pentru trecutul nostru comun.

•

Când ne întoarcem la apartamentul lui Ahmad și Katrina, eu mă clatin pe picioare, dar Bianca e tot în al nouălea cer. Nu se poate să fi fost la cea mai mare petrecere din oraș și apoi să se culce imediat. Mă tot întreb dacă acasă jaluzelele sunt ridicate sau coborâte. Aproape că îmi doresc să nu-i fi dat lui Rose ceasul de la tata. Confuzia, faptul că nu dorm după program, e la fel de rea ca lipsa de somn și cred că sufăr de boala luminii, chiar și între patru pereți.

Ali moțăie într-un colț. Ahmad și Katrina se duc la culcare obosiți și trag perdeaua, dar Bianca nu stă locului.

— Hai să mergem în Cuțit! Am avut petrecerea de ieșit în lume, acum trebuie să fim văzute în mediile cele mai selecte. Hai să mergem la dans!

Eu tac și mă holbez la ea. Probabil că glumește.

— Știu, zice ea într-un sfârșit. Nu te poți detașa de mentalitatea xiosphantă. Îți asumi și acum aiurelile pe care le-am învățat acasă și rotițele din cap ți se învârtesc permanent. Dar nu încerca să mă limitezi și pe mine la asta.

Până la urmă, Bianca e de acord să urcăm în cămară și să ne dezbrăcăm de ținuta sofisticată. Ne întindem, ea strâns lipită de pieptul meu, ca în nișa de dormit a Curierilor. Visez forțe de ordine și gheață, ca de obicei, însă ea mă trezește dând din mâini și țipând întruna: „Trebuie să-i avertizez, trebuie să știe!” Asta mi-a spus și în Xiosphant, înainte de a se sfârși totul acolo.

Când mă trezesc a doua oară, ea e deja plecată, iar eu sunt tot obosită. Dar brățara atârnă din ce în ce mai greu la încheietura mea și brațele îmi cad în direcția înserării. M-am săturat să fiu prinsă în capcana propriului meu trup și tânjesc să ies din mine, să-mi las deoparte amintirile și să mă scufund într-ale altuia. Parcă simt moliciunea tentaculelor și mirosul dârelor vagi lăsate de ele. În rarele ocazii când visez frumos, mă închipui aventurându-mă în Orașul de la miezul nopții. Așa că

mă scol și mă îmbrac cu cele mai groase haine pe care le am.

•

Când mă furișez pe lângă cocioabele dărăpănate de la marginea nopții, nu deslușesc decât conturul unor nămeți, iar gerul încearcă din nou să soarbă viața din mine. Nu-mi folosesc la nimic straturile suplimentare de haine groase și nu văd în ce direcție e ziua. Nu am mai ajuns niciodată atât de departe în noapte și deja mi-e foarte frig.

În timp ce înaintez, îmi aduc aminte de petrecere și mă gândesc că în sfârșit am participat și eu la ceea ce făcea Bianca singură în Xiosphant. Și m-a rănit, dar apoi și-a deschis sufletul în fața mea. Sper că de acum înainte nu vom mai avea secrete una față de cealaltă.

Tocmai când sunt gata să mă întorc și s-o iau în direcția opusă celei în care mă trage brățara, zăresc un licărit în lumina lanternei. Un gelet își înclină corpul până când văd cleștele flexându-se chiar în fața mea. Încerc să vorbesc, deși îmi îngheață și buzele:

— Am venit îndată ce am putut. E o poveste complicată. Îmi pare rău că nu ți-am adus nimic de data asta. Dar îți aduc data viitoare, promit!

Aud un zgomot în spatele meu, dar încetează imediat.

Cleștele se închide în jurul gurii și nasului meu, ca de obicei, și…

… sunt în orașul gelet: bolți și galerii gigantice, traverse de gheață, fier și metal, utilaje aflate sub platforma noastră continentală. Văd mai clar decât oricând că orașul gelet e viu, are o inimă de foc în măruntaiele munților noștri și o minte alcătuită din amintirile comune ale fiecărui gelet care a trăit în el.

Dar de data asta nu sunt un gelet care se târăște prin orașul lui. Sunt acolo ca om. Ca eu însămi. Prietenii mei mă conduc pe aleile lor și vin să mă întâmpine. Nu e o amintire, e o viziune a ceea ce speră că se va întâmpla; ca atunci când Rose mi-a cerut cupru, dar mult mai detaliată, de parcă geleții s-ar fi gândit multă vreme la ea. Îmi sărbătoresc sosirea ca și când aș fi un prieten care a lipsit mult dintre ei, și mă bucur și eu că sunt într-un loc sigur…

— Vrei…, mă bâlbâi, când prietenul meu se retrage.

Viziunea prezenței mele în Orașul de la miezul nopții stăruie,

reală ca simțurile mele.

— Vrei… să vin să locuiesc cu voi. Mă invitați la voi. Aș vrea, dar… Bianca. E prietena mea. Ați cunoscut-o, cel puțin câțiva dintre voi, și are nevoie de mine…

Aerul înghețat vibrează. Geletul cade pe spate și în lumina lanternei văd ceva ieșind din el. Aud oameni strigând în argelană ca și când ar avea cioburi de sticlă în gât.

Întind mâna și ating un harpon. Geletul se scutură și săgeata cade din el. Simt cerneală fierbinte pe mână. Nu e cerneală. E sânge.

— Nu, nu! Te rog, Nu, te rog! Îmi pare așa de rău…

Vocile se apropie. Strigăte de bărbați și de femei. Mă orbește lumina unei lămpi mari.

Oamenii îmi fac semn. Înțeleg aproape tot ce spun. Au văzut geletul ținându-mă de gât cu cleștele și și-au închipuit că mă sugrumă. Când mă apropii de ei, văd trei bărbați și o femeie cu fețe ca de stafii în potopul de lumină, pășind pe zăpada care le trosnește sub tălpi. Cel mai masiv dintre ei cară arma cu harpon, echipată și ea cu o luminiță. Ochește geletul care e prea rănit ca să fugă într-un loc sigur.

Mă arunc asupra bărbatului cu harponul, strigând „nu trage!” în argelană. (În clipa următoare, îmi dau seama că am greșit ordinea cuvintelor și am strigat „aș vrea să nu fi tras”.) Îl trântesc pe spate și săgeata se lansează aiurea. În cădere, dă din mâini și o doboară la pământ pe femeie, în țipetele celorlalți doi bărbați. Ne rostogolim pe solul înghețat bocnă, până când îl mușc de mână și îl izbesc cu capul în frunte.

Mă ridic și o iau la fugă spre oraș, sperând cu fiecare răsuflare gâfâită să nu fi provocat moartea unui prieten.

MOUTH

Budkhi era un târgușor aflat la patru sute de kilometri de Argelo, în direcția opusă Xiosphantului. Într-o mlaștină foarte întinsă creștea un fel de mușchi care avea un gust acceptabil dacă îl prăjeai, pe lângă peștii buni de mâncat, dacă le scoteai mai întâi sacul cu otravă. O mulțime de oameni au murit după ce s-au stabilit acolo, dar asta se întâmpla în fiecare loc nou.

Cetățenii trecuseră prin Budkhi din când în când, dar de cele mai multe ori fuseseră goniți cu topoare și praștii. Ce le trebuia locuitorilor mlaștinii gazoase de la o ceată de străini ciudați? Cetățenii încercaseră să facă comerț cu ei, aducând produse din Argelo sau alt oraș mai mare pe care să le dea pe hrană și iarbă de mlaștină țesută, dar localnicii aveau un tabu: nu se atingeau de obiecte pe care nu le făceau ei. Atunci, să fi fost Cetățenii o trupă de actori? Sau doar se ofereau să-i ajute la treburile la care nu se descurcau singuri? Să fi fost profesori? Doctori? Preoți? De câte ori veneau, se prezentau altfel, iar budkhienii se îndoiau și mai mult de ei. Yolanda spunea mereu că „fiecare comunitate are o nevoie pe care nu și-o poate îndeplini singură. Cu cât spun că nu au nevoie de noi, cu atât trebuie să încercăm să devenim ceea ce le trebuie mai mult”.

De fapt, Cetățenii aveau mai multă nevoie de budkhieni, și nu invers, pentru că Budkhi era singurul oraș pe o rază de o sută de kilometri, iar resursele de hrană din mlaștină și din jurul ei nu erau ușor de recoltat de către străini. La ultima vizită a Cetățenilor, localnicii îi văzuseră venind și aprinseseră focuri pe drum, iar un bărbat fără cămașă învârtea câte o torță aprinsă în fiecare mână, avertizându-i să nu se apropie de ei.

Totuși, Budkhi era întotdeauna ultima oprire pe drumul spre un vulcan – unul din locurile sacre ale Cetățenilor. Așa că ocoliseră orășelul, apropiindu-se periculos de mult de întuneric, și culeseseră din mlaștină ouă de broască presupus comestibile.

Mouth începea să înțeleagă că era ciudat ca un ordin religios să fie dispus să joace orice rol i se cerea, în orice situație. Nu petrecuse prea mult timp printre persoane de altă religie – Alyssa îi povestise câte ceva despre educația evreiască, iar în Argelo erau două-trei moschei, două biserici și alte case de rugăciune. Dar, din câte știa Mouth, majoritatea oamenilor care își dedicau viața unui crez voiau ca lumea să știe despre el. Îți asumai identități diferite, dacă nu te interesa să-ți răspândești învățăturile.

Așa că Mouth încerca să renunțe la vechile obiceiuri și să fie aceeași persoană pentru toată lumea. Era mai dificil decât părea pentru că, observa ea, fiecare om voia să fii altcineva, în funcție de nevoile lui: soldat, prieten, dușman, cineva care amintește de trecut. A-i trata pe alții în mod cinstit era mai greu decât se așteptase ea.

•

Apropo de asta, Barney era cu totul altul când servea studenții. Se prostea ca un clovn, țopăia, dansa și se plesnea peste șorțul murdar. Mouth îl privea lucrând, întrebându-se dacă era cu adevărat un înțelept în viață, până când el o observă și veni la ea.

— Mouth, mă bucur să te văd!

Îi zâmbi atât de larg că sprâncenele lui își schimbară forma, dar își îndreptă ținuta, părând mai bătrân.

— N-am știut că vii. Ce-ai vrea să mănânci? Am o friptură vegetariană care seamănă cu ce găteam când eram pe drum.

Mouth luă niște ceai de la masa de lângă peretele opus, înecându-se puțin cu gustul neplăcut. Mâncă friptura vegetariană – care chiar îi stârni simțurile cu aromele trecutului – și mai bău două cești din ceaiul amar. Aroma de amidon făcea ca toate amintirile Cetățenilor să fie mai vii, iar Mouth îl prinsese pe Barney bine dispus.

El o privea cum mănâncă și îi surâdea ușor, presărându-i amintiri printre înghițituri:

— Mai ții minte pătura aia veche cu care se învelea Yolanda, așa de zdrențuită că arăta ca făcută din buruieni? Și papucii aceia urâți de pânză, pe care îi făcea Cynthia pentru toată lumea, cu tălpi spongioase, foarte confortabile la început, dar care se rupeau după prima sută de kilometri? Le mai știi?

Mouth mânca și dădea din cap, confirmând.

Acum venea la localul lui Barney regulat, de câte ori nu făcea comisioane pentru Perfecționiști sau nu se ocupa de recuperarea Alyssei. Uneori, localul era plin de studenți, care se așezau pe unde apucau și chiar unii peste alții, de abia mai puteai intra de ei. Alteori, era închis și pe ușă scria că se va redeschise când universitatea avea să ridice din nou steagul pentru studiu. Treaba asta nu era ceva neobișnuit în Argelo. Magazinul tău de dulciuri preferat se deschidea de câte ori circula trenul care traversa orașul, trenul circula când sistemele hidraulice erau curățate, iar sistemele hidraulice depindeau de nivelul apei din rezervor, care fluctua mai mult sau mai puțin previzibil. Dacă știai toate astea pe de rost, puteai merge la magazinul de dulciuri exact când se deschidea, ca să-ți cumperi bomboanele de mentă care-ți plăceau.

Dar când putea Mouth să meargă la local, Barney era prea

ocupat să stea de vorbă cu ea. Iar dacă reușea să vină când localul era și deschis, și mai gol, Barney avea chef de spălat vase, nu să-i răspundă la întrebări.

— Le-ai aflat deja pe toate, îi spunea el de fiecare dată. Știi cât știi și mai multe nu trebuie să știi. Cetățenii s-au stins de mult. Deși câteodată mă trezesc din somn și am impresia că sunt în mijlocul taberei și lumea își strânge lucrurile. Trebuie să clipesc de mai multe ori ca să-mi aduc aminte unde mă aflu.

Se întâmpla uneori să-l prindă în toane bune, când medita la toate prin câte trecuseră și câte încercaseră să ducă la capăt.

— Ne-am văzut de ale noastre, dar ne-am străduit să-i ajutăm pe oameni să se integreze de câte ori am putut. Mergeam prin orășele ca tâmplari sau instalatori, dar, după ce ne terminam treaba, lumea ne punea întrebări. Și am încercat să le împărtășim din gândurile noastre despre cum să fie atenți să nu se mai lase distrași de fleacuri. Stai puțin, trebuie să verific cuptorul! Unde-am rămas? A, da. Noi vorbeam, dar și ascultam. Locuitorii orașelor de la frontieră văd cele mai trăsnite lucruri.

— Înainte să te descopere Alyssa, am crezut că nu mai am nicio șansă să înțeleg ceva, îi zise Mouth când își termină friptura. Am găsit un exemplar din Invenție într-un seif din Xiosphant. Singurul exemplar, cred. Nu voiam decât să rostesc versurile pentru cei morți. Au murit degeaba o grămadă de oameni, iar eu nici măcar n-am pus mâna pe cartea aia.

— Ce-mi aduc eu aminte cel mai bine e că era plină de poezii sforăitoare. Le recitau ca să ne împiedice să ne plângem în timpul călătoriilor lungi. Acum, să nu mă înțelegi greșit, dacă le-aș citi din nou, poate mi-ar spune ceva. Chiar îmi amintesc unele pasaje impresionante.

Ar fi putut la fel de bine să-i tragă lui Mouth două palme peste față.

— Serios? se miră ea. Invenția? Păi, era cartea noastră cea mai sacră, eu așa am crezut. Aș fi fost în stare să ucid pentru ea.

— A trecut ceva timp de atunci și eram deja sătul de toate când am plecat, zise Barney. Tu erai la o vârstă delicată când i-ai pierdut, așa că la tine a fost altceva.

— Dar ești înțelept! Cel puțin așa ai pretins. Ai spus că ți-ai atins scopul, protestă Mouth.

— Nu lua de bun tot ce zic. Eu n-aș face-o, în locul tău. N-ai de

unde să știi dacă spun adevărul. Sau dacă există vreun adevăr.

Mouth încercă să-și amintească un singur vers din Invenție, un singur pasaj frumos sau emoționant. I se amestecau toate în cap, iar acum, când Barney le categorisise drept slabe, așa i se păreau și ei.

SOPHIE

Zac pe jumătate adormită în cămară, retrăind senzația de a sta într-o cetate de gheață și piatră, de a fi întâmpinată de o întreagă comunitate, apoi simt sfârșitul. Aveam pe mână sângele geletului, închis la culoare și vâscos, când m-am întors la Ahmad și Katrina. Îi simt mirosul și acum. Brățara nu încetează să mă cheme în noapte, dar nu știu cum să ajung acolo. De la vecini se aud țipete și urlă muzica.

Bianca deschide ușa cu storuri și se uită la mine de sus. Arată de parcă n-a dormit de la Întemeierea Planetei Ianuarie: are cearcăne la ochi, care sunt injectați și incapabili să se concentreze. Face întruna gesturi mici, prea repede ca să înțeleg ceva din ele. Sper că a venit să doarmă lângă mine, dar ea îmi trage un ghiont în umăr, probabil mai tare decât intenționează, și mă întreabă:

— Sophie, ai încredere în mine?

Sunt gata să zic da, însă ceva mă oprește și mă uit mai bine la ea.

— Trebuie să știu, îmi spune. Pentru că am un plan, dar nu va merge, dacă nu ai încredere totală în mine. Am reușit, am găsit o cale să ne întoarcem acasă. Ne putem întoarce și repara tot ce-am lăsat în urmă în Xiosphant. Putem distruge mașinăria care a hotărât că ești inutilă. Am învățat ceva de la Mouth: să-i lovești când nu se uită. Dar trebuie să știu. În clipa asta. Ai încredere în mine?

Nu știu din ce motiv, dar încă nu m-am trezit de-a binelea, deși vocea și ținuta ei mă alarmează. Ar trebui să fiu trează de-a binelea și în priză, dar sunt numai pe jumătate prezentă lângă ea.

— Ce plan? șoptesc. Despre ce vorbești? Nu ne mai putem întoarce…

Bianca clatină din cap ca argelanii și îmi cere să tac.

— Nu mă poți întreba așa ceva. De-asta am spus că trebuie să ai încredere în mine. Risc totul chiar discutând acum cu tine. Aici oamenii sunt paranoici, își pierd mințile, dacă află ce fac.

Lumea se micșorează în jurul meu, de parcă umbrele se deformează și sunt pe cale să mă zdrobească.

Bianca se apleacă spre mine. Îi simt răsuflarea pe obraji.

— Mai ții minte când ți-am spus că nu mi-am încheiat socotelile în Xiosphant? Nici tu, nici eu nu ni le-am încheiat. Nu demult, mi-ai mărturisit că și acum te bântuie ce ți-au făcut și poate că singura ta cale de a trece peste ce-ai îndurat e să-i înfrunți pe monștrii ăia și să-i vezi la pământ. Ascultă-mă pe mine, nu poți întoarce spatele locului care te-a nenorocit!

Îmi dau seama că se aștepta la altă reacție din partea mea. Credea că voi fi entuziasmată, dar mă sperie până și tonul ei.

Între timp, nu-mi iese din minte cum a venit geletul să mă invite în orașul lor, apoi sângele. Și iar sângele. Oamenii aceia au crezut că mă salvează.

— Am propriul meu fel de a face față trecutului, îi spun. Aici avem ocazia s-o luăm de la început. Ne găsim o slujbă. Aș putea lucra din nou într-o cafenea. Am crezut că te distrezi aici, dansezi, mergi la petreceri. Spui întruna că suntem faimoase și că totul e fantastic.

— Da, sigur, ne distrăm nemaipomenit. Dar le-am făcut pe toate cu un scop și în sfârșit începe să merite.

Bianca își pune mâinile pe umerii mei, iar eu simt imediat cum mă scaldă un val de alinare, chiar în toiul unei conversații încinse.

— Și în Argelo, adaugă ea, n-o să mai fie distractiv multă vreme, din câte am auzit.

Privește peste umăr.

— Trebuie să plec! Spune-mi acum: ai încredere în mine sau nu? Ai vorbit serios atunci, pe Marea Ucigașă, când ai spus că mă vei susține întotdeauna?

Ezit timp de câteva bătăi de inimă, apoi înclin capul într-o parte, în stil argelan.

— Da, sigur. Știi că am. Dar ar trebui să-mi spui…

A plecat. Aud cum îi foșnește rochia în camera de alături și cum se închide ușa.

•

Imposibil să mai dorm după discuția asta. Mă îmbrac în fire argintii și merg în locul unde e cel mai probabil s-o găsesc pe Bianca. Pe drum, mă gândesc la cei trei dolari pentru mâncare. În colegiu, mă îndrăgostisem de ideea de nou și crezusem că niciuna din micile noastre revolte nu avea să ducă la vreun rezultat. Bianca mă convinsese că lumea putea avea un nou început, detașată complet de greutatea evenimentelor petrecute înainte de a ne naște noi. Acum însă suntem mai în vârstă și ea refuză în continuare să accepte că există poveri de care nu poți scăpa, că s-au lipit de tine, oricât ai vrea tu să le consideri socoteli neîncheiate. Și mă tem că ne va distruge pe amândouă.

Cartierul Cuțit e și mai înțesat ca de obicei de persoane în haine-curcubeu, cu mințile plutind în alcool sau cine știe ce altă substanță. Doi bărbați fără cămașă se îmbrățișează. Unul îl sărută pe gât pe celălalt. Întorc privirea, roșie la față, iar când privesc din nou, au dispărut. Îndată ce mă înghite mulțimea, mă simt prizonieră, țeapănă, prinsă de subsuori de amintirea mănușilor de polițiști. Dar inspir adânc și mă las în voia sentimentelor. Îmi ating brățara și îmi aduce aminte de fuga pe gheață, cu picioare puternice. Îmi imaginez comunitatea geletă, intimitatea care se naște alergând împreună în jurul dolinelor și prădătorilor, pe distanțe incredibile, fără secrete. Încerc să nu mă gândesc la sângele negru de pe mâna mea.

Bianca stă la o masă pentru VIP-uri, la etajul al doilea al Sesiunii de Urgență, un club de noapte decorat asemenea sălilor de audiență din vechiul Congres Popular Argelan. Lambriuri austere, covoare și tapiserii purpurii, tablouri cu bărbați și femei cu părul în dezordine, gulere țepene și ochelari cu rame groase. Am auzit câte ceva despre Congresul Popular, un fel de regim anarhist care a guvernat după prăbușirea Marii Companii Argelane a Prosperității. Bianca mă observă și îmi face semn din spatele unei gărzi de corp să urc.

— Sophie! Iată-te! Am sperat că vei veni. Îl mai știi pe Dash, nu?

Bianca mi-o arată pe singura persoană care stă în separeul etanșeizat pentru VIP-uri: tânărul acela minunat de la balul cu pretenții, care îmi spusese că ne era gazdă.

— Tocmai îmi povestea despre reluarea unei opere clasice zagrebiene la care a fost recent. Sună fascinant!

— E o încântare să te revăd!

Mă uit lung la el, până când îmi dau seama ce anume îl face unic pe Dash, în afară de trăsăturile sale uimitoare, pe care nu le identific drept ereditare. Spre deosebire de toți ceilalți din club, nu poartă niciun însemn care să-mi arate din ce familie face parte. Vede că mă uit în toate locurile unde ar putea purta blazonul și râde.

— Nu, nu port niciun blazon. N-am nevoie de el. Cine mă vede și nu știe cărei familii îi aparțin a dat deja de belea.

Nu pricep, așa că adaugă:

— Sunt capul familiei Halva. Fără falsă modestie, probabil că sunt cea mai cunoscută persoană din Argelo.

— Merg să aduc ceva de băut, spune Bianca, atingându-mă pe mână și făcându-mi cu ochiul. Vă las să vorbiți.

Coboară scările în grabă și mă lasă singură cu Dash. Mă fac mică pe canapeaua din fața lui.

— E bine să cunosc pe cineva care nu știe cine sunt. Măcar de data asta să fac impresie bună. Numai că întotdeauna spun ce nu trebuie și nu mă pricep deloc să cunosc oameni noi, așa că tare mă tem că o să-ți las o impresie groaznică.

Încerc să-l citesc așa cum îi citeam pe clienții de la salon, dar postura lui nu-mi transmite nimic. E atât de frumos că te răscolește înfățișarea lui.

— Sunt obsedat de istoria xiosphantă, îmi spune el. Întemeietorii acelui oraș aveau o teorie corectă despre natura umană, dar au dus-o până la extrem. Asta e problema cu ideile sociale mărețe în general, se împrăștie, dacă pui prea mare accent pe ele.

Îmi dau seama cu o tresărire că vorbește xiosphanta formală. Precizează inclusiv timpul (imediat după coborârea jaluzelelor) și identifică statutul său social (străin) și pe al meu (studentă).

— Bianca e cea mai neobișnuită persoană pe care am cunoscut-o, spune, fără să fie deranjat că vorbește doar el. Toată lumea discută numai despre ea. Dar cred că tu ești și mai neobișnuită, în felul tău. Bianca a spus că poliția a încercat să te trimită în noapte, dar ai scăpat. Dar n-ai scăpat, nu? Adică ai rezistat dincolo de seară și ai supraviețuit. Asta mi se pare fascinant de-a dreptul. Nici nu știi cât de importantă ești!

Mă dau în spate, strecurându-mă între pernele de pe canapea, de parcă aș putea dispărea între ele. Atunci Bianca se

întoarce cu o tavă cu cocktailuri.

— Ia spuneți, ce-am pierdut?

— M-am făcut de râs, atât, rostește Dash. Tocmai asta spuneam, că nu mă pricep deloc să-mi fac cunoștințe noi. Orice spun, par un prostănac lingușitor.

Bianca se așază lângă el și se iau de mână.

— Sunt sigură că ai fost perfect, ca de obicei.

Dash o cuprinde cu brațul liber pe după umeri.

— Mi-e dor de mâncarea din Xiosphant, zice el, de parcă despre asta am fi vorbit până acum. A fost cândva un restaurant xiosphant aici, în Argelo, care servea terci de ovăz cu mirodenii și turtele alea care se desfac dacă nu le mănânci cum trebuie. Era exagerat de scump, dar merita.

Ridică amândoi paharele și, după ce ezit o clipă, îl ridic și eu pe al meu. Cocktailul e amar la început, dar îți lasă un gust dulceag după primele înghițituri.

— Aș putea să-ți gătesc, spune Bianca, stând cu fața la numai câțiva centimetri de a lui.

Arată perfect împreună, cele două chipuri desăvârșite ale lumii, cu trăsături impecabile, copiii lor vor fi angelici, gustul dulceag mi se oprește în gât. Întorc privirea la dansatorii de sub un candelabru făcut din cartușe folosite, înainte ca Bianca și Dash să se sărute.

Puțin mai târziu, el trebuie să plece la ședința liderilor Celor Nouă Familii să discute despre penurie, hiperinflație, tensiunile recente dintre familii și alte chestiuni. Când Bianca și eu rămânem din nou singure, ea vine repede lângă mine și se încruntă puțin, cât poate de delicat.

— Îmi dau seama că nu-ți place Dash, dar e un băiat bun. E singurul argelan care înțelege condițiile de rahat din Xiosphant, presiunea la care am fost supusă ca să mă ridic la un ideal impus. Și e destul de conștient de propriile limite ca să se ia pe el însuși în râs.

— Asta e tactica lui, spun eu. Nu cred că l-am cunoscut pe adevăratul Dash.

Bianca scutură din cap și se retrage de lângă mine.

— Nu cunoști pe nimeni cu adevărat, după părerea mea. Dar Dash și cu mine avem aceleași scopuri, ceea ce e important într-o relație. Și îi placi foarte mult. Sper să vă împrieteniți cât de curând.

Tălpile îmi vibrează odată cu podeaua, iar mirosul de cocktail stătut mă copleșește.

— O să-i dau o șansă. Poate voi reuși să înțeleg ce vezi la el.

Bianca deja își adună lucrurile, când adaug:

— Are vreo legătură cu planul de care mi-ai vorbit? E implicat în ceea ce faci?

Bianca mă ignoră și râde, de parcă n-ar fi auzit decât că îi voi da lui Dash o șansă.

— Trebuie să plec. Unificatorii dau un cocktail. Te descurci să mergi singură acasă? Mă bucur foarte mult că am avut prilejul să vorbim despre asta, pentru că tu și Dash sunteți foarte importanți pentru mine și vreau să vă simpatizați reciproc. Vei vedea, ne va ajuta să ne împlinim visurile.

Pleacă din zona VIP-urilor și coboară treptele în grabă, prin încâlceala de trupuri transpirate și kitsch-uri socialiste. Îmi face cu mâna de la baza scărilor.

•

Ahmad îmi vorbește despre vechiul Khartoum la masa din bucătărie, în vreme ce Ali stă prin preajmă și se plictisește, pentru că a mai auzit poveștile astea.

— În Khartoum, toți erau cyborgi și aveau interfețe bioneurale în jurul capului care îi făceau mai deștepți decât o sută de oameni obișnuiți. Se bazau pe știința și matematica islamică veche de o mie de ani. Dar pe urmă am venit pe planeta asta și am fost învățați că moștenirea noastră nu are niciun sens.

— Până să vin în Argelo, nu m-am gândit că vechile culturi ar avea sens, îi spun. Sau că a încercat cineva să le suprime. Mi-am zis că acum suntem pe Ianuarie și am decis să lăsăm lumea veche în urmă. Dar ar fi trebuit să fiu mai înțeleaptă.

Katrina mi-a spus că tatăl ei era sigur că avusese strămoși în compartimentul Zagreb, dar bunicii mamei sale și-au identificat originea mergând până la cinci generații în urmă. După aterizare, lumea n-a mai ținut evidența strictă a generațiilor, așa că aparții cui au aparținut părinții tăi. Ali se consideră urmașul celor din Khartoum, datorită tatălui său.

Ahmad mă întreabă dacă știu ceva despre rădăcinile din Nagpur ale mamei mele. Am găsit o singură fotografie în tonuri de gri, într-una din cărțile vechi recuperate de Bianca din bibliotecă și mă holbam la oamenii îmbrăcați în *coolsuit* din fața combinației arhitectonice extraordinare de antic și modern:

cupole impozante și bolți cristaline tânjind spre cer. Dintotdeauna mi-am dorit să fi putut s-o întreb pe mama ce i-au povestit părinții ei despre casa noastră de demult.

— Nagpur a proiectat interioarele navei-mamă, zonele rezidențiale și de lucru, zice Ahmad. A avut sarcina de a concepe un spațiu închis, în care oamenii să trăiască generații la rând, și au apelat la milioane de trucuri cu lumini și umbre ca să învingă claustrofobia. Și pe urmă nava-mamă a avut scurgeri radioactive, a provocat decompresie explozivă; s-au purtat mici războaie și n-a mai fost loc pentru toată lumea. Ceea ce s-a întâmplat cu compartimentul Nagpur a fost o adevărată rușine.

Ahmad pleacă privirea, își vâră mâinile sub gulerul simplu, de pânză, și adaugă:

— Toate neregulile noastre de azi își au originea pe nava-mamă.

Ascultându-l, îmi aduc aminte că într-o carte veche de-a Biancăi se pomenea pe scurt de Masacrul din Grădina Hidroponică. La vremea respectivă, numele mi s-a părut mai degrabă amuzant. Dar acum mă simt ca atunci când am căzut de pe creasta Bătrânei Mame: o alunecare continuă, într-un spațiu fără fund. Poate că toată vremea asta, în singurătatea mea, am tânjit după oameni care nu s-au născut sau după culturi pe care nu le-am cunoscut niciodată.

Vreau să-i cer lui Ahmad amănunte suplimentare, dar el deja dă din mână, parcă spunându-mi că mai multe nu știe. Sau nu vrea să vorbească despre subiecte neplăcute de față cu Ali.

După aceea, schimbă subiectul dintr-odată:

— Bianca nu doarme aici și am impresia că nu prea doarme pe nicăieri. Știu cum e. Ați crescut cu reguli stricte, iar acum, că ați dat de gustul libertății, nu știți ce să faceți cu ea.

Aruncă o privire către Ali, apoi spune:

— De-asta e bine să-i lași de capul lor pe copiii ăștia bezmetici, să facă greșeli cât sunt tineri.

Ali se uită urât și scoate limba.

Studiez tapiseria de pe peretele opus. Mii de forme, toate una peste alta. De câte ori o mă uit la ea, văd alt model, cercuri, diamante sau stele, depinde din ce unghi și cât zăbovesc cu ochii asupra ei.

— Bianca și cu mine am trecut prin iad și suntem și acum împreună, rostesc. Dar o salvez întruna de ea însăși. Cred că…

Cred că e o supapă-ancoră pentru mine.

Ahmad își dă ochii peste cap.

— Nu folosi cuvinte pe care nu le cunoști.

La una din petrecerile cu fast la care am participat, Bianca tot întreba ce înseamnă „supapă-ancoră” și lumea insista că singurul mod de a înțelege noțiunea asta e să citești romanele de dragoste cu dueluri și bătălii, dezastre și evadări de ultim moment și să le vorbești prietenilor despre ele. Pe urmă, după ce te-ai îmbătat bine și ai avut coșmaruri, te trezești și constatați că știi ce înseamnă „supapă-ancoră”. Dar nu știu în ce măsură explicația asta era mai degrabă o glumă.

— Ce-i cu brățara aia a ta? mă întreabă Ahmad, trezindu-mă din reverie. O atingi mereu și fața ta capătă o expresie stranie.

Mă uit la brățară. Are o pată de culoarea cernelii întrei doi țepi. Îmi închipui că e sângele geletului.

— Îmi aduce aminte că am o datorie de plătit și, cu cât întârzii s-o plătesc, cu atât devine mai apăsătoare.

Metalul ruginit al harponului îmi zgârie iarăși palma ieșind din trupul fierbinte, vulnerabil, ca și când l-aș atinge chiar în clipa asta. Trebuie să merg din nou în noapte, dar fără oameni disperați care să tragă în direcția mea.

Mă străfulgeră un gând.

— Mouth mi-a spus că există oameni care caută prin gunoaie. Merg în zona nopții și caută aparatură pierdută de strămoșii noștri acolo. Nu știi cum aș putea să iau legătura cu ei?

Ahmad râde.

— Dar știu că îți place să trăiești periculos! Ai noroc însă. Nu numai că îi știu pe câțiva, dar unul dintre ei mi-e prieten bun.

•

Reynold mă strânge tare în brațe și mă ridică în aer, râzând și chemându-și prietenii să vină să mă cunoască.

— Nu m-am învrednicit să-i caut pe Curierii Descurcăreți de când m-am însănătoșit, dar m-am bucurat când mi-a spus Ahmad că vrei să mă vezi.

Nu asta e reacția la care m-am așteptat de la bărbatul pe care l-am trântit cu pumnul la pământ. O fi beat? Da, e foarte beat, dar sincer.

— Ea e Sophie, strigă el. M-a ajutat să mă duc acasă după ce ne-au atacat trei corăbii uriașe de-ale piraților.

Prietenii lui Reynold ies din sala de jocuri a clădirii cu trei

etaje, din cărămidă roșie, și vin pe veranda care se coace sub soarele exagerat de generos al dimineții.

— Am crezut c-ai inventat toată povestea, zice unul cu mustăți imense, plete ciufulite și dinți încălecați. Chiar au fost zece corăbii?

Toți cei din sala de jocuri au păr prea mult, chiar și cele două femei. De la atâta păr, Reynold și-a schimbat înfățișarea.

Port noua mea deghizare, un fel de *coolsuit* pe care l-am cumpărat de la un vânzător din Groapă, ale cărui rafturi erau pe jumătate goale. Bluza largă, cu pești albaștri pe fond purpuriu, îmi atârnă în jurul abdomenului, iar pantalonii cad drepți. Mi-am ridicat părul cu o agrafă, așa că semăn mai mult cu câteva fete Nagpur pe care le-am văzut și mai puțin cu cea mai bună prietenă a celei mai recente senzații din Argelo. Nu mi-a aruncat nimeni nici măcar o privire pe drum, doar o altă fată în ținută Nagpur, care mi-a oferit un zâmbet pieziș.

Reynold mă conduce într-un salon mare, fără ferestre, cu stâlpi mari de metal între canapele și măsuțe. Nu au mâncare de împărțit cu alții, pentru că prin băcănia locală bate vântul.

Pe șeful lui Reynold îl cheamă Pedro și are un deget lipsă. Ceva mai în spate, un alt bărbat are patru în minus, plus nasul ciuntit. De la degerături. Mă silesc să-i întâlnesc privirea lui Pedro. Mă măsoară de sus până jos. Urăsc concursurile de holbat.

— E mult mai bine să fii recuperator decât contrabandist, spune Reynold și îmi dă un set de piese de joc colțuroase. Chiar dacă e ger și te atacă animalele sălbatice. Călătorești puțin. Pe lângă asta, în loc de bunuri semiperisabile pe care trebuie să le păstrezi proaspete, cauți chestii vechi, care zac acolo de când lumea. Asta aș fi vrut să fac de la început.

Îmi aleg patru piese. Jucăm pe o tablă, Reynold, Pedro, o femeie apetisantă, pe nume Susana, și eu. Se scutură o tavă cu spumă colorată până când cade o bucată pe jos și Susana râde.

— Roșu! Am noroc.

Își freacă palmele și așază o piesă pe tablă. Katrina mi-a spus că argelanilor le plac jocurile cu reguli complicate, dansurile elaborate și poezia cu rimă și metrică strictă. Le place să fie totul bine pus la punct, în afară de viața lor.

— ’nențeles, cu cât avansezi în noapte, cu atât e mai nasol. Te miști mai greu, navighezi mai greu, chiar și cu senzori.

Reynold așază și el o piesă pe tablă, apoi continuă:

— Vântul, întunericul, frigul. Dacă mergi prea departe, atmosfera e mai densă. În plus, nu știu de ce, noaptea te face să delirezi, de parcă ar declanșa o spaimă ancestrală, care există dinainte ca strămoșii noștri să fi descoperit focul pe Pământ.

Susana ia piesa lui Reynold și aruncă toată spuma în aer. E rândul meu.

— Dar profitul, vorbește Susana, marja de profit e absolut incredibilă! Strămoșii noștri aveau drone! Aveau navete, nave-cercetaș, costume de supraviețuire. Aveau computere! Și toate astea zac acolo, mâncate de vreme sau de animalele sălbatice.

— Geleții, șoptesc eu, prea încet ca să fiu auzită. Poporul gelet le-a distrus intenționat ca să-i țină pe oameni la distanță de ele.

— Într-o zi o să găsim un vehicul tot-teren și-o să mor grasă și bogată, spune Susana.

— Echipamentul nostru e vai și-amar! rostește Pedro. O să v-o spun pe-a dreaptă. Avem echipament de protecție de rahat, pe care l-am improvizat din mai multe surse, și supraviețuim numai dacă ne aducem aminte că ne bazăm pe un rahat.

Ceva din tonul lui Pedro îmi spune că ține un discurs ca să mă recruteze. Deja vor să mă alătur lor.

Nu pot pronunța numele acestui grup oricât mă străduiesc, dar înseamnă „Naivii Ghețurilor”. De câte ori ia Pedro piesele și scutură spuma, observ că e foarte grijuliu cu mâna sa bolnavă.

Reynold a locuit în toate cartierele din Argelo, inclusiv în strâmtori, Khartoum, Districtul Șarpelui și chiar în fundul Gropii. Dar îi place aici, în Mica Meridă, unde mirosurile de *sopa de lima*[6] și *poc-chuk*[7] se ridică de pe fiecare scară, unde tapiseriile brodate descriu cabinele de lansare strălucitoare din Centrul Spațial Merida, unde s-au produs motoarele și echipamentele electronice ale navei-mamă. Toți recuperatorii locuiesc aici, deasupra sălii de jocuri.

După ce pierd câteva partide fără să înțeleg toate regulile, Pedro mă invită în mod oficial să merg cu ei în expediția următoare. Eu înclin capul într-o parte. Toți mă avertizează: e

---

[6] Supă mexicană tradițională din carne și suc de lămâie, servită cu felii de tortilla. (n.tr.).

[7] Fel de mâncare mexican, constând din carne de porc marinată, preparată pe grătar. (n.tr.).

treabă cumplită, se moare pe capete, probabil o să mor și eu. Îmi înclin din nou capul. Atunci Pedro îmi dă un mic dreptunghi metalic pe care va apărea o formă ciudată, când vor avea nevoie de mine.

Reynold mă conduce afară. Pe verandă, sub arșița nemiloasă, îi pun mâna pe braț.

— Îți mai amintești ceva din ce s-a petrecut după ce ne-au atacat pirații?

Își răsucește capul în semn de negare.

— Curgea sânge din mine ca prin ciur. Nu mai știu decât că m-am trezit în Argelo, unde au o alifie miraculoasă pentru răni. Face o mică pauză. Am impresia că, la un moment dat, am trecut prin noapte.

Va fi mai greu decât am crezut, dar trebuie neapărat să vorbesc despre asta, altfel sunt terminată. Mă uit fix în ochii lui și îi spun:

— Eu pot să comunic cu… ăăă… crocodilii. Sunt… prietenii mei. Îi numesc geleți. Sunt inteligenți, au tehnologie și vor să fie prieteni cu toată lumea. Aș putea să vă învăț cum să vorbiți cu ei. În orice caz, nu vă vor deranja câtă vreme sunt cu voi. Cel mai important e ca, dacă vedeți vreunul, să nu trageți în el.

— Sincer să-ți spun, noi, dacă vedem vreunul, fugim în direcția opusă. Asta dacă-l observăm la timp. Dar o să le spun celorlalți. Vreau să zic, dacă i-am aduce pe crocodili de partea noastră sau măcar dacă ne-ar lăsa în pace, ne-ar fi de două ori mai ușor să ne facem treaba. Dar… ia spune, cum stai tu de vorbă cu ei?

Îi explic de trei ori, strângându-mi degetul mare cu celelalte. Rostită cu glas tare, explicația mea sună aiurea.

Reynold face ochii cât cepele și inspiră adânc.

— Vai de mine! Nu cred că sunt destul de beat nici ca să-mi imaginez cum faci așa ceva. Am impresia c-o să zicem toți un „nu” hotărât. Dar o să le spun celorlalți. Și poți să fii sigură că n-o să atacăm niciun crocodil dacă-l vedem.

Apoi se întoarce înăuntru, ca să mai joace un joc confuz de-al recuperatorilor.

•

Fac conversație cu Bianca în minte tot timpul: când traversez orașul, mergând spre aleile înguste care evită circulația din jurul Cuțitului, când urmăresc hoții de buzunare „lucrând” prin

mulțime, când văd grinzile ruginite care susțin pasajul mare, acoperit. Vorbesc cu Bianca mea imaginară despre impermanență și despre atemporalitatea de aici, care face ca totul să fie temporar. Neavând la dispoziție unități de timp mai scurte, le conștientizez pe cele mai lungi, orașul inhalând aerul încins de soare și exhalând putrefacție. Singurul lucru care nu dispare e trecutul.

Asemenea conversații nu mai am cu Bianca decât în mintea mea. Mai demult, la școală, discutam despre orice, de la idei mărețe la chestii enervante, dar niciodată despre legătura noastră. Acum e invers: ne mărturisim relația nemuritoare, ca între două surori, dar nu mai vorbim despre altceva. Mă trezesc că mă îndrept spre cafeneaua întunecoasă, cu gogoșile lui Abraham, numai ca să trag cu urechea la studenții care se ceartă pe marginea sensului existenței în atmosfera afumată, cu iz de amidon. Din când în când, o fată de vârsta mea se uită la mine și-mi zâmbește. Îi zâmbesc de câteva ori la rândul meu și simt un alt fel de rușine decât de obicei.

Dash și Bianca mă așteaptă amândoi când ajung la restaurantul vegetarian, ai cărui pereți și tavan sunt făcuți dintr-un soi de diamante artificiale, care se refractă în nesfârșite vârtejuri colorate. Bianca se lasă spre Dash cu buzele întredeschise și nările cuprinse de freamăt.

Cei doi au petrecut foarte mult timp împreună de când i-am văzut ultima oară. S-au întâlnit întâmplător la deschiderea unei galerii de artă și Dash a dus-o pe Bianca la un local unde se mănâncă *fondue,* apoi au mers împreună la cumpărături și au făcut turul celor mai impozante clădiri. Arhitectura nu e la fel de spectaculoasă ca în Xiosphant, dar în epoca Marii Companii Argelane pentru Prosperitate a existat o perioadă de revigorare a tavanelor boltite, a turnurilor late în stil zagrebian și a obiectelor fine din sticlă și fier forjat.

— Ar fi trebuit să-l vezi și tu.

Bianca se uită la Dash cum se uita la Matthew, studentul progresist. Numai că acum i se zbate ochiul stâng și e roșu din lipsă de somn.

Îmi dau seama că nu am mai văzut hainele pe care le poartă Bianca și nu par a fi cumpărate de la mâna a doua sau de la croitoreasa la care ne-a trimis Katrina pentru rochiile de bal. Mâneca rochiei sale albe atârnă drept, scânteietoare, iar colierul

de cristal reflectă toate culorile pereților. Nu și-ar fi permis o asemenea ținută cu mărcile pe care le-am primit de la Curieri – atunci îmi dau seama ce vrea să spună când mă anunță că a fost cu Dash la cumpărături: i-a cumpărat o garderobă nouă. Seamănă mai mult ca oricând cu aristocratele xiosphante din pozele din cărțile cu povești tembele atât de apreciate de argelani.

— Sunt celebru de când m-am născut și am un milion de probleme în cap. Probabil că ar trebui să încerc terapia aceea prin extenuare de care vorbește toată lumea. Dar voi două sunteți în lumina reflectoarelor pentru prima dată, nu-i așa? Puteți foarte ușor să cădeți victimă unei false imagini despre voi înșivă.

Una din tacticile preferate ale lui Dash e să recunoască cât e de vulnerabil și de nesigur pe el, pentru a-i determina pe ceilalți să lase garda jos.

— Numai că lui Sophie, spune Bianca servindu-se cu pâine unsă cu pastă de linte, nu-i pasă ce crede lumea despre ea. Ăsta e unul din motivele pentru care e o eroină.

Mă revolt, dar numai în sinea mea. Pe dinafară, încerc să par plictisită.

— Adevărat? întreabă Dash, aplecându-se către mine. Sophie, chiar nu-ți pasă de părerea altora despre tine? Mor de invidie!

Eu nu fac decât să-l privesc și să-mi forțez gura într-un zâmbet. Îmi imaginez că sunt în tundră, la o sută de kilometri de cea mai apropiată sursă de lumină.

Bianca m-a întrebat dacă am încredere în ea. I-am răspuns că am și am fost sinceră. Treaba asta cu Dash face parte din planul ei. Ține situația sub control. Mă uit la linia gâtului ei palid și dezvelit când se apleacă spre Dash și prefer să văd o armă cu harpon cu piedica ridicată, gata să tragă.

•

Zac în cămară, cu fruntea sprijinită pe genunchi și, când nu mă bântuie spaimele obișnuite, mă gândesc la Bianca și Dash. El rămâne cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată, dar e și fermecător, ceea ce îl deosebește de alții. Însă farmecul lui nu are efect asupra mea și asta îl deranjează. De ce îi pasă ce gândesc? Nu reușesc să-mi dau seama, dar cad pradă unui vis scurt, în care sunt pe Bătrâna Mamă și poliția xiosphantă trage într-un gelet, iar sângele lui mă stropește din cap până-n

picioare.
Semnalizatorul mă trezește cu o mâzgălitură caraghioasă. E timpul să mă întorc la sala de jocuri și să îmbrac, ca Naivii Ghețurilor, un echipament de protecție neadecvat.
Când ajung la treptele verandei, dau peste Mouth, care are o cască în mâini. Nu ridică privirea, ci se uită în jos cu ochii larg deschiși.
— Mi-a spus Reynold ce ai de gând să faci și l-am întrebat dacă pot să vin și eu. Îți datorez viața.
Îmi las capul într-o parte și intru.
În sala de jocuri, Reynold îmi dă propriul costum de supraviețuire.
— Te-ai întâlnit cu Mouth, da?
Înclin iarăși din cap, apoi mă concentrez să-mi fixez curelele și cataramele. Costumul arată ca unul spațial desenat de un copil, voluminos și umflat, cu un milion de accesorii care nu prea se potrivesc. Și dacă aș fi prinsă toată în curele, tot m-aș mișca mai ușor.
Odată îmbrăcați, cu căștile în mâini, Pedro ne adună pe toți, inclusiv Susana, Reynold, Mouth și Laura, o fată râzătoare, cu ochi albaștri.
— Niciodată nu-i prea mult să repet pentru cei noi, ni se adresează el, că acolo nu se vede absolut nimic. Atenție la citiri! Nu pierdeți din ochi persoana din dreapta voastră ca să nu vă rătăciți de grup.
Ne ține teorie despre procedurile greoaie pe care să le aplicăm, dacă găsim dispozitive antice, cum să le scoatem din gheață fără să le distrugem mai mult decât sunt deja.
— Nu uitați ce v-am spus mai devreme despre Sophie și crocodili! adaugă el.
— Eram beți morți cu toții, rostește Susana.
Pedro le cere să tacă și se întoarce spre mine.
— Vreau să aud asta de la tine. Reynold spune că ai o metodă prin care comunici cu unii dintre cei mai periculoși prădători ai nopții și chiar îi poți convinge să te ajute. Și poți să ne arăți și nouă cum să procedăm.
— Am fost de față când a făcut-o, spune Mouth. A fost uimitor!
— Ce anume n-ai înțeles când am zis că vreau să aud asta de la Sophie? mârâie Pedro.

Mă apucă obișnuitul tremurat când trebuie să mă adresez unor străini sau unui grup de oameni. Dar mi-l stăpânesc pentru că, dacă voi reuși, dacă oamenii din fața învață să-i înțeleagă pe geleți, atunci acesta poate fi începutul relației dintre ei. Ar putea face comerț sau schimb de tehnologie. Oamenii își vor da seama că sunt prietenoși și avansați și nu vor mai încerca să-i mănânce. Așa că le explic Naivilor Ghețurilor ce trebuie să facă, fără să mă grăbesc, ca să mă asigur că m-au înțeles bine.

— Vă vor proteja de frig, le spun. Nu veți îngheța. Lăsați cârceii să vă atingă fața și gâtul! Veți vedea toate amintirile lor, dar nu cu ochii.

Ceilalți, până și Reynold, comentează și-și dau coate, dar Pedro le aruncă o căutătură cruntă și îi potolește.

— Tu conduci, îmi spune Pedro. Dacă merge, am dat lovitura!

Când o iau înaintea grupului, Mouth vine după mine, pășind greoi din cauza costumului.

— Secretul pe care ni l-ai împărtășit, îmi zice ea, e cel mai prețios lucru din lume. Și tu ni l-ai dezvăluit. Am crezut că toți oamenii sunt egoiști. Am crezut că așa e lumea în care trăim. Dar ai venit tu și ne-ai oferit cadoul ăsta. Nu găsesc cuvinte să-ți spun ce mult înseamnă.

— Dacă îmi mai spui o dată că sunt sfântă, îi șoptesc, te mușc de obraz!

Mouth dă înapoi, ridicând mâinile ascunse în mănuși.

— Nu mai spun. Știu că ești un om obișnuit. Tocmai de asta e extraordinar ce faci. Știu că nu vrei să mă vezi, dar trebuie să-ți mulțumesc. Îmi tot spun că mi-am pierdut credința, pe urmă se întâmplă să pierd și bruma pe care nu credeam că o mai am. Așa că îți mulțumesc!

Întorc capul și mă duc în spate, la Reynold, care-și încheie ultimul costum pe care l-a îmbrăcat.

— Sper că nu te superi că i-am spus și lui Mouth că ai de gând să ni te alături, îmi zice el. Nici acum nu pot să trec cu vederea că ne-a tras clapa în Xiosphant. Totuși, e una dintre cele mai potrivite persoane pe care s-o ai lângă tine în caz de pericol.

Îmi dau seama că nu o mai urăsc pe Mouth. Aș vrea s-o detest în continuare, dar ura refuză să se manifeste, de parcă aș fi epuizat-o. O privesc cum se chinuie să-și lege bocancii cu mănușile în mâini și cum îi curge transpirația pe porțiunile laterale rase ale capului brăzdat de cicatrice.

Naivii Gheţurilor aleg un traseu special de la sala de jocuri până în noapte, pentru a reduce la minimum şansele să fim văzuţi în costumele noastre de protecţie şi să fim jefuiţi. Mergem în zigzag, ocolim, străbatem tuneluri scoase din uz şi ne strecurăm corpurile voluminoase printre spaţiile înguste dintre clădiri.

În cele din urmă, oraşul începe să dispară. Îmi pun casca. La fel de bine m-aş putea afla în cosmos.

Casca are un vizor cu o dungă subţire din plastic întărit ca să văd prin ea. Are şi afişaj pentru noapte, însă zăresc doar mormane; din când în când, o siluetă înceţoşată sclipeşte portocalie sau galbenă la marginea câmpului meu vizual. Pe al treilea afişaj văd puncte – transponderele celorlalţi Naivi ai Gheţurilor, şi un *blip* în partea de jos, indicând că ziua e în spatele nostru. Brăţara mea se activează.

Îmi aud sunetele propriului corp în costum, prea puternice, şi-mi aduc aminte ce-mi spunea mama: „Eşti o adevărată orchestră!"

Odată ajunşi în zona nocturnă, recuperatorii încep să vorbească între ei ca nişte copii agitaţi de prea multă ciocolată.

— Ai mâncat vreodată kebab în Lingură?

— A fost bunicel. Din ţestoasă de mlaştină. Şi să ştii că nimeni nu-i zice cartierului ăluia Lingură. Dacă avem un cartier botezat Cuţit nu înseamnă că trebuie să-l botezăm pe altul Lingură.

— Dar se potriveşte. Are forma unei linguri.

— Ştii ce mi-e dor să mănânc? Ciuperci umplute ca acelea care se vindeau pe la jumătatea Gropii. Erau tare bune!

Fiecare pas mă îngheaţă şi mă slăbeşte, până când sunt pe jumătate moartă. Izolaţia costumelor e uzată şi cârpită cu bandă. Abia mă mişc, nu aud nimic din cauza respiraţiei mele şuierătoare şi degetele mi-au amorţit. N-am mai ajuns niciodată atât de departe în noapte şi mă înşală văzul.

Punctele care-i indică pe ceilalţi recuperatori sunt tot mai vagi. Aş putea aluneca de pe o stâncă în clipa asta. Ar putea cădea peste mine un morman de zăpadă şi m-ar omorî. Inima îmi bate cu putere, încerc să-mi domolesc respiraţia numărând, aşa cum făceam în Salonul Ilir.

Pedro spune ceva despre citiri promiţătoare la 80 de metri în faţă, dar un ţipăt sparge intercomul. Apoi, linişte. N-am cum să ştiu cine a ţipat şi din ce direcţie, nici ce s-a întâmplat.

— Laura, tu ai țipat? întreabă Pedro.

— Nu. Cred că Susana.

— Susana? Ești teafără?

Unul din punctele de pe afișaj se stinge. A dispărut.

— Rahat! Cred că a fost un bizon, spune Reynold. Nu că aș fi văzut ceva, bineînțeles. Dar bestiile astea apar din senin.

— Poate a fost o dolină, sugerează Mouth.

— N-are rost să stăm aici și să dezbatem cauza morții, dacă nu vrem să murim și noi, zice Reynold. La dracu'! Susana…

Mergem mai departe. Brățara îmi vibrează atât de tare, că-mi smulge încheietura. Mă târăsc, amorțită și împleticindu-mă, în direcția indicată de ea.

— Sophie, te rog să rămâi cu grupul. Îți văd transponderul, ai luat-o greșit…

Îl ignor pe Pedro și merg mai departe. Fiecare pas mă obosește de două ori mai mult ca înainte.

Afișajul de noapte se umple cu o formă uriașă, drept înainte. Mă opresc și privesc trupul rotunjit, în mișcare. Mă uit după clește sau tentacule unduitoare. În schimb, ecranul desenează treptat botul deschis al unui bizon, firele ascuțite dintre dinți, încordate, gata să mă facă felii. Botul e atât de mare, că nu mai văd altceva. Toți mă strigă, dar eu înghet în loc.

Nu se întâmplă nimic. Atunci realizez că bizonul nu se mișcă. În următoarea fracțiune de secundă dispare de pe ecranul meu, ca și cum ar fi fost rupt în bucăți.

Dar, stai, ecranul meu nu e gol. Se mișcă niște tentacule în beznă. Un clește se deschide chiar lângă mine.

— Drace! mormăie Reynold. E o turmă întreagă de monștri cu tentacule. N-a fost o idee bună.

— Ne înconjoară.

Laura e gata să-și verse stomacul.

Suntem niște pitici pe lângă grupul de geleți ridicat pe picioarele din spate. S-ar putea îmbrățișa deasupra capetelor noastre, făcând un cort în care să ne ghemuim. Frica radiază din însoțitorii mei. Îi aud foindu-se și scâncind în intercom.

Respir rar, nu grăbesc momentul.

Un gelet ține ceva cu picioarele din față: o pătură de mușchi. Intru sub ea și suntem amândouă învelite ca într-un cocon. Totuși, când îmi slăbesc cureaua de la gulerul costumului, vântul încearcă să-mi taie gâtul. Îmi arăt pielea ca să demonstrez că

suntem gata să ascultăm.

Pedro încearcă să-i calmeze pe ceilalți:

— Am vorbit despre asta. Faceți ce face Sophie! Lăsați-i să vă învelească! Arătați-le gâtul! E un ordin!

Îi aud respirând și bolborosind când intră în raza de acțiune a geleților și-și desfac echipamentul de protecție. Lasă frigul să-i pătrundă și se pregătesc să-i pătrundă și altceva. Din cauza gemetelor, nu-mi aud cuvintele încurajatoare.

— Nu pot, spune Reynold. Nu pot, e prea…

— Ai încredere, îi spun, cât de tare îmi permite vocea slăbită. Am făcut-o de nenumărate ori.

Îi aud pe toți gâfâind când ceilalți geleți iau contact cu ei. Oftez ușurată pentru că au făcut-o – se întâmplă. Acum vor înțelege. Nu voi mai fi singura care duce povara asta.

Geletul din „coconul" meu se apropie mai mult de mine, așa că îi simt cârceii calzi. Mă ating pe față, doar o clipă, și…

… sunt în orașul gelet, cu multă vreme înainte de sosirea oamenilor. Am avut tehnologie care a dat formă râurilor de apă și foc, în adâncuri, sub scoarță, și metode de a da formă nouă trupurilor vii și am oferit-o tuturor. Am avut muzică și poezie și convingerea că poți fi stăpân pe istorie, dar nu și pe viitor. Am avut dansuri de împerechere complicate, 12 geleți împreunându-se deodată în inima muntelui, deschizându-și carapacele pentru a-și elibera cârceii cărnoși și a-i lăsa să se unească. Unele semănau cu niște lame, altele, cu niște degete, altele parcă se scurg. Toți geleții freamătă extaziați, iar acum, aici, tremur odată cu ei, esența se scurge din noi toți, în noi toți…

… trăiesc toate acestea într-o clipită, apoi mă retrag, pentru că ceva nu e bine. Aud zgomote puternice în intercom. Țipete, vaiete și înjurături. Apoi un sunet ca de gât rupt al unei arme lansând harponul.

MOUTH

Când crocodilul își deschise botul zimțat și Mouth intră în el, nu văzu nimic. Întuneric mai dens decât noaptea, nici măcar umbre cenușii. Pluti ca în imponderabilitate, fără direcție, fără

copilărie, fără bătrânețe. O cuprinse un fel de delir al neantului. Dar atunci întunericul se dădu la o parte și ea descoperi motivul din spatele lui: crocodilii aveau un alt mod de a „vedea”, iar Mouth se deschise suficient ca să vadă fără a privi cu ochii ei.

Un oraș vast, în formă de trandafir sau inflorescență fungică, întins dedesubtul gheții și extins în jos, încălzit de un gheizer și alimentat de lavă. Mouth desluși trupuri în formă de nuci pe alei, în intrânduri și pe hamace. Iar în camere adânc îngropate, unde studiau mișcarea oceanelor de sub gheață, vârtejul atmosferei. Mouth întrezări sărbători, misiuni de salvare. Crocodilii antici au construit o structură gigantică – ori au crescut o creatură vie – ca să pună stavilă unui ghețar. În jurul jeturilor de aburi de la marginea orașului, crocodilii dansau.

Amintiri străvechi se revărsau în creierul lui Mouth, înecându-i propriile gânduri și dărâmând toate zidurile pe care le-a ridicat ca să sechestreze răul din ea. Se lupta să se elibereze de ele, dar cleștele nu-i dădea drumul. Gândurile crocodilului îi exilau propriile amintiri, de parcă ar fi putut uita că e om. Săpând în gheață cu picioarele solide din față, cernând zăpada cu tentaculele. Mouth simți că i se prăbușește și ultima redută.

Tocmai când își adună suficiente puteri ca să împingă la o parte crocodilul, întrezări altceva. Fugea cu un grup de crocodili, într-o călătorie periculoasă printr-un crater fierbinte, pentru a planta niște semințe cărnoase, cu muguri, în miezul unui vulcan. A trecut timpul și semințele au devenit flori sălbatice desfăcându-și petalele groase în lavă, cu rădăcini noduroase care intrau adânc în scoarța planetei Ianuarie, străbătând distanțe lungi. Vulcanii erau inactivi sau erupeau, dar rețeaua de rădăcini rezista. Mouth resimți toată speranța, tratamentul grijuliu al inflorescențelor, generații la rând… până când florile au dispărut. Rețeaua de rădăcini s-a ofilit. După aceea, nu mai simți decât frică, senzația de stricăciune și de moarte.

Iar printre toate acestea își făcea loc un mesaj: *A murit ceva frumos. Toată lumea va suferi.*

Apoi Mouth simți din nou aerul nopții și frigul paralizant și se acoperi pe bâjbâite cu costumul de protecție. Se auzeau zgomote din toate părțile, prea multe ca să le distingi ori să deduci de unde provin.

— Ce dracu’… Reynold părea nemulțumit. Ce-a fost asta? Ce-am văzut?

— Semințe, în adâncul pământului. Laurei îi venea să vomite. Semințe uriașe. Sute de forme care se zvârcoleau.

— Am văzut moartea, spuse Pedro. N-am văzut nimic, decât moarte. Doamne…

Mouth vru să vorbească, să pună lucrurile cap la cap, dar nu putea respira. Nu putea redeveni Mouth. O parte din ea încerca să vadă fără să privească, să pipăie aerul cu tentaculele pe care nu le avea.

— Ce-ai făcut?

Vocea lui Reynold crescu în intensitate.

— Zidurile morții năruindu-se…

— Ce mi-ai făcut?

— Semințe, semințe oribile, care viermuiau.

— Ce-ai făcut?

Mouth pornise în aventura aceasta ca o ființă a nimănui, iar acum amintirile străine i se revărsau în toate celulele. Stomacul i se întorcea pe dos. Gânduri stranii care nu erau gânduri, viziuni ale unei existențe în beznă perpetuă, un oraș de gheață în formă de trandafir. Mouth plângea și i se făcea greață, dar constată că celorlalți le era mult mai rău. Trebuia să se adune.

— Feriți-vă! țipă Reynold.

Vâjâitul unui harpon lansat.

Lui Mouth îi reveni văzul și își adună forțele la timp să vadă un crocodil căzut pe spate, cu un harpon în partea laterală. Crocodilul care tocmai își deschisese cleștele pentru Mouth era culcat pe gheață, dar teafăr, până când cineva (Pedro?) se năpusti urlând asupra lui. Un rotocol de brațe și tentacule, apoi doar alarme. Una anunța o spărtură critică într-un costum, ceea ce însemna că cineva urma să moară înghețat. Pe celelalte, Mouth nu le recunoscu, dar se opriră toate deodată când costumele celelalte din apropierea ei nu mai înregistrară ocupanți vii.

Mouth o luă la fugă spre Argelo. Împiedicându-se și alunecând, învinețindu-și genunchii. Fiecare pas era o bătălie cu nămeții înalți și gheața groasă, dar teroarea o îmboldea să meargă înainte. Datele afișate de costum erau inutile, cu excepția indicatorului de lumină și de căldură.

Când zări primele sclipiri la orizont și-și scoase casca grea, Argelo dispăruse.

Se prăbuși în genunchi, proptindu-se cu ambele mâini pe

pământ, și se uită cum i se rostogolește casca. Orașul nu mai era. Mouth mai avu un moment în care încercă să folosească alte simțuri decât pe ale sale, ca și cum Argelo ar fi fost ascuns celor omenești. Continua să audă ultimele țipete ale Naivilor Ghețurilor, dar își amintea și florile ofilite din burta unui vulcan.

Se învârti împleticindu-se în cerc de mai multe ori, cu ochii la crăpăturile din sol și dâra subțire de lumină portocalie din depărtare. Încercă să asculte drumul, dar nu auzi nimic. Într-un sfârșit, dădu peste niște bordeie dărăpănate de la periferia orașului și atunci înțelese: fugise din noapte prea mult către sud. Înaintând printre semne de viață și văzând oameni care cărau mâncare sau materiale de construcție, lumea își recăpătase materialitatea. Dar tot numai pe jumătate prezentă în ea o simțea.

Ar fi vrut să poată crede că crocodilii erau monștri și de aceea atingerea lor îi otrăvise mintea. Însă era convinsă de contrariu: ea nu era suficient de bună ca să le împărtășească gândurile. Amintirea florilor moarte din vulcan îi confirmă bănuiala.

•

Sophie stătea cocoșată pe treptele clădirii unde locuia Mouth. Era plină de praf și degerături și arăta de parcă în sfârșit ajunsese la capătul puterilor. Se îndreptă de spate când apăru Mouth, dar nu se ridică în picioare. Mouth își făcu curaj, pentru că, dacă Sophie o urâse înainte, acum probabil că o voia moartă. Amândouă încă purtau costumele, dar își scoseseră căștile.

— N-am știut unde altundeva să merg, rosti Sophie. După urletele nopții, vocea abia i se auzea. Mi-am zis că, dacă a scăpat cineva cu viață, tu ești aceea.

Ochii îi căzură pe o treaptă crăpată, apoi adăugă:

— A fost vina mea. Am făcut încă o greșeală. Am crezut că vă pot ajuta, pe voi și pe ceilalți, să mergeți până la capăt și că încercarea noastră va fi un început.

Stătură o vreme în liniște, ca și când creierele lor erau înecate de groază și nu mai puteau înșira cuvintele în propoziții.

Pe Mouth o apucă amețeala. Prea multă lumină, după atâta întuneric și senzațiile acelea străine urlându-le în cap.

— N-ai mai încercat să faci asta cu nimeni. N-aveai de unde să știi ce se întâmplă până nu încercai. Noi am fost cei care am căzut pradă fricii. Ar trebui să urci la noi. Îți dăm felii crocante și

ruladă de carne pe care le-am primit de la un tip ciudat. Nu-s delicatesele cu care te-ai învățat în ultima vreme, dar sunt bune.

Când Mouth o privi cu ochi mijiți, Sophie se uita la ea lung, parcă întrebându-se dacă nu i se întindea încă o capcană.

— Mai ții minte când ți-am spus că Alyssei i-ar plăcea să te vadă? Mă întreabă de tine tot timpul. Îi e dor de tine.

Sophie ezită puțin, apoi încuviință din cap.

În apartamentul de la etaj, Alyssa le cuprinse pe amândouă dintr-o singură privire și trase câteva înjurături în argelană. Nu mai avea nevoie de baston, dar se propti în el când aduse cafea, apă neagră și chestii prăjite unsuroase. Sophie se prăbuși în scaunul mare de ratan, pe care șezuse Martindale. Mouth se trânti pe cel din fața ei.

Chipul lui Sophie îi trăda întotdeauna sentimentele, grație ochilor ei căprui și gropițelor din obraji când zâmbea. Dar acum nu mai avea nicio expresie. Nici măcar nu se încrunta, ca atunci când o urmărise pe Mouth în Xiosphant. Pur și simplu privea în gol, cu buzele întredeschise.

Se scurseră câteva minute, poate prea multe, până când Mouth reuși să vorbească:

— Sunt înconjurată de neant, simt cum se târăsc umbrele pe mine și deodată creatura asta îmi arată o mulțime de lucruri deodată. Am crezut că mă prăbușesc într-un canion de la capătul lumii. Mintea mea respinge și acum amintirea crocodililor.

Lăsă aburii cafelei să-i încălzească ochii obosiți, apoi adăugă:

— Habar n-am cum să reacționez!

Mouth nu știa ce să spună ca să îndulcească situația. Sperase să primească un răspuns, să descopere adevărul pe care nu-l putea scoate de la Barney sau afla din Invenție. Dar pentru Sophie era și mai rău – își pusese prea multe speranțe într-un singur lucru și i se năruiseră toate deodată.

Era prea multă moarte dintr-odată și nu știai cum să-i jelești pe cei duși.

Alyssa încă punea cap la cap cele întâmplate, iar cascada de înjurături și zicători argelane nu-i secase. Sophie ridică ochii spre ea și o întrebă:

— Ce-ai spus? Ultima oară. Poți să repeți?

— A, îi răspunse Alyssa, am zis că Mouth parcă e piaza ta rea.

— Uau, mersi! zise Mouth. Și așa mă simțeam foarte prost.

Asta o distrase pe Sophie, așa că renunță să se mai tortureze o clipă și vorbi:

— Tot încerc să înțeleg expresia asta de când am ajuns aici. Am crezut că înseamnă o relație de prietenie șubredă sau o iubire care nu se poate împlini.

Sophie pronunță greșit „piază rea” în argelană, ca și când ar fi spus „supapă-ancoră”.

Alyssa râse, speriindu-le pe cele două, care încă nu-și reveniseră din șoc.

— Nu-i chiar așa, le explică ea rar, în xiosphantă. „Piază rea” înseamnă, pur și simplu, ghinion. Simplific mult sensul. Dar piaza rea a cuiva e persoana care își dă viața peste cap prin simplul fapt că a apărut în preajma ta. Nu poți scăpa de ea, orice-ai face. E ca și cum soarta ta e împletită cu a ei și nu poți scăpa decât dacă înțelegi în ce fel sunteți legate între voi. Sau, dacă te înveți să trăiești cu piaza rea, atunci puteți să dați altcuiva viața peste cap, împreună.

— Astea-s sentimentalisme argelane, protestă Mouth, care nu mai avea putere nici să se simtă jignită. Și nu asta înseamnă „piază rea”. E un lucru bun, dacă te împaci cu gândul ei.

— Păi, exact asta am zis și eu. Fiecare cu explicația ei. Dar a mea e cea corectă. Piaza rea a cuiva poate fi o persoană pe care o urăști, un prieten, chiar un necunoscut. Dar nu poți s-o ignori, oricine ar fi.

Deși Alyssa tocmai o acuzase pe Mouth că e un blestem de ne-alungat din viața lui Sophie, sporovăiala reuși cumva să le reînvie senzația de normalitate. Adică trăiau și viața mergea mai departe, erau acasă, mâncau mâncare grețoasă și beau băutură proastă. N-ai chef să dansezi și să faci glume după ce abia te-ai întors din noapte și mai ales nu după ce ai luat contact cu un gen de conștiință neimaginabilă și cei din jurul tău au murit toți.

Sophie nu spuse nimic, decât că nu are unde să meargă. Nu se mai suporta nici pe ea însăși. Nu putea da ochii cu Ahmad sau cu Bianca. Și o îngrijora ideea că trebuie să se poarte frumos cu Dash, care acum era iubitul Biancăi.

— Vei sta aici! spuse Alyssa, nu ca o invitație, ci ca un ordin. Nici măcar n-am folosit patul, pentru că suntem obișnuite să dormim într-un spațiu strâmt. Dacă te deranjează Mouth, o scot afară în șuturi.

Lui Mouth i se părea ciudat ca Sophie să stea în micul lor apartament. Era convinsă că nu avea s-o ierte niciodată că Bianca fusese la un pas de moarte din cauza ei în Xiosphant și, probabil, nici nu merita să fie iertată. Și Sophie ezita să stea sub același acoperiș cu ele, după… după câte s-au petrecut. Dar Alyssa îi spuse:

— Ai încredere în mine. Dacă Mouth e piaza ta rea, atunci ar trebui să te înveți cu beleaua. Iar dacă nu e, atunci nu se poate întâmpla nimic rău. Corect?

Alyssa nici nu mai vru să asculte alte argumente și pregăti patul pentru Sophie în stil argelan. Când se îndepărtă destul, încât să nu le mai audă, Sophie se aplecă spre Mouth și îi spuse:

— Ideea asta că tu ești piaza mea rea… Cred că Alyssa vrea să demonstreze că nu ești vinovată de nimic.

Mouth se crispă.

— Sunt sigură că ai dreptate. Dar ea crede cu adevărat în chestia asta.

— Alyssa nu și-a pierdut încrederea în tine. Să nu i-o înșeli niciodată, vorbi Sophie pe un ton între amenințare și sfat amical.

Senzația pe care o avusese Mouth când o atinsese crocodilul prima oară, aceea că se transformă într-o umbră amorfă, îi reveni preț de-o clipă, declanșându-i și vechea înțepătură dureroasă de sub frunte.

— Nu i-o voi înșela, spuse ea scurt fără să-și poată scoate din cap amintirile cele mai urâte ale crocodililor. Trebuie să te întreb ceva. Când crocodilii – adică geleții – ți-au vorbit mai demult… Știu că nu ți-au vorbit, așa cum vorbim noi, dar când ți-au arătat lucruri… Ai văzut și niște flori într-un vulcan?

Sophie se gândi o clipă înainte de a răspunde:

— Flori, nu. Dar mi-au arătat cum să folosesc lava pentru electricitate, în adâncul pământului. Și aveau și niște proiecte, tot sub pământ: creau organisme vii ca să controleze clima. Dar n-au reușit. Le-au murit foarte mulți copii din cauza precipitațiilor toxice.

O vreme, nu mai spuseră nimic. În baie, Alyssa umplea un lighean cu apă caldă pentru Sophie. Și pentru Mouth, care se considera o persoană tot mai puțin vrednică de bunătatea altora.

•

— Cred că trec printr-o criză spirituală, îi mărturisi Mouth lui

Barney, care ungea o carcasă mare de oaie cu un lichid asemănător sevei de copac, ajutându-se cu ambele mâini de o perie.

— Pe naiba! spuse el. De când ai venit în oraș, tot încerci să treci printr-o criză spirituală. Mă bucur că, în sfârșit, ai reușit.

— Nu-i cinstit! protestă Mouth.

Nu-l mai întrebase nimic despre Cetățeni, pentru că nu mai știa ce și nu mai avea puterea să le reia pe cele vechi. Nu voia decât să-l urmărească lucrând, să încerce să descopere sfântul din el. Poate era sfânt prin felul în care își ținea minte clienții regulați și se purta cu ei plin de solicitudine. Sau pentru că se învârtea în jurul a două mame tinere, pe jumătate adormite, și a celor trei copilași ai lor, care se târau și gângureau. Barney stătea în preajma lor cuminte ca o statuie, ca să le servească dacă aveau nevoie de ceva sau făceau copiii o boacănă. Mouth îl urmărea cum se ocupă de cele trei mese și o scăldă un val de nostalgie atât de intensă, că o cuprinse amețeala.

— Știu, îți închipui că ar trebui să-ți spun ceva, rosti el, între două mișcări cu peria. Că îți sunt cumva dator, pentru că nu am rămas cu ei până la capăt.

Mouth nu reacționă, doar își relaxă degetele strânse. Nu mai știa nici ea ce vrea.

— Nu știu de ce nu ți-au dat nume, spuse Barney, răsucind oaia pe ax. Probabil că nu erai destul de impulsivă pentru ei. Lor le plăceau oamenii care acționau fără să stea pe gânduri, care făceau ce le spunea inima, nu mintea. Câteodată, când ești la drum, trebuie să reacționezi rapid. Și nici nu voiau să gândești în loc să simți. Nu știu dacă înțelegi ceva.

— Îmi aduc aminte că spuneau și ei aceleași lucruri. Dar, de atunci, am renunțat să le răsucesc pe toate părțile.

Barney lăsă oaia să atârne de tavan în bucătărioara lui și veni să se așeze lângă ea. Răsuci prosopul de vase în formă de spin și-l puse pe masa dintre ei.

— O parte din mine s-a simțit ușurată când mi-ai spus că Cetățenii au murit. Barney făcu o grimasă. Nu te învățau decât să stai între două extreme ca să devii mai puternic și să vezi lucrurile mai clar. Când am văzut că nu mai vin în Argelo și mi-am dat seama că li s-a întâmplat ceva rău, am crezut că, până la urmă, au cedat delirului. De-asta m-am bucurat când am aflat că, de fapt, au murit. Știu că par lipsit de inimă.

Mouth încuviință din cap.

— Nu și-au trădat învățăturile, spuse, apoi se hotărî să pună întrebarea cea mai importantă. Crocodilii. Mi-au arătat o... experiență, o viziune. Nu știu. Aveau un fel de flori pe care le cultivau în fisurile vulcanice și care se deschideau în inima muntelui. Și am senzația foarte vagă că le-am văzut când eram mică.

— Nu știu nimic despre asta. Ne duceam la muntele Abacus tot timpul. Era unul din locurile noastre sacre. Eu rămâneam la poale și găteam pentru toată lumea.

— Și nu știi chiar nimic despre flori?

— Nu știu nimic despre nimic. Vrei să știi ce-am învățat? Am învățat că nu știu nimic. Timpul trece, deși nu-l vezi, oamenii țin supărare prea mult și mor prea repede. Nu sunt decât un boșorog care face ruladă din carne de oaie.

După aceea, Barney a refuzat să-i mai răspundă lui Mouth la întrebări și a tot insistat să nu mai vină pe la el o vreme, fiindcă îi sperie clienții.

— Dacă mai stai mult pe-aici, te pun să speli vasele.

Lui Mouth îi amorțiseră picioarele de atâta stat pe scaun, dar le bătu până reuși să și le dezmorțească.

•

Sophie rămase la Alyssa și Mouth suficient cât să devină un accesoriu de mobilier. Stătea trântită pe pat, cu membrele deșirate, uneori trează, alteori dormind, și nu se ridica decât ca să mănânce sau să se spele. Și dintr-odată a dispărut. Alyssa și Mouth încă nu rezolvaseră problema înmormântării lui Reynold. Nimeni nu știa cum să dea de Yulya sau Kendrick, nici măcar Ahmad. Iar Reynold nu avea familie sau prieteni în Argelo. Așa că, până la urmă, au ținut un priveghi cu Ahmad, Katrina și Sophie, la care toți, cu excepția lui Ahmad, au băut votcă tulbure din aceeași sticlă.

După priveghi, Alyssa și Mouth s-au plimbat singure sub un cer cu aspect bizar. Stratul de nori perpetuu dobândise o nuanță mai închisă, iar obișnuitele straturi palide, alb-gălbui, în loc să se desfășoare, începuseră să se plieze. Lui Mouth i se păru că o fixează o pereche de ochi de gândaci. Se cutremură.

— Ceva nu-i în regulă.

— Da, asta-mi place la nebunie în Argelo, spuse Alyssa, fără să privească în jur. Întotdeauna e ceva în neregulă. Și tocmai

asta îi conferă orașului o aură caustică.

Își ridică gulerul jachetei în jurul gâtului și-și încovoie umerii, în postura clasică, de „stai deoparte”, a unui argelan înrăit.

Pașii le purtară până în Districtul Șarpelui. Lumina ricoșa din zidurile ornate cu stuc și acoperișurile de pământ întărit, iar sâmburele dureros din mijlocul frunții lui Mouth începu să pulseze. Toate miroseau a stricat din cauza arșiței. Însă Alyssa era afectată de priveghi și o conduse, mai mult sau mai puțin intenționat, către cartierul în care crescuse.

— Nu ești singura care și-a regăsit recent moștenirea.

Alyssa studie aleea dintre două clădiri înalte, atât de îngustă, încât nu puteai merge pe ea cu brațele întinse lateral. Printre crăpăturile dalelor crescuseră buruieni cu tulpini în formă de gheare, plantele acelea care acopereau stâncile din Pustiurile Sudice. Erau native, spre deosebire de multe alte plante care se răspândeau nestingherite prin oraș.

— Niciodată n-am fost foarte atașată de Argelo. Un loc în care vii ca să lași ceva și să pleci cu altceva, poate să cheltuiești ceva bani pe votcă tulbure și dansatori în blugi, spuse Alyssa. Abia de data asta am rămas blocată în el și-mi dau seama că face parte din mine.

Se plimbau pe străzile pe care se jucase în copilărie, pe care lucraseră mama și unchii ei. Îi tot arăta lui Mouth locurile de unde Oportuniștii, fosta ei gașcă, furaseră ceva sau păcăliseră pe cineva.

— Odată, Natalie nu s-a uitat bine după blazon și l-a jefuit pe un tip din familia Unificatorilor. N-am putut să ne scoatem nasurile la iveală de sub pământ o veșnicie. A, uite și clădirea mea preferată, căreia am fost plătite să-i dăm foc. Nu te teme, era goală când am pus focul. Se văd și acum urmele pârjolului. Niște dungi foarte frumoase.

Câțiva dintre Oportuniști plecaseră în sud și se stabiliseră în cine știe ce fundături, unde făceau băutură și o vindeau în oraș.

— Cred că n-am fost pregătită pentru porția asta de nostalgie. Bănuiesc că de-asta am vrut să revin la vechea viață de gangster.

Alyssa voia să audă ceva și de la Mouth, dar Mouth nu era capabilă să scoată o vorbă. Cândva, știuse cum să reacționeze la orice, avusese un adevărat catalog al reacțiilor, dar acum, până și situațiile care ar fi trebuit să i se pară familiare îi

provocau confuzie.

Nu-și putea scoate din minte fețele lui Reynold și ale celorlalți morți, spălate de zăpadă în noapte, cu trăsăturile deformate de frig. Gerul și simțurile amorțite în beznă îi spărseseră armura lui Mouth, iar faptul că experimentase apoi viața sub o formă fizică complet diferită, că trăise senzațiile altei ființe, lăsase goluri adânci în propria-i identitate. Însă, mai presus de toate, imaginea inflorescențelor delicate din inima muntelui părea un mesaj trimis de moartea însăși.

— Câteodată, rosti ea, îmi doresc să fi murit odată cu ceilalți nomazi. Nu știu de ce am meritat să supraviețuiesc.

— Of, soare și cenușă! Cui îi pasă de ce ai supraviețuit? Poate pentru că ești atât de enervantă, încât nici moartea nu-i în stare să-ți țină piept.

— Cred că supraviețuirea a fost cel mai rău lucru care mi s-a putut întâmpla, fiindcă am menținut trează în mintea mea o parodie crudă a ceea ce au fost Cetățenii.

Reveniseră deja în zona mai frumoasă a orașului, unde se auzeau tobe și râsete și mirosea a plăcintă cu pește proaspăt scoasă din cuptor. Cineva prăjea pâine veche, un obicei argelan menit să comemoreze un străvechi moment de confesiune și de conciliere care cuprinsese tot orașul cu mult, mult timp în urmă – nu mai știa nimeni precis ce semnificație avea.

— Am sperat din tot sufletul că, dacă o să stai de vorbă cu profesorul acela, vei reuși să-ți lămurești trecutul și te vei întoarce la mine, spuse Alyssa. Dar am impresia că trebuie să-mi păzesc singură spatele și am deja o rană în coaste, nevindecată încă.

Florile ofilite din măruntaiele muntelui păreau că-și schimbau înfățișarea de câte ori se gândea Mouth la ele, dar pentru ea, în inima locului celui mai sfânt al Cetățenilor domneau boala și corupția, dușmanii vieții.

— Nu mai ești acea Mouth pe care mi-am ales-o ca parteneră de somn și tovarășă de drum. Mai ții minte cum ne-am cunoscut? Ieșeai în evidență printre ceilalți Curieri Descurcăreți ca o margaretă pe o câmp plin de gunoi. Nu știai ce-i frica, erai spurcată la gură și disprețuiai regulile oricui. Mai întâi trăgeai pumni și abia după aceea vorbeai, dacă vorbeai. Sunt mai mulți cei pe care i-ai mințit decât cei pe care i-ai lăsat să se apropie de tine. Eu pe acea Mouth o vreau înapoi.

Mouth încercă să asimileze cuvintele Alyssei ca pe niște schițe cu ajutorul cărora să înceapă să construiască ceva de la zero.

— Să vedem ce pot face în sensul ăsta, spuse ea.

•

Se plimbară mai departe pe străzile șerpuitoare, ferindu-se din calea cărucioarelor și camioanelor. Discutară în contradictoriu despre muzică și jocuri și despre combinațiile lor. În toată vremea asta, Mouth evita să ridice privirea din pământ. Până când un bărbat căzu mort la picioarele lor.

Femeile care îl împușcaseră o luară la fugă, cu armele ridicate. Mouth voia să meargă mai departe, dar Alyssa remarcă blazonul cu calul înaripat de pe reverul bărbatului:

— Trebuie să le omorâm pe cucoanele alea.

Dar imediat ce le doborâră pe trăgătoarele care purtau insigna Briliaților pe jachete, cineva trase de la o fereastră de la etajul al doilea al unei clădiri. Gloanțele spintecară cadavrele celor două Briliante când Mouth și Alyssa se pitiră în spatele unei cărucțe cu gunoi. Până la urmă, Alyssa reuși să-l doboare pe trăgător. Acesta căzu lângă primul bărbat mort, cu insigna Perfecționiștilor.

Pagerul lui Mouth se lumină simultan cu al Alyssei. Mouth se scotoci prin buzunare după insigna cu calul înaripat, pe care nu se deranja s-o poarte.

Se îndreptară spre sediul Perfecționiștilor. La un cvartal distanță de el, cerul își schimbă din nou înfățișarea, iar pe Mouth o stropi ceva pe față. O picătură de foc lichid. Pielea sfârâi, dându-i senzația unei incizii cu bisturiul. Încă o picătură, și încă una. Până să remarce ele că e prima ploaie de secole încoace, lichidul caustic începu să cadă ca o perdea continuă. Oamenii fugeau să se adăpostească, arși pe față și pe mâini.

În clădirea Perfecționiștilor, cu pereți de lemn pătați și decorată ca un club de noapte, cineva spunea că ploaia aceasta toxică mai căzuse de două ori în ultima vreme. Oamenii de știință ziceau că un întreg ocean de magmă curgea deasupra unei porțiuni din zona diurnă fără să afecteze pe nimeni – până nu demult, când temperatura crescuse ușor. O parte din magmă se evaporase și depusese în atmosferă compuși alcalini. Natura și frumusețea ei.

Sasha împărțea arme dintr-o ladă.

— Dar știu că v-ați grăbit al naibii să veniți!

— Pentru ce ne batem? o întrebă Mouth.

Sasha o privi cu un amestec de milă și repulsie. Alyssa îi trase un picior în gleznă.

— De vină sunt nemernicii ăia de superșefi. Ne-au făcut să apărem slabi. Și pe urmă a trebuit să cădem la înțelegere cu familia Alva, ca să ne menținem pe linia de plutire. În Argelo, pace însemna ca oamenii să-și datoreze unii altora favoruri – un ecosistem. Dar a fost dintotdeauna fragilă și fiecare a primit ceva. Jamersonii îi omoară pe Absolutiști, iar Unificatorii le măcelăresc pe Mătrăgune.

Inițial, Mouth nu recunoscu sentimentul de pe chipurile Perfecționiștilor: ușurare. Toată lumea era ușurată că, în sfârșit, începuse lupta. Gata cu politețurile, acum puteau să omoare liniștiți pe oricine îi călca pe bătătură.

Ploaia era prea deasă ca să vezi prin ea. Ieșea fum din trotuar.

— Moarte Unificatorilor!

O femeie îl îmbrânci pe un bărbat pe trotuar, fără să-i pese că ploaia o stropea pe față. Bărbatul scoase o macetă și vru s-o taie cu mâinile rămase fără piele. Ea îl stropi cu mâinile goale, apoi îl surprinse cu un pumn.

Pe partea opusă a străzii, doi oamenii trecură alergând, cu o tablă de metal deasupra capului, care ar fi căzut dacă n-ar fi ținut amândoi de ea. Între timp, se atacau reciproc cu niște cuțite.

Într-un colț, Alyssa vorbea cu o femeie arsă pe obraz, care ținea o armă cu ambele mâini. O chema Janice și era economistă. Frecventase școlile Perfecționiștilor și acum locuia într-o clădire de-a lor din frumoasa zonă a amurgului, unde nu avea decât vecini Perfecționiști. Își petrecea toată vremea încercând să rezolve problema hiperinflației, asta dacă nu omora pe oricine îi ieșea în cale.

— Trebuie să mă întorc acolo, mârâi ea, n-am nevoie de odihnă, am nevoie de dreptate. Mă odihnesc după ce se face dreptate.

Sasha veni cu o pușcă sub braț.

— Mouth, am o treabă pentru tine. Trebuie să punem mâna pe depozitul central de alimente. Oamenii trebuie să vadă că protejăm rezerva de hrană ca să ne respecte autoritatea. Plus că toți vor trebui să ne lingușească, dacă nu vor vrea să moară

de foame. Problema e că îl păzesc niște indivizi cu semiautomate. Și nu putem risca să distrugem alimentele.

— N-ar trebui să așteptăm să se oprească ploaia? întrebă Mouth, dar știu imediat că pusese întrebarea greșită.

— Cine zice că se va opri?

Mouth ar fi vrut să se mai certe, însă Alyssa o apucă de braț cu amândouă mâinile și o trase deoparte.

— Am promis că vom lupta pentru oamenii ăștia. Le suntem datoare. I se zbătea ochiul stâng. Asta ți-am tot spus. Am nevoie să-mi fii alături aici și acum, nu să rămâi blocată în trecut, cu niște morți care nu dădeau doi bani pe tine.

Mouth luă o pușcă de la Sasha și se întoarse către Alyssa.

— Ne vedem curând, îi spuse. Trebuie să-mi onorez promisiunile, altfel nu mă va suporta nimeni, nu?

Alyssa zâmbi, își lăsă capul într-o parte și îi ură noroc.

•

Mai târziu, Mouth nu se gândi cu plăcere la ce-a urmat. Te învelești cu straturi de căptușeală și bandă, ca un pachet, și fugi prin ploaia fierbinte, de parcă te-ai putea feri de stropi. La fiecare pas, ridici stropi care te îneacă. Totul pare gri, translucid, își amintește de vederea nocturnă și priveliștea scăldată în sânge. În sfârșit, ajungi la depozit, unde paznicii stau pe podea și se proptesc de perete, cu ochii la geam, iar tu azvârli un topor în capul celui dintâi care se ridică. Al doilea paznic trage, însă ratează, pe urmă îți sfâșie straturile protectoare cu un cuțit. Tu cazi afară și încasezi un cap care te trimite într-o baltă fierbinte. Și așa mai departe.

Ordinele tale sunt să păzești depozitul, așa că te așezi alături de tovarășii tăi Perfecționiști și oamenii pe care i-ai omorât. Nu te va schimba nimeni până nu se oprește ploaia, și plouă atât de mult timp, încât vezi cum încep să se descompună cadavrele în fața ta, până când se satură careva și le aruncă afară. Ploaia le accelerează descompunerea, dar parcă totul e un proces interminabil. Măcar ești într-un depozit de alimente, deci nu mori de foame.

SOPHIE

O străfulgerare luminează stropii de ploaie, transformându-i în cioburi de sticlă colorată înșirate printre statuile surprinse în posturi diforme.

Am învățat pe de rost toate plăcile de pe peretele restaurantului din Khartoum și am remarcat toate proiecțiile în formă de arabescuri grațioase, care cică imită un *souq*[8] virtual. Aproape că am epuizat rezervele de *kisra*[9], *aseedaa*[10] și *kajaik*[11], iar Bianca tot amenință că s-a saturat și iese în ploaie, cu o tavă de băuturi deasupra capului. În ciuda paravanelor care filtrează lumina în valuri discrete, tot se vede bine strada, unde un grup de bărbați și femei se taie cu niște cuțite lungi și boante. Emblemele familiilor s-au decolorat și nu se mai știe cine pe cine atacă. Judecând după strigăte, cel puțin jumătate din puștile lor sunt prea vechi ca să mai funcționeze în potopul coroziv. Îmi doresc din tot sufletul să fi fost acasă la Ahmad și Katrina, sau măcar la Mouth și Alyssa, când a început ploaia.

Priveliștea îmi amintește de Naivii Ghețurilor și trebuie să închid ochii. Mă tot întreb dacă a murit vreun gelet în dezastrul acela și dacă își închipuie că i-am atras intenționat în capcană.

— Nu știu cum suporți să te uiți afară, îmi zice Bianca de la bar, unde bea o licoare dulce.

E îmbrăcată tot cu rochia cu decolteu adânc și rotund, decorată cu solzi sidefii de fazani aparținând unei rase rare, care trăiește dincolo de mlaștinile din sud.

Am venit la restaurantul acesta ca să ne apropiem din nou, să fim doar noi două, înainte de petrecerea următoare și de cea care îi va urma. Dar suntem blocate aici de-o veșnicie și n-am vorbit prea mult. Personalul restaurantului s-a ascuns undeva în spate.

Bianca vine la mine. O creatură sălbatică, ținută prizonieră în trupul meu de cine știe când, vrea s-o atingă. Să se rotească și, profitând de elan, s-o atragă pe orbita ei, apoi s-o strângă în brațe. Îmi aduc aminte cum am ținut-o pe Marea Ucigașă, când

---

[8] „Bazar” (n.tr.).

[9] „Pâine subțire” (n.tr.).

[10] „Fiertură de grâu și sorg” (n.tr.).

[11] „Tocană de pește uscat” (n.tr.).

moartea părea atât de aproape, încât puteam să-i spun orice. Furtuna ne-a bătut, ne-am pierdut echilibrul și am crezut că schiful se va face bucăți sub tălpile noastre. A devenit cea mai frumoasă amintire a mea.

Acum suntem în mijlocul unei alte furtuni cumplite, înconjurate din nou de moarte, iar eu nu știu ce să-i spun Biancăi ca să-și deschidă iarăși sufletul în fața mea.

Așa că îi povestesc despre Masacrul din Grădina Hidroponică de la bordul Navei-mame, când strămoșii ei i-au omorât pe ai mei. Compartimentul Nagpur a fost distrus complet, au murit mii de oameni, iar supraviețuitorii au fost „integrați" în șase populații diferite, copiii lor fiind educați să uite. Nu există imagini, nici relatări ale martorilor, dar eu m-am furișat în biblioteca Universității pentru Perfecționare și am descoperit o monografie sociologică subțire, scrisă în noölang, plină de statistici seci, care mi-au înfiorat sufletul.

— Toată lumea vorbește despre ce s-a întâmplat cu celelalte compartimente, lucruri bune sau rele, spun eu în xiosphantă. Dar nimeni nu vrea să vorbească despre Nagpur.

— Asta pentru că nu e constructiv, îmi replică Bianca tot în xiosphantă, măcar de data asta. Nu ne putem concentra pe a ne clădi un viitor mai bun, dacă ne pierdem vremea plângând după lucrurile întâmplate cu mult timp în urmă. Și nu-i vei convinge pe oameni să te ajute să schimbi lumea spunându-le că se trag din criminali. Suntem oricum prea ancorați în trecut, iar a privi permanent înapoi e moarte curată.

— Dar acum totul e diferit din cauza celor întâmplate atunci, protestez eu. Suntem aici, în viață, pentru că cei din Nagpur, poporul meu, nu mai există.

— „Poporul" tău e Xiosphant, mi-o întoarce Bianca, și suferă și acum. Avem destule atrocități și decizii egoiste care să ne îngrijoreze, nu trebuie să ne întoarcem atât de mult în timp. Atâtea greșeli, chiar și de la Restaurarea Circadiană încoace.

Vorbește în xiosphantă, de parcă tocmai s-a înălțat fumul roșu-albastru, și mi se adresează ca unei colege.

— Ahmad spune că tot răul dintre noi își are originea în cele petrecute pe nava-mamă, rostesc. Poate că aparținem trecutului. Aceiași oameni care au aruncat mii de cadavre în spațiu au inventat mai târziu și circadianismul.

Oricât încearcă Bianca să mă convingă că uciderea în masă a

strămoșilor mei nu contează, creatura sălbatică din mine e în al nouălea cer de fericire, pentru că cel puțin ne-am angajat într-o dezbatere, cum făceam cândva în cămăruța noastră din cămin.

Bianca pipăie pereții și găsește un buton care coboară niște storuri. Prin fereastra acoperită, nu mai vedem cadavrele sfârâind în ploaie. Acum stăm în spatele storurilor, noi două, ca în vremurile de demult.

— Cum ar fi ca în Xiosphant să domnească dreptatea? întreb.

— Nu știu, spune Bianca cam țâfnoasă, de parcă n-are chef să continuăm discuția. Bănuiesc că ar trebui să redefinim ideea de „muncă”. Adică unele meserii nu se pot face toată viața. Sunt de două ori mai grele decât altele și poate că și turele ar trebui scurtate. Unii oameni sunt mai rezistenți decât alții. Munca e mai complicată decât s-ar crede.

Are tot înfățișarea cuiva care nu a mai dormit de mult, eventual a ațipit pe ici, pe acolo. Mișcă brusc din cap, ca o pisică la pândă, parcă așteptând ca lucrurile să se așeze la locul lor și să le vadă în ansamblu.

— Dar cine ia deciziile? Cum creezi un sistem care alocă...?

— Nu știu. Nu-mi mai pune întrebări aiurea. Nu știu dacă ai observat, dar suntem în mijlocul unei zone de război. Am încercat să te avertizez că în Argelo nu va mai fi la fel de distractiv în curând.

Se ridică, își toarnă încă o băutură și se strâmbă. Vrea să-mi pregătească una și mie, dar o refuz.

Nu aud zgomotele luptei de afară, pentru că restaurantul e antifonat.

Bianca se așază lângă mine și îmi pune mâna pe umăr.

— Știu că ai făcut ceva nesăbuit! Ți-am văzut arsura de pe gât și am auzit că Reynold a murit. De ce nu mi-ai spus ce ai de gând să faci?

A trecut la argelană, ca pentru a-mi arăta că discuția dintre cele două studente s-a încheiat.

— Ai spus că ai încredere în mine, dar, de fapt, nu ai.

— Ai dreptate, am făcut o prostie, îi spun, tot în argelană.

Nu reușesc să-mi ascund amărăciunea din voce. M-am supus la mii de interogatorii în mintea mea, dar vina asta e la fel de proaspătă ca întotdeauna.

— Au murit oameni din vina mea. Deși am încercat să fac o faptă bună.

— Îmi pare rău, rostește Bianca, fără să-și retragă mâna de pe umărul meu, iar eu simt că mă relaxez sub atingerea ei. Știu ce înseamnă să vrei să îmbunătățești lucrurile și să-ți iasă exact pe dos. Doar așa am ajuns aici, nu?

Se duce să-și mai toarne de băut.

— Am încredere în tine, îi spun.

Stă și se uită la mine cu băutura în mână și pare că ia o hotărâre.

— Când se va termina nenorocita asta de ploaie, dacă se va termina vreodată, îți voi arăta totul. Vei vedea la ce am lucrat. La naiba cu orarul!

Am impresia că halucinez de nesomn, așa că mă întind pe canapeaua de lângă bar, vizavi de fereastră. Nu mă aștept ca Bianca să mă urmeze, dar o simt cum își face loc în spațiul de lângă mine. Sunt în siguranță, ca și când respirația ei tot mai rară pe obrazul meu e un semn că suntem în continuare tovarășe de somn, dar și tovarășe de drum. Răsuflarea ni se sincronizează în același ritm lent, iar eu ațipesc.

Sar din somn, gâfâind ca după o alergare de o sută de kilometri, speriată că nu voi mai trage niciodată destul aer în plămâni. Nici nu mai știu ce-am visat, dar mă înec, mă sufoc și atunci îmi dau seama că Bianca țipă.

Vocea ei e un hârâit mult prea puternic. Lovește cu pumnii în perna de lângă ea. Nu aud ce spune, dar vorbește în ritmul loviturilor de pumn.

Se trezește și ea, ne tragem amândouă sufletul, privind în direcții opuse. Se ridică să-și toarne încă o băutură și-și netezește rochia scânteietoare.

Apoi se așază din nou lângă mine, dar nici eu, nici ea nu mai adormim.

Stăm în liniște, timp suficient ca ea să termine de băut și ca visele noastre să devină locuri pe care le-am vizitat cu multă vreme în urmă. Aud zgomote din bucătărie. S-a terminat sau lupta, sau ploaia. Poate amândouă.

Poate că aceasta e ultima noastră șansă de a sta de vorbă doar noi două, înainte de ce va urma, indiferent ce va urma.

— Mi-e dor de tine, îi spun.

— Și mie, îmi răspunde, cu ochii la panourile reflectorizante din partea opusă a restaurantului imens.

Suntem două bobițe într-un vârtej mut de culori.

— Am sperat că tu și cu mine ne vom reinventa împreună, rostesc, după ce venim în Argelo. Toată lumea spunea că aici poți fi cine vrei. Am crezut că vom fi doar noi două, că ne vom trăi viața fără să purtăm grija altora.

— N-aș fi fost niciodată fericită, spune Bianca, dând din cap. Nu pot uita ce mi s-a întâmplat înainte. Am pierdut totul, am fost obligată să plec din Xiosphant și n-am putut permite ca lucrurile să se termine așa.

— N-ai pierdut totul! Nu m-ai pierdut pe mine.

Mă simt ca atunci când barca s-a înclinat pe Marea Ucigașă: tremur și mi se răsucesc măruntaiele.

Ea vorbește de parcă n-aș fi spus nimic:

— Nu m-aș fi mulțumit niciodată cu un trai modest, după câte am pierdut. Iar acum am găsit o cale de a face în așa fel încât viața mea să aibă însemnătate. Să fiu persoana care mi-am dorit întotdeauna să fiu.

— Aș vrea să-ți fi fost de ajuns.

— Și mie mi-e la fel de dor de prietenia noastră ca și ție, dar asta a fost demult, spune Bianca inspirând adânc și afișând o mină închisă. Ai murit și ai luat hotărârea să rămâi moartă pentru mine. Așa că am petrecut prea mult timp transformându-te în ființa umană perfectă în mintea mea. O martiră, înțelegi? Singura persoană cu adevărat bună în lumea asta de rahat! M-am urât că am furat banii aceia și i-am lăsat să mi te ia, i-am urât pe toți cei care au avut de-a face cu execuția ta. Am vrut să-i fac să plătească pentru ceea ce ne-au luat. Vreau și acum. Numai la asta mă gândesc.

— Sunt în viață. Sunt aici. Nu mai trebuie să fii supărată!

O ating pe braț.

— Serios? Mulțumesc frumos. De-acum nu mai sunt supărată. Ce idee nemaipomenită. Cum de nu m-am gândit la asta?

Râsul ei mă usturǎ ca o palmă pe obraz. Se apleacă dincolo de mine și se uită pe fereastră, prin deschizătura dintre storuri.

— S-a oprit ploaia. Și s-a terminat și vărsarea de sânge. Hai să mergem! Ți-am promis că-ți arăt ceva.

Se ridică și merge la ușă fără să privească înapoi. Unduirile sidefii ale rochiei îi urmează fiecare pas.

— De când am venit în orașul ăsta, nu m-am gândit decât cum să supraviețuim. Și cum să ne întoarcem înapoi.

Iese în stradă și ocolește în ultima clipă o baltă de lichid toxic.

Mergem pe străzi care duc într-o parte a orașului necunoscută mie, cu fabrici mari și depozite adunate în jurul unor cimitire de vechituri. Tot la câțiva pași trebuie să evităm ori un cadavru, ori lichidul coroziv. Chiar și nedormită și îmbrăcată cu o rochie de gală, Bianca pășește sigură pe ea, pe când eu mă împiedic și sunt gata să cad în nas într-o baltă toxică sau calc pe un cuțit pierdut. Cerul e tot închis la culoare și mă întreb dacă va începe să plouă din nou.

— Crezi că am fi rămas prietene după absolvirea colegiului? întreabă Bianca, conducându-mă pe o alee acoperită, cu o balustradă mâncată de rugină. Adică, dacă n-aș fi furat mărunțișul ăla și polițiștii nu s-ar fi folosit de furtul lor ca pretext. Dacă am fi continuat ca până atunci. Poate că ne-am fi îndepărtat după absolvire.

E clar că s-a gândit mult la asta.

Privesc în urmă și-mi amintesc de viitorul măreț pentru care se pregătea ea în Xiosphant, când se îmbrăca elegant și mergea la toate petrecerile și dineurile la care eu nu eram invitată. Între timp, ea cocheta cu politica insurecțională ca să-și demonstreze ceva ei însăși. Eu aveam fantezii că va schimba lumea cu mine alături, dar niciodată nu m-am gândit prea mult ce însemna, de fapt, acel „cu mine alături”. Ce aveam să fac eu, în timp ce ea uimea pe toată lumea?

Bianca așteaptă să-i răspund cât trecem prin niște cadre din metal uzat. Înaintez greu, aplecată, cu o durere surdă în stomac.

— Nu știu. N-am mai avut o prietenă ca tine înainte. Nu știu în ce direcție ne îndreptam.

Parcă am înghițit câțiva stropi de resturi toxice. Acum, că mi-a spus-o clar, îmi dau seama și eu: am fi pierdut legătura după absolvire. Ne imaginez mai bătrâne, trecând una pe lângă alta pe stradă, fără să ne recunoaștem decât atunci când e prea târziu să ne facem semne cu mâna.

— Ne-am fost de mare ajutor una alteia în momentul acela al vieții noastre, când eram tinere și ne-am îndrăgostit de cărți și idei, îmi spune. Când voiam să ne folosim mintea, și nu să dormim la comandă. Aceea a fost vremea noastră.

Am ajuns la gura unui tunel întunecos. Bianca se întoarce cu fața la mine. Ochii îi par căzuți în cap din cauza beznei atotcuprinzătoare.

— Dar niciuna dintre noi nu a devenit persoana care credea

că va deveni și am trecut împreună prin momente greu de imaginat. Sper să fii alături de mine când va veni momentul.

O privesc fix, observându-i tendonul întins de la gât, felul hotărât în care își ține bărbia.

Întinde mâna și bate la o poartă cu sârmă ghimpată deasupra.

— Deschideți, eu sunt! vorbește ea în argelană. Dash știe că suntem aici.

Sunt sigură că ultima parte e o minciună.

— Nu-ți face griji. N-am renunțat să-i salvez pe cei de acasă. Pe toți oamenii aceia blocați în cicluri lipsite de sens: muncă, somn, muncă, somn. Mă conduce prin tunelul cu conducte, luminat de un singur bec la nivelul ochilor. Nu am o teorie de alocare a muncii, dar știu că există o metodă mai bună. Iar tu mă poți ajuta.

Pantofii de brocart ai Biancăi scârțâie pe cimentul murdar.

Cât pe ce să mă lovesc la cap de o conductă mare din metal.

— Nu ne putem întoarce în Xiosphant. Ți-am tot spus. Ai văzut ce greu am ajuns aici. Era să murim de câteva ori.

— Credeam că mă cunoști mai bine de atât!

Intrăm într-un hangar cu o fantă în loc de fereastră de-a lungul unui perete, în partea de sus. Îmi dau seama că ne-am învârtit în cerc și ne aflăm dedesubtul unuia dintre cluburile ei de noapte preferate. Nu e Moaca Spartă, nici *Sesiune de Urgență,* ci acela pe care l-am vizitat prima oară, cu boxe în loc de pereți și cu luciri care ți se lipesc de piele cu un adeziv chimic și nu se mai dau jos. Aud ritmul în trei bătăi deasupra capului: dansul eliberează surplusul de serotonină acumulată de cei cuprinși de porniri criminale pe timpul ploii. Bianca aprinde lumina și văd zece vehicule gri-verzui.

— Unele aparțin Perfecționiștilor, altele, familiei Alva, iar altele, unui grup diferit, îmi explică. Știam deja despre ce e vorba înainte să apară Dash, dar el m-a ajutat să pun lucrurile cap la cap. Le construiesc de nu se mai știe când, cu resturi găsite în noapte sau din meteorii prețioși. Cred că familiile s-au bătut recent între ele ca să pună mâna pe ultimele piese.

Vehiculele sunt de forme și dimensiuni diferite, dar au același blindaj, gros și zimțat, ca plăcile suprapuse ale unui bizon, dar fără blană. Stau pe benzi de rulare groase, echipate cu asistență gravitațională, ca să străbată terenurile cele mai accidentate – variante primitive, prelucrate manual, ale vehiculelor tot-teren

conduse de Coloniștii întemeietori care au încercat să exploreze lumea. Blindajul e dotat cu spițe și orificii goale, pentru arme.

Aceste carcase metalice rudimentare îmi amintesc de monumentul Războiului din Xiosphant, de ale cărui muchii aspre m-am zgâriat când m-am ascuns la umbra lui.

— Am putea aduce o mică armată, rostește Bianca. Putem face tot ce-am vorbit când eram la colegiu.

Muzica se oprește și revine imediat, ca un bețiv care-și dă cu stângul în dreptul. Ating cu palma cel mai apropiat vehicul și simt carcasa vibrând. Îmi imaginez cum ar fi să merg acasă în el. Cu „o mică armată” alcătuită din oamenii care tocmai au încercat să se taie între ei fără motiv.

— Tot e imposibil, spun, deși am sentimentul neplăcut că mă înșel. Nu sunt vehicule-amfibii. Mai ții minte Marea Ucigașă. Era să cazi peste bord de vreo două ori. Nimeni nu are posibilitatea să construiască transportoarele din Al Doilea Război Argelan, nici barjele din Al Patrulea.

— Dar nu ne trebuie bărci. Bianca își pune mâna peste a mea. Tu mi-ai arătat altă cale. Marea e înghețată bocnă, tare ca piatra. Ai darul acesta paranormal pe care nu pretind că-l înțeleg. Dar poți să comunici cu ei, cu crocodilii, iar ei ne vor ajuta să traversăm noaptea în siguranță. Tu ești cheia, Sophie! Toată lumea din Argelo visează la asta de generații întregi, mai ales de când a rămas fără resurse. Când le-am povestit despre tine, aproape că au explodat de bucurie.

Mintea mi-e invadată de soldați, uniforme, puști, un marș forțat în noapte. Mă copleșesc vechi sentimente de moarte, ca și când nu m-aș fi străduit niciodată să le îngrop. Căștile polițiștilor, masacrele, gemetele de moarte scoase de Naivii Ghețurilor – răsfoiesc tot catalogul de senzații într-o singură bătaie de inimă. Dar până și panica amintirilor o resimt de parcă se manifestă la mare distanță. Împietresc, sunt cioplită în piatră, capul mi-e împodobit cu cioburi de obsidian și granit. Nu văd, nu aud, abia respir. Partea pragmatică din mine, vocea care mă ține în alertă în situații de criză, strigă cele mai urâte înjurături din câte cunosc.

Mă concentrez să inspir pe nas mirosul de motorină, expirând izul rânced pe gură.

— Nu știi ce-mi ceri, spun cu greutate, după câteva clipe lungi.

Ca un dans lent printr-o avalanșă de bolovani.

— Știu, știu, nu sunt animalele tale de companie. Îmi pare rău că le-am spus așa înainte. Sunt o specie inteligentă, cu propria lor societate, și poate într-o zi vor fi suficient de puternici ca să facem comerț cu ei. Deși… mai ții minte cursul de la colegiu? Ținut de doctorul Dawson? Întotdeauna spunea că, dacă se întâlnesc două specii, una o va domestici pe cealaltă. Altfel nu pot coexista. S-a înșelat? Nu știu.

— Nu vor face niciodată ce le cer. Nici măcar nu pot vorbi cu ei. Comunicarea cu ei e unilaterală.

Nu i-am explicat niciodată cum funcționează brățara mea, iar acum îmi pare bine.

— Au venit când le-ai cerut ajutorul. Ne-au escortat într-o zonă sigură. Am fost acolo.

Îmi revin senzațiile în trup, greața, înainte de toate. Nici nu pot să mă uit la Bianca. Îmi aduc aminte când i-am spus că aș face orice s-o văd fericită, dar amintirea poartă cu ea o pată sângerie.

— Nu pot, mă bâlbâi. Pur și simplu nu pot. Sub nicio formă.

Bianca începe să se îngrijoreze că am stat prea mult în hangar, așa că ne întoarcem repede în tunel și încuie ușa după noi. Nu mergem pe unde am venit, ci o luăm spre o intersecție și ieșim aproape de Cuțit, chiar lângă șirul de magazine care vând pâine cu pește. Găsește un loc unde se vinde sirop de prune cristalizat și cumpără câte un băț pentru fiecare.

— Îmi place Argelo, dar îl și urăsc. Îmi dă bățul și mușc din el. Dar orașul nostru natal are nevoie de o doză de Argelo. Progresul nu e întotdeauna lin. Sophie, știu ce fac! Și chiar vreau să mă întorc acasă. Vreau să termin ce am început noi două. Am crezut că vrei și tu.

Zahărul, pe lângă sentimentul apăsător din mine, îmi accelerează pulsul. Mă agăț de o amintire cu Bianca spunând „ambele orașe, lumea”, dar țipătul pe care vreau să-l scot mi se oprește în gât.

— Dash și ceilalți nu vor să facă rău nimănui. Pe ei îi interesează să redeschidă comerțul cu Xiosphantul, în condiții favorabile. Au nevoie de ajutorul tău cu crocodilii, dar și de al meu, ca să înțeleagă administrarea xiosphantă sau ce-o fi fiind aceea. Vom aduce soldați aleși pe sprânceană, care știu cum să se poarte. O să facem victime cât mai puține. O să-i forțăm să

se liberalizeze, să slăbească jugul de la gâtul oamenilor.

Am ochii închiși. Nu știu când i-am închis. Gura mea e pecetluită cu sirop de prune.

— Nu vrem decât să trecem în siguranță pe gheață. Atât. Știu că poți să ne ajuți. Crocodilii sunt principalul motiv pentru care orice vehicul care s-a aventurat în noapte e o epavă.

Nici măcar nu știu dacă geleții vor să mă mai vadă după ce s-a întâmplat cu Naivii Ghețurilor. I-am chemat la o întâlnire și s-au trezit prinși într-o ambuscadă. Am încercat să nu-mi pierd mințile din cauza asta. M-au invitat să locuiesc în orașul lor înainte de incidentul acela violent. Oare mai e valabilă invitația? Dacă fac ce vrea Bianca, probabil că mă vor dispreţul pentru totdeauna. Și ar avea dreptul s-o facă.

— Sophie, te rog!

Mă prinde de braț. Ochii mei nu vor să se deschidă.

— Știu că e un lucru de speriat și neobișnuit, continuă Bianca. Știu că ți-ai dori să ducem o viață modestă și perfectă, tu și cu mine, dar nu asta e lumea în care trăim.

Deschid ochii, dar tot nu sunt în stare să mă uit la ea.

Am terminat dulciurile tari. Bețele nu mai sunt decât bețe. Nu știu ce să-i spun Biancăi. Nu cu mult timp în urmă, i-am spus că am încredere în ea.

— Sophie, întotdeauna a trebuit să te împing de la spate, să-ți ofer o scuză ca să faci ceea ce îți era prea frică să faci de una singură.

Îmi vorbește în xiosphantă și mă trage pe strada udă, unde a început un bal mascat. Bianca se alătură dansatorilor și mă târăște și pe mine după ea. Mă cuprinde cu brațele pe după gât și îmi vorbește la ureche, peste bubuitul tobelor:

— Hai să-ți ușurez situația! O vom face și gata. E prea târziu să ne oprim. Vehiculele sunt aproape gata de plecare. Vom pleca împreună, tu și cu mine. Hotărârea e deja luată. Nu mai trebuie să te torturezi singură.

Își proptește mâinile pe gâtul meu, ușoare ca aripile de molie. Încerc să mă gândesc la ce i-aș putea spune ca să se răzgândească. Sentimentul pe care l-am avut înainte – că aceasta e ultima noastră ocazie de a sta de vorbă singure – revine mai puternic ca oricând, dar tot nu sunt în stare să scot o vorbă. În jurul meu, oameni cu măști de catifea și pene se înghiontesc și țipă de încântare. Mă aplec spre urechea Biancăi,

dar nu-mi iese niciun cuvânt din gură. Sunt pierdută.

Vede niște prieteni și își retrage brațele din jurul meu, apoi pleacă de lângă mine. Las mulțimea să ne separe. Îi văd capul mișcându-se în sus și în jos într-o învălmășeală de brațe aruncate în sus, în timp ce cineva îi leagă o mască ascuțită în jurul ochilor.

MOUTH

Barney adusese o trupă și îngrămădise toate mesele în jumătate din sala și așa mică. Cântăreții la mandolină, xilofon, trompetă și pian cântau fiecare cum îl tăia capul. Obișnuiții localului, studenți și muncitori în schimburi, se înghesuiră unii într-alții și ignorară scârțâiala coardelor și ritmurile scoase de instrumentele chinuite, chiar și când bătrânul de la xilofon începu să bolborosească pentru sine, pe o melodie repetitivă, „unui prieten îi trebuia o mână, și mâinii îi trebuia o mănușă, și mănușii îi trebuia o pereche” și așa mai departe. Mouth nu era amatoare de muzică, dar piesele auzite o lăsau rece și nici nu vedea vreo dovadă că ar fi atras mai mulți clienți în local. Și muzicanții nici măcar nu jucau jocuri de tablă în timp ce cântau, ca să poți paria pe ei. Dar cu toată hărmălaia asta, Mouth nu mai avea cum să-i pună întrebări lui Barney.

În cele din urmă, muzicanții obosiră de atâtea ritmuri sincopate și clienți plecară, iar Barney șterse mesele și le așeză pe vechile lor locuri. Mouth se gândi ce să spună până nu se umplea din nou localul. Însă Barney vorbi primul:

— Știu ce vrei. Dar n-o să se întâmple.

— Ce vreau?

— Vrei s-o iau la drum cu tine, să plecăm noi doi, ultimii Cetățeni. Ca să-l străbat până la capăt. Ca să-ți desăvârșești educația. Dar nu se va întâmpla. Sunt prea bătrân.

Posibilitatea nici nu-i trecuse lui Mouth prin minte. Dar acum, că o pomenise Barney, își imagina că ar putea fi extraordinar ori s-ar omorî unul pe celălalt după primii kilometri. Râse.

— Crezi că vreau să pornim la drum fără să ne păzească cineva spatele? Când ai plecat din oraș ultima oară?

Barney răsuci capul ca argelanii.

— Când erai mică. Niciodată, de când i-am părăsit pe Cetățeni.

— Ți-am mai zis. Drumul nu mai e ce-a fost cândva. Doi oameni singuri ar fi mâncați înainte să străbată jumătate din drumul spre Marea Ucigașă sau Pustiurile Sudice. Ai nevoie de un echipaj întreg, un vehicul cu nișă de dormit, arme, tot felul. Și tot ai muri, chiar și așa.

— Aha, făcu Barney, care tocmai verificase stativul cu linguri, cârlige și cuțite, dar se așeză de parcă și-ar fi pierdut echilibrul. Deveni dintr-odată o persoană bolnavă de ulcer și de inimă.

— Da, așa-i, mi-ai mai zis! recunoscu el.

— Echipajul cu care am călătorit era pregătit pentru orice. Cu toate astea, n-a ajuns întreg până la capăt.

— Deci nu vrei să te întorci pe drum?

— Ba da. Dar nu pot. Am încercat să mă împac cu ideea că sunt orășeancă. Urăsc orașul și acum. Dar nu pot schimba realitatea.

— Păi, atunci îți sugerez să uiți de Cetățeni. N-are rost să te mai gândești la ei sau să-ncerci să-i înțelegi. Lecțiile lor erau utile pe drum, dar stând aici, între patru pereți, între alți pereți, n-ai cum să le pricepi obiceiurile. Nu poți să fii de unul singur și să ai mentalitatea Cetățenilor. N-are niciun rost. Și, chiar dacă te-aș putea învăța vreun secret vechi de-al lor, nu l-ai putea folosi aici. Când ești într-un oraș, n-ai cum să vezi și ziua, și noaptea.

— Dar nu pot să mă prefac că am crescut într-o casă, spuse Mouth.

— Cui îi pasă unde ai crescut? Acum ești aici. Ideea e că învățăturile Cetățenilor sunt ca florile acelea palide, rare, care creșteau mai demult pe Câmpiile Aride. Le mai știi? închipuie-ți că smulgi una din rădăcină și o replantezi în Balta Gălăgioasă.

— Nu vreau decât să păstrez vie cultura noastră.

— Imposibil! făcu Barney, care-și revenise și se apucase de șters și aranjat mesele. Nu poți reînvia un mort. Poți să-i conservi rămășițele, așa cum încearcă broscoiul de Martindale. Dacă vrei să faci ceva pentru salvarea culturii noastre, ar trebui să-l ajuți pe profesor cât poți. Poate să devii asistenta lui voluntară. E singura ta speranță, dacă vrei să obții ce ți-ai propus.

— E o idee oribilă!

— Nu știu de ce nu-l suporți. E un nătărău cu ifose, dar vrea să facă un lucru bun. Și îi pasă de asta, drăguțul de el.

Acum fu rândul lui Mouth să se așeze și să pretindă că are ulcer.

— Câtă vreme am tot făcut naveta între două orașe, nici nu m-am gândit la Cetățeni. Era o poveste amuzantă, de spus și altora. Dar după ce am aflat că a rămas ceva în urma lor, Invenția, numai la ea m-am gândit. Și nu o pot uita din nou. Mai ales nu acum, că te-am găsit pe tine.

Barney oftă.

— Să zicem că aș putea să-i învii pe toți Cetățenii din morți. Stafiile lor strălucitoare s-ar plimba prin oraș, cântând unul din bocetele pe care ai ținut cu tot dinadinsul să le furi dintr-un seif din Xiosphant. Tot echipajul, inclusiv Cynthia și Yolanda. Ce-ai face? Ce-ar putea face ei ca să fii tu mulțumită? De fapt, ce vrei?

Mouth se gândi o clipă înainte de a răspunde. Parcă ar fi căutat într-o mlaștină fără fund.

— Păi, ar putea măcar să-mi dea un nume!

— Adu-mi o carte cu nume de copii. O deschidem la întâmplare și pun degetul pe unul. Nu-i așa de greu să-ți alegi un nume.

— Nu de nume e vorba. Știi și tu asta. E vorba de povestea care stă în spatele lui: mitul personal, identitatea. Era un adevărat ritual.

— Știu, știu, am trecut prin el. I-am ajutat și pe alții să treacă prin el. Era o ceremonie frumoasă. Sunt sigur că ar fi organizat-o și pentru tine, curând, dacă n-ar fi murit. Ascultă, îmi pare rău! Nu știu ce să fac cu o rană pe care ai ținut-o ascunsă o veșnicie și te-ai hotărât brusc că e mortală.

Mouth stătea cu genunchii la piept și cu brațele în față, parcă ferindu-se de un proiectil gigantic pe care se hotărî să-l dirijeze spre Barney:

— Dar tu? Cum îți onorezi neamul? Ce faci? Ce vrei?

Barney scoase un oftat.

— Spre deosebire de tine, am ales să părăsesc grupul. Dacă aș fi bănuit că îi las să moară... Nu știu. Dar n-am bănuit-o. Așa că am deschis localul ăsta ca mijloc de a forma o comunitate. De a-i aduce pe oameni la un loc. Poate că nu e un scop prea nobil. Am simți că rolul meu de Cetățean era să gătesc pentru

toată lumea, dar și să le ofer oamenilor un loc în care să stea de vorbă. Și mi-am spus că aș putea s-o fac tot timpul. La bine sunt bine-veniți cei care nu au un loc unde să meargă și le promit un anumit grad de siguranță studenților radicali și celor trecuți pe lista neagră a Celor Nouă Familii.

— Am stat aici de nu știu câte ori, zise Mouth, dar n-am văzut să oferi adăpost nimănui.

Se lăsă pe spătar, ridicând scaunul pe picioarele din spate, și-și propti picioarele pe masă.

— Nu e ceva permanent, spuse Barney, care părea plictisit de conversație, fiindcă se propti într-o mână și căscă. În orice caz, nu trebuie să-ți dau ție raportul. M-am retras și sunt om de afaceri independent. Tu ești cea care are o problemă și aș vrea să te ajut, dacă pot. Nu te poți întoarce pe drum, nu m-aș întoarce nici dacă mi-ai spune că îmi dai ani de viață în plus. Nu poți recupera învățăturile Cetățenilor vorbind despre ei dintr-o clădire. Cum îți vei cinsti morții?

— Nu știu.

Mouth ar fi vrut să spună că morții nu o cinstiseră pe ea niciodată, că, dacă era vorba de a cinsti pe cineva, atunci ei aveau față de dea o datorie neplătită. Dar poate că n-ar fi sunat cum trebuie.

Barney sări în picioare și o împunse cu degetul în piept. Mouth fu cât pe ce să cadă pe spate, pentru că scaunul stătea numai pe două picioare.

— Tu ai ajutat vreodată pe cineva?

— Am păzit spatele celorlalți Curieri, cât am mai avut ce păzi. I-am ajutat pe recuperatori. Am ajutat-o pe Alyssa să rămână în viață, deși s-a tot străduit să moară.

— Cetățenii puneau mare preț pe ideea că eram răspunzători unul pentru celălalt, rosti Barney, așezându-se pe taburetul înalt din spatele tejghelei. Uneori, asta însemna că o persoană care nu făcea parte din grupul nostru nu avea ce mânca. Dar încercam să fim generoși, iar învățăturile puneau accent pe interdependență.

— Îhî! Deci ar trebui să-i caut pe unii care sunt niște ratați mai mari ca mine și să-i aduc pe linia de plutire.

— Da. Nu știu. Poate. Propria ta comunitate. Toți locuitorii orașului ăstuia și-au pierdut mințile! Or fi în siguranță sub propriul acoperiș, dar au luat-o pe arătură mai mult decât noi. Ai

putea să te faci utilă aici.

— Pricep, spuse Mouth, lăsând scaunul pe toate picioarele. Vrei să mă car din localul tău. Mă duc să bat la cap pe altcineva.

— Treaba ta. Nu-mi pasă! Fă ce vrei!

Mai târziu, urcând și coborând străzile sub un cer gri plat, Mouth se tot întrebă pentru cine ar putea ea să fie un Cetățean. Intuia că nu avea să fie deloc simplu, că nu putea pur și simplu să servească o ruladă și să-și spună că astfel își cinstește morții. Morții erau ca viii: toți voiau ceva ce nu puteau avea.

•

Când ajunse acasă, Alyssa îi întinse un cuțit de vânătoare, ținându-l de tăiș. Mouth apucă mânerul din instinct, dar degetele ei își pierdură puterea. Cuțitul se înfipse în podea.

— Nici acum? întrebă Alyssa, apoi trase o înjurătură.

În ultima vreme, de câte ori încerca Mouth să apuce o armă, parcă avea degete de mămăligă. Putea ține unelte, alimente, pantofi, alte obiecte, dar nu reușea să strângă o pușcă sau o macetă, dacă trebuia să-și salveze viața. Nici măcar nu putea să-și încleșteze pumnii. Asta începuse imediat după lupta în ploaie, când plecase din depozitul de alimente, iar Alyssa nici acum nu era convinsă că Mouth nu se ține de farse.

— Știi că nu glumesc când e vorba de arme! spuse Mouth. Nu știu ce mi se întâmplă, dar probabil e ceva temporar.

Alyssa oftă și se lăsă într-un scaun de ratan, care deja se cam lăbărța.

— E numai vina mea. Ar fi trebuit să rămân la ideea originală și să deschid un magazin. Te-ai fi dat pe brazdă după un timp. Am impresia că am dat cu piciorul ocaziei unice de a o lua de la început, de a încerca și altceva.

— Ce fel de magazin? întrebă Mouth, așezându-se lângă ea. Nu mi-ai spus.

— Ne-am fi putut deschide un restaurant, ca Ahmad sau individul ăla, Barney, o berărie sau un magazin de antichități, la câtă experiență avem cu mutatul obiectelor rare. Ceva ce am fi putut face până la bătrânețe. În schimb, m-am hotărât că ne trebuie agitație și te-am ajutat să reiei legătura cu nomazii tăi morți demult.

Mouth scutură din umeri.

— Toți facem alegeri. Îmi cunoști regretele.

— Odată ce m-am întors aici, m-a orbit dorul de vremurile

vechi, de Oportuniști. Am vrut să retrăiesc zilele de glorie când eram o piromană fericită. Dar acum trebuie să luptăm pentru Perfecționiști, iar tu nu ești în stare să te aperi nici măcar cu o scobitoare.

Ca la comandă, pagerele amândurora se activară, afișând un simbol necunoscut lui Mouth: un șarpe de mare încolăcit în jurul lui. Alyssa trebui să-l caute în lista primită. Când îl găsi, i se tăie respirația.

— Drace! Suntem chemate la Conacul Alb.

Sări în picioare, urmată de Mouth. Când Mouth deschise ușa, Alyssa îi întinse, din obișnuință, un obiect mic și negru. La început, nici nu știu ce este, dar îl scăpă din mână. Arma căzu cu un pocnet pe podea. Alyssa scoase o înjurătură. Bine că nu era trasă piedica, altfel s-ar fi ales cu încă o rană de glonț.

•

Mouth nu mai fusese la Conacul Alb, nici în vecinătatea lui, pentru că nu le plăcea să-și piardă vremea în partea asta de oraș. Dar gardul de fier cu sârmă ghimpată, curtea mare, cu marmură și cele zece mansarde, fiecare cu o fereastră în care încăpea lejer sania Curierilor, o tulbură mai mult decât se așteptase, stârnindu-i teamă și dezgust.

Fuseseră dărâmate 12 clădiri de locuințe, cu peste o mie de locatari, pentru a se face loc căsoiului ăstuia, cu zugrăveală atât de strălucitoare, că-ți arunca lumina reflectată a soarelui în obraji.

— Sper că ne-au pregătit gustări, comentă Alyssa, trăgându-i un ghiont lui Mouth în braț. Eram o copilă când s-a construit conacul ăsta și abia aștept să văd cum arată pe dinăuntru. Dacă nu ne dau stridii prăjite, îi dau foc.

— Nu-i indicat să pomenești de foc aici, murmură Mouth.

Un haidamac pe nume Jimmy, care lucra pentru Perfecționiști, le întâmpină la ușa din față. Pe scalpul chel avea o cicatrice spiralată care pornea de la ochi și se termina la ceafă. Obișnuia să se laude că se încăierase și câștigase lupta cu unul care îi vârâse capul într-un aparat de bucătărie care scobește pepenii. Jimmy confiscă toate armele Alyssei, apoi insistă să o percheziționeze pe Mouth de cinci ori, deoarece nu-i venea să creadă că e neînarmată.

— Știu, știu, rosti Alyssa, am tot spus, dar nu-l informă pe Jimmy de situația lui Mouth.

În Conacul Alb domnea un miros care-i aminti lui Mouth de primul aliment dulce pe care îl gustase în copilărie, când însuși conceptul de dulceață îi produsese o revelație.

Jimmy le conduse pe un coridor lung, pe lângă o sală de bal imensă, cu draperii de catifea, într-o cameră laterală în care încăpeau o sută de persoane. Bianca stătea pe o canapea uriașă din piele roșie. Mouth observă imediat că era mai fină decât mușchiul.

— Iată-vă!

Bianca le făcu semn să se așeze pe două scaune din fața canapelei. Veniți aici, aproape de mine!

Mouth și Alyssa se așezară, iar Jimmy se retrase în capătul opus al încăperii, de unde nu putea să le audă. Bianca le oferi cel mai amabil zâmbet al ei, de parcă ar fi fost colege la universitate. Nu mai vorbiseră de când o făcuse pe Mouth creatură oribilă și aproape că refuzase s-o salveze de la moarte. Fără un motiv anume, Mouth își aduse aminte de ultimele cuvinte auzite de la Barney, care o îndemna să-i ajute pe alții să-și găsească propriul drum. Dacă Bianca se rătăcise în sălbăticie, sigur ajunsese acolo și din cauza ei.

Sporovăiră puțin despre mâncarea argelană, despre bietul Reynold și un meci de rugby amânat din cauza ploii, apoi Bianca trecu la subiect:

— Mouth, am o veste grozavă pentru tine. Cartea pe care o voiai… cea din Palat… cea cu poeziile acelea… putem face rost de ea. Ți-o voi da chiar eu.

La început, Mouth nici măcar nu pricepu ce spune Bianca. Frânturi din alte conversații, din alt timp și spațiu. Apoi, Alyssa îi trase un cot, ajutând-o să se dumirească.

— Aha! zise Mouth.

— Atât ai de spus? După ce m-ai făcut să trec prin atâtea numai ca să furi o carte? Acum îți spun că e a ta.

Mouth încercă să-și reînvie viziunea din Xiosphant, cea în care lua în mână volumul de cristal și-l răsfoia, recitind cuvintele acelea vechi și înțelepte despre cum să privești ambele orizonturi cu mintea limpede. Viziunea aceea o pusese pe jar atunci, în Xiosphant, dar acum nu simțea decât tristețe și îi era puțin rău din cauza luminii. Nu se putea gândi la Invenție fără să-l audă pe Barney zicând că e plină de „poezii sforăitoare” sau fără să-și amintească de imaginea florilor acelora firave dintr-un

munte bătrân, pe care o carte veche nu o va ajuta să o înțeleagă.

Acum, Invenția putea foarte bine să fie o grămadă de pagini albe.

— Aha! spuse din nou Mouth.

— Vom pleca într-o misiune curând, rosti Bianca. E un secret, dar vi-l spun și vouă pentru că vom avea nevoie de hoți pricepuți. Ne întoarcem în Xiosphant.

Nu se mai opri din vorbit: vehicule blindate, arme grele, o armată aleasă pe sprânceană.

Alyssa tot dădea aprobator din cap.

— Te-ai gândit la toate, spuse ea, la un moment dat. E un plan bine pus la punct.

Mouth își aminti că Bianca obișnuia s-o întrebe câți oameni a omorât și că ea îi răspundea pe un ton vag lăudăros, ca și cum faptul că nu le-a ținut socoteala o transforma într-un exemplu de urmat. Își aduse aminte de prima ei victimă, un bărbat argelan care o strângea de gât din spate când pe mâinile ei se vedea încă cenușa Cetățenilor morți, și de ultima, unul dintre paznicii depozitului de alimente. Dar câți mai fuseseră între cei doi?

— Știți a cui e casa aceasta, rosti Bianca și arătă spre pereții de mahon și priveliștea de afară, o mică livadă îngrădită, de meri, probabil. E șeful familiei Alva, care îi controlează pe Perfecționiștii cărora voi le-ați jurat credință, dacă e să mă iau după insignele voastre. Așa că am putea să vă dăm ordine, însă eu prefer să vă rog frumos.

— Eu am cam renunțat la călătorii, spuse Alyssa. Dar asta sună a ceva total diferit și mor de nerăbdare să văd cum se va termina. Ca să fiu sinceră, mi-e dor de cerealele din Xiosphant. Trebuie să mănânc mai multe fibre, adăugă, pe urmă îi trase un cot în coaste lui Mouth.

— Am crezut că îmi vei mulțumi în genunchi pentru ocazia asta, i se adresă Bianca lui Mouth. Nu te înțeleg, dar deloc. Am crezut că ești foarte înțeleaptă. Îți sorbeam cuvintele. Acum arăți ca o vagabondă jalnică.

— S-au întâmplat multe, replică Mouth, apoi își lăsă capul într-o parte. Înainte, în Xiosphant, ți-am promis că te ajut, dar aveam propriile mele planuri și eram egoistă, deși credeam că o fac pentru cauză nobilă. Așa că sunt datoare să te ajut acum. Nu trebuie să mă mituiești.

Biancăi i se umeziră ochii brusc, așa cum se schimba și vremea pe drum.

— Dacă mi-ai fi spus toate astea mai demult, altfel ar fi stat lucrurile acum, zise ea, apoi îi făcu semn lui Jimmy că interviul se încheiase.

— Păstrăm legătura pentru problemele de logistică, adăugă apoi. Țineți pagerele la voi tot timpul!

Se ridică și plecă din cameră fără să privească înapoi.

SOPHIE

Cea mai cunoscută poveste despre supapa-ancoră, pe care nici acum nu o înțeleg foarte bine, este despre un prinț și un croitor dintr-un Xiosphant de basm, așa cum le place argelanilor: castele strălucitoare, ospețe gălăgioase, cavaleri plini de curaj. Prințul duce o viață perfectă, numai că e îndrăgostit de o tânără ucenică din grădinile regale, a cărei atingere vindecă florile bolnave. Prințul încearcă s-o curteze, oferindu-i mașinuțe zburătoare și muzicanți, dar toate planurile sale dau greș. În preajma lui stă întotdeauna un croitor regal urât, care azvârle căutături viclene de câte ori încercările prințului se soldează cu un dezastru. Până la urmă, prințul se hotărăște să-l închidă sub un anumit pretext, dar apoi pierde totul și ajunge să cerșească pe lângă zidurile palatul său. Frumoasa ucenică îi aruncă din când în când câte o floare în pălărie, fără să știe cine e. Prințul rămâne în mizerie vreme lungă, dar straiele sale regale nu se rup și nu se murdăresc. Își face pernă și plapumă din ele când orașul doarme. Hainele acestea sunt miraculoase. În cele din urmă, prințul își dă seama de un lucru: croitorul nu a fost plătit pe măsură pentru ele, nici nu a primit credit de la cel aflat pe tron. Și așa, blestemul se rupe și prințul se întoarce pe tron și îi ucide pe cei care l-au înșelat.

Prima oară când am încercat să înțeleg povestea, am crezut că „supapa-ancoră” se referă la ucenică și dragostea devastatoare a prințului pentru ea. Nicio clipă nu m-am gândit la croitor. Explicația Alyssei m-a ajutat mult, deși toată povestea îmi sună nepotrivit de mistică.

Totuși, spune Alyssa, când îți identifici supapa-ancoră, ai două posibilități: îți dai seama de ce e legată această persoană de tine sau vă uniți forțele și faceți necazuri tuturor.

•

După părerea lui Mouth, orice morman de gunoi din acest cimitir spune o poveste diferită despre Argelo. Îmi arată o plasă de sârmă încâlcită, jegoasă și ruginită, niște instrumente muzicale rămase de la Sărbătoarea Fondatorilor, din perioada scurtă când argelanii au încercat să producă în masă obiecte ieftine, pe care să le trimită în Xiosphant și să primească în schimbul lor alimente sau tehnologie. În altă parte, văd o grămadă de cartușe și baionete sparte din ultimul mare război cu Xiosphantul (al cincilea sau al șaselea, depinde cum socotești). Mouth arată spre un munte de resturi: utilaje agricole din plastic, topite, de pe vremea campaniei „Toată lumea face agricultură”, lansată de Congresul Popular Argelan; insigne decolorate ale partidelor politice și familiilor pe care nu și le mai amintește nimeni; echipamente de prospector mâncate de rugină, din perioada de glorie a meteoriților prețioși; pachete cu diverse medicamente, scurtă vreme la modă, împotriva bolii luminii, infecțiilor fungice și delirului; și niște panouri putrede, cu exodul din Xiosphant în Argelo.

Îmi acopăr gura și nasul împotriva emanațiilor de plastic putred și acid de baterie.

— Ai zis că vrei să stăm de vorbă într-un loc unde nu ne aude nimeni, spune Mouth, arătând spre mormanele de gunoaie viu colorate.

— Da, așa am zis. Am nevoie de ajutorul tău și nu mai am încredere în nimeni din orașul ăsta blestemat.

De când mi-a arătat Bianca parcul de vehicule de invazie, sunt mereu amețită, ca și cum povara furiei mele îmi apasă pe urechea internă. Îmi vine să devastez orașul cu mâinile goale. De câte ori mă potolesc, mă apucă jalea, de parcă sentimentele mele pentru Bianca s-au degradat pentru totdeauna. O parte din mine refuză și acum să creadă că Bianca s-a schimbat, dar alta, mai adânc îngropată, a intuit de mult că așa se va întâmpla. Mă tot gândesc la cele petrecute de când am plecat de acasă. Privirea Biancăi, după ce am scăpat de Marea Ucigașă, insistența cu care îi numea pe geleți servitorii mei, frenezia cu care s-a aruncat în înalta societate. Chiar și lucrurile pe care mi

le-a spus în cămară, când am dormit prima oară aici. A plănuit să se folosească de mine de când am plecat de acasă.

Mouth se uită la mine și așteaptă să spun ceva, pentru că am tăcut câteva clipe lungi.

— Te rog să mă ajuți să dispar o vreme!

Îi povestesc planul Biancăi și aflu că știe deja multe despre el, în afară de rolul meu.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, dar trebuie să știi că nu mai pot lupta, îmi spune, coborând privirea. De la ploaia aceea, mâinile nu mă mai ajută, oricât aș încerca. N-a fost alegerea mea să devin o pacifistă sau ceva semănător, dar așa a hotărât corpul meu, de capul lui.

Mouth arată parcă mai rău decât după nenorocirea cu Naivii Ghețurilor. Are urme de arsură proaspete pe gât de la ploaia fierbinte și o tăietură pe obraz, care s-a infectat. Nu s-a mai putut rade pe părțile laterale ale capului, iar părul i-a crescut inegal.

— Nu vreau să te lupți cu nimeni! Ajută-mă numai să plec din oraș, să găsesc un adăpost unde să mă ascund până când trece isteria asta cu invazia. De preferință, un loc din care să pot pleca în noapte fără să străbat mahalale pline de oameni cu harpoane.

Mouth se luminează, pentru că e o provocare căreia îi poate face față. Începe să facă planuri cum să mă extragă din oraș, vorbește despre deghizare, camuflaj, posibile ascunzători, inclusiv o distilerie ținută de niște prieteni vechi de-ai Alyssei, la 40 de kilometri spre sud de unde ne aflăm noi.

— I-am promis deja Biancăi că o voi ajuta, îmi spune. Dar bănuiesc că pot să vă ajut pe amândouă.

— Când m-am dus în noapte, geleții mi-au încredințat un lucru prețios. Nu doar trecutul lor, pe care au încercat să ți-l arate și ție, ci mai mult de atât… o relație de înrudire. M-au ales să fiu prietena lor din amurg, iar eu le-am înșelat încrederea de mai multe ori, în multe feluri. Dar, oricât am încercat să o fac pe Bianca să înțeleagă adevărul, ea continuă să creadă că am un fel de putere de care se poate folosi ca să obțină ce vrea.

Mijesc ochii din cauza culorilor intense, atacate de rugină sau mucegai. Suntem înconjurate de rămășițele viziunilor viitoare îndrăznețe ale altora. Mi se face greață de la emanațiile puturoase de gaze.

— Ai învățat să-ți depășești temerea cea mai rea și să comunici cu cei de dincolo și ai dat peste cap tot ceea ce credeam că știm despre lumea aceasta, spuse Mouth, rozându-și încheieturile degetelor. Era de așteptat să încerce cineva să te transforme într-o armă. Îmi pare rău că Bianca a fost aceea.

•

Când a murit mama, eram la un pas de a mă crede o persoană de sine stătătoare, cu opiniile ei, și mi-a fost greu să separ moartea ei de viața mea. Mă tot gândesc că am greșit ceva sau m-a respins ea pe mine și mi-am imaginat întruna ultimele ei clipe: pielea pârjolită, grija pentru bunăstarea străinilor. Bianca a fost prima persoană care mi-a alinat sufletul părăsit, așa că mi-am revărsat dragostea asupra ei.

Hernan a spus că mama ar fi mândră de mine. Mă întreb dacă e adevărat și ce ar spune dacă m-ar vedea acum. M-am obișnuit să port un *coolsuit* sau chiar un sari din bumbac ușor peste bluză și pantaloni ori de câte ori ies în oraș cu Bianca. La un moment dat, nu l-am mai considerat o deghizare și am început să prefer orice haină care mă face să simt bine în pielea mea.

Mouth vine înapoi și spune:

— E totul aranjat. Vine și Alyssa să ne ajute. A trebuit doar să facă o mică oprire, să rezolve ceva pe drum.

Vreau să-i mulțumesc pentru riscul pe care și-l asumă, dar atunci apare Alyssa împreună cu Bianca.

— *Asta* era problema pe care trebuia s-o rezolvi? întreabă Mouth ridicându-și brațele deasupra capului. Te-ai dus după ea?

— Am jurat credință Perfecționiștilor, iar eu îmi iau jurământul în serios. Nu mai spun de promisiunile pe care i le-am făcut Biancăi. Doar nu era să mă furișez prin spatele ei.

Alyssa scutură din umeri, apoi adaugă:

— În plus, cred că Bianca e un lider înnăscut. Le-a ridicat moralul Curierilor Descurcăreți după moartea lui Omar și s-a adaptat la Argelo mai bine decât mulți dintre cei născuți aici.

— Mulțumesc, spune Bianca, înclinând capul către Alyssa. M-aș considera norocoasă, dacă aș avea pe cineva ca tine în echipă.

Mouth le privește ca o statuie caraghioasă, cu brațele deasupra capului.

— Nu te teme! îi spune Bianca. Dash și ceilalți nu știu de mica noastră trădare și sper să nici nu afle. Nu pot să cred că imediat

după ce mi-ai promis că mă ajuți, ai încercat să sabotezi misiunea pe la spatele meu. De fapt, ba da, cred, pentru că e tipic pentru tine. Doar de la tine am învățat să mint și să manipulez.

— Și tu, și Sophie mi-ați cerut ajutorul. N-am putut să aleg între voi două. Dar nu-mi voi încălca promisiunea față de tine.

— N-o acuza pe Mouth, șoptesc eu. A fost ideea mea.

— Și ți-ai fi luat rămas-bun de la mine de data asta? întreabă Bianca tremurând în rochia ei purpurie, de petrecere, în timp ce venea spre mine. Sau aveai de gând să dispari din nou, să mă lași să mă întreb dacă ai murit sau mai trăiești?

Luasem deja hotărârea să nu o mai văd niciodată pe Bianca, așa că îmi apare ca un episod dintr-un trecut pierdut. Simt vechea dorință de a-i aduce alinare, de-a o susține cu tăcerea mea aproape continuă, dar îmi amintesc cum a râs când mi-a spus că e prea târziu să-i împiedic planurile și-i văd fața acoperită de o mască cu spini. Orificiile din vehiculele metalice dure, vopsite proaspăt, în mai multe straturi, de o mână nepricepută, mari cât să cuprindă cele mai distrugătoare arme rămase în posesia omului. Tonul indiferent cu care m-a întrebat: „Crezi că am fi rămas prietene?"

Sentimentul e opus celui pe care îl am când mă atinge un gelet: mă zdrobește realitatea propriului meu corp, mediul meu, propriile mele greșeli.

— Mi-aș fi dat viața ca să te răzbun. Ești și acum centrul vieții mele, dar a naibii să fii, dacă vrei să ai încredere în mine! îmi zice Bianca.

— Tu și Sophie sunteți un singur suflet în două trupuri, îi spune Mouth. Am văzut ce mult țineți una la cealaltă. Nu vă despărțiți așa. Găsim noi o soluție.

Nu mă pot uita la Bianca. Închid ochii și, în locul ei, văd un vehicul de asalt, cu deschizături pentru arme.

— Nu există altă soluție, replică Bianca. Suntem morți, dacă cele două orașe nu încep să coopereze. Cerul tocmai a scuipat alcalii peste noi, iar grădinile și livezile din sud sunt distruse. Argelo rămâne fără hrană și apă curată, iar Xiosphantul e o colecție de mașinării antice care nu vor mai funcționa multă vreme. Trăim pe o planetă ostilă și urâtă și trebuie să ne unim resursele, altfel vom muri de foame și de mizerie.

Alyssa scutură din umeri și îi zice lui Mouth:

— Nu pot s-o contrazic nicicum. E logic ce spune. Xiosphanții ăia delăsători trebuie treziți cumva la realitate, convinși că trebuie să le pese de noi, ceilalți. Mai ții minte când am crezut că suntem blocate aici pentru tot restul vieții? Pfui!

Simt mâinile Biancăi pe brațele mele și mirosul de alcool din respirația ei.

— Sophie, am nevoie de tine. Nu pot face asta singură. Tot ce-am discutat după stingere, toate visurile noastre... Ni le putem împlini. Dacă suntem împreună, nimic nu ne stă în cale. Te rog, uită-te la mine! Sophie, te rog!

O privesc la timp ca să văd dârele de lacrimi de pe machiajul metalic din jurul ochilor ei, luminându-i trăsăturile. Vreau s-o iau în brațe, dar am înțepenit.

— Sophie are un dar uimitor, vorbește Mouth. Unul care aproape că m-a ucis când l-am încercat. Poate atinge ceea ce nu a mai atins nimeni. Iar tu o forțezi să-l folosească pentru a distruge.

— Pentru a elibera, ripostează Bianca, printre lacrimi. Vreau să salvez lumea din Xiosphant de o monotonie fără sfârșit.

— Dar Sophie nu vrea...

— Tăceți, tăceți, tăceți și lăsați-mă să vorbesc! M-am săturat de vocile voastre stupide. Nu mai vorbiți, nu mai vorbiți! Țineți-vă gura!

Cuvintele ies din mine într-o cascadă furioasă, guturală. Alyssa, Mouth și Bianca se holbează la mine. Vântul de noapte foșnește printre grămezile de gunoaie legate cu sfoară.

— N-am vrut niciodată să renunț la tine, mă adresez Biancăi în xiosphantă. Întotdeauna am vrut să te urmez și să văd fiecare lucru nou prin ochii tăi. Dar nu suport să te văd avidă de putere sau de răzbunare sau de ce-o fi lucrul acela după care tânjești. Nu mă poți obliga să fiu unealta cuceririi tale, ca și când aș fi ultima bucată care trebuie să întregească blindajul mașinăriilor ălora de război. Și dacă insiști, atunci poate că ai avut dreptate mai demult și prietenia noastră chiar e de domeniul trecutului.

Fac o pauză ca să inspir aerul toxic, încă sub controlul furiei care îmi zgârie marginile sufletului. Și atunci îmi dau seama de un lucru: acum, când am vorbit în xiosphantă, m-am identificat pe mine ca studentă – ca de obicei – dar pe Bianca am etichetat-o drept aristocrată, plasând-o mai sus decât mine pe scara socială. Și am utilizat sintaxa formală, ca și cum m-aș fi adresat

unui străin.

Își dă seama de asta și ea, în același timp, și expresia feței i se prăbușește sub stratul de machiaj reflectorizant.

— Am stricat totul! rostește, când poate vorbi din nou. Dar nu-i târziu să îndrept lucrurile.

Mouth îmi pune mâna pe braț. Am și uitat că e prezentă și ea, și Alyssa.

— Dacă Bianca a spus adevărul și nimeni nu știe ce facem, atunci avem timp, fie și puțin, să te scoatem din oraș înainte să explodeze situația. O să-și dea seama de lipsa Biancăi mult înainte de a noastră.

Mă trag de lângă Bianca.

— Sunt gata. Hai să mergem!

Mouth se uită la Alyssa.

— Bineînțeles că o să te ajut, tâmpito! mârâie Alyssa. Doar nu crezi că m-am obișnuit să duc o viață care să nu duhnească a mlaștină de ticăloși împuțiți.

Mă răsucesc și vreau să plec, căutând să le mulțumesc cumva Alyssei și lui Mouth pentru riscul pe care și-l asumă în locul meu, când mă oprește Bianca:

— Te rog să nu pleci! Te rog! Nu mai suport să te pierd încă o dată!

E aceeași voce care striga la polițiștii care mă târau afară din Barul Public.

— Te rog, continuă ea. Știu că sunt egoistă, dar tu mă faci să fiu mai bună. După câte am îndurat împreună, s-a format o legătură între noi, una mult mai serioasă decât simpla prietenie dintre două studente. Sophie, te rog! Înțeleg, ți-e frică să te întorci acasă, dar ai să vezi că va fi bine, nu voi mai permite să ți se întâmple nimic rău. Vei fi o eroină. Sophie! Nu pleca de lângă mine!

Cât pe ce să mă lovesc de un perete din panouri, dar Alyssa mă ajută să-l ocolesc.

Mouth îi șoptește deja Alyssei rutele cele mai bune pentru a ieși din oraș, căile cele mai ușoare de a te face nevăzut.

Atunci, de undeva din spatele meu, Bianca rostește:

— Te iubesc.

Mă lasă puterile și mă prăbușesc, iar Alyssa îmi prinde în ultima clipă trupul moale, în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi. Îmi arde fața și umărul ei miroase a transpirație veche.

Îmi pune cu blândețe mâna la ceafă și mă las pe ea, cuprinsă de spasme. Suferința pe care am adunat-o de prea multă vreme în fiecare celulă a corpului țâșnește la suprafață, supărarea mea se destramă și nu le mai pot ține în mine pe niciuna. Nu vorbește nimeni, criza mea se prelungește, nu mă pot gândi decât la cuvintele pe care tocmai le-am auzit de la Bianca. Nu pot îndura speranța.

Cămașa de doc aspră a Alyssei e udă toată. Ea mă sprijină acum cu amândouă brațele, fără să-mi ofere falsă alinare.

Într-un sfârșit, îmi îndrept spatele.

— Nu pot s-o părăsesc. Pur și simplu nu pot.

— Aha, face Mouth, mușcându-și buzele, apoi scutură din umeri, aplecându-și capul în față.

Machiajul alunecă pe obrajii Biancăi în dungi strâmbe, dar ea îmi oferă zâmbetul care mă făcea să dansez în patul meu de la colegiu.

— Mulțumesc, îmi spune. Voi sta lângă tine tot timpul. Îți promit!

Mă trage lângă ea și plâng în brațele ei, și nu în ale Alyssei.

Lacrimile mele se amestecă cu ale Biancăi și îmi dau seama că n-am mai plâns niciodată împreună. Scuturată de spasme, mă cuibăresc la pieptul ei, încercând s-o trag mai aproape, dar s-o și împing, inima mea e un clopot ciobit, cimitirul de vechituri se strâmtează în jurul nostru, iar eu mă agăț de declarația ei de dragoste, de parcă m-ar putea salva de toate ororile care ne pândesc.

PARTEA A CINCEA

SOPHIE

Hublourile din vehiculul-amiral se întunecă, apoi devin opace când le acoperă un strat dens de gheață. În ciuda aerului cald care suflă prin găurile de ventilație în compartimentul pasagerilor, pereții sunt reci și îmi amorțesc degetele. În jurul meu scâncesc criminali inveterați, în uniforme negre vătuite, *dă-mi drumul*! *mor de frig*! *vreau acasă*! *o să murim aici*! *o să murim*! De câte ori benzile de rulare cu asistare gravitațională hurducăie prin gropile abrupte, ne clătinăm și toată capsula țipă.

— Liniște! se răstește Nai, o femeie elegantă mai în vârstă, lidera Perfecționiștilor. Parcă sunteți niște copii!

Nu văd fața nimănui în spatele vizierelor și am senzația că scâncesc ființe fără corp – parcă s-a lăsat peste noi negura delirului. Mă ustură la subsuoară și am o gheară în piept, sunt victima spaimei mele celei mai mari: imobilizată într-un spațiu îngust, înconjurată de membrii unui pluton în uniformă neagră și căști de luptă, târâtă în noapte. Numai că de data asta aș fi putut scăpa. Am avut de ales, aș fi putut spune nu. Gemetele se întețesc când vehiculul-amiral se luptă să-și mențină poziția verticală și să înainteze.

Sunt singura din compartimentul pasagerilor care nu scoate un sunet, și asta numai pentru că țip doar în mintea mea.

— N-am pățit nimic, spune Sasha, adjunctul Perfecționiștilor, un bărbat masiv, cu toane. Totul e perfect. Nu avem de ce să ne îngrijorăm. De ce să ne îngrijorăm? Ne descurcăm de minune.

O ține așa până când Nai îi cere să tacă. Un iz amar persistă în aerul stătut. Îmi amintesc cuvintele lui Reynold: „o spaimă ancestrală, care există dinainte ca strămoșii noștri să fi descoperit focul pe Pământ”.

Bianca îmi zâmbește întruna din partea frontală a vehiculului, unde stă alături de Nai, Dash, Sasha și un loialist mai în vârstă al familiei Alva, Marcus, toți îmbrăcați în haine obișnuite. Îl sărută pe Dash cuprinzându-i fața în mâini, peste un tablou de

comandă acoperit de citiri topografice pline de noroi și avertizări privitoare la grosimea periculoasă a gheții din jurul învelișului nostru exterior. Îmi repet în minte conversația noastră din cimitirul de vechituri și nu-mi vine să cred cât de proastă am fost.

Bianca a venit cu mine să-mi iau rămas-bun de la Ahmad și Katrina și mă tot înghiontea ca să nu le spun unde mergem, dar și ca să mă zorească. „E palpitant, pornim într-o aventură”, spunea, ignorându-mi tresărirea.

Oamenii din jurul meu țipă în continuare, se zbat în centurile de siguranță, invocă diverși zei și aparate. Dash face iar glume pe seama mâncării xiosphante. Indicatoarele luminoase de pe panoul frontal desenează curcubeie pe pereții de aluminiu, zgâriați.

Bianca a spus că mă iubește la mult timp după ce am sacrificat totul ca s-o aud rostind aceste cuvinte. Aș fi purtat un sac de panglici și aș fi mers la sute de petreceri oribile numai ca să adun la picioarele Biancăi toate jucăriile sclipitoare din lume. Aș fi înfruntat orice armă și orice mâini înmănușate din Xiosphant ca să-i aduc bijuterii din seiful Palatului. Acum o văd în cockpit, șușotind la urechea lui Dash și răsucindu-și mâna subțire într-un gest de emfază, și mă simt pustie.

Vehiculul se clatină. O mână ascunsă într-o mănușă mă prinde de braț ca să se sprijine, iar eu îngheț. Nu pot să respir. Dar tocmai când sunt gata să mă las pradă panicii, simt o atingere pe încheietura dreaptă. Brățara mea s-a activat și mă îndeamnă să înaintez mai adânc în miezul nopții. Iau o gură de aer și mă concentrez pe vibrația pe care o simt pe piele. Geleții nu au renunțat la mine, deși i-am dezamăgit de atâtea ori. Tot mai vor să mă alătur lor.

Nu mai contează altceva decât brățara și gândul că prietenii mei sunt aproape. Restul nu înseamnă nimic. Însă nu știu ce vor crede când mă vor vedea cu o flotă de vehicule blindate dotate cu arme și-și vor da seama că am adus o armată întreagă pe teritoriul lor. Prietenii Biancăi au proiectat vehiculele ca să arate exact ca acelea pe care geleții le-au făcut bucăți mai demult.

N-am mai iubit pe nimeni cum o iubesc pe Bianca. Dar, în adâncul sufletului meu zbuciumat, știu că i-aș fi fost o prietenă mai bună dacă acolo, în cimitirul de vechituri, aș fi plecat de lângă ea. Trebuie să învăț să aparțin și altora, așa cum face

toată lumea, cu o mână în bătaia vântului.

•

Ceva ne izbește vehiculul și ne înclinăm atât de mult, încât rămânem pe un set de pneuri câteva clipe. Impactul redresării mă lipește de scaun.

— Ce-a fost asta? întreabă Nai, dar nu se aud decât gemete.

Al doilea impact ne lasă fără o bandă de rulare și vehiculul se clatină și mai periculos.

Ecranul de noapte arată o armură segmentată neclară.

— Bizon nenorocit!

— E mult mai mare decât mi-am închipuit!

— E mult mai mare decât noi.

— Fă-i ceva să plece!

— Sunt mai mulți.

Pe ecran se văd cel puțin trei siluete în jurul nostru. Ne înclinăm din nou într-o parte.

— Nu mai putem înainta, spune Marcus.

— Împușcă-i! Împușcă-i! Lui Sasha îi curge sudoarea pe frunte. Unde-i aruncătorul de flăcări?

O femeie numită Lucy își pune mănuși de protecție și umblă la un hublou lateral, până când hubloul se închide etanș. Sasha ia o stație radio de rază scurtă și strigă în ea:

— Suntem atacați! Roger, ești în vehiculul avertizor, vezi bine ținta?

— Nu, stai…, spune Nai.

Dash vrea să smulgă stația din mâna lui Sasha.

În clipa următoare, îmi pocnesc dinții din cauza impactului. Mă doare gâtul, îmi țiuie urechile.

— Ai ratat bizonul, dar ne-ai lovit pe noi, vorbește Sasha în stație. Încearcă să-l ochești bine.

Al doilea proiectil ne zguduie vehiculul.

— Sasha, idiotule, spune-le să nu mai tragă în noi!

Lucy trage cu aruncătorul de flăcări. Ecranul de noapte sclipește verzui.

— Am nimerit unul! strigă ea.

Prin hublou se întrezărește o gură rotunjită într-un urlet, cu fibre de blană albă în flăcări, apoi, din nou, întunericul.

Continuăm să înaintăm pe benzile de rulare, zgâlțâiți de terenul accidentat.

— O veste proastă, anunță Marcus. Proiectilele ne-au spart

carcasa unui motor. Va trebui să ne oprim peste câțiva kilometri, altfel camera se va supraîncălzi și se va inunda cu fum toxic.

— Nu ne putem opri! protestează Nai. Rămânem blocați pe gheață.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainta ca tâmpitul ăla al tău să ordone celuilalt vehicul să tragă în noi, zice Dash.

Nai vrea să-i dea o replică, dar se răzgândește. Majoritatea celor din vehiculul-amiral îi dau raportul lui Dash.

Sasha mă vede și se apleacă dominator asupra mea.

— Tu! se răstește el. Cică ești talismanul magic care ne scoate din noapte teferi și nevătămați. Așa ni s-a promis.

Eu nu fac decât să-l privesc. Nu știu ce vede pe fața mea, dar se retrage, ridicând brațele într-un gest defensiv.

— Nu te lega de Sophie! intervine Bianca. Nu ne poate apăra de orice. E bună numai la comunicarea cu crocodilii.

— Mai scutește-mă, Bianca! țipă Sasha. Toată lumea cade pe spate când deschizi gura, de parcă ai fi cine știe ce prințesă xiosphantă dintr-o carte de povești.

Sasha mormăie nemulțumit, apoi continuă:

— Misiunea asta a fost ideea ta și depindem de așa-zisele puteri magice ale prietenei tale, dar văd că nu ești decât o impostoare ieftină.

Bianca îi zâmbește, de parcă ar fi făcut o remarcă nevinovată despre opera zagrebiană, iar eu nu-mi pot reține un fior dulce de mândrie.

Toată lumea tace, nici gemetele nu se mai aud. Am oprit vehiculul, pentru că trebuie să se răcească motoarele. Dash rupe tăcerea:

— Sasha, ia-ți un costum de protecție și vezi ce pagube ne-ai provocat. Ia câțiva ingineri cu tine!

Sasha ar vrea să-i spună că nu lui îi dă raportul, dar Nai îl privește semnificativ, așa că se răzgândește. Îi cade fața și i se încovoaie umerii.

— Bine, perfect! Mă întorc imediat.

— Am pierdut transportorul numărul cinci, anunță Marcus, în timp ce Sasha se îmbracă în costum și pleacă împreună cu doi bărbați și o femeie din sala motoarelor.

— Cum adică l-am pierdut? întreabă Nai.

— Nu mai există. Poate a căzut într-o crevasă. Gheața e plină

de fisuri.

Simt miros de fum de la motorul avariat și mi se învârtește capul.

— Am… am pierdut un vehicul, zice Nai.

Aceștia sunt oamenii în care Bianca s-a hotărât să aibă încredere oarbă. Încearcă să-mi zâmbească conspirativ, ridicând din sprânceană. Dar eu îmi mut privirea dincolo de ea, la panoul pe care se aprind lumini roz de avertizare.

Sasha e îmbrăcat în costumul de protecție. Stă cu casca în mână și ezită în fața trapei interioare.

— Ies afară, ne anunță. Dacă… dacă credeți că trebuie.

— Perfect! zice Dash. Îți ținem locul cald până te întorci.

Deși îl urăsc pe Sasha, tiranul ăsta gălăgios și fără minte, tot mi se face greață când văd cum Dash îi ordonă să iasă afară, la moarte, într-o misiune care nu trebuie neapărat să fie supravegheată de el. N-am avut ocazia să-l cunosc pe Dash cu adevărat, dar poate că acesta e un început. Bianca îi zâmbește și se țin de mână.

— Mă întorc repede, spune Sasha, șovăind în continuare.

Dar lumea nu-și ia ochii de la el până când nu deschide trapa, se apleacă și iese în camera exterioară cu echipa lui, apoi sigilează trapa în urma sa.

— Toată lumea să caște ochii după fauna sălbatică! ordonă Dash.

Cât timp stăm pe loc și am oprit motoarele, se aud sunetele întunericului. Atât de aproape de miezul nopții, vântul scoate un fel de vaiet, dar afară nu vedem decât iluziile noastre optice.

Înainte de a-mi arăta vehiculul acesta, Bianca spunea întruna că a pierdut totul și așa știe ea să-și recupereze pierderea. Statutul social, viitorul luminos, luxul idealismului într-un scaun confortabil, printre prieteni, toate lucrurile pe care le avea când am cunoscut-o. Și mie mi-e dor de vremurile acelea, poate mai mult decât ei și într-un ungher mai adânc al psihicului meu, dar atmosfera tot mai apăsătoare din acest vehicul de asalt blocat printre ghețuri (sudoare, vânturi, puști, agent de răcire al motoarelor și teroare) îmi întărește convingerea că aventura asta trădează ceva de neșters despre caracterul ei.

Brățara mea vibrează mai intens și mi-o aranjez sub mânecă, încercând să trimit un răspuns, poate: *Sunt aici. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat înainte*! *Acum sunt aici. Îmi pare rău că*

i-am adus pe acești intruși printre voi!

Se aud vocile lui Sasha și ale celorlalți în stație.

— De ce durează atât?

— Ai puțină răbdare, Sasha! Evaluăm pagubele.

— Am văzut ceva mișcându-se.

— Sunt nămeți. Zăpada se mișcă încontinuu.

— Nu, serios, Am văzut…

— Lucrați mai departe! Vreau să le văd fețele când mă întorc înapoi nevătămat.

— Ai auzit?

— E atât de frig, că mi-au înghețat urechile.

— Lucrați mai departe!

— Atenție, un…

Un țipăt ascuțit, apoi doar vântul.

— Nikki. Rahat! Nikki! Ai văzut ce-a…

— Nu mă mai întreba dacă am văzut ceva.

— Nikki a dispărut!

— O să murim toți aici.

— Termină!

— Bine. Cred că am sigilat fisura. Hai să intrăm până nu…

Un cor de țipete, mai puternice și mai neclare. Apoi doar vântul sparge liniștea nopții.

— Hai să-i dăm drumul! îi spune Dash lui Marcus. Pornește motoarele!

Toată lumea se uită la Dash. Din stație nu se mai aude nimic. Așa că Marcus inspiră adânc, printre dinți, cu ochii deschiși. Pornim. Îndată ce ne mișcăm din loc, cineva mă apucă iarăși de încheietură.

Motorul pare să reziste. Străbatem întunericul ca hăituiți de stafiile lui Sasha și ale inginerilor morți. Huruitul motorului reparat în pripă e mai intens și mai flămând decât vântul. Ajungem din urmă vehiculele celelalte, le și depășim, înaintând până când motoarele protestează.

— Trebuie să încetinim, constată Marcus.

Dash înclină capul într-o parte.

Brățara mă avertizează bâzâind, dar nu apuc să-mi dau seama ce se petrece. Simt că ne răsucim și mi se face greață. Am impresia că lumea s-a rupt în două dedesubtul nostru. Îmi simt stomacul în gât, cred că am căzut într-o dolină. Dar mă înșel. La doi kilometri în spatele nostru se aude un pocnet

asurzitor, iar scanările topografice arată cum se sparge platforma de gheață. Straturile de permafrost se deschid ca niște aripi, desfășurându-se și dezvelind oceanul de dedesubtul lor. Toate celelalte vehicule sunt prinse în mijlocul lui.

MOUTH

La început, crezură că un cutremur despicase gheața de sub ei sau că explodase o mină îngropată în gheață de pe vremea războaielor străvechi – răzbunarea finală a unui marinar mort. Se certară și-și dezbătură situația chiar în timp ce drumul se ridica vertical în fața lor. Transpirară, scuipară, implorară, se rugară, se lăudară, se dădură în spectacol. Benzile de rulare testau terenul, căutând zadarnic să facă priză pe porțiunile nesigure de tundră. Dar ceața se ridică și Alyssa observă cauza dezastrului: un tentacul acoperit cu pene iridescente, cu vârful în formă de frunză mare cât o clădire de apartamente, țâșnise din marea înghețată ca un monument proaspăt înălțat. O caracatiță imensă care stătea la pândă pe fundul Mării Ucigașe, simțise că e rost de mâncare la suprafață și se hotărâse să plece la vânătoare.

În timp ce Perfecționiștii ceilalți din transportorul numărul șapte pierdeau vremea jelindu-și soarta, Alyssa își scoase centura și-și făcu loc prin compartimentul pentru pasageri, până ajunse la cockpit. Se aplecă deasupra lui Winston, un Perfecționist mai în vârstă care stătea în scaunul pilotului, și îi desfăcu centura de siguranță.

— Mai bine lasă-mă pe mine să conduc! îi ceru.

Winston ezita.

— Vrei să rămâi în viață sau să-ți trăiești ultimele clipe crezând că faci o treabă de milioane? Numai unul dintre noi cunoaște Marea Ucigașă, și acela nu ești tu.

Winston o lăsă în locul lui și Alyssa își puse centura. Mouth veni lângă ea, mai mult ca să nu rateze un spectacol care se prevedea extraordinar.

Protuberanța cărnoasă se ridică 30 de metri deasupra capetelor lor și-și legănă vârful în căutarea prăzii. Brusc, se îndoi iute ca un bici și înșfăcă două vehicule dintr-o singură mișcare

fluidă, trăgându-le în gaura ei din gheață.

— Să fiu al naibii! murmură Winston. Bieții oameni…

— O moarte rapidă. Mai bună decât multe altele, zise Alyssa, cu ochii la scanările topografice, căutând fluctuații sau perturbări în gheață, în timp ce conducea vehiculul tot-teren cu o viteză încurajatoare, dar mică. Înaintară cu greu până la cel mai întunecat punct albastru-închis, apoi Alyssa răsuci vehiculul cu aproape 90 de grade și acceleră, așa că o clipă vehiculul parcă zbură. După aceea, ea reduse viteza și înaintară din nou cu pași de melc.

— N-ar trebui s-o ștergem de-aici cât e ocupat monstrul cu altceva? întrebă Jimmy, un Perfecționist senior care-și făcu loc cu mușchii în partea din față a vehiculului. Era matahala cu cicatricea spiralată pe scalpul chel, care le percheziționase pe Alyssa și pe Mouth la conac. De ce pierdem vremea jucându-ne, în loc să ne cărăm dracului de-aici?

Celelalte cinci vehicule exact asta făcură, țâșniră cu viteză maximă pe petecul zdrențuit din mijlocul mării spre vehiculul-amiral, care stătea în așteptare. Dar gheața se despică între vehiculul-avertizor și două transportoare, izbind bolovani de gheață de lateralele blindate. Vârful tentaculului trase un transportor în ocean, rotindu-se cu eleganța studiată a unui angajat de la Salonul Ilir. Al doilea transportor avu aceeași soartă.

— Uite de-asta! spuse Alyssa. Alte întrebări?

Jimmy se încruntă, iar capătul ascuțit al cicatricei arătă spre un ochi furios. Alyssa execută o întoarcere din trei manevre, apoi conduse vehiculul pe o porțiune de gheață subțire, care tremură când trecură peste ea.

— N-am încredere în niciuna din voi, contrabandistelor! o informă Jimmy pe Mouth, de parcă i-ar fi displăcut o mâncare de proastă calitate.

Era atât de înalt și de lat, încât trebuia să se aplece ca să nu dea cu capul de tavanul transportorului și se lovea cu mâinile de pereții laterali.

— Ar fi trebuit să vă lăsăm în Argelo, adăugă mai apoi.

— Păcat că n-ați făcut-o! îi replică Mouth.

Câțiva din capii expediției, ca Nai și Sasha, ar fi vrut să le abandoneze pe Mouth și pe Alyssa sau chiar să le omoare din cauza șmecheriei puse la cale cu Sophie. Dar Bianca era

convinsă și acum că experiența lor de contrabandiste se va dovedi neprețuită când (dacă) expediția ajungea la zidurile Xiosphantului. Mouth tot voia să-și țină promisiunea făcută Biancăi la Conacul Alb, deși invazia i se părea o idee din ce în ce mai proastă. Cel puțin Mouth găsise timp să răspundă șirului interminabil de întrebări enervante puse de profesorul Martindale înainte de plecarea lor, așa că, orice avea să se întâmple, amintirea Cetățenilor putea fi păstrată.

Caracatița uriașă își extinse raza de căutare pe gheață, răsucindu-și spre exterior penele care căutau celelalte depozite de proteine. Transportoarele rămase nu se mișcau, sperând probabil ca monstrul să le ignore, dacă nu produceau vibrații, dar stăteau pe promontorii de gheață unduioase.

Partea din spate a transportorului condus de Mouth răsuna de voci care strigau *rahat*! *căcat*! *futu-i*! sau scuipau diverse lichide pe podea. Duhoarea îi provocă lui Mouth o durere de cap cruntă. Alyssa fredona ceva ce Mouth nu înțelese la început, pe urmă se dumiri: era cântecul despre surorile-călăi, cele două femei care te scurtau de cap înainte să apuci măcar să te gândești să duci mâna la pușcă. Frumoase foc, erau o mașină de tăiat capete perfect coordonată și oamenii riscau benevol să moară numai ca să le urmărească lucrând. Alyssa răsuci vehiculul în jurul axei sale și-l distanță brusc de tentacul când ajunse la refren: *Și, vai, câte capete, capete, capete, vai, câte capete se învârteau în horă*...

Alyssa navigă pe lângă cele două găuri făcute de caracatiță, care se lărgeau văzând cu ochii, și acum vehiculul aluneca înainte, cu motoarele oprite.

— Să fiu al naibii! murmură Winston. Până la urmă, să vezi că am scăpat.

Vârful cărnos al tentaculului interminabil ateriză drept în fața lor, blocându-le drumul. Și blocându-le complet și vederea. Excrescența în formă de frunză șerpui ca într-o joacă și penele imense îi fluturară în vânt.

— N-ai avut de lucru! mârâi Alyssa către Winston când trase de maneta de frână cu finețe, de parcă legăna un bebeluș.

•

Jimmy scotoci după mănușile cu care putea manevra aruncătorul de flăcări fixat în nișa de lângă scaunul lui Mouth.

— Îi dau o lecție bestiei, o trimit înapoi de unde a venit.

Sub nările fremătătoare, gura i se lăți într-o grimasă.

Stratul de gheață de sub vehicul se înălță și cedă, iar tentaculul cât un turn se curbă leneș, bâjbâind după pradă.

— Nu folosi aruncătorul de flăcări, gheața e deja crăpată! strigă Alyssa.

— Nu-mi zice tu mie ce să fac! Am de gând să-i fac de petrecanie.

— Mouth, nu-l lăsa să folosească aruncătorul!

Mouth se interpuse între Jimmy și comenzile aruncătorului de flăcări. Jimmy ridică pumnii, iar ea încercă să ia poziție de luptă.

— Înapoi! îi zise ea. Nu vreau să te rănesc!

De parcă ar fi avut cum.

Jimmy vru s-o lovească în cap. Mouth se feri la timp, dar încasă un genunchi în coapsă. Nu avea spațiu suficient pentru eschivă, iar pumnii ei refuzau să se încleșteze.

Un dangăt umplu compartimentul, de parcă ar fi bătut un clopot din Xiosphant, și Jimmy căzu grămadă la picioarele ei. Alyssa îl pocnise în cap cu o cheie de metal, chiar în mijlocul cicatricei.

— Pe toate pietrele funerare din lume scrie „Ar fi trebuit s-o ascult pe Alyssa”, spuse ea.

Se asigură că Jimmy nu și-a dat duhul și îi aruncă o privire lui Mouth în timp ce mergea să-și pună costumul de protecție. Până să se echipeze Mouth, Winston li se alătură și se echipă și el.

— Alți voluntari? strigă Alyssa, dar bărbații și femeile celelalte, așezați cuminți pe scaune, cu centurile de siguranță puse, nu-și ridicară ochii de la podea. Încep să înțeleg de ce nu-ți plac orășenii, își șopti ea lui Mouth.

— Care-i planul? întrebă Winston, fixându-și casca.

Alyssa îndesă porții de hrană și exploziv într-o geantă încăpătoare pe care i-o întinse lui Mouth, apoi spuse:

— Vom folosi aruncătorul de flăcări, dar nu așa cum a vrut Jimmy.

În curând, se târau prin vântul invizibil, îndepărtându-se de transportorul numărul șapte și de orice urmă de căldură. Mouth căra aruncătorul de flăcări pe umăr. Geanta i-o dăduse lui Winston. Costumul asigura vedere de noapte în grad mult mai ridicat decât cel al Naivilor Ghețurilor, dar vizibilitatea era doar cu puțin mai bună.

Cetățenii avuseseră obiceiul să trimită copii singuri în noapte,

legați cu o funie de talie ca să găsească drumul înapoi. Îi țineau acolo până când cădeau pradă unei dezorientări insuportabile, ca să înțeleagă importanța familiei, semnificația oamenilor care te văd și te înțeleg. Cetățenii numeau momentul întoarcerii „absolvire” – adică erai acceptat din nou în sânul comunității, dar numai după ce ai înțeles cât de terifiantă putea fi viața fără căldura ei.

Din cauza proastei vizibilități, tentaculul putea fi confundat foarte ușor cu o formațiune naturală, precum creasta unui munte, iar transportorul aducea tot mai mult cu o colină diformă, pe măsură ce se îngropa în zăpadă. Mouth se întrebă dacă motorul avea să mai pornească, dacă stătea prea mult nefolosit. În ciuda costumului, gerul îi îngheța și ultima celulă din corp. În schimb, Alyssa călca mai vesel, deși fiecare pas însemna un efort în plus.

— Ești bine dispusă, îi spuse Mouth printre gâfâieli. Tot timpul ai zis că nu vrei să mai călătorești, dar văd că te distrezi de minune.

— Ei, e cu totul altceva decât calvarul nostru obișnuit, iar scopul nu e să cari lucruri dintr-un oraș într-altul. Bianca avea dreptate când spunea că orașele astea două se vor duce de râpă, dacă nu cooperează. Și știi ceva? Asta mi se pare o cauză excelentă.

Alyssa își răsuci casca spre a lui Mouth. Poate că-i zâmbea, dar nu avea cum să știe.

Observând cum sfidează Alyssa moartea care pândea la tot pasul, ascunsă sub masca gheții, pe Mouth o încercară deodată două sentimente: se bucura pentru ea și îi era recunoscătoare că preluase controlul și găsise o soluție salvatoare, dar simțea și că între ele se petrecuse o schimbare, apogeul tuturor încercărilor depuse de Alyssa ca s-o vindece pe ea în Argelo. Alyssa voia să aibă propriul echipaj, oameni pe care să conteze și care să aibă aceleași scopuri, iar acum le obținuse pe amândouă, lipindu-se de invadatorii ăștia pripiți. Poate că Alyssa nu mai avea nevoie de ea.

Se distanțaseră suficient de transportor și Alyssa începu să facă o piramidă din rațiile de hrană, plasând explozibilul în locuri strategice, cu măiestrie afectată.

— Trebuie să miroasă a mâncare și să ardă mocnit fără să topească gheața, murmură ea.

Scoase rezervorul de combustibil al aruncătorului de flăcări și stropi conținutul peste piramidă. Unul din explozibile avea un ceas rudimentar, pe care îl setară la valoarea maximă – imaginea unei zebre.

— Minunat! declară Alyssa, care părea că vrea să rămână acolo să-și admire opera, dar Mouth o trase de mânecă.

Frigul îi intrase lui Mouth în oase și îi stânjenea mișcările.

Nimeni nu vorbi pe drumul de întoarcere la vehicul. Mouth abia aștepta să-și scoată costumul greoi și să se încălzească. Mai departe de-atât refuza să se gândească. Mai aveau doar câțiva pași, când capătul tentaculului se lansă și izbi transportorul, făcând o spărtură imensă în lateral.

Caracatița părea că se întreabă dacă transportorul numărul șapte merită sau nu să ajungă pe fundul mării, când piramida Alyssei explodă cu o străfulgerare verde atât de intensă, încât vederea de noapte deveni complet inutilă. Ca o ofrandă sacră în pustiu, piramida de mâncare și explozibile ardea îndârjit, trimițând fumul către plafonul jos de nori. Alyssa, Mouth și Winston își ținură respirația până când tentaculul se îndepărtă cu mișcări lunecoase spre noua sursă de căldură și mirosuri apetisante.

•

Mouth suferi un atac din cauza luminii când urcă în transportorul puternic luminat, până când dezactivă vederea de noapte. Prin spărtura laterală, aerul nopții intrase prea repede ca să aibă cineva timp să reacționeze. Cadavrele înghețaseră în poziții bizare, unele cu gura deschisă, gata să scoată un ultim strigăt de avertizare sau să implore milă. Jimmy era tot acolo unde îl lăsase Alyssa, ca și cum nici nu s-ar mai fi trezit. Ar fi fost nevoie de utilaje grele ca să fie dislocate din poziția în care muriseră.

Alyssa alergă în cockpit fără să ia morții în seamă și porni motorul. Mergea! Conduse vehiculul înainte cu zgomot cât mai mic, răsucind butoanele prin mănușile groase.

— Chiar ai de gând să străbatem noaptea într-un transportor plin de morți? zise Winston privind peste umăr și cutremurându-se în fața priveliștii înfiorătoare.

— Da, îi răspunse Alyssa. Ar trebui să vă puneți centurile.

— Bine că sunt înghețați bocnă. Winston privi fețele împietrite de spaimă și de agonie. O să fie groaznic când încep să se

dezghețe.

După ce străbătură un kilometru, Alyssa acceleră. În curând, se îndepărtară suficient de tentaculul șerpuitor cât să nu-i mai găsească. Trecură pe lângă vehiculul avertizor, răsturnat cu fundul în sus, cu axul distrus și o gaură în care puteai să exersezi liniștit pasul ștrengarului.

— Halal invazie! spuse Mouth.

— Oricum, eram în inferioritate numerică, rosti Alyssa. Un motiv în plus să-i atacăm înainte să ne vadă. Asta dacă vehiculul-amiral a rezistat.

— Uite-l! exclamă Winston arătând spre ecran. La naiba, n-am crezut că o să reușim!

Vehiculul-amiral zăcea nemișcat, dar îi sclipeau încă luminile și carcasa exterioară părea intactă.

— Fir-ar! se înfurie Alyssa. Fir-ar! Ce fac… fir-ar, fir-ar, fir-ar!

Apropiindu-se mai mult, zăriră 12 siluete mari, în poziție ca de rugăciune, adunate în jurul vehiculului-amiral: o congregație de geleți. Scena era sub stăpânirea unei liniști apăsătoare, ca și cum toți se opriseră să reflecteze la situație. Mouth oftă prelung și se cuibări mai adânc în scaunul congelat.

SOPHIE

Ignor bâzâitul brățării de la încheietura mâinii drepte și prind bărbia Biancăi cu mâna cealaltă, cu grijă mare, ca un hoț de buzunare. Mă uit la ea, scăldată cum e de luminile din cockpit: un chip desăvârșit, copleșit de amărăciune și furie și, da, de dragoste, dar mai ales de epuizare. Privirea mea stăruie, ca și cum aș avea puterea să-mi întipăresc imaginea lui în minte pentru totdeauna. În momentul acesta final, îmi stau pe limbă o mulțime de întrebări, dar nu știu dacă aș crede răspunsurile pe care mi le-ar da.

— Trebuie să plec, îi șoptesc, iar ea face ochii mari. Trebuie să plec chiar acum! Mă așteaptă. Geleții. Cred că vor să mă ducă în orașul lor.

— Sophie, ascultă ce spui! Delirezi! Cu toții delirăm după ce am stat atâta în pustiul ăsta.

Mă prinde de braț, dar o dau la o parte.

— Nu există niciun oraș al crocodililor. Nu e nimic acolo, decât ger și monștri. Înțeleg că… că ești legată cumva de aceste creaturi, dar nu te amăgi. Nu mă poți părăsi acum, în cel mai dificil moment al meu.

— Vino cu mine! Sunt încă destul de aproape de ea ca să-i murmur în xiosphantă. Îmi îngădui să cred, preț de-o clipă, că nu e prea târziu, că Bianca și cu mine îi putem lăsa pe toți în urmă. Orașul există. L-am văzut.

Încerc să-i explic, ca să mă înțeleagă măcar după ce voi pleca:

— Nu mai pot face asta. Nu mai pot trăi într-un spațiu strâmt pretinzând că aceasta e lumea întreagă. Oamenii găsesc întotdeauna alte și alte motive să facă același lucru, la nesfârșit. Dar eu trebuie să văd ceva nou.

Brățara mă trage iarăși de încheietură.

În timp ce vorbim, îmi imaginez că suntem doar noi două, nu într-un vehicul tot-teren avariat grav, impregnat de izul deznădejdii, burdușit cu ultimii supraviețuitori ai forțelor noastre de invazie. Suntem, poate, 25, inclusiv Mouth și Alyssa, care ne-au găsit printr-o minune, după ce le-am crezut moarte. Prietenul lor, Winston, și-a scos costumul pe care acum îl îmbrac eu.

— Doar n-o să te lăsăm să pleci, protestează Dash, dar îl ignor, pentru că vehiculul nu se va mișca din loc dacă nu-i dau voie geleții.

Îi observ grație vederii de noapte: sunt 12, vin din toate părțile, călcând cu picioarele din față îndoite și cu cleștii înclinați în semn de salut.

— Mai avem puțin până acasă, spune Bianca. Să nu faci vreo prostie!

Am îmbrăcat costumul. Stau cu casca în mână și mă uit în ochii Biancăi pentru ultima oară. Furia mea s-a topit, nu mai simt decât o tristețe violentă, o pereche de aripi care se zbat în mine până se rup. I-am spus deja că prietenia noastră e de domeniul trecutului, dar nu e chiar adevărat. Nu găsesc alt motiv pentru care o părăsesc așa.

Lucy tot încearcă să tragă cu aruncătorul de flăcări în geleți, până când Dash o trage de lângă el și o trântește pe scaunul eliberat de mine.

— Dacă stai aici, vei muri! îi șoptesc Biancăi.

— Vom vedea.

Îmi zâmbește, aparent încântată de provocare.

Când îmi pun casca, Mouth mă întreabă:

— Pot să vin și eu?

Ezit să-i răspund și văd cum se întristează. La un moment dat, și-a pierdut abilitatea de a-și ascunde sentimentele. Începe să-mi vorbească despre nomazii ei, care au murit stupid și despre alții, a căror moarte a fost și mai stupidă. Îi fac semn să tacă și să mă urmeze, acum sau niciodată.

Se întoarce spre Alyssa.

— Pe naiba, nu! se împotrivește ea. Nu mă duc în stupul gigantic înghețat. Rămân cu dobitocii ăștia, pentru că măcar înțeleg ce spun. Și cred și acum că avem șanse de izbândă. Oricum eram în inferioritate numerică.

— Alyssa, știu că te-am dezamăgit altă dată și crezi că oamenii ăștia sunt echipajul tău. Dar, te rog, ai încredere în mine, pentru ultima oară. Nu-ți irosi viața! Te rog!

— Știi ce? Cară-te odată! Am mai văzut filmul ăsta.

O trag pe Mouth de braț. Îi aruncă Alyssei o ultimă privire, ca un copil rătăcit.

Alyssa merge repede lângă Bianca și cele două dau din cap una către cealaltă, semn că de-acum înainte se pot baza numai pe ele. Mouth își pune casca pe cap și se pregătește să ridice mânerul minuscul al trapei interioare. Își încordează umerii, de parcă ar trebui să ridice o greutate imensă, și nu doi centimetri de metal.

Dash are o ultimă tentativă de a mă opri, dar îl dau la o parte. Mouth și eu pășim în camera exterioară, apoi în lapovița răsfirată de vânt.

Geleții ne văd venind și ne învăluie cu pături de mușchi și o rețea de tentacule. Ne îndepărtăm, iar transportorul se trezește la viață cu un șuierat de motor stricat. Închid ochii o clipă. Bianca a plecat, a dispărut în vâltoarea albă. Geleții ne alină pe Mouth și pe mine, conducându-ne printr-un tunel subteran.

PARTEA A ȘASEA

SOPHIE

Nu mă pot opri din plâns tot drumul. În ciuda costumului, a păturii de mușchi și a tunelului, rafalele îmi îngheață oasele. Mi-o închipui pe Bianca înconjurată de criminali și hoți, într-un vehicul defect. Tunelurile se adâncesc din ce în ce mai mult sub gheață, până când ajungem într-o cavernă cu izvoare fierbinți din care ies aburi, iar eu îmi aduc aminte cum i-am promis Biancăi că nu-i voi da drumul câtă vreme voi avea brațe. O lumină vagă, verde-deschis, pe ecranul meu de noapte, răzbate din bălțile fierbinți, de la bacterii sau alge, și dezvăluie pereții zimțați. Bianca probabil că mă urăște acum. În mintea ei, acesta e ultimul meu act de trădare, dintr-un lung șir, început atunci când m-am ascuns de ea după execuția mea. Geleții ne îndeamnă să mergem mai repede în adâncuri. Aud și un hârâit de mecanism vechi.

Probabil că un gelet îmi simte agitația, pentru că mă mângâie cu un tentacul pe braț când ajungem într-o zonă atât de întunecată, că nici vizorul nu mă mai ajută. Mă ghidează când mă împiedic și mă clatin.

Îmi zvâcnesc tălpile. Mouth icnește întruna și ea. Din pământ ies aburi care mă fac să tresar, urmați de fiori și mai intenși. Picioarele vor să-mi cedeze, dar nu ne oprim. Sunt mai dezorientată decât aș fi într-un oraș larg cât planeta, iar dacă geletul mi-ar da drumul fie și o secundă, aș fi pierdută cu desăvârșire. Nici măcar nu-mi dau seama de dimensiunile spațiului pe care îl străbatem și trebuie să închid ochii și să inspir adânc ca să nu fac o criză de claustrofobie.

Respirația mea e un piston care îneacă huruitul motoarelor îngropate ale geleților. Scot un vaiet care crește în intensitate până când îmi zgârie gâtlejul.

Nu mă pot opri din țipat, după ce m-am abținut atâta vreme. Țip în cască, sunt într-o beznă atât de adâncă, încât nu știu încotro mă îndrept și nici pe unde să scap. Țip până răgușesc, amintindu-mi cum mi-am sacrificat și sufletul, și trupul ca s-o

salvez pe Bianca de ea însăși, numai ca să devin unealta ei. Mouth spune ceva, dar nu o înțeleg. Picioarele mă trădează.

În genunchi, un sunet cavernos evadează din străfundurile mele, nu mai pot îndura frigul.

Un gelet mă ridică în picioare și-mi dă la o parte protecția de la gât. Simt cârceii calzi și umezi pe piele și primesc un șir de impresii…

… mă străpunge un harpon, sângele mi se scurge pe tentacule, fug să-mi salvez viața. Șchiopătez până acasă cu ultimele puteri, apoi mă culc într-un cocon vindecător și stau acolo o perioadă interminabilă. Am crampe musculare și mă gândesc la visul nostru, al tuturor, aici, în oraș: să ne aducem prietena din amurg acasă, în mijlocul nostru. Să locuim, în sfârșit, împreună, să-i împărtășim poveștile noastre, poate să le aflăm pe ale ei. Am creat viziunea aceea împreună cu prietenii mei, iar după ce părăsesc învelișul convalescenței mele, ei îmi tot amintesc de ea. Mai am credință sau mi-a otrăvit-o harponul care m-a străpuns? Nu sunt sigură. Momentul în care i-am prezentat prietenei noastre din amurg ideea sub forma unui sistem de posibilități e acum încețoșat din cauza durerii. Mă agăț de viziune cu toată puterea, dar însăși memoria mea parcă e rănită, în miezul dintre stomacurile mele, poate dincolo de vindecare. Apoi prietena noastră din amurg revine și aduce alți oameni care vor să comunice cu noi, îi simt speranța, curajul, ca un gheizer izbucnind de sub cel mai gros strat de gheață… și e bine. Chiar și atunci când alt harpon spintecă vântul alb, chiar și atunci când îmi curge din nou sânge, îmi pierd echilibrul și un bocanc mic îmi ciobește carapacea, îmi aduc aminte de speranța pură pe care am simțit-o izvorând din ea. Prietena noastră din amurg i-a adus pe ceilalți oameni datorită acestei speranțe. Un gelet cade mort, mor și trei oameni, dar acum o cunosc bine pe prietena noastră. Când mă întorc în oraș, le spun celorlalți că mi-a revenit încrederea…

… tot în genunchi, tot cu gâtul ars, ridic ochii spre gelet. Observ gaura din carapace, îmi plimb privirea pe gura rotundă, cu dinți ascuțiți, și pădurea de cârcei care se unduiesc în interiorul cleștelui. Poate că nu am stricat totul, până la urmă. Povestea ei se întipărește în mine și știu că mă aflu în locul potrivit. Sper același lucru și pentru Bianca.

Inspir adânc, îmi protejez din nou gâtul și merg mai departe.

•

Tot mai mulți geleți se strâng în jurul nostru și aerul se încălzește. Așa îmi dau seama că am ajuns în oraș. Chiar și cu vederea de noapte activată, abia ghicesc frânturi de arhitectură, ici-colo. În strălucirea unui furnal, văd deasupra capului meu o încăpere în care geleții pătrund prin niște orificii, plină cu aparatură: dinți ascuțiți, puncte de sprijin curbate și stropi de materie vie. Înaintez pipăind pereții curbați, sub ocrotirea geletului.

În cele din urmă ajungem într-o cameră de forma unei sticle în interior, unde mă orbește lumina. Risc să-mi scot casca și văd un text scris în noölang. Lângă mine, Mouth ezită, apoi își scoate și ea casca. Ne uităm la un computer construit în Khartoum, ca toate computerele de pe nava-mamă. Funcționează și acum. Geleții i-au studiat celulele solare prin inginerie inversă, pentru a utiliza energia izvoarelor fierbinți. Display-ul holografic tremură, dar se poate citi de pe el.

— Geleții comunică cu nava-mamă, spune Mouth. Dar e… Vreau să zic, nimeni nu vorbește cu nava-mamă, de 20 de generații. Nici măcar nu mai avem protocoalele.

— Bieții Pedro și Susana… Și Reynold. Ar fi fost în culmea fericirii, dacă ar fi văzut computerul.

Încerc să afișez o vedere în timp real din Xiosphant ca să măresc imaginea și să văd dacă Bianca a ajuns cu bine. Aș putea încerca măcar să localizez vehiculul-amiral. Interfața e destul de ușor de înțeles. Dar, orice comandă dau, nu văd decât imagini din trecutul Xiosphantului. Poate că nava-mamă zboară deasupra altor locuri acum.

Găsesc, în schimb, un grafic explicat într-un text scris cu litere vechi: „Proiecții climatice: originale și revizuite”. Proiecția originală, de pe vremea când am ajuns pe planetă, e o linie constantă, cu câteva creșteri de temperatură din cauza activităților industriale, dar și o creștere corespunzătoare a factorilor stabilizatori. Varianta revizuită parcă e reprezentarea unei crize de isterie: inițial, liniile sunt drepte, apoi variază în sus și în jos.

— Rahat! zice Mouth. Până și eu îmi dau seama că e greșită.

— Vor veni mai multe furtuni și se va modifica nivelul piezometric în ambele orașe. Și există posibilitatea ca… Nu înțeleg prea bine. Mijesc ochii, încercând să-mi amintesc ce-am

învățat la cursurile de noölang. Posibilitate de afectare catastrofică a atmosferei: șaptesprezece la sută.

— Asta ce-nseamnă? Că nu vom mai putea respira?

Aprob din cap în stil argelan.

Geleții au reorganizat sistemele fișierelor, ca și cum ar fi vrut să vedem anumite lucruri. În partea de jos a display-ului e un șir de cifre: 07/ 20/ 3207/ 17:49. Apăs la întâmplare și apare o imagine holografică. O femeie într-un fel de uniformă, cu trăsături asemănătoare cu ale Biancăi, se uită țintă la noi și ni se adresează în noölang:

— Mă numesc Olivia. Nu știu dacă va vedea cineva vreodată această filmare. Conform acestui computer, mă aflu în interiorul acestui oraș extraterestru de 29 de rotații ale Pământului. Când l-am detectat pe scanările noastre orbitale, nu aveam de unde ști cât de adânc este și majoritatea echipelor au tras concluzia că este fie o formațiune de gheață naturală, fie un sistem de galerii. Îmi aduc aminte că Richardson și Mbatha au sugerat că ar putea fi o structură construită, dar toată lumea a zis că asta e o teorie mai degrabă neștiințifică, în cel mai bun caz, bazată pe date neconvingătoare. O, dacă celelalte echipe de savanți ar vedea structurile interioare și complexitatea acestor sisteme… Aceste creaturi sunt mult mai avansate decât ne-am imaginat noi și sunt înclinată să-mi redefinesc ideile referitoare la dezvoltarea tehnologiei și societății.

Olivia se uită în toate direcțiile, ca și când s-ar teme să nu fie prinsă.

— Se pare că nativii consideră geoingineria și bioingineria drept două ramuri ale aceleiași discipline. S-au reconstruit și pe ei, și mediul lor înconjurător ca să facă față provocărilor unice ale acestei planete. Pe Pământ, circula teoria că o planetă în rotație sincronă ar avea nevoie de un fel de sistem de „aer condiționat”, pentru ca aerul cald să circule până în capătul opus, pentru a evita instabilitatea climatică și tulburările atmosferice. Dar aceste creaturi au creat ceva superior, utilizând rețele de floră pentru a capta și a redistribui energia calorică. Le cultivă în vulcani latenți și fisuri vulcanice. E incredibil!

Nu sunt sigură cât înțelege Mouth, dar face ochii cât cepele când aude cuvântul „floră” combinat cu „vulcani”.

— Folosesc o formă de telepatie tactilă, prin intermediul unei

secreții, ceva între neurotransmițător și feromon, explică Olivia. Te ating și îți împărtășesc amintirile lor și pe cele preluate de la alții. Intervine și un factor olfactiv. Însă nu-mi dau seama dacă îmi arată trecutul sau ideile lor pentru viitor.

Tremură fără un motiv aparent și-și șterge lacrimile cu mâneca.

— Vor… vor să mă facă la fel ca ei. O operație, un fel de procedeu care mă va schimba ca să pot comunica la fel ca ei. Mi-au arătat ce au de gând și nu vreau să-i las. Mai am trusa medicală, pot înghiți toate paliativele deodată. Nu renunț la caracterul meu omenesc. Dacă găsește cineva înregistrarea asta, să știe că aceste creaturi nu sunt prietenele noastre. Vor să ne modifice, așa cum au modificat mediul și pe ei. Dacă vedeți înregistrarea, luptați-vă, luptați-vă până la ulti…

Înregistrarea se întrerupe brusc. Rămân cu ochii în gol, compătimind o femeie care a murit demult, într-un fel sau altul.

Apoi cuvintele ei încep să capete sens și mă simt atât de ușoară, de parcă aș fi făcută din mătase vaporoasă. *Bineînțeles.* Îmi vine să râd și chiar râd, rând întruna, mai tare, în hohote, până când văd expresia holbată a lui Mouth.

Încep să-i explic ce-a spus Olivia, dar a înțeles și singură, în mare parte. Nomazii ei foloseau limba noölang pentru orice era sacru.

— De ce ne-au lăsat să vedem înregistrarea? mă întreabă ea.

— Pentru că au vrut să se asigure că am înțeles ce au de gând să facă cu noi: să ne dea darul comunicării.

— Da, bine, deci cum ne apărăm? Ți-am spus, nu mai pot lupta. Și chiar dacă aș putea…

— Vreau să fac asta. O prind de umeri și mă uit fix în ochii ei larg deschiși. Voi accepta! Trebuie să vorbesc cu geleții de la egal la egal. Și m-am săturat de vocea asta omenească nătângă. Niciodată nu mi-a plăcut să vorbesc. Oamenii mint de câte ori deschid gura. În sfârșit înțeleg și pot fi înțeleasă și bineînțeles că o voi face! Niciodată nu mi-am dorit ceva nici pe jumătate din cât îmi doresc acum.

— Dar umanitatea ta! Mouth prinde masa computerului cu ambele mâini. Vreau să zic, nu poți renunța…

— Ai citit într-adevăr scrierile lui Mayhew? Pe vremea când pretindeai că ești o tânără radicală?

Îi ignor strâmbătura, pentru că vorbim despre ceva ce a

trecut, apoi adaug:

— A scris mult despre natura umană. Nu putem rămâne la fel pentru totdeauna. Lume nouă, oameni noi!

Mouth mă uimește cu un citat aproape perfect din *Tratatul despre neumanitate* al lui Mayhew:

— „Măsurăm libertatea ființelor umane după capacitatea lor de a se schimba odată cu mediul. Singura influență extraterestră adevărată constă în propriul tău trecut, care se agață de tine”. Dar mai gândește-te! Vei renunța la tot… Tace și se uită la bocanci. Știi ce? Sunt ultima persoană al cărei sfat merită să-l asculte cineva. Fă ce vrei!

— Mulțumesc.

Atâta speranță mă dezechilibrează. Mi-e și frică – dacă mă omoară din greșeală? Dacă le voi părea hidoasă oamenilor? Dar merită să risc. Tot ce-am pierdut, toată suferința e un preț prea mic de plătit, dacă va ieși bine.

— Dar nu le permit să-mi facă și mie așa ceva! spune Mouth.

— Nici nu cred că ar trebui. Ai încercat o dată să comunici cu ei și nu te-ai descurcat. Așa cum nici alții nu s-au descurcat.

Tresar când îmi amintesc de recuperatorii care se certau dacă trebuie să existe o Lingură care să meargă cu un cuțit. Nu mă voi ierta niciodată pentru baia aceea de sânge, chiar dacă geleții m-au iertat. Trebuie să fiu mai bună. Iar acum, poate voi reuși.

•

Stau în semiîntuneric, purtând conversații imaginare cu Bianca.

— Nu pleca! îi spun. Nu vrei să mergi acasă. Vrei să redevii persoana care ai fost. Dacă reușești să cucerești Xiosphantul cu o mână de străini, nu vei face decât să omori ce-a mai rămas din ceea ce ai fost. Vino cu mine în orașul gelet! Vom sta pe întuneric, ne vom pune întrebări stupide și ne vom ține cald una alteia.

Dar nici versiunea ei imaginară nu vrea să mă asculte. Probabil că a murit deja.

Nu sunt pregătită să-mi fie atât de dor de oameni, după ce atâta vreme am vrut să scap de ei. O aud pe Mouth bombănind în colțul opus, dar nu am fost niciodată atât de departe de mulțime. Glasurile ridicate, atingerile involuntare, frânturile de informații pe care oamenii le schimbă în trecere. Toate felurile

mărunte în care oamenii se ajută între ei ca să trăiască.

Din când în când primesc de mâncare, îmi cade în poală de undeva: niște paste ciudate, reci când le înghiți, dar calde în stomac, rădăcini și, o dată sau de două ori, rații congelate de pe nava-mamă, comestibile, după atâta vreme. Dorm mult, pe un pat improvizat din vechiul echipament de supraviețuire.

În cele din urmă, geleții vin și mă duc într-un spațiu cavernos, ale cărui dimensiuni le ghicesc numai după ecoul pașilor mei împleticiți. De câte ori mă mișc, sunt gata să cad în nas. Un gelet îmi cuprinde capul în clește – prima oară când fac asta cu mine de când am venit în oraș și îmi arată ce au de gând să facă: o rețea de spini negri înfipți în carne moale și un leagăn de oase desfăcute cu multă grijă. Văd lucruri care seamănă cu viermi și stropi de grăsime inserați într-o cavitate care nu e menită să-i conțină. Piele remodelată.

Înțeleg: va fi o operație dureroasă. Ireversibilă. Va trebui să mă desfacă și să mă reasambleze și nu garantează un rezultat desăvârșit.

— Da, spun eu. Da. Faceți-o! Vreau s-o faceți. Vă rog. Vreau.

Nu-și dau seama că sunt de acord, așa că îmi desfac larg brațele, arătându-le că sunt deschisă.

— Sunt pregătită. Vreau să pot vorbi cu voi. Vreau să fac parte din societatea voastră. Hai s-o facem!

Transmit întruna entuziasm, cât de mult pot. Nu mă pot gândi la durere, cu atât mai puțin la desfigurare, fără să împietresc de spaimă. Dar acum știu sigur – pentru asta am venit aici.

Nici când mă duc în sală și-mi scot toate hainele, scuturată de un fior îndulcit de căldura emanată de izvoarele adânci, nu tresar. Când îmi oferă sedative dintr-o trusă medicală veche, le iau imediat. Pe jumătate adormită, bănuiesc că mă deschid și scot bucăți din mine, din zona inferioară a capului meu amețit. Medicamentele mă ajută să nu-mi pese, dar mie nu-mi pasă oricum. Pot să ia orice din mine, câtă vreme îmi dau ce mi-au promis.

Când au terminat, îmi sigilează măruntaiele, în timp ce un gelet îmi cuprinde blând fruntea în clește, arătându-mi o amintire (un vis?) liniștitor, cu un nămete modelat de un vânt tânguios, care ridică în aer tone de pudră albă și desenează leneș spirale migăloase. Kilometri de dantelă sclipitoare, într-o continuă mișcare.

Mouth stătea într-unul din hamacele cleioase și îi auzea mișunând în sus și în jos prin fața camerei unde se odihnea. Îi lăsaseră un teanc de cărți vechi de-ale oamenilor și citise deja vreo două în lumina slabă. Nu se considera prizonieră, dar dacă s-ar duce în orașul gelet s-ar rătăci ori s-ar trezi în beznă. Iar gândul de a explora stupul singură o umplea de groază. Cetățenii fuseseră de-a dreptul îndrăgostiți de groază, o consideraseră un extaz spiritual care se impregna în tot corpul, până și în firele de păr de pe piele și în curbura tălpilor. Groaza durează mai mult și se insinuează mai profund în tine decât teama sau bucuria.

Mouth nu-și putea obliga mintea să accepte că se afla în locul acesta străin, cu turbine care șuierau și creaturi care fojgăiau. În schimb, încercă să și-o imagineze pe Alyssa șezând alături de ea și să ghicească ce părere ar avea despre povestea asta.

Poate că Mouth și Alyssa nu se citiseră niciodată cu claritate. Mouth o considerase întotdeauna pe Alyssa o persoană matură, formată, care făcuse deja toate alegerile importante. În realitate, fusese un copil când se cunoscuseră și Mouth nu se apropiase mai mult de ea, ca adultă, decât în ultima vreme. Alyssa încercase să se impună și să facă pe șefa de mult, dar relația ei cu Mouth rămăsese blocase în dinamica ei inițială. Și poate că avea să se agațe întotdeauna de impresia pe care și-o făcuse Mouth despre ea, și anume aceea că se formase ca o fată cu priviri sălbatice și o claie nepieptănată, care pleacă de acasă pentru prima oară.

Două perechi de clești pocniră lângă hamacul lui Mouth și un tentacul i se frecă de piele. Tresări, dar nu încercă să se retragă. Deasupra, în absența vântului, auzi clinchetul dinților în gura largă și văzu secreția uleioasă sclipind pe cârceii dintre clești. Geleții miroseau a haine ude și pâine proaspătă și nu aveau deloc „cap”. În schimb, aveau niște protuberanțe pe picioarele din față, care ieșeau în evidență ca degetul mare față de încheietura mâinii la om și culminau cu două indentații care păreau să-și schimbe forma, exprimând tristețe, nostalgie sau veselie, în funcție de cum cădea lumina.

Geleții o ajutară să coboare din hamac și îi dădură ceva să îmbrace: o pătură de mușchi sau alge care i se mula pe corp, îi ținea cald și îi dădea o senzație plăcută. Apoi o conduseră într-un labirint de umbre.

Mouth își pierduse casca cu vedere de noapte odată cu restul echipamentului și nu vedea nimic, decât fisuri superficiale și tăișuri de cuțit. Tentaculele o echilibrau, dar îi și alungau calmul, cu cilii moi și pielea lor groasă. În licăririle sporadice ale turnătoriilor îndepărtate și culturilor bioluminescente, Mouth deslușea fragmente de corpuri mișcându-se pe întuneric și tresărea de fiecare dată. Nu mai avea rezerve de sânge-rece. Nu mai știa de câte ori cotise, nici câți pași făcuse și începea să creadă că nu avea să mai ajungă la lumină niciodată.

Sosiră într-un spațiu larg, cu boltă înaltă și mai multe galerii sau balcoane la intervale regulate, până sus, la cerul care se ghicea într-un punct negru. Lumina venea din față, de departe, gălbuie și roșie. Patru sau cinci geleți stăteau la un loc, cu cleștii oblici și larg deschiși, astfel încât cârceii să se atingă într-o conversație de grup. Cleștii desfăcuți, intersectați semănau cu ciulinii care împodobeau țărmul Mării Ucigașe. Picioarele din spate se îndoiră. Mouth întoarse capul involuntar, dar se forță să-i privească și constată că unul din geleți nu era deloc gelet.

Sophie se detașă de grup și veni spre Mouth, care abia o recunoscu. Pășea țanțoșă, cu capul ridicat, și avea un zâmbet minunat, în ciuda întunericului. Mouth fu atât de șocată de noua ei postură și atitudine, încât nu văzu decât mai târziu tentaculele care i se ridicau din spate sau cârceii cărnoși, ca niște viermi, de pe piept, sub claviculă.

Dar odată ce le observă, nu mai putu vedea nimic altceva. Simți că i se face greață.

— Iată-te! îi spuse Sophie, apoi clătină din cap. Mi se pare ciudat să vorbesc cu glas tare acum.

O conduse pe Mouth pe un fel de banchetă luminată verzui de un corp cărnos care atârna deasupra capetelor lor.

— Deci te-ai… Uau! Ai făcut-o! Ai mers înainte și ai devenit… asta, zise Mouth. Nu s-a gândit nimeni să dea o lege împotriva a ceea ce ai făcut tu, dar ești cel mai mare haiduc din istorie.

— Venind de la tine, e un compliment. Nu?

Mouth nu știa ce să mai spun. Stătea sprijinită în mâini și se bâlbâia, incapabilă să rostească o silabă. Știa ce urma: Sophie voia s-o cuprindă cu cleștii ei lipicioși ca să comunice cu ea fără cuvinte. Poate avea s-o forțeze să-i retrăiască amintirile despre comportamentul egoist al lui Mouth când se cunoscuseră și despre cum o păcălise pe Bianca. Ar fi fost lovitura de grație

dată inimii lui Mouth.

Dar Sophie nu se apropie de ea.

— Te vei obișnui, îi spuse cu o voce mai mult șoptită, care amintea de vechea Sophie.

— Sunt convinsă.

Mouth auzea râcâitul gros al apendicelor noi ale lui Sophie frecându-se unele de altele a tulburare.

— Știi, nu trebuie să fii singură, rosti Sophie, după o vreme. Durerea pe care o ții în tine, amintirile nomazilor morți. Le-ai putea împărtăși celor de aici, dacă ai deveni ca mine. Îți formezi amintirea în cap și toți cei care te ating și-o amintesc și ei. Nici nu știi ce ușoară te simți.

— Nu pot să fac ce-ai făcut tu. Serios, nu pot! Am fost cândva curajoasă, dar…

Până și gândul la moartea Cetățenilor o nefericea, ca și cum drumul se încolăcea pe dinăuntrul ei. Mouth nu voia să împărtășească suferința aceea, să o facă bun comun. Nu voia consolare, niciun burete care să-i absoarbă durerea.

Totuși, mânată de un impuls stârnit de absența îndelungată a luminii, rosti:

— Dar pot să-ți povestesc ție despre asta, iar tu să le împărtășești prietenilor tăi amintirea spuselor mele, dacă vrei.

Sophie înclină din cap a încuviințare.

Mouth vorbi până simți gust de sare și amăreală. Îi povesti cum auzise vocile de la distanță și pe urmă văzuse creaturile albastre umplând spațiul dintre ea și Cetățeni. Milioane de perechi de aripi care ciopârțeau și bâzâiau, tabăra întreagă transformată într-o ceață albastră. Priorii, ajutoarele, bătrânii, copiii cântaseră toți cântecul durerii, până când amuțiseră. Mouth alergând pe picioare stângace de copil, alungite, după un episod de creștere bruscă, către o livadă de schelete cu petale albastre lipite de ele. Mouth strângând cu multă osteneală toate oasele, chiar și pe cele micuțe, chiar și pe cele care i se fărâmau în mână, adunându-le grămadă. Apoi manevrând cu stângăcie mașina de aprins focul, învârtind toate rotițele și deschizând toate robinetele, dar nereușind decât să se ardă la degete. Până la urmă, a obținut o scânteie, dar oasele nu s-au aprins decât după ce a presărat pe ele mănunchiuri de iarbă uscată adusă de la un kilometru distanță. Atunci flacăra a fost cât pe ce să-i ardă fața.

Îi pierise vlaga când ajunse cu povestea la momentul în care s-a îndepărtat de rugul aprins și s-a rătăcit, învârtindu-se în cercuri, deși noaptea era la un pas de ea și ziua pe partea opusă și vedea și fuioarele de fum. O usturau ochii, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Nu mai avea nicio putere când ajunse la final. Nu mai povestise nimănui totul de-a fir a păr, nici măcar lui Barney.

— Toată viața mea o să mă îndepărtez de focul acela, rosti ea un lucru pe care nu-l mai recunoscuse până atunci nici față de sine. Și dacă părul mi s-ar face mătase albă, și dacă pielea mi s-ar face frunze uscate, eu tot m-aș îndepărta de flăcările care au mistuit ce-a mai rămas din neamul meu. Nu voi fi niciodată argelană, xiosphantă, geletă sau de altă naționalitate.

Riscă să ridice privirea la Sophie. Ochii ei de om erau învăluiți cu o perdea umedă și fața îi tremura. Desișul de cârcei care-i ieșea de sub cutia toracică fremătă, dar pe chip i se citeau tristețe, bunătate, neputință. Sophie se ridică și, fără un cuvânt, merse și le împărtăși geleților povestea lui Mouth.

•

Mouth stătea singură într-o cameră cu pereți despicați, luminată mai zgârcit decât oricând altă dată. Își plimbă privirea dincolo de deschizătura din perete, pe o suprastructură din metal unduitor, care semăna cu un recif de coral sau cu pietrele de calcar. Motoarele orașului făceau un zgomot de avalanșe submarine.

Trei geleți veniră după ea, cu tentaculele desfăcute într-un gest de adăpostire sau de protecție. Mouth aproape că se învățase cu întunericul, dar se speria când apărea o siluetă lângă ea. De data asta, aflându-i povestea de la Sophie, o manevrară cu și mai multă grijă, dar îndemnurile blânde și tentaculele protectoare nu făcură decât să-i sporească furia, pentru că nu era un copil rănit. Îi dădu pe geleți la o parte și își croi drum singură.

Era atât de hotărâtă să se descotorosească de escortă, încât nimeri exact între tentaculele nerăbdătoare ale altui gelet.

Imediat ce luă contact cu cârceii spiralați, se pomeni în altă parte. Știuse la ce să se aștepte, încercase să se pregătească, pentru a nu-și pierde iarăși mințile. Nu se temea, stătea nemișcată. Însă viziunea aceasta era și mai vie decât cealaltă și, totodată, mai ușor de înțeles, fiindcă nu mai era învălmășeala

de imagini de data trecută.

Mouth stătea la marginea nopții, scrutând drumul cu simțuri neomenești. O mulțime de oameni mergeau dintr-un loc într-altul, cărându-și bunurile în spinare sau în căruțe, rătăcind în locuri în care alții nu mai puseseră piciorul.

Pe măsură ce s-au înmulțit, Cetățenii au prins curaj și chiar au început să meargă la muntele Abacus, pumnul masiv de piatră aflat în extrema cealaltă față de Xiosphant și Argelo. Din punctul de observație gelet, Mouth îi urmări cum urcă drumul de pe munte, explorând fiecare crăpătură, până găsiră o substanță miraculoasă: o floare calcaroasă, uscată, care lucea pe întuneric și se fărâma când o scoteau din peșteri. Mouth își reaminti mirosul ei înțepător. La ritualuri, cetățenii se dădeau cu ea pe față, adunau și ultimele fărâme, pentru că avea nenumărate utilizări. O numeau focul-nopții, pentru că strălucea pe întuneric.

Geleții petrecuseră o veșnicie ca să cultive planta aceea. Mouth le simți groaza și șocul când văzură cum dispare, pentru că rădăcinile din fisurile vulcanice se uscau și mureau. Plantele se răspândeau în toată lumea, captând căldura din zi și redirecționând-o spre noapte și eliminând gaze care linișteau cerul. În doar câteva vizite, Cetățenii au cules toate plantele pe care le găsiseră, până când cerul începu să se schimbe. Vârtejurile de nori spărgeau platformele de gheață și creau munți noi, înalți cât piscul Abacus, care se deplasau prin noapte cu forța a un milion de harpoane lansate unul după altul, fără oprire.

Un munte de gheață mobil, cu lichid caustic în măruntaie – același lichid care îi lăsase lui Mouth cicatricele de pe scalp și de pe mâini –, a venit asupra unui cuib de geleți plin cu nou-născuți. Straturile protectoare de gheață și corali au cedat și s-au spart în fragmente ascuțite, iar ploaia a ars tot ceea ce era expus la aer. Bebelușii țipau, sufocați și înfometați, și n-au putut fi salvați.

Mouth văzu că, în timp ce geleții se luptau să-și salveze copiii, Cetățenii au venit să culeagă din nou focul-nopții.

Știu ce urmează și încercă să se desprindă de tentacule, dar geletul o ținea bine: roiul albastru, ultima soluție, creat cu mult timp în urmă, pentru a scăpa de o specie dăunătoare care venea de pe drum. Mouth le simți regretul în timp ce lamele albastre își luară zborul dintr-o pepinieră de sub gheață spre cea

mai apropiată sursă de hrană din amurgul călduț.

Mouth țipă și îl împinse pe gelet cu mâinile și picioarele. Îl imploră s-o elibereze. Își mușcă limba și continuă să urle. Se văită și se zbătu. Pustiul din ea era mai greu de îndurat decât muntele de oase calcinate. Când fu eliberată, căzu în mâini, cu capul înainte, umezind podeaua și zgâriindu-și cicatricele.

Vomită pe jos și pe propriii ei genunchi resturile scârboase de suplimente alimentare recuperate de geleți dintr-un transportor uman. Voma avea gustul ploii toxice care inundase cuibul de geleți și le omorâse copiii.

— Vă rog! repeta ea întruna, de parcă ar fi invocat o autoritate capabilă să alunge urâțenia aceea.

Geleții așteptară să se liniștească și să tacă, apoi se apropiară precauți, ca nu cumva Mouth să izbucnească din nou ori să se facă bucăți. O ajutară să se ridice și o conduseră înapoi la hamac, la cărțile vechi și rațiile de supraviețuire congelate, rămase în urma vreunei expediții sortite să ia sfârșit în mijlocul nopții.

SOPHIE

Poți merge la al cincilea *hub* central, în centru, să cumperi castane fierte de la un bucătar care le ia direct de la sursă: un pâlc de castani îngropat în miezul cel mai dens al nopții. Jean mi-a spus de ele. Castanele mi se topesc în cerul gurii – sunt atât de hrănitoare, după rațiile acelea de supraviețuire vechi. Iar după ce te-ai săturat de castane, poți să aluneci pe toboganul lateral și să nimerești la o petrecere cu „muzică” cântată de o orchestră alcătuită din nenumărate trompete micuțe, care presurizează și depresurizează aerul din jur cu fluctuații subtile, pe care urechea umană nu le poate percepe. Aici, în Orașul de la miezul nopții, întotdeauna se ține câte-o adunare sau o sărbătoare. Îl explorez până mă dor picioarele și descopăr alte și alte minunății. De exemplu, o școală unde copiii, cu clești nedezvoltați, ca niște ciocuri, învață știință și matematică de la un profesor al cărui clește cuprinde cinci frunți delicate deodată. (Matematica lor începe cu forme geometrice și continuă cu tipare ce amintesc de tapiseriile de pe pereții lui Ahmad.) Iar în

susul străzii e un teatru în care 12 geleți atârnă de pervazuri de piatră și se apleacă spre interior, pentru a-și înveli cleștii cu o încâlceală cărnoasă care coboară din tavan și le transmite aceeași poveste tuturor, în același timp. În alt loc, o încăpere vastă cu plafon jos, geleții practică un sport cu cristale de gheață și piese sensibile la apăsare.

Cutreier orașul și aproape că nu-mi pasă că merg prin beznă, doar că uneori îmi dau seama de asta subit și mă înspăimânt. Mi-e frică și acum să mă mișc când mă gândesc la polițiștii care m-au forțat să urc un munte, la baia de sânge sub o ploaie toxică sau la spațiul strâmt, ca o închisoare, din vehiculul-amiral. Dar mi-am împărtășit toate aceste amintiri cu geleții până în cele mai mici amănunte suportabile și astfel am învățat să înfrunt fiecare spaimă, să o descompun în momente și să o așez printre generațiile nenumărate de amintiri ale geleților, pe care le-am absorbit. M-am alăturat unei familii a cărei experiență datează dinainte de sosirea primilor oameni, familiarizată chiar și cu conceptul de istorie.

Nu știu cum arăt sub noua mea înfățișare, nu m-am văzut cu ochii mei, dar simțul limitelor și al spațiului personal mi s-a schimbat complet. „Văd" lucruri care se întâmplă la distanțe mari și „aud" forma pereților grație tentaculelor, mai mici decât ale unui gelet obișnuit. Nu știu întotdeauna exact ce simt, dar mă perfecționez în timp.

Nimeni nu încearcă să mă țină în loc, acum că m-am vindecat și mă pot mișca fără să simt că mă taie niște dinți de ferăstrău la fiecare pas. Oriunde merg, sunt întâmpinată cu o curiozitate politicoasă. Dacă mă oprește cineva, o face ca să mă întrebe dacă mă simt bine printre ei ori am nevoie de ceva. Sunt prima străină printre ei de generații întregi, poate de la femeia aceea din înregistrarea video, dar deja mă cunosc toți.

Când sunt întrebată dacă mă simt bine printre ei, nu aud întrebarea propriu-zisă, ci mi se transmite o serie de imagini și crâmpeie de amintiri care evocă ideea de gazdă săritoare. Când răspund, mă bâlbâi. Transmit, la rândul meu, amintirea sosirii mele în Argelo, când eram speriată de haosul din oraș și Ahmad m-a învățat să fac pâinea cu pește pe care o mănâncă toată lumea, și încă o amintire: primul meu drum în Groapă de una singură, nu ca s-o caut pe Bianca, ci pentru că tânjeam după aburii de acolo. Și cum m-am simțit văzând pentru prima oară

oameni care-și sărbătoreau strămoșii din Nagpur. Apoi, într-o străfulgerare, bunătatea care mi s-a arătat aici, în Orașul de la miezul nopții.

Ofer mult prea multe informații, dar primesc drept răspuns imaginea unui cristal de gheață perfect: un fel de zâmbet.

Tot încerc să înțeleg în ce anume cred geleții. Ce religie au, ce fel de politică? Îmi dau răspunsuri vagi, imagini cu fețe stâncoase erodate de vânt sau generatoare de energie uriașe de sub pământ. Mă întreb dacă Rose, prietena mea de pe Bătrâna Mamă, e printre ei, dar amintirea ei mi-am împărtășit-o deja și acum toți cred, se pare, că au fost acolo sus cu mine. Geleții nu au nume, ca oamenii. Fiecare nou-născut primește un fel de binecuvântare sau speranță de viitor. Binecuvântarea lui Jean a fost „elev sârguincios, geniu viitor”, iar o parte din creierul meu care apelează încă la limbaj a decis s-o prescurteze Jean. Nu-mi dau seama cum îi diferențiez pe geleți, dar mă bazez pe o combinație de miros, dimensiuni și forme variate și un fel de zumzet perceput de noile mele simțuri.

•

Mă cuprinde brusc o sfârșeală și sunt gata să cad din picioare. Mă dor rănile de la operații. Explorez în continuare, vârându-mi capul sub fiecare arcadă – aici nu există uși – și mă entuziasmez când descopăr un magazin în care geleții stau pe podea în cerc și trudesc la construirea unui mecanism după un plan pe care și-l transmit prin atingere. În deschizătura următoare, niște geleți se spală într-o baie mare, cu izvoare fierbinți. Atunci, chiar când sunt mai însetată de noi descoperiri, mă clatin și cad. Frigul mi se infiltrează în oase și îmi aduc aminte că sunt prizonieră în subteran, într-o beznă cruntă, și mi se învârtește capul.

Primele dați când cad pradă slăbiciunii și lipsei de somn, niște geleți mă ridică și mă duc în camera cu pat unde m-am recuperat după operație. Dar după aceea le e mai la îndemână să mă ducă în locul unde se odihnesc și ei.

Într-o piață mare, cu cărămidă și dale din granit finisat pe margini, geleții se adună și se înghesuie în leagăne și hamace special făcute, în care carapacea lor stă suspendată într-o ceață caldă și dulceagă. Mă scald și eu în vaporii care sunt din ce în ce mai denși și mi se lipesc de piele. Lichidul umple aerul până când plutesc într-o senzație de siguranță și acceptare, înconjurată de prietenii mei.

Chiar înainte de a mă cufunda într-un vis, îmi aduc aminte cuvintele rostite de holograma femeii sinucigașe: „Se pare că nativii consideră geoingineria și bioingineria drept două ramuri ale aceleiași discipline”. Bineînțeles, îmi spun, amețită, bineînțeles că au construit un întreg sistem de peșteri în care vaporii determină schimbări în mintea lor și le alină corpurile.

În visul meu, pătrund în alt nivel al orașului de la miezul nopții: un râu de gheață solidă, care nu e rece, se scurge într-un rezervor înghețat, sub un cer împânzit de stele. N-am mai văzut stele decât o dată, pe Marea Ucigașă, dar acestea tot cresc și se micșorează, își schimbă poziția, ard și se sting. Timpul se scurge înapoi și orașe mari apar din tundră, fortărețe sclipitoare impozante care înfruntă furtuni și cutremure generații la rând. Orașele acestea coboară în noapte, absorbind energia vântului necruțător și râurile de apă și lavă din subteran, apoi văd cum au fost construite bucată cu bucată. În fața mea apare o întreagă civilizație geletă, după ce tocmai am văzut cum s-a prăbușit.

Sunt martora progresului lent al istoriei, a transformărilor petrecute în societatea geletă cu mult înainte de sosirea oamenilor.

O prezență copleșitoare se infiltrează printre noi, cei adormiți. Nu-mi dau seama dacă face parte din vis sau e în piața unde corpurile noastre atârnă în ceața solidificată, care mi-a lăsat dâre lipicioase pe piele.

Îmi dau seama că e lidera sau, mai degrabă, magistratul geleților, după felul în care își coboară cleștii și ceilalți geleți își concentrează mintea. Magistratul se uită la toți pe rând, ne cercetează inimile și ne studiază poveștile, cu cârcei care ne alunecă pe piele și pe oase și pe zidurile pe care poate că am încercat să le ridicăm în jurul sufletelor noastre. Când ajunge la mine, mintea ei puternică mă sondează și face inventarul. Urmează o pauză lungă, înfricoșătoare. Încep să mă îngrijorez. – poate am eșuat, nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor sau am comis o greșeală. Mă panichez, chiar și în somn, mă frământ și mă contorsionez. Dar magistratul caută din nou în mine și scoate la iveală o amintire pe jumătate uitată, din vremea liceului, atunci când Mark a vrut să mă prindă de braț și am fugit de el, apoi m-am șocat de atâta libertate, siguranță și absența curtezanului. Simt cum amintirea vrea să iasă la suprafață, să

mă definească, dar devine a tuturor geleților, în somnul nostru comun.

Mă obsedează în continuare să aflu dacă magistratul mă îngăduie, dar atunci îmi dau seama de un lucru: oricine ar fi, a murit cu mult înainte să se nască străbunicii străbunicilor mei. Vizitatoarea nu e decât o amintire comună, păstrată vie în noi. Oare guvernul gelet e alcătuit numai din fantome și vise?

În general, somnul meu nu e atât de agitat. Simt scurgerea lichidelor fierbinți în subteran, ciclurile de apă și lavă, și percep viața planetei de jos, din adâncuri, până sus, în straturile superioare ale atmosferei, de la început până la sfârșit. La un moment dat, zac pe un hamac mișcător și simt deplasarea unui ghețar în noapte: constantă, nefirească, pură.

Fără un motiv anume, pentru mine toți geleții sunt „ea”, deși nu știu dacă au noțiunea de masculin sau feminin sau una diferită. I-am întrezărit reproducându-se. Au multe tipuri de protuberanțe și orificii, deci toți dau și iau ceva din ei. Iar bebelușii lor sunt, la început, o masă amorfă într-o rețea fungică, dar acestea le știu numai din ce mi-au împărtășit ei.

Turlele orașului de la miezul nopții se înalță la sute de metri deasupra pieței principale, construite dintr-un agat de cristal care cântă – pentru urechile mele de om –, când ies din adâncuri aburi încinși. De câte ori merg în oraș, fac noi descoperiri uluitoare. O fântână își trage apa dintr-un strat acvifer adânc și o aruncă sub forma a două bolți încrucișate terminate în pâlnii care dispar în ziduri. O turbină gigantică se rotește în adâncuri și alimentează o sută de mașinării flămânde. O panglică de lavă curge neîntrerupt, destul de aproape de mine ca să-i simt fierbințeala când trec cu pași șovăitori pe bulevardul central.

Când nu sunt în piață, dormind printre geleți, vizitez laboratorul unde se fierb aminoacizi care îi ajută să facă față celor mai recente evenimente climatice extreme, ca ploile caustice. Au construit în stâncă solidă un fel de centrifugă în care carapace special cultivate se rotesc cu o viteză atât de mare, că nici noile mele simțuri nu o pot concepe. Când se oprește, un gelet ridică una din „eprubete” cu mare grijă, ajutându-se de miile de cili care o manevrează cu finețe.

Am descoperit până și fundăturile unde se consumă viciile orașului – groapa adâncă unde geleții se întâlnesc ca să inspire praful rezultat din anumite rădăcini uscate și măcinate, care îi

face să viseze că fug de prietenii lor și se rătăcesc în noapte. Sau nișele în care dispar, când cred că nu-i vede nimeni, ca să se conecteze la amintiri și fantezii interzise dintr-un motiv sau altul: lucruri despre care toată lumea spune că e mai bine să fie uitate. Oricât insist, nu reușesc să aflu ce anume e interzis și cum.

În curând, cunosc mai bine străzile din acest oraș decât pe cele din Argelo. Știu unde să cotesc ca să ajung la pasajul care duce la un mic atelier unde geleții au reușit să repare niște computere vechi și pun muzică tristă din lumea mea. Sunetele coardelor și tobelor mângâiate de degete moarte de mult răsună prin orașul de gheață și piatră de la miezul nopții. De asemenea, știu unde e toboganul de gheață pe care alunec 40-50 de metri, de mi se face părul măciucă, drept în mijlocul unui festival cu marionete care joacă o scenă renumită: apariția oamenilor la marginea luminoasă a zilei.

•

Oamenii coboară din navete și *landere,* hotărâți să calce pe suprafața acestei noi planete. Apoi cad cu toții la pământ, secerați de durere. Gravitația mai mare, aerul împuțit, lumina albă, toate îi fac să se chircească în poziție fetală. Stau culcați, gemând, o eternitate. Unii nu mai apucă să se ridice. Majoritatea coloniștilor care au supraviețuit războaielor, accidentelor și atrocităților de la bordul navei-mamă au murit la scurtă vreme după aterizare.

Departe, în noapte, geleții se străduiesc să-i înțeleagă pe oameni: cum trăiesc, cum comunică, la ce lucrează. După ce câțiva dintre ei au încercat să exploreze noaptea, geleții au fost nevoiți să le doboare mașinile zburătoare și să le distrugă vehiculele, dar au înțeles ce este vorbirea. Totuși, deși au reprodus o dată vibrațiile, nu le-au putut multiplica.

N-au cum să ceară sfatul magistratului, pentru că e mort de generații întregi și, pentru ea, amurgul e în continuare tăcut, un spațiu-tampon între noapte și turbulențele zilei.

Oamenii din Xiosphant nu au știut niciodată cât de aproape a fost orașul lor de distrugere. Tânărul Tată e un vulcan latent, iar geleții aveau multă experiență în a controla astfel de vulcani. Nu ne-au putut înțelege, dar ne-au dezmembrat mașinăriile și tehnologia noastră le-a spus o poveste despre ființe care construiesc și omoară în permanență. Au venit cu tot felul de

idei: oamenii invadează noaptea, lansând un proiect de terraformare extremă, comandând navei-mamă să arunce meteoriți peste Orașul de la miezul nopții. În plus, dacă așteptau prea mult, riscau ca Xiosphantul să devină prea bine protejat și să nu-l mai poată distruge.

Orașul a supraviețuit pentru că geleții au reevaluat abilitățile tehnice ale oamenilor. Au văzut că pierdem contactul cu nava-mamă și nu avem metamaterialele necesare pentru a construi la bord alte sisteme de control, de protecție împotriva intemperiilor și altele. Ne-am dovedit ingeniozitatea când am inventat noi moduri de a produce hrană și a elimina deșeurile, de a rezista în mediul acesta, însă tehnologia noastră regresa. Geleții au observat că extragem metale – cupru, bauxită, cobalt – din munți și din meteoriții doborâți și au văzut în ce fel le putem fi utili.

După multe vizite la hamacurile din piață, în care m-am hrănit din amintirile/visele colective, mi-am dat seama că civilizația umană se bazează pe uitare. Dacă dețin o pereche de pantofi care au fost cândva ai tăi, atunci faptul că îi dețin se bazează pe uitarea ta. Oamenii sunt experți în a depozita cunoștințe și a uita lucruri, motiv pentru care am văzut acest oraș de pe orbită, dar am îngropat dovezile existenței lui. Nu-mi iese din cap ce mi-a spus Bianca atunci când i-am cerut amănunte despre Masacrul din Grădina Hidroponică: progresul ne cere să fim custozii trecutului, să eliminăm din istorie aspectele „neconstructive”. Nu știu dacă această capacitate de a uita îi face pe oameni mai puternici, mai autodistructivi sau și una, și alta.

Pe nava-mamă mai sunt materiale vechi de pe Pământ. Când găsesc drumul spre camera în formă de sticlă, cea cu computerul, extrag imaginile și filmele cu Nagpur. O numeau Capitala de Iarnă, dar pe înregistrările holografice se vede un cer roșu și oameni îmbrăcați în haine colorate subțiri, de vară. Circulă pe alei și linii care seamănă cu niște filamente, atârnate sus, deasupra cupolelor strălucitoare și stupelor de la sol. Dansează la unison, într-un fel de ritual al maturizării care presupune să încolăcești o funie în jurul unui băiat de vârsta lui Ali; construiesc roiuri de roboței care plutesc în afara scutului climatic; mănâncă împreună pâine groasă și legume pe care nu le-am mai văzut niciodată; trimit sonde în centrul Pământului,

pentru a colecta energie geologică. Clipurile au numere în partea de jos care încep cu „2439”. Îmi dau seama că e un calendar arhaic. Apoi găsesc o hologramă etichetată „2527”, cu o familie din Nagpur: mama, tata, un copil zâmbăreț și neastâmpărat, toți în ținută *coolsuit* modernă, cu o emblemă pe ele. O persoană care nu se vede îi întreabă:

— Vă bucurați că plecați de acasă? Ce sperați în urma acestei lungi călătorii?

Tatăl glumește:

— Sper că idioții din Calgary nu-și bat joc de canalizare, altfel o să fie o călătorie a naibii de lungă.

Mama îi dă o palmă ușoară peste braț și privește drept înainte:

— Sper că Partha își va face mulți prieteni pe navă și nu se va înhăita cu cine nu trebuie. Influența semenilor într-un mediu îngrădit e foarte nocivă.

Soțul ei își dă ochii peste cap, dar ea îl ignoră. Copiii lui Partha, sau poate nepoții lui, vor trăi să vadă o nouă planetă. Sper să nu uite de unde au plecat.

Imaginea se tulbură. Nu voi ști niciodată ce s-a întâmplat cu Partha, deși îmi pot închipui. Acum, că am văzut filmulețele acestea, le pot transmite și altora ca să nu dispară nici după ce se defectează motoarele navei-mamă.

•

Jean are tentaculul stâng rupt, iar geleții nu-l pot vindeca, în ciuda biotehnicii lor medicale avansate. Poate ridica obiecte de dimensiuni mici cu celălalt tentacul și regla aparatura subterană cu cilii. A lucrat la ferme, turnătorii și canale de epurare a apei, dar munca fizică a extenuat-o; totuși, are o personalitate potrivită pentru a-i învăța pe alții și a le da sfaturi. De aceea o încurajează să petreacă timp cu mine. Îmi arată cum a călătorit pe un sloi în toiul unei furtuni de zăpadă violente, când s-a spart aflorimentul și s-a produs o avalanșă de bolovani colțuroși. Din punctul ei de vedere, i-au crescut dinți zăpezii. A stat blocată și a suportat durerea o veșnicie până când au reușit s-o scoată prietenele ei de sub un bolovan. Suferă de o durere cronică în jumătatea stângă. Îmi arată avalanșa și din perspectiva altor martori, care au văzut-o de la distanță: muntele s-a crăpat și bolovanii s-au rostogolit în cascadă. Jean își amintește dezastrul văzut și de aproape, și de la distanță, pentru că ea și prietenele

ei l-au privit retrospectiv de multe ori. Poate că îi face bine la recuperare.

Geleții lucrează din greu, fără să fie răsplătiți cu dolari pentru mâncare sau mărci, nici amenințați cu recrutarea. În schimb, nu vorbesc despre altceva decât despre muncă. Toți își împărtășesc amintirile legate de activitățile lor și știu cât de mult a muncit fiecare de când s-au întrunit ultima oară. Nimeni nu minte. Nu cred că sunt capabili de minciună.

Jean se mișcă altfel decât ceilalți. Toată lumea îi cunoaște povestea. După accident, a căzut într-o depresie cruntă din care nu a mai putut-o scoate nimeni, îmi spune un alt gelet, pe care l-am botezat River[12]. Stau cu River într-un fel de cantină și mâncăm tocană de rădăcini care arată ciudat, dar are gust de friptură de fazan. Cleștele ei e larg deschis, ca să-mi pot extinde cârceii și să-i împletesc cu ai săi. Încă nu m-am obișnuit suficient cu asta.

După părerea lui River, Jean nu era deprimată din cauza durerii, ci pentru că ceilalți o tratau altfel decât înainte. De câte ori își transmiteau amintiri, chiar și fără legătură cu accidentul ei, nu se puteau abține să-și reverse îngrijorarea, chiar și mila față de ea, iar asta îi încrețea pielea de sub carapace. Toți discutau între ei cum s-o ajute să-și revină și nu se puteau ascunde de ea. Îngrijorarea lor devenise o boală care lăsa urme lipicioase de otravă în fiecare gând și dorință a lor, cât de neînsemnată.

Nu se întâmpla prima oară. Cu mult înainte ca oamenii să vină pe Ianuarie, un alt gelet a fost implicat într-un experiment tectonic eșuat. Savanta în cauză nu a suferit răni fizice, dar retrăia permanent teama și durerea simțită când placa s-a deplasat și s-a produs desprinderea – momentul în care și-a dat seama că situația nu e sub control și membrii echipei sale muriseră. Toți au rememorat clipa când puterea a cedat în fața neputinței, dar amintirea nu era a lor, ci a ei. Au sesizat că e abătută de la accident și au discutat întruna cum s-o înveselească. Așa că i-au arătat amintiri liniștitoare, cu geleți care scăpaseră de atacul unui bizon ori au rememorat ocazii fericite. Dar cu cât încercau s-o ajute mai mult, cu atât mai abătură era. Nenorocirea se hrănea din ea însăși. Până la urmă, savanta s-a sinucis.

---

[12] Râu", „fluviu" (n.tr.).

De data asta, cu Jean lumea încerca să se poarte altfel. Știau că e un suflet bun, mai răbdătoare decât mulți, așa că au pus-o să lucreze cu nou-născuții, izolând-o de mulțimea de geleți. Îi observaseră momentele de bunătate pe care și le împărtășeau din ce în ce mai des. *Ești singura care poate face asta.* Jean știa foarte bine că e manipulată, că toți se dau peste cap s-o ajute, dar prefera să se împace cu gândul și, oricum, îi plăcea noul loc de muncă.

Însă ceilalți tot îi observă handicapul, oricât se străduiesc să n-o facă, și Jean urăște momentul când vede că fac liniște atunci când apare ea, felul în care le tremură tentaculele când se prefac că nu văd ce e în fața lor. De-asta îi place să petreacă timp cu mine: handicapul său e nimic, în comparație cu al meu. Când ne plimbăm împreună, pe ea nu o remarcă nimeni.

•

Nu știu de când sunt în Orașul de la miezul nopții, dar vechea mea viață e un vis suprarealist. M-am vindecat suficient ca să mă gândesc la un loc de muncă aici. Aș putea ajuta la culesul rădăcinilor sau larvelor din crevasele în care nu intră un gelet obișnuit. Sau aș putea ajuta într-unul din laboratoare, pentru că întotdeauna mi-a plăcut știința. Bianca obișnuia să spună că singurul scop al Xiosphantului era să mențină lucrurile și tehnologia la același nivel și din cauza asta savanții xiosphanți se confruntau cu o contradicție, din moment ce adevăratul scop al științei este să facă progrese și descoperiri. Dar știința geletă e diferită, presupune experimente care durează de generații întregi și procese prea lente ca să fie studiate într-o viață. În plus, din cauza destabilizării climatice, principalul lor scop e protejarea generațiilor viitoare. Își amintesc orice dezastru, așa cum își amintesc orice experiment eșuat din trecut.

Când mă imaginez pe mine, nu mai văd o fată rușinoasă, cu pomeți înalți, față rotundă și păr negru, pieptănat pe spate. În schimb, sunt o colecție de cârcei și membre, mai mică și mai puțin agilă decât geleții obișnuiți, dar la fel ca ei, în aspectele importante. Nu mai observ că stau în întuneric perioade îndelungate, pentru că simțurile mele sunt legate de vibrațiile subterane, lungimile de undă invizibile ale radiațiilor care văluresc în jurul meu și mișcările celor din jur.

Sunt cu River într-unul din saloanele mai mici, unde căldura naturală a izvoarelor iese printr-un orificiu larg din mijlocul

încăperii, și mă simt confortabil într-o pătură de smocuri obținută prin bioinginerie. Moțăi, tentaculele mi s-au împletit cu cele ale lui River, fără să facă schimb de gânduri, iar ea îmi trimite o amintire pe care probabil că i-am împărtășit-o mai demult.

Sunt om, în Argelo, și Bianca spune: „... datorită băuturii uimitoare pe care-o vei încerca acum pentru prima...”, apoi gustul de *amanuensis*, tenta dulceagă, delicioasă după atâta vreme.

Nu știu ce e mai dezgustător: s-o văd pe Bianca, să miros transpirația siropoasă care îmbâcsea aerul din Moaca Spartă sau să fiu expusă din nou vorbirii umane. Indiferent ce este, am o reacție de panică pe care o percep ca pe-un vechi prieten uitat, odată cu agonia reînvierii unor părți din mine pe care le-am adormit cu multă vreme în urmă. Îmi cer scuze și mă retrag de lângă River. Trebuie să am grijă de mine însumi, cu propriile mele mijloace.

Nici nu am vrut să mă gândesc prea mult la amintirile din viața mea anterioară de când m-am obișnuit să trăiesc aici. În ultimul timp, când cineva reînvia o amintire cu familia mea, Bianca, Salonul Ilir sau mersul la Conacul Alb din Argelo, mă blocam. Geleții au învățat să nu-mi mai vorbească de lucrurile acelea bizare, urâte, omenești.

Peste un timp, Jean și eu stăm proptite de perete după ce am urmărit un teatru de păpuși. Nici nu observ că cârceii mei sunt întinși la maximum și îmbinați cu ai lui Jean decât atunci când îmi transmite o amintire din vremea când o urmăream pe Bianca în Xiosphant și am văzut-o întâlnindu-se cu Mouth într-o cameră plină cu puști. Amintirea e acolo, proaspătă, nu mai veche de un minut: gâtul Biancăi ieșind din haina la modă, părul prins la spate, privirile furișe aruncate în jur, de parcă nu-și dă seama cât e de ușor de urmărit, dorul meu apăsător când mă ascund de ea. Dintr-odată, sunt din nou naivă și neschimbată, tânjind după cineva care mă crede moartă.

Îmi recapăt fermitatea și aparenta forță morală, mă înec cu propria respirație. Nu am împărtășit de mult amintiri omenești, dar probabil că am împărtășit foarte multe la început, când învățam să comunic.

Îmi vine să mă smulg de lângă Jean, să rup legătura dintre noi. Dar nu vreau ca ea să transmită altora o amintire cu mine în

postură de naivă hipersensibilă. Așa că încerc să mă relaxez și să diger momentul. Aleg să-l fac disponibil, ca să nu o pot condamna pe Jean, dacă se hotărăște să mi-l dea înapoi.

Dar mă invadează alte amintiri omenești, una câte una: prima oară când era să mor pe Marea Ucigașă; încercarea mea nereușită de a evita să mă implic în invazia plănuită de Bianca; Patrula Somnului care ne urmărește în timp ce în jurul nostru țipă alarmele; Naivii Ghețurilor strigând în delirul lor.

Nu-mi mai pot controla respirația. Gâfâi fără să inspir oxigen. Amețesc, îmi amorțesc membrele, vechea panică stârnită de amintiri revine. Nu suport să mă gândesc că am corp omenesc sau o voce care scuipă sunete pe care urechile de om le pot capta și ingera. Am crezut că am făcut pace cu aceste amintiri.

Nu mă descurc atât de bine cum a sperat Jean. Atunci înțeleg: geleții s-au decis să mă pună în situația aceasta. Îmi vor reaminti permanent cum e să fii printre oameni, până ce mă voi obișnui cu ideea fără să mi se taie răsuflarea, să amorțesc sau să le transmit înapoi gânduri furioase, diforme. Jean îmi arată o amintire fericită cu un ghețar până când nu mai tresar și nu mă mai împotrivesc. Totuși, una după alta, amintirile mă zdrobesc cu furia, dragostea și teama lor și mi se încrețește pielea, îmi bate inima nebunește și simt o durere ca într-o criză provocată de lumină, însă mult mai puternică.

Pentru prima oară de când mi-au dat cârcei și organe noi, vreau să le smulg din mine cu mâinile goale.

Jean vrea să înțeleagă de ce nu mai suport amintirile pe care eu însămi am ales să le împărtășesc. Cum să mă explic ca să priceapă și un gelet?

Îi transmit o amintire cu cel mai umilitor moment din viața mea. Nu acela când polițiștii m-au scos din Barul Public și m-au obligat să urc un munte, iar eu am simțit că acela este sfârșitul meu, ci unul ulterior, când m-am îmbăiat în apa fierbinte din Salonul Ilir; când eram în siguranță, dar știam că nu voi mai fi în siguranță niciodată, caldă pe dinafară, înghețată pe dinăuntru, spălată, dar murdară pentru totdeauna. Și singurul lucru care m-a consolat în clipa aceea a fost să mă cuibăresc în amintirea pe care mi-o împărtășise Rose, aceea când alergam prin noapte cu alți geleți pentru a construi ceva cu membrele noastre solide.

Îi arăt lui Jean, o dată și încă o dată, cum amintirea aceea de împrumut m-a salvat din prăpastia în care mă prăbușisem.

Surprind exact momentul când uimirea a luat locul disperării.

Jean tot nu pricepe de ce chiar și cele mai frumoase amintiri omenești ale mele nu-mi provoacă decât suferință. În ciuda a toate prin câte a trecut, crede și acum că amintirile fericite ar trebui să te bine dispună.

Puțin mai târziu, nu mă mai mir când un alt gelet, pe care îl botez Felice, vrea să-mi transmită o altă amintire pe care am împărtășit-o mai demult.

Sunt la cămin. Bianca și cu mine stăm și învățăm după ce ea s-a întors de la o petrecere sau un bal simandicos, care a ținut-o departe de mine o eternitate. Mă uit în carte, încerc să mă concentrez, dar apoi ridic ochii spre ea și constat că și ea mă privește cu un surâs discret. Mă strâmb la ea și o fac să chicotească, pe urmă râdem amândouă.

Atât. Asta e toată amintirea. Felice scoate la iveală toate amănuntele, de exemplu, la început, surâsul Biancăi e trist, dar cutele din jurul gurii și ochilor își schimbă apoi forma. Surpriza de pe fața ei când mă strâmb, apoi chicotitul.

Mă crispez, dar Felice îmi arată deja o amintire reconfortantă cu zăpada care învăluie o câmpie de gheață, la kilometri distanță de orice altceva.

Nu știu de ce vor geleții să mă rănească în felul acesta. De fapt, bineînțeles că *știu.*

Mă trezesc că merg în toate locurile mele preferate din Orașul de la miezul nopții, lacomă de amintiri pe care vreau să le adun pentru ceea ce știu că va veni. Locul în care mi-au introdus organe noi, scoțându-mi un fragment dintr-un plămân, mă doare și e prea solicitat. Simt un fel de încordare sub os și sub piele.

Cobor din hamacul meu preferat din piață. Jean și River, care au stat amândouă în apropierea mea, vin să mă viziteze. Își deschid cleștii, întinzând cârceii ca să-mi atingă pieptul. Mă pregătesc pentru o nouă amintire de când eram om.

În locul ei, însă, ele îmi arată un plan. Eu, cea de acum – cu cârcei vulnerabili pe stern, două tentacule ieșindu-mi din spate și forme lipsite de contur pe abdomen – mergând pe străzile din Xiosphant, folosind darurile primite de la geleți ca să-i ajut pe ceilalți oameni să înțeleagă. În timp, recrutând alți oameni care să devină asemenea mie, ca să formăm familii întregi de hibrizi care, la rândul lor, să-i recruteze pe alții.

Intenționează să mă alunge, să mă trimită *acasă.* Cu

înfățișarea aceasta, hidoasă în ochii oamenilor, fără apărare. Am știut că așa se va întâmpla, dar nu eram pregătită, și când încerc să mă văd prin ochii xiosphanților mi se face greață în miezul meu. Respir cu un zgomot ușor, care răsună monstruos după o perioadă de liniște atât de lungă.

MOUTH

Mouth căzu într-un fel de comă după ce geleții îi arătaseră cum îi distruseseră pe Cetățeni. Așa dorise ea. Chiar încercase să intre în comă. Depusese toate eforturile să lase întunericul din jur să o inunde. Nu-și putea aminti muntele de gheață umblător, ștergându-și sângele astringent, fără să-i tremure mâinile. Nu putea accepta viziunile geleților, sau ce erau acelea, dar mintea ei nu avea ce face cu gheața aceea nocivă care distrugea o pepinieră de bebeluși, decât să se revolte împotriva ei.

Cetățenii n-au știut niciodată ce-au făcut. Au inventat mituri despre geleți – servitori ai Elementelor, dinții din fălcile întunericului etern –, dar poveștile lor erau despre ceea ce puteau face geleții pentru oameni sau împotriva lor. Au rămas nevinovați în cosmogonia lor până în ultima clipă.

Mintea lui Mouth îi oferea treptat detaliile arătate de geleți, ca și cum ea n-ar fi fost capabilă să le asimileze deodată. Nu avea cum să-și blocheze gândurile, nici măcar în somn.

Sophie nu fusese de față când îi fusese transmisă povestea despre focul-nopții. Se ținuse deoparte intenționat. Dar veni în dormitorul lui Mouth mult mai târziu și se ghemui sub hamacul ei, ca să nu fie decât o voce care se ridică din fundul camerei. Uneori, Mouth se întindea ca s-o tragă mai aproape sau s-o împingă, dar Sophie îi scăpa de fiecare dată.

Îi vorbi cu pauze, pentru că nu-i plăcuse niciodată să vorbească, nici atunci când nu avusese de ales.

— Conștiința geletă e de așa natură, încât... Trebuie să înțelegi, trecutul e uniform, se bâlbâie Sophie de sub hamacul lui Mouth. Pentru geleți, decizia de a nu distruge Xiosphantul este la fel de recentă ca aceea de a-i distruge pe Cetățeni, deși cele două evenimente s-au petrecut la distanță de generații

întregi unul față de altul. Pentru geleți, au avut loc în același timp. Cred că au evoluat astfel pentru că trăiesc în întuneric veșnic, printre vânturi care acoperă orice sunet și șterg orice scriere. Au lucrat sute de generații ca să stabilizeze clima modificând un tip de floră specială, dar, pentru ei, munca respectivă tocmai s-a încheiat.

Mouth nu-i răspundea lui Sophie decât mișcând din brațe și din picioare.

— Oamenii nu ar fi supraviețuit pe planeta asta fără munca depusă de geleți înainte de sosirea lor, continuă Sophie. Nu am fi rezistat mai mult de o generație sau două, apoi furtunile ne-ar fi șters de pe fața pământului. Fermele rotitoare din Xiosphant, pescăriile și livezile din Argelo n-ar fi existat fără ei. Niciunul din lucrurile pentru care ne tot batem n-ar fi existat fără ei.

Sophie se sătură să vorbească, așa cum se aștepta Mouth. Dacă s-ar fi urcat lângă ea în hamac și ar fi încercat să-și folosească noile apendice ca să-i comunice idei sau amintiri, Mouth s-ar fi temut să n-o lovească involuntar, chiar și cu mâinile ei pacifiste. Dar Sophie nu se apropie. Mouth îi auzea respirația peste râcâitul motoarelor din piatră.

Mouth avea amintirile ei personale despre roiul albastru, oasele care s-au sfărâmat când a încercat să le adune, flăcările prea apropiate de obrazul ei. Aceasta era propria ei experiență, iar acum, că se străduise din greu să o refacă pentru Barney, apoi pentru Sophie, nu o putea azvârli înapoi în groapa unde o ascunsese atâta vreme. Și nu putea scăpa nici de amintirea tubului uriaș de gheață care arunca zloată otrăvitoare pe măsură ce se deplasa. Amândouă o făceau să vrea să se deconecteze de la realitate.

— Am tras cu urechea când te-ai întâlnit cu Bianca, pe vremea când voiai s-o păcălești să te ajute să furi cartea de poezie, rosti Sophie din întuneric. Țin minte că ai spus: „Adevărul ar trebui să doară. Adevărul ar trebui să-ți dea picioare-n fund. Minciunile nu fac decât să-l scoată mai repede la iveală”.

Mouth deschis gura, în cele din urmă:

— Ai fost mai atentă la mine decât am fost eu.

— Geleții mi-au retransmis propriile mele amintiri. E prima oară când dau dovadă de cruzime. Dar să știi că m-ai impresionat. Și chiar am vrut să te cred.

— Nu făceam decât să repet ceea ce auzisem de la alții. Vorbe de-ale Cetățenilor, lucruri auzite la întrunirile politice. Le-am combinat, le-am schimbat pe ici, pe colo.

— Așa face toată lumea. Nimeni nu spune nimic nou, vorbi Sophie, apoi tăcu, dar nu voia s-o lase singură pe Mouth.

Ca și cum Mouth ar fi luat niște pastile otrăvitoare și trebuia s-o vegheze până le elimina. Mouth încercă de câteva ori să-i spună că nu-i datorează nimic, dar Sophie se încăpățână să rămână acolo jos, pe podea, respirând în liniște.

— Vreau să-ți arăt ceva! rosti Sophie, după o pauză lungă. Cred că ți-ar fi mai ușor să știi de la mine decât de la un gelet.

Mouth înțelese ce voia să spună prin „să-ți arăt” și începu să protesteze, să-și apere fața și gâtul cu coatele.

Dar Sophie îi ceru să se potolească și scoase niște zgomote liniștitoare. Îi atinse cicatricele de pe gât cu o palmă. Pe chipul lui Sophie căzu singura dâră de lumină care venea de la un furnal îndepărtat, iar trăsăturile ei rotunde îi părură lui Mouth mai calme decât oricând. Poate că, la un moment dat, au făcut schimb de locuri între ele. De data asta, Mouth era copilul speriat. Sophie o sărută pe frunte, făcând-o să lăcrimeze. Se pare că avea o rezervă de lacrimi interminabilă.

— Nu-ți fie frică! spuse Sophie. Voi fi foarte blândă.

Mouth încuviință din cap.

— Bine. Fă-o!

Chipul lui Sophie tresări, dar Mouth realiză că, de fapt, ea era cea care tremura. Își impuse să se relaxeze.

Sophie se aplecă spre ea până când li se atinseră piepturile, apoi limbile ei se iviră șerpuind. Mouth se crispă din nou în ultima clipă, dar simți mângâierea a 12 suprafețe, ca niște degete umede, mai discretă decât a geleților. Sophie îi ceru iarăși să tacă. Fața ei era atât de aproape, încât părea că are trei ochi și răsuflarea ei se împletea cu cea a lui Mouth.

Când Mouth închise ochii, văzu un contur, o imagine, mai degrabă amintirea unei imagini, o umbră de impresie. Imaginea ba se limpezea, ba se estompa și Mouth se trezi că se concentrează s-o vadă mai bine.

— Așa, o încurajă Sophie. Las-o să te învăluie!

Mouth se lăsă pe spate în hamac, pentru ca Sophie să se proptească mai bine de ea. Îi simți genunchii în jurul taliei, corpul cuibărit într-al ei, fața lipită de a ei. Apoi intră în viziunea

ei și senzațiile celelalte dispărură.

Sophie nu-i arăta o amintire, așa cum se așteptase ea. Se pregătise pentru o nouă pagină înfricoșătoare din istorie sau, mai rău, o felie din trecutul lor comun, văzută din perspectiva lui Sophie. În loc de asta, zburau amândouă, Sophie și Mouth, pluteau deasupra norilor care, pentru Mouth, fuseseră limita superioară a lumii toată viața. Mouth se uită la Sophie, care aluneca liniștită, cu priviri placide, de parcă ar fi făcut asta în fiecare zi. Sophie înălță ochii, iar Mouth îi urmări privirea și văzu cerul negru, presărat cu luminițe. O oglindă rotundă le scălda în lumina reflectată de ea și Mouth își dădu seama că era luna.

Cum de putem pluti așa? vru Mouth să întrebe, dar acolo sus nu era aer.

Vocea lui Sophie veni de departe:

— Aceasta nu e o amintire. Doar o parte din ea este. Geleții mi-au împărtășit amintiri cu ei în mașini zburătoare, dar e la mijloc și imaginația mea, care amestecă senzațiile reale. Gândește-te că ești într-o fantezie.

Printre ciorchini deși de nori, Mouth văzu cum alunecă pământul sub ele. Era negru ca noaptea, pentru că se aflau deasupra zonei nocturne, iar norii nu voiau să lase să pătrundă nici măcar un strop de lumină printre ei. Mouth nu știa cum de vedeau ce este acolo jos, dar asta făcea parte din logica visului, nu a realității. Trecură deasupra curburii planetei și Mouth văzu o lumină orbitoare la orizont. Vru să se răsucească și să zboare în direcția opusă, pentru că lumina soarelui ar fi făcut-o scrum, dar Sophie mergea tot înainte.

— Nimic nu ne poate răni, murmură ea.

În vis, Sophie îi zâmbi ușor. Parcă erau două păsări zburând independent una de cealaltă, apoi se treziră în mai multă lumină decât văzuse Mouth vreodată. Vedea chiar și printre nori cum sfârâie solul arid, terenul scobit de vânturi fierbinți. Cum de reușise Sophie să creeze imaginea aceasta, Mouth nu putea ghici, fiindcă geleții n-ar suporta lumina zilei, nici într-o mașinărie zburătoare, nici altfel. Atunci, Mouth privi în jos și văzu formațiuni de cristal strălucind și pulsând: un alt oraș.

Sophie arătă în sus și Mouth înțelese, în sfârșit, de unde luase ea imaginile acestea din zona diurnă, văzute de deasupra. O navă spațială trecu exact deasupra capetelor lor: o siluetă argintie, ca un om proptit în coate și în genunchi. Soarele îi picta

învelișul străvechi în milioane de nuanțe de roșu și albastru, înlănțuite într-un dans unduitor. Nava-mamă nu a încetat niciodată să aștepte, nu și-a pierdut niciodată încrederea în oamenii care se târau în praful de dedesubt.

Cele două plutiră printre nori, ocoliră mici furtuni și ieșiră și intrară de mai multe ori din zona diurnă. Sophie îi făcu semn lui Mouth cu un deget și se înălțară mai sus, până în întuneric, dincolo de limita atmosferei. Se ridicară sus de tot, deasupra navei-mamă, aproape de rocile galben-portocalii ale satelitului. Și contemplară planeta Ianuarie, jumătatea luminată și jumătatea întunecată, nu imobilă, ci în perpetuă rotire. Zona diurnă nu era doar roșie ca focul, ci avea vene albastre și verzi, ca diamantele pe o mantie sclipitoare. Cea nocturnă avea textură de catifea, cu luciu purpuriu-închis. Din spațiu, Mouth privea lumea de jos, covârșită de o emoție necunoscută. O deranja în mare măsură că, privită de sus, Ianuarie era superbă și avea o senzație tulburător de plăcută să vadă atâta lumină, în aparență, cu propriii ei ochi.

Începură să coboare lin, apropiindu-se imperceptibil de nori, apoi tot mai repede. Lui Mouth era să-i scape un strigăt când ateriză pe stratul de nori, dar îl transformă într-un hohot de râs. Norii se căscară și le înghițiră. Fetele alunecară rapid în noapte, deasupra piscurilor și canioanelor mai late decât orice alt drum. În cele din urmă, găsiră Orașul de la miezul nopții și coborâră printr-un puț de aeraj. Mouth se văzu pe sine într-o cămăruță, cu Sophie culcată deasupra ei, apoi reveni în mintea ei și deschise ochii.

Era lac de sudoare, iar Sophie parcă se lipise de ea. Nu voia să se retragă, pentru că inima îi bătea cu putere, sângele îi pulsa până la orbire, pielea recepta orice senzație. Sophie îi oferise un cadou incredibil, iar ea nu știa ce să facă cu el. Își scoase brațele dintre genunchii lui Sophie și o strânse în brațe cât putu de strâns.

— Am crezut că mă urăști, îi șopti la ureche.

— Te-am urât, multă vreme, spuse Sophie, respirând sacadat. Dar tu ești piaza mea rea. Bănuiesc că va trebui să mă obișnuiesc cu tine.

Copleșită de emoție, cu lacrimi în ochi, Mouth se bâlbâi:

— Îmi... Îmi pare rău pentru Bianca! Îmi pare rău pentru tot! Aș vrea să fi murit odată cu Cetățenii. Aș vrea să nu fi distrus

miracolul creat de geleți. Ar fi trebuit să fim mai atenți.

— Bianca a ales singură, spuse Sophie ridicându-se, stând în genunchi pe coapsele lui Mouth. Mai mult nu știu. Dar merită să fie învinovățită pentru greșelile ei. Am vrut să arunc vina pe tine ca să rămână ea pură în mintea mea, dar asta nu e cinstit față de ea. Te învinovățesc și pe tine pentru greșelile tale, dar…

Mâinile lui Mouth le atinseră fin pe cele ale lui Sophie.

— Am crezut că, dacă repar ce-am stricat în relația cu Bianca și cu ceilalți… Am crezut că pot fi un om bun. Dar acum am impresia… nu știu. Am impresia că ar trebui să iau măsuri ca să nu se mai întâmple niciodată ce s-a petrecut cu Cetățenii.

Sophie se înfioră de spaimă, de parcă Mouth sugera ceva drastic, poate răzbunare. Și poate că avea dreptul să-i urască pe geleți pentru că i-au omorât neamul care nu avusese nicio intenție rea. Dar nu-și putea scoate din minte imaginea calotei glaciare din care cădea o ploaie încinsă.

Mouth scutură din cap.

— Vreau să spun că oamenii trebuie să înțeleagă situația. Poate că ar trebui să devină mai mulți ca tine.

— Geleții mi-au spus deja că vor să mă trimită înapoi, să găsesc alți oameni dispuși să devină hibrizi. Dar eu nu vreau să plec. Doresc să rămân aici definitiv. Habar n-ai ce grozav e să poți împărtăși totul cu alții!

Mouth nu avea să-i ierte niciodată pe geleți pentru ceea ce făcuseră, deși îi înțelegea. Ai putea confunda înțelegerea cu iertarea, dar răul neiertat te-ar lua pe nepregătite, ca un cârcel, exact în momentul când vrei să fii mai generos.

•

Sophie și Mouth făcură turul orașului, care era plin de minunății, dacă îl percepeai cu simțurile lui Sophie. Mouth învăță să-și controleze teama, fie și în mică măsură, când se apropiau geleții de ea. Unele mâncăruri de-ale lor aveau un gust decent, dacă te obișnuiai cu textura mocirloasă și marginile aspre și greu de mestecat.

Sophie tot mai voia s-o convingă să cedeze, să renunțe la umanitate și să învețe să perceapă frumusețea, geografia de vis a acestui oraș. Să devină ca ea. Dar Mouth nu ar avea niciodată sentimente clare pentru geleți, iar în amestecul emoțiilor sale s-ar strecura întotdeauna un dram de ură. În plus, mintea ei nu se putea deschide precum cea a lui Sophie. Dacă încerca să

trăiască cu noile simțuri, pe lângă accesul dinamic la amintirile și ideile altora, i-ar exploda capul.

— Chiar dacă mi-ar lipsi acest sentiment nociv, tot n-aș avea creierul potrivit pentru asta, încerca Mouth să-i explice.

— Aceasta e calea prin care te poți asigura că nu se va repeta istoria. Ai spus-o cu gura ta!

Mouth scutură din cap. Amintirile îi apăsau în continuare pe partea superioară a șirei spinării.

— Vei găsi alți oameni care să se adapteze, te pricepi să-i citești. Îi vei găsi pe cei care nu au nimic de pierdut, care au învățat să asculte cu ambele urechi, ca să știe când îi va doborî voința puternică. Oamenii pentru care Bianca era dispusă să moară. Îi vei depista și le vei oferi o nouă șansă.

— Nu pot, zise Sophie. Experiența mă va distruge. Gândește-te cât de silă ți-ar fi ție dacă s-ar apropia din nou de tine un gelet. Sila mea ar fi de o sută de ori mai mare. Așa m-aș simți eu printre oameni. Chiar dacă aș fi ca ei. Dar cu înfățișarea asta… aș dezgusta pe oricine m-ar vedea.

Mouth se obișnuise cu înfățișarea lui Sophie. Fața nu i se schimbase, ochii îi erau tot limpezi și cercetători, gura, tot lată și expresivă. Avea o piele protectoare peste umeri și tors pe care ai confunda-o cu o piesă vestimentară, dacă nu te-ai uita la ea mai atent. Dar tentaculele care păreau s-o ajute să vadă pe întuneric și cârceii umezi care-i creșteau sub claviculă și se unduiau ca algele în mare ar fi fost greu de ascuns.

— Eu consider că ești frumoasă! îi spuse.

Sophie se încruntă.

— Aș muri în clipa în care aș pune piciorul în Xiosphant.

Mouth știu că ceea ce avea să-i spună în continuare îi va schimba viața, poate i-o va ruina, atât cât a mai rămas din ea. Dar nu avea de ales.

— Te voi proteja eu.

Sophie o privi lung. Poate că nu știa cum să aibă încredere în cineva a cărui minte era ca un seif imposibil de spart.

— Nu pot să mă bat încă, nici să trag cu pușca, adăugă Mouth. Și știu că nu mi-am respectat întotdeauna promisiunile. Dar acum vorbesc serios. Te voi apăra cu prețul vieții mele.

Sophie vru să-i răspundă cumva, dar se răzgândi. Nu mai spuse nimic cât ținu turul orașului, din care Mouth nu pricepu prea multe, din moment ce Sophie nu-i dădea lămuriri. Trecură

prin încăperi imense și pe lângă gropi adânci, dar Mouth, deși asimilă suficiente detalii ca să recunoască tehnologia foarte avansată, văzu mai degrabă tentacule și picioare uriașe mișcându-se în obscuritate.

Orice i-ar fi spus acum lui Sophie, ea tot nu i-ar fi răspuns, ca și când ar fi călătorit înapoi în timp, pe vremea când erau două străine. Mouth încercă să-i spargă zidurile făcând glume pe seama ginului cu lapte pe care îl bea lumea cu îndârjire în Xiosphant, dar Sophie se mulțumi să scuture din umeri și să meargă mai departe. Mouth se rătăci în câteva rânduri, însă ea o trase de mânecă de undeva din întuneric. În cele din urmă, se întoarse în hamacul ei, singură, doar cu niște cutii de rații alimentare. Una conținea ciocolată veritabilă, mai amăruie decât se așteptase ea.

Nu avea altceva de făcut decât să zacă acolo, asaltată de stafii. Citi o carte, două, apoi constată că i se vindecaseră zonele laterale ale capului și le rase din nou, cu instrumentele dintr-o trusă medicală veche. Habar nu avea de când stătea acolo singură, însă când apăru Sophie, o făcu fără o vorbă. Tăcerea aceasta se prelungi atât de mult, încât Mouth aproape că uitase cum sună vocea ei.

SOPHIE

Nu mă pot întoarce în Xiosphant. Aș muri. Aș prefera să mă întorc în noapte și să mor acolo înghețată, decât să revin în orașul care s-a străduit din toate puterile să mă distrugă. Mai ales cu înfățișarea aceasta.

Încerc că-i explic lui Jean: mă imaginez alergând în beznă, expusă intemperiilor, și dau imaginii o aură cât se poate de reală. Asta o sperie pe Jean, care înclina spre sinucidere de multă vreme, dar ea îmi răspunde cu vechea idee: eu, plimbându-mă printre semenii mei din nou, fericită și folositoare. Decizia e deja luată.

Dar cine a luat-o? M-am familiarizat cu societatea geleților și le cunosc orașul ca-n palmă – m-am întâlnit până și cu magistratul lor –, dar tot nu știu cine îi conduce sau cum să-i determin să se răzgândească. Habar nu am în ce cred, pe ce

principii se bazează hotărârile lor. Nu mă înțelege nimeni când pun astfel de întrebări. Le arăt prințul și Consiliul său Privat și Cele Nouă Familii și ei înțeleg că unii oameni sunt tratați cu mai multă deferență decât alții. Îmi răspund cu o amintire despre Jean, când a fost rănită de avalanșa de bolovani și i-au adus mâncărurile preferate sau i-au pus o muzică elaborată, cu foarte numeroase variații de presiune.

Mă retrag de lângă Jean și mă furișez în cele mai adânci și mai fierbinți niveluri ale orașului, unde nu m-a dus nimeni, niciodată. Dacă există un lider, au un consiliu conducător, atunci aici, jos, trebuie să fie. Cercetez fiecare tunel, dar nu găsesc un sediu al puterii.

Apoi dau peste o încăpere largă și stâncoasă, atât de fierbinte, că trebuie să-mi acopăr ochii. Îmi curge sudoarea pe față. În mijlocul ei, o masă de carne se zvârcolește într-o rețea lipicioasă. Sunt copiii pe jumătate formați, pe care mi i-a arătat Rose atât de demult, flămânzi și bolnavi și acum, nedezvoltați din cauza toxinelor scurse prin gheață și sol, cu cioturi în loc de clești și membre subțiri, șerpuitoare, care ies din pielea moale, argiloasă. Le simt neliniștea prin cili, am senzația că noile mele simțuri percep o substanță chimică pe care o elimină, iar povara disperării lor mă zdrobește. Sunt captivi, nu au niciun viitor, îi doare și nimeni nu îi poate alina. Rose mi-a împărtășit suferința lor, dar acum e altceva. Vreau să mă apropii și să-i iau pe toți puii în brațe. Nu pot să stau cu mâinile în sân în fața nenorocirii lor, ar putea fi și copiii mei. Mi-e din ce în ce mai cald, trebuie să plec de acolo, să mă întorc pe unde am venit, înapoi în liniștea răcoritoare.

Mai târziu, substanța aceea chimică se infiltrează în mine și imaginea puilor bolnavi nu-mi iese din cap. De fiecare dată, e mai rău.

Nimic nu se va schimba, dacă oamenii nu vor învăța să fie ca mine. Îmi vin în minte proiecțiile climatice și tendința crescătoare a graficului. Nu putem rezolva problema în timpul vieții mele, nici în mai multe vieți, dar trebuie să începem de acum. Sunt locuri în care geleții nu pot merge și lucruri pe care nu le pot face, dar oamenii pot.

Tratez această decizie așa cum am învățat să tratez panica stârnită de amintiri. Mă opresc și îngădui emoțiilor mele celor mai primejdioase să se manifeste. Apoi merg înainte.

Unul câte unul, geleții îmi transmit impresiile lor preferate despre mine. River își aduce aminte că m-am oferit să fiu modificată, că nu am șovăit nicio clipă, deși văzusem holograma aceea veche. Jean transmite momente de bunătate de care eu nu-mi amintesc, când m-am apropiat de ea ca să mă asigur că se simte bine. Felice evocă momente în care am râs la piesa despre oameni, jucată la teatrul de păpuși. Geletul care, deși fusese odată rănit de harpon, a venit și când i-am adus pe Naivii Ghețurilor și pe care nu l-am văzut de când m-am transformat, comunică o amintire cu mine ajutând niște copii să traverseze o stradă îngustă. Un alt gelet a fost pe Marea Ucigașă, când m-am împotmolit în gheață împreună cu Curierii Descurcăreți, și îmi arată cât de curajos m-am purtat.

La urmă, un gelet pe care nu l-am mai văzut prin oraș se apropie timid și-și desface cleștele pentru a-și elibera propria amintire: eu, urcând pe Bătrâna Mamă, ca să-i mulțumesc că m-a salvat. Rose ține cu grijă ceasul de la tatăl meu în vârful unui tentacul.

•

Mouth nu mai termină cu pălăvrăgeala când îmi iau rămas-bun de la toată familia. Călătorim într-o trăsură de forma unei semințe, din rocă vulcanică și un mecanism viu, prin tunele de gheață abrupte. Mouth e proaspăt rasă pe cap și poartă costumul de protecție. Al meu nu mi se mai potrivește, așa că sunt acoperită cu straturi de mușchi. Tremur, dar nu de frig, și le împărtășesc celorlalți cele mai urâte amintiri ale mele din Xiosphant: polițiștii care mă târăsc pe stradă și trag în protestatari, membrii Patrulei Somnului care ne țintesc cu arma pe mine și pe Bianca. Dar Rose și ceilalți știu deja cât de crud poate fi Xiosphantul, fiindcă prietenele lor au fost tranșate și puse la prăjit de locuitorii lui.

Rose îmi tot amintește cum veneam s-o vizitez. Îmi arată cum m-a văzut prima oară, îmbrăcată în haine la modă, luate la mâna a doua, îngrozită, la un pas de moarte. Nu e prima dată când îmi transmite aceeași amintire, însă de data asta mă identific mai ușor cu perspectiva ei.

Sunt Rose și văd un om tremurând de frig și de furie. Omul procedează ca un animal, se încordează pentru a lupta sau pentru a fugi. Dar apoi face un lucru pe care nu l-a mai făcut niciun om de bunăvoie: își lasă capul pe spate și-mi dă voie să-i

ating pielea dezvelită cu tentaculele. Simt uimirea lui Rose, euforia ei, senzația că se întâmplă un fenomen denaturat și, poate, extraordinar.

Când am ajuns în orașul lor, Rose nu s-a arătat, pentru că atât de mult și-a dorit să iasă toate bine, încât s-a temut ca prezența ei să nu mă copleșească. Dar împărtășea și ea impresiile celorlalți despre mine și contribuise la hotărârea unanimă că a venit vremea să mă întorc acasă.

Îi pun lui Rose întrebarea care m-a frământat de când am venit aici: în ce anume cred geleții? Trebuie s-o repet de mai multe ori, dar până la urmă o înțelege, pentru că îmi arată o amintire veche, cea mai veche dintre toate cele ce mi-au fost împărtășite vreodată. Poate că nu e o amintire, ci o legendă sau câte puțin din amândouă. Îmi dau seama de vechimea ei după contururile netede, absența detaliilor senzoriale și curgerea lină a evenimentelor, așa cum își dă seama un om că o poveste a fost spusă și respusă de un lung șir de oameni, pentru că e logică de la început până la sfârșit.

Cu multă vreme în urmă, înainte de prima civilizație pe care am văzut-o dezvoltându-se și apoi prăbușindu-se în viziunile gelete, toți locuiau în vizuini risipite prin noapte, nu mai mult de o sută de geleți într-o vizuină. Își împleteau cârceii când cineva voia să transmită și altora ceea ce făcuse ori văzuse. Sau îi venea cuiva o idee pe care o împărtășea tuturor, de exemplu, o metodă nouă de a culege rădăcini și larve cu care să-i hrănească pe copii sau cum să-și consolideze barierele împotriva alunecărilor de gheață și avalanșelor.

Atunci s-a petrecut cea mai frumoasă poveste de dragoste. Doi geleți care au crescut în vizuini diferite s-au întâlnit după ce o furtună violentă i-a îndepărtat de casă. Cei doi refugiați au devenit inseparabili, iar cârceii lor se împleteau ori de câte ori nu lucrau sau nu mâncau. Dormeau îmbrățișându-se cu cleștii, în nișa lor acoperită de mușchi, acolo unde simțeau că trage un curent rece deasupra carapacelor lor. Au făcut schimb de vise și amintirile clipelor când fugiseră de acasă din cauza furtunii li s-au amestecat până când au ajuns să împărtășească același trecut. Celorlalți li s-a făcut silă, pentru că apropierea dintre ei nu putea fi un lucru sănătos, și i-au exclus din comunitate. Cei doi au suferit foarte mult. Ceilalți au încercat să-i separe fizic, îl trimiteau pe unul din ei cu treburi în afara vizuinii. Până la urmă,

cel mai bătrân și mai răbdător locuitor al vizuinii a hotărât să vorbească cu amândoi deodată și să afle exact ce fel de perversiune practicau – așa, din doi, s-au făcut trei. Un melanj inextricabil. Ceilalți se gândeau să-i evacueze pe toți trei.

Ce anume i-a sedus, apropiindu-i în mod atât de nefiresc? O serie de proiecte pentru o roată de apă, folosind râul subteran pentru a opera o moară primitivă care să-i ajute să separe partea otrăvitoare a unor ciuperci ce creșteau în peșteri. Era o idee atât de complexă, încât un gelet nu o putea inventa singur și transmite apoi celorlalți. Ideea trebuia să prindă formă prin colaborarea a doi sau mai mulți geleți. Nu putea fi comunicată altora până nu era gândită măcar în linii mari. Îndrăgostiții au descoperit fiorul, bucuria pe care o simțeau până în stomac, de a țese o idee grozavă împreună. Un fel de extaz sălbatic, senzația de a-i ajuta pe alții să-și imagineze un lucru mai presus de ei înșiși.

Această poveste de dragoste bizară stă la temelia politicii sau religiei comunității de geleți. Rose stăruie asupra fragmentelor celor mai ciudate, cum e cel în care îndrăgostiții își prezintă invenția în fața celorlalți sau tandrețea cu care cuplul devine un trio. Percep ecourile legendei împărtășite de nenumărate ori și morala ei: a te uni cu alții pentru a construi viitorul e cel mai sfânt act posibil. Munca e grea, niciodată nu va fi ușoară, dar visarea/proiectarea colectivă e singura cale de a supraviețui și ne definește drept o comunitate. Legenda circulă chiar și în celelalte comunități care locuiesc separat de Orașul de la miezul nopții, împrăștiate în localități mai mari sau mai mici din zona întunericului.

Nu termină bine Rose povestea, că ne oprim. La orizont, văd stâncile colțuroase ale Bătrânei Mame înălțate deasupra stratului permanent de gheață și o dâră zgârcită de lumină în spatele ei. Mijesc ochii cât pot, însă lumina arde în continuare.

PARTEA A ȘAPTEA

MOUTH

Sculpturile decorative ale Xiosphantului le aruncară priviri lacome când trecură dincolo de zidurile din cărămidă. Frontoanele ieșeau în evidență deasupra unghiurilor ascuțite de la intersecția a două străzi, parcă provocându-i să spună că colțurile nu sunt pătrate. Mouth urase orașul acesta dintotdeauna, dar acum fiecare pas o întorcea mai adânc în trecut. Mai întâi, partea umbrită, Mahalaua, cu fabricile și depozitele în care participase la întruniri, apoi cafeneaua-salon elegantă unde lucrase Sophie – cu scânduri bătute la ușă, închis de multă vreme – și *Calea Strâmbă,* unde băuseră votcă tulbure Curierii Descurcăreți. Șipci metalice murdare acopereau ferestrele, iar pe dale răsunau bocancii Patrulelor Somnului, în timp ce oamenii dormeau în camerele lor umbroase. Dar patrulele nu se apropiară de ele, pentru că Sophie le simțea de la un kilometru cu aceleași organe pe care le folosise ca să descopere o fisură numai pe jumătate reparată în zidul orientat spre Bătrâna Mamă.

Sophie privea întruna la jaluzele, de parcă stăteau să se deschidă și s-o înghită. Geleții îi dăduseră o manta largă și mucegăită care-i ascundea forma nouă a corpului, exceptând momentele când se agita și i se zvârcoleau tentaculele pe dedesubt, lucru care se întâmpla tot timpul. Mouth purta costumul de protecție, cam zdrențuit, care accentua și mai mult înfățișarea ei de străină. Cerul începea să se lumineze pe măsură ce înaintau prin oraș și lui Mouth îi plesnea capul după o perioadă atât de lungă petrecută în subteran.

— Mă vor diseca, spuse Sophie, dar vocea ei abia se auzi din cauza clopotului final care anunța ridicarea jaluzelelor. Ne vor prinde și mă vor diseca!

— Nici vorbă, o contrazise Mouth. Orașul ăsta a încercat să te omoare o dată și i-ai râs în față. Ai trăit o veșnicie în el ca o criminală condamnată și nu te-au prins. Îl cunoști mai bine ca oricine altcineva și ești prea deșteaptă pentru capetele astea

pătrate. Dacă ar fi să te bați cu întreg Xiosphantul, eu pe tine aș paria.

Sophie nu mai zise nimic.

Niciuna din ele nu pomeni de implicațiile eternelor jaluzele sau de Patrulele Somnului, nici de semnele care arătau că Xiosphantul era și acum aceeași hazna conformistă. Alyssa și Bianca rămăseseră cu un singur vehicul și câțiva oameni, cu care urmau să străbată tundra, iar Sophie și Mouth se împăcaseră deja, atât cât era posibil, cu ideea că aveau să moară.

Încă un dangăt și casele somnoroase își descoperiră ferestrele ca într-un căscat. Pe Mouth o speria de-a dreptul viteza cu care orașul devenea, din pustiu, brusc aglomerat. Oamenii se revărsau pe uși, îndesându-și dejunul în gură, grăbindu-se spre serviciu în salopete și echipamente de lucru pe jumătate încheiate și socotind cum să facă rost de toate tipurile de bani. Mouth și Sophie se strecurau pe aleile cele mai înguste, printre umbre, ca să nu fie văzute – dar și pentru că învălmășeala bruscă de picioare și brațe și corurile de voci erau ca un asalt. Uitaseră cât de gălăgioși și urât mirositori sunt oamenii.

Sophie se tot frământa cum să-și îndeplinească misiunea; cum va găsi pe cineva care să se uite la ea fără să urle sau să cheme poliția – darămite cineva care să-i împărtășească darul fără să fie cuprins de delir, așa cum pățiseră Mouth și Naivii Ghețurilor. Îi studia pe toți cei care treceau pe stradă, privind în toate direcțiile.

— Orașul ăsta așa a fost gândit, să te facă să fii permanent sub presiunea timpului. Dar noi putem s-o luăm cu binișorul. Mai întâi, trebuie să-mi găsesc niște haine mai potrivite și să facem rost de niște dolari pentru mâncare.

Aveau o geantă de umăr cu rații congelate și niște rădăcini cu gust de fazan – susținea Sophie. Dar, la un moment dat, aveau să rămână fără mâncare. În plus, Mouth avea de gând să se îmbete criță și să țină un priveghi intim pentru Alyssa. Nu se mai îmbătase de prea multă vreme.

— Și ne trebuie și bani ca să stăm undeva.

— Chitanțe de infrastructură, o corectă Sophie. Salonul Ilir e închis. Habar n-am ce s-a întâmplat cu Hernan și Jeremy. Tata și fratele meu Thom n-au vrut să mă accepte nici înainte de toate astea. Așa că nu știu unde am putea merge, conchise ea,

atingându-și brățara în formă de stea.

— Știu eu pe cineva, spuse Mouth, după ce se gândi puțin. O persoană pe care nu pot s-o înghit.

•

Străzile erau prea aglomerate, chiar și pentru două stafii care se furișau pe alei laterale. Trecură pe lângă colegiul unde învățase Sophie – în laboratoarele căruia probabil că vor diseca monstrul. Sophie își strânse mai tare mantaua în jurul corpului, își aduse umerii în față, aruncând priviri speriate în toate părțile.

În partea luminată a orașului, ajunseră la un munte de moloz, pe locul în care Mouth știa că fusese o clădire mare din cărămidă, cu ornamente industriale sofisticate. Nu părea să fi fost demolată controlat, iar asemenea clădiri sunt, de obicei, durabile. Mouth se opri și privi lung molozul, dar Sophie nu se arătă interesată de el, până când ajunseră la altul, din piatră albă și grinzi de fier, apoi la altul.

— Ce fel de armă...? se miră Mouth.

— Nicio armă. Clima, rosti Sophie și merse mai departe.

Mouth se tot rătăcea în așa-zisa rețea de străzi și suferea din cauza luminii. Până la urmă, ajunseră la fabrica de acoperișuri și cușca de sârmă din jurul biroului lui George Trezorierul.

— Mouth! N-am crezut c-o să-ți mai văd mutra pocită vreodată.

George se sculă de pe scaun și deschise o sticlă de apă neagră, apoi spuse:

— Cum de-ai reușit să te întorci? Și cine se ascunde în spatele tău?

— Ea e Sophie. S-au întâmplat multe. Așa că... speram să recuperez niște mărunțiș. Am lăsat multe lucruri de valoare la tine când a trebuit să plecăm din oraș ultima oară. Acum m-am întors pentru un timp și vreau să mă stabilesc undeva.

Vorbitul în xiosphantă era ca o durere de dinți. Trebuia să-și muște limba ca să nimerească construcțiile verbale corecte pentru George (manager) și pentru ea (barbară).

— Mi se pare că tu îmi datorezi mie bani, și nu invers, spuse George. M-ați lăsat într-o situație foarte nasoală când v-ați luat tălpășița. Îi arestau până și pe cei care au dat mâna cu voi, vagabonzii. Dar mai e ceva. Îmi ceri o favoare pe care am făcut-o deja altcuiva. Prietena ta Alyssa mi-a ținut același discurs și i-am dat ei toate lucrurile de care m-am putut lipsi.

— Alyssa a trecut pe-aici? Când?

Mouth avu impresia că a îndesat-o cineva într-un tun și a aruncat-o în celălalt capăt al orașului.

— Cred că acum patru cicluri. George scutură din umeri. Opt Ciclamen după Roz.

— Am crezut că a murit. Nu-mi vine să cred că a supraviețuit dezastrului!

— La fel a spus și ea despre tine. Că te-ai dus în zona nocturnă ca să mori.

— Cu toții ne-am dus acolo ca să murim. Unii s-au descurcat mai bine la asta.

— Nu știu pe unde e acum. Nu știu dacă ai văzut grămezile de moloz, dar a trecut peste noi un ciclon. A venit brusc, a dărâmat câteva blocuri, pe urmă s-a dispersat. George oftă, deși nenorocirea trebuie să fi fost profitabilă pentru afacerea cu acoperișul. Între timp, situația din Xiosphant s-a complicat, din punct de vedere politic.

— Ai purtat vreodată vreo discuție în care să nu spui asta?

George luă un gât de apă neagră. Părea că se întreabă dacă merită să piardă niște bani numai ca să scape de Mouth.

— Uite-aici!

Îi întinse un teanc de dolari pentru mâncare, chitanțe de infrastructură și alte tipuri de bani lichizi. Mouth mai găsi la el o pălărie mare și un poncho xiosphant care să-i acopere cicatricele de pe cap și niște haine mai ciudate – poate aceleași pe care le purtase data trecută. Sophie își alese niște franjuri pe care să și le prindă la glezne.

— Consideră că ți-am dat un avans! spuse George. S-ar putea să am o treabă pentru tine foarte curând, așa că mai treci pe-aici.

Mouth vru să-i mulțumească, dar îi căzură ochii pe chipul de pe bancnota pentru mâncare. Asemănarea nu era perfectă, dar privirea era foarte bine surprinsă. Dacă ținea bancnota într-o parte, se uita la ea cu convingerea că vor schimba fața orașului împreună. Dacă o privea de sus, parcă era furioasă pe trădarea ei. Le-ai fi putut urmări relația doar plimbând dolarul în diverse poziții.

Bianca.

— Noua noastră viceregentă, îi explică George. Ți-am spus, e complicat. Un guvern complet nou.

Mouth îi arătă bancnota lui Sophie, care se clătină ca și când ar fi fost gata să leșine sau să cadă în genunchi. Mantaua i se ridică puțin în spate. Se holbă la ochii aceia și purtă cu ei un dialog cu totul diferit de al lui Mouth. Apoi ridică privirea și văzu că George o scrutează, încercând să ghicească despre ce e vorba. Își îndreptă ținuta și-și șterse orice emoție de pe chip.

— Trebuie s-o văd! rosti ea.

— Nu cred că e o idee bună, spuse Mouth, arătând spre George. L-ai auzit. E complicat.

— E Bianca!

— Hai s-o luăm pe rând! Dacă o găsesc pe Alyssa, ne poate da…

George se uită pe fereastră și înjură.

— Ascundeți-vă! Acum!

Le făcu semn să se pitească după rândul de fișete cu infocristale din care aflase Mouth prima oară că Invenția e ascunsă în seiful din Palat.

— Ce plăcere să te văd pe tine și pe prietenii tăi! îi spuse George unui vizitator. Doriți apă neagră?

— George, asta nu e o vizită de curtoazie. Și nu-mi place că bei în timpul programului. Ești în urmă cu lucrul.

Era o voce de bărbat, cu ușor accent argelan. Lui Mouth îi trebui un timp să-l identifice pe vorbitorul pe care nu-l mai auzise vorbind în xiosphantă.

— Nu vrem să devenim violenți, adăugă el.

— Dash, de ce vorbești așa? Palatul tău va avea o minunăție de acoperiș din fier forjat. Lumea se va întreba dacă nu e prefabricat.

Mouth nu-l mai văzuse niciodată pe George atât de tulburat, nici măcar atunci când citase un slogan politic din greșeală. Nu, nu tulburat. Îngrozit. Terifiat. Nu că i-ar păsa de soarta lui, dar tot îi făcu scârbă.

— Suntem foarte aglomerați, din cauza ciclonului. Iar pentru voi lucrăm gratis.

— Nu lucrați gratis, George! Faceți muncă patriotică. Când te aud vorbind așa, am impresia că nu apreciezi cinstea pe care ți-o facem.

Sophie păși în față. Voia să facă ceva. Să-l înfrunte pe Dash? Să-i tragă un pumn, ca lui Reynold mai demult? Să-l sugrume cu tentaculele? Mouth i se puse în cale și șopti:

— Nu acum. Nu aici.
Sophie se ghemui la loc.
— Sigur că ne simțim onorați, spuse George. Ne faceți o mare cinste.
Se auzi o pocnitură destul de puternică, urmată de scâncetul de copil flămând al lui George.
— Așa, vorbi Dash, acoperindu-i vaietele lui George. Din câte am înțeles, firma asta poate primi chitanțe de infrastructură. Am dreptate? Perfect. Deci singurul mod prin care poți primi alți bani e prin aranjamente particulare.
George rămase fără suflare.
— Știi, continuă Dash, mă întreb dacă n-ar trebui verificate aranjamentele astea. Ca să fim siguri că sunt legale.
— Dacă tot ai avut de gând să mă amenințí cu o anchetă pentru fraudă financiară, vorbi George printre gâfâieli, de ce-a trebuit să-mi rupi piciorul?
După cum vorbea, îți puteai da seama că Dash scutură din degete.
— Nu știu. Poate e de vină nostalgia sau dorul de casă. Pe lângă asta, durerea e mai convingătoare.
Dash vru să plece, apoi se opri și zise:
— Încă ceva, George. Am auzit că te-a vizitat o prietenă comună.
— A vrut… aaau! Mi-a cerut ajutorul. Nu i l-am dat.
— Data viitoare când te întâlnești cu un inamic al statului, anunță-mă și pe mine. Bineînțeles, de Alyssa ne-am ocupat noi. I-am construit o temniță specială sub Palat. Ce romantic… ca în cărțile cu povești care îmi plăceau așa de mult. Pa, George! Ne mai vedem noi!
Ultima oară când o văzuse, Alyssa era mai liberă decât fusese vreodată. Iar acum zăcea într-o temniță „romantică”. Mouth își dori cu disperare să mai fie capabilă să facă rău cuiva.
Ea și Sophie așteptară până se convinseră că Dash plecase, apoi ieșiră iute din ascunzătoare și se grăbiră să-i dreagă piciorul lui George.
— Plecați! șuieră el. Mă descurc și singur. Ne despărțim prieteni. Duceți-vă și să nu vă mai întoarceți aici!
Așa că își luară banii, inclusiv dolarii pentru mâncare, cu privirea aceea obsedantă, și plecară. Arătau la fel de ridicole, Mouth cu pălăria ei mare și Sophie cu gluga ei.

— Trebuie să o salvăm pe Bianca! spuse Sophie când ajunseră în stradă. E clar că o țin prizonieră la Palat. Dash și gorilele lui conduc, iar pe ea o folosesc drept lider-marionetă.

— Vorbește mai încet, zise Mouth, deși era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să i-l ceară lui Sophie. Nu știu ce se întâmplă, și nici tu nu știi. Măcar acum știm unde e Alyssa. Am aflat dintr-o experiență foarte tristă că e imposibil să intri în Palat, dar fac pariu că temnița asta nouă e altă poveste. Probabil că au construit-o în vecinătatea canalelor.

Sophie o privi fix, gândindu-se, poate, că avea s-o salveze pe Alyssa și s-o lase pe Bianca să putrezească, din rațiuni egoiste. Era un sâmbure de adevăr în asta.

— Lasă-mă să vorbesc cu Alyssa mai întâi! propuse Mouth. Avem nevoie de informații. Te rog, ține-ți firea, deocamdată!

Sophie vru să protesteze, dar se răzgândi.

— Bine, acceptă, scuturând din umeri. Du-te la prietena ta! Mă descurc eu cumva.

— Și nu vei încerca s-o vezi pe Bianca?

— Nu, sigur că nu. Du-te și fă ce trebuie să faci!

Așa că Mouth o lăsă pe Sophie ascunsă într-o gură de ventilație dintr-un turn de cărămidă roșie și plecă, sperând să le rezolve pe toate cu bine.

SOPHIE

Bianca a dobândit obiceiul de a-și îndoi încheietura mâinii când ascultă pe cineva și ochii i se apropie când strâmbă din nas. E cocoțată pe un șezlong împodobit cu frunze de aur și poartă o haină purpurie care-i dezvelește un umăr. Pe masa decorativă de lângă ea e un păhărel cu o băutură alcoolică în mai multe nuanțe de verde. E și Dash prezent și i se plânge că întârzie lucrările la noul acoperiș la Palatului. Bianca îi aruncă o privire exasperată.

— E important, spune ea. Ne trebuie un acoperiș mai solid înainte să vină încă un ciclon dinspre Tânărul Tată și să rupă totul în calea lui.

Văzând-o pe Bianca din nou, inima îmi bate altfel în piept. Sentimentele mele trecute reînvie, de parcă zâmbetul și vocea

ei au puterea să îndoaie lumina, să restructureze timpul, să reînnoiască totul.

— Nu așa am crezut că îmi voi petrece timpul în Orașul Mecanic, rostește Dash în argelană.

— Dar ce ți-ai închipuit, Dash? râde Bianca. Că vei mânca prăjituri delicioase tot timpul? Că vei dansa dansuri complicate și vei împrăștia petale de trandafir peste tot? Ard de nerăbdare să-mi răspunzi.

El scutură nervos din cap.

— Cândva eram îndrăgostit de sarcasmul tău. M-am gândit chiar să te iau de nevastă, știai? Ne imaginam plimbându-ne prin Piața Întemeietorilor în mătăsuri și dantele splendide, iar Înaltul Magistrat ar fi oficiat cea mai pompoasă căsătorie pe care au văzut-o oamenii din acest oraș.

— L-am executat pe Înaltul Magistrat, ai uitat? A fost un eveniment măreț.

Probabil că e imposibil să te strecori în Palat, așa cum a spus Mouth, dacă nu ai tentacule cu cili care se agață mai zdravăn decât orice clape mecanice. Am reușit să mi-i ascund sub mantie chiar și când m-am urcat pe zidul care protejează zona liniștită din spatele pieței, în vecinătatea tarabelor. Am simțit gărzile plimbându-se pe dedesubt, le-am auzit pălăvrăgeala. Dacă ridicau capul și mă vedeau, eram moartă. Am fost nevoită să mă opresc și să mă lipesc de zid până m-am calmat. Dar n-am avut de ales. A trebuit s-o văd. Acum stau agățată de pervazul ferestrei sale.

— Nu sunt făcută să fiu nevastă, îi spune Bianca lui Dash. Dar ne-am distrat, nu-i așa? Facem echipă bună și suntem abia la început.

Dash vine la fereastră să se uite afară și mă feresc la timp.

— Orașul ăsta mi se părea adorabil când ne vorbea despre el boșorogul ăla care ne preda xiosphanta. Expresiile complexe, fiecare moment părea să aibă denumirea lui specială. Dar Xiosphantul adevărat nu e decât o coajă cenușie și deprimantă.

Nu trebuie să văd chipul Biancăi pentru a-mi da seama că se burzuluiește.

— Vei învăța să-l iubești cum îl iubesc și eu. Și poate atunci vei înțelege cum poți să obții ce vrei fără să urli și să lovești oamenii.

— Da. Poate, spune Dash și se îndreaptă spre ușa dinspre

camera cu margini aurite a Biancăi. Deocamdată, trebuie să mă duc să intimidez alți comercianți. Aș vrea să mai dăm o petrecere.

— O să petrecem când o să avem motiv de sărbătoare.

— Asta-i o idee barbară. Petrecerile sunt distractive numai dacă sunt improvizate. Ne vedem mai târziu!

Se sărută preț de câteva bătăi lungi de inimă, apoi Dash pleacă și închide ușa după el.

Am venit doar ca să aflu mai multe informații, cum mi-a sugerat Mouth, și am aflat destule. Așa că ar trebui să plec cum am venit, să mă furișez și să pun la cale mișcarea următoare. Dar ea e foarte aproape de mine și n-am crezut că voi mai avea ocazia să-i vorbesc, iar parfumul ei floral, răspândit în toată încăperea, îmi gâdilă simțurile. Poate că acum, când pot comunica într-un mod absolut inedit, lucrurile se vor schimba între noi.

Sunt lângă ea înainte să mă simtă.

•

Mă vede și i se taie răsuflarea. Expresia i se înmoaie, tușește, scuipă și începe să plângă. Paharul cu băutură cade și nu se sparge. Se chinuie să respire, gura îi tremură spasmodic și i se înroșesc ochii. Suntem amândouă înțepenite, parcă făcute dintr-un material casant, până când ea întinde mâinile spre mine și mă îmbrățișează. Îi pun capul pe umărul meu, atentă să-mi ascund tentaculele, și plânge pe gâtul meu.

Nu vorbim o perioadă lungă. Mă inundă o emoție pe care nu pot nici s-o numesc. Mi-am spus că am terminat-o cu ea, dar sentimentul se agață de mine cu dinți ascuțiți, adânc înfipți în inima mea.

De data asta, rup eu tăcerea:

— Am crezut că ai murit. Am crezut că ai murit acolo, în noapte, sau când ai încercat să invadezi orașul. Dar ai învins. Ai învins. Nu-mi vine să cred.

— Am avut mare noroc, îmi spune, printre suspine. Nici mie nu-mi vine să cred că trăiești. N-am vrut ca ultima noastră conversație să fie chiar ultima. Ești aici, întoarsă din morți a doua oară, însă de data asta vreau să-ți spun și mai multe lucruri pe care n-am ajuns să ți le spun. Nu mi-a venit să cred că ai plecat și ne-ai lăsat acolo, pierduți în mijlocul câmpiilor de gheață.

— Te-am rugat să vii cu mine!

Bianca se face că nu mă aude.

— Mi-ai promis că vei avea încredere în mine și îmi vei rămâne alături pentru totdeauna. Și pe urmă m-ai părăsit în pustietate. Dar n-am murit. Am reușit să ajung acasă. Am învins.

Atât de mult am jelit-o în Orașul de la miezul nopții, încât am uitat cât de plină de viață e în realitate. Fac un pas înapoi și mă uit la ea. Coafura în mai multe straturi, bijuteriile și pudra de un albastru-verzui sclipitor din jurul ochilor nu pot distrage privirea de la ochii ei strălucitori. Ar putea cuceri orice.

— Am coborât versantul Vechiului Munte și ne-am trezit în fața orașului, întins în fața noastră. Ne rămăseseră doar un transportor și 24 de soldați. Dar am luat orașul prin surprindere. Știam că nu se așteaptă nimeni să fie invadat dinspre noapte și tâmpiții și-au închipuit că poate fi atacat numai când sunt ridicate jaluzelele, pentru că s-au obișnuit să creadă că ciclul somnului lor e natural. Patrulele Somnului au fost jalnice. Până când lumea și-a ridicat jaluzelele, noi am intrat deja în Palat și l-am luat prizonier pe prinț. L-am omorât pe viceregent și pe membrii Consiliului Privat și am preluat conducerea.

Folosește sintaxa cea mai familiară, de parcă am fi verișoare prin căsătorie, nu viceregent și răzvrătit. Pe sub cârceii mei se deschide o poartă lăuntrică la auzul vocii sale ca apa cristalină care curge din fântânile de marmură din Argelo, sub lumina parțială a soarelui, nu mai intensă decât trebuie. Aproape că nu-mi pasă că îmi povestește cum au omorât atâția oameni.

Aceasta e cea mai înaltă încăpere în care am fost vreodată, cu pereți de patru-cinci metri, iar pe tavan, imaginea vibrantă a blazonului xiosphant, geleți și tigri îmbrățișați.

Băutura o arde pe Bianca pe gât. Tușește și apoi îmi zâmbește, iar eu simt că mă înroșesc.

— Când eram la colegiu, îmi doream mult să fiu așa, ca tine. Îmi povesteai cum ai ieșit cu greu din zona întunecată a orașului, pe când eu mă lăsam condusă de așteptările altora. Erai atât de reală, Sophie, de parcă nu puteai să fii altfel decât tu însăți. Poate că, în toată vremea asta, am încercat să descopăr ființa care sunt eu și care nu poate fi altfel.

Aroma de portocală arsă a băuturii ei îmi copleșește simțurile. Percep intens un zumzet în încăpere, de obiect care se macină singur. Nu pot scăpa de fantezia stupidă că am mai primit o

șansă de a fi cu Bianca și că pot repara lucrurile dintre noi.

— Dar ați învins, rostesc. Și ați preluat conducerea, nu? Și ați făcut reformele de care v-am auzit vorbind de atâtea ori, toate reformele pe care voiai să le aplici.

Bianca oftează și își acoperă fața cu palma.

— Am încercat. Chiar am încercat. Dar nu poți schimba o parte dintr-un sistem fără să le dai peste cap pe celelalte. Fermele se rotesc după un orar strict, sincronizat cu ridicarea și coborârea jaluzelelor, iar pompele de apă sunt sincronizate cu fermele, dar și cu perioadele fixe în care toată lumea spală. Iar canalizarea e sincronizată cu consumurile de vârf. Și așa mai departe. Te apuci să dregi într-un loc, orașul se prăbușește și toată lumea moare de foame.

Nu știu ce să-i răspund. Toate lucrurile pe care mi le spune despre sistem le-am învățat la școală până le-am știut pe de rost. Dar ea se poartă de parcă abia le-a descoperit.

— Una e să citești despre ele – râde și își dă ochii peste cap când îmi vede expresia feței – și alta să încerci să faci schimbări. Între timp, am rămas cu foarte puțini luptători argelani care-mi sunt devotați mie și lui Dash. În general, trebuie să mă bazez pe gărzile Palatului, care mă apără numai câtă vreme îl țin pe prinț prizonier într-un loc sigur. Mi-am ales singură oamenii, xiosphanți inteligenți, pentru pozițiile-cheie. Dar tot pe vechii birocrați și administratori sunt nevoită să mă bazez ca să-mi pun în aplicare hotărârile și mi se împotrivesc la fiecare pas.

La început, când ne-am împrietenit și Bianca scotea cărți de istorie vechi din spatele bibliotecii colegiului și îmi dezvăluia un alt fel de trecut mi se părea o putere magică. Dar acum mă întreb întruna dacă nu cumva lăsa intenționat pe raft anumite cărți care vorbeau despre crimele mântuitorilor, ca Masacrul din Grădina Hidroponică. Poate, dacă ar fi citit mai atentă, altfel ar sta lucrurile acum.

Bianca oftează.

— Pe urmă, după ciclonul acela îngrozitor, toată lumea era speriată, iar oamenii înspăimântați tânjesc după stabilitate. Sophie, am nevoie de cineva pe care să mă pot baza și aș vrea și acum ca persoana aceea să fii tu.

Din balconul ei, văd un Xiosphant cum n-am mai văzut niciodată. Orașul pare curat, cu acoperișurile lui bej și carmin reflectând razele amurgului. Nici nu se vede zona avariată de

ciclon, cu atât mai puțin alte stricăciuni. O strălucire din vârful Tânărului Tată aruncă o perdea luminoasă peste partea caldă a orașului, dar când îmi răsucesc capul spre stânga lumina se disipează și întunericul de depune treptat la poalele Bătrânei Mame.

— Nu-mi vine să cred că nu ai făcut nicio schimbare, spun, privind piața și magazinele mari de pe Bulevard, turnurile de locuințe care desenează conturul punctat al orașului pe cer. Urma să le îmbunătățești pe toate. Oamenii, prizonieri ai ciclurilor de ridicat-coborât jaluzele, același lucru repetat la nesfârșit, lumea tânjind după libertate. Urma să le schimbi în bine.

— Dă-mi timp pentru asta! Peste o generație, se vor vedea și schimbările. Vom relua comerțul cu Argelo și oamenii vor lua contact cu idei noi și stiluri de viață inedite.

Întorc privirea și mă uit din nou la Bianca: ținută rigidă, glezne neastâmpărate, bărbia scoasă în față. S-a prins singură în capcana din acest Palat, iar sub masca impertinenței sale i se ascunde frica, mai puternică decât atunci când era să ne înecăm în Marea Ucigașă. A obținut tot ceea ce a crezut că își dorește, iar acum abia se descurcă.

Nu vreau altceva decât s-o salvez pentru ultima oară, s-o salvez de ea însăși, de parcă greșelile ei – delictele ei – sunt doar un pumn de dolari pentru mâncare al căror furt să-l iau asupra mea. Durerea crește în mine până e prea mare s-o mai suport. Vreau s-o iau pe Bianca și s-o duc departe de aici.

Dar asta nu se mai poate. Nu mai am decât un singur lucru pe care să i-l pot oferi.

— Am nevoie de cineva pe care să contez, iar persoana aceea aș vrea să fii tu, repetă ea. Nu știu cum de-ai supraviețuit, dar vreau să aflu toate amănuntele. Important e că te-ai întors la mine și mă poți ajuta să îndrept lucrurile. Dintotdeauna mi-am imaginat că voi face asta cu tine alături.

Îmi aleg cuvintele cu grijă:

— Am locuit în Orașul de la miezul nopții. Tot ce ți-am spus înainte e adevărat. M-am întors aici pentru că am ceva incredibil de arătat tuturor oamenilor și tu ești cea cu care am vrut întotdeauna să împart totul. Ceea ce mi-ai spus acum, că nu poți schimba sistemul nici măcar când ești la conducere… Te pot ajuta să-l schimbi. Am o soluție pentru a schimba totul. Tu și

cum mine am putea, în sfârșit, să ne înțelegem, să nu ne mai rănim. Am putea avea o relație adevărată.

În vreme ce-i spun asta, am impresia că modelez un viitor în minte și o invit pe Bianca să-i dea formă alături de mine. Cel mai sfânt act posibil. Mi-l și imaginez întâmplându-se și poate că venirea mea aici a meritat riscul.

— Deci monștrii aceia din stupul de gheață ți-au oferit o nouă teorie politică? Un instrument organizațional? Mor de curiozitate.

Bianca se tot uită peste umăr spre ușă, de parcă se așteaptă să se întoarcă Dash. Sau Nai, dacă a supraviețuit. Rămân în apropierea balconului, pentru că oricine ar veni, voi sări imediat pe fereastră și apoi pe acoperiș.

Îmi strâng întruna mantaua în jurul corpului, ca să-mi ascund forma corpului.

— Trebuie să știu. De ce te sperie atât de mult ideea că geleții ar fi ca oamenii? Ai vrut să te folosești de ei la invazie, de ce nu i-ai putea considera egalii tăi?

Bianca numără pe degete.

— De ce? Pentru că, dacă sunt oameni, atunci noi ce suntem? Invadatori? Mai are vreun rost lupta noastră, dacă nu facem decât să ne ciorovăim la marginea istoriei lor? Pentru că am mâncat carne de crocodil la câteva banchete. Pentru că n-am vrut s-o pierd pe acea Sophie pe care o cunoșteam – știi tu care, fata aceea dulce, pasionată, care îmi lumina viața – și mă speria gândul că ai deveni ceva ce eu nu aș putea înțelege.

Ar trebui să plec acum. Partea calculată din mine, cea care m-a ținut, nu știu cum, în viață în universul acesta al morții, îmi strigă să ies afară de aici. Totuși, rămân.

— Nu te-am mai auzit niciodată recunoscând că ți-e frică.

Mă duc înapoi la ea și îmi zâmbește. Surâsul ei are aceeași putere asupra mea ca de obicei. Simt cum mi se ridică centrul gravitației.

— N-a fost necesar. Ai știut și singură și m-ai ajutat să-mi înving teama. Acum sunt aici. Ce voiai să-mi arăți?

Ezit un moment în plus, apoi îmi las mantia să cadă. Bianca îmi vede cârceii de deasupra liniei gâtului veșmântului meu simplu și mișcarea tentaculelor din spatele capului și rămâne cu răsuflarea tăiată.

Trage aer în piept și vorbește cu un glas gutural:

— Corpul tău… pe naiba… ce ți-au făcut? În ce te-au

transformat? Mai ești om? Cum poți suporta să fii… îmi vine să vărs…

Nu-și poate reține zgomotele din gât. Îmi răsună în minte vorbele lui Mouth: „Eu consider că ești frumoasă”, de parcă subconștientul încearcă să mă protejeze.

— Sunt tot eu, îmi pledez cauza. Nu m-am schimbat. Sunt tot Sophie.

Bianca scuipă și se zbate, privind dincolo de mine.

— Nu. O, nu, nu, nu e mai rău decât mi-aș fi putut închipui. Te-au transformat în… e mult mai rău! Va trebui să te studiem. Plănuiesc să facă asta și cu alți oameni? Asta ai vrut să-mi arăți, asta…? Ești contagioasă? Vei încerca să mă infectezi și pe mine?

— Nu, stai, mă bâlbâi, pentru că întinde mâna spre un cordon de catifea cu care va chema gărzile. Stai și ascultă-mă, măcar o dată, Bianca, nu ți-am arătat ce-am vrut. Te rog, oprește-te! Îți promit că nu ți se va întâmpla nimic. Nu ți-aș face rău niciodată.

Aplecându-mă spre ea, caut o amintire liniștitoare; ceainicul pe care îl luam din oficiu și-l țineam pe măsuța din camera de cămin, înainte de toate astea, când viața era simplă. Îmi amintesc de un moment când mi-a turnat ceai, o natură statică fragilă, și încerc să-l rețin ca să i-l transmit și ei.

Dar Bianca se zbate și mă lovește cu pumnul când o ating cârceii mei, iar eu nu mai regăsesc momentul și nu-mi vine în minte altceva decât cum am urmărit-o din spatele Monumentul Războiului, după o barieră de valuri metalice deformate. Sar la episodul în care am urmărit-o până la o întrunire politică dintr-o cameră plină cu arme, pe urmă în Argelo, când am spionat-o dintr-un colț, la o petrecere, apoi văd cum îi leagă cineva o mască în jurul capului în timp ce ea se pierde în mulțime. Și apoi o văd cu Dash într-un club de noapte aglomerat.

— De câte ori m-ai spionat? M-ai pândit toată vremea…

Îi vine din nou să vomite.

Nu reușesc să găsesc o amintire în care să nu o urmăresc de la distanță. Inima mi se sparge în bucăți și cârceii îmi întind pielea gata să se rupă în efortul de a menține contactul cu ea. Caut o amintire fericită și…

… Bianca stă întinsă pe patul ei, lângă mine, în camera noastră din cămin, șoptindu-mi la ureche. Respirația ei îmi face pielea atât de sensibilă, încât m-aș evapora dacă m-ar atinge și, în clipa aceea, chiar mă atinge foarte scurt, iar eu simt un fior în

acea parte din mine cu care nu mi-am îngăduit niciodată să doresc ceva, dar care se bucură de dorință...

... acum, aici, în Palat, Bianca mă împinge la o parte tocmai când îmi dau seama cât de periculoasă a fost ultima amintire, sentimentele pe care nu le-am recunoscut nici măcar față de mine însămi.

Bianca scoate un zgomot între răcnet și urlet și mă împinge cu atâta putere, încât mă trezesc în partea cealaltă a camerei.

— Te-ai vârât cu forța în mintea mea și... Stai acolo cu viermii ăia unsuroși care-ți ies din corp și ai gânduri scârboase despre mine. Nu suport nici să mă uit la tine. Nu te-au transformat într-un monstru, ai fost dintotdeauna un monstru. Cum de nu mi-am dat seama?

Cuvintele Biancăi taie ca un desiș de muchii. Sunt în continuare paralizată, mă gândesc la dorința aceea pe care nu mi-am mărturisit-o nici mie. Bianca îmi strigă că sunt perversă, revoltătoare, hidoasă.

Mi se urcă tot sângele în cap și mă înec, dar trebuie să pot spune ceva acum. N-am pândit-o – dragostea mea nu e egoistă – și mă tem că am copleșit-o cu prea multe amintiri deodată. Încerc să-i ofer o explicație:

— N-am vrut decât să te salvez...

Umărul îmi ia foc. Durerea difuzează în brațul meu stâng, în jumătatea stângă. Un bărbat cu o platoșă verde sclipitoare a apărut în prag și a tras în mine cu un maser antic. Rana s-a cauterizat la contact, dar tot îmi curge sânge din umăr. Țip.

Bianca îi strigă bărbatului să nu mă omoare, au nevoie de mine în viață. Mă trag în spate când le strigă și gărzilor care dau năvală pe ușă să nu tragă dracului. Ajung la balcon, de acolo îmi făcusem deja planul cum să fug – pe balustradă, apoi pe acoperiș. Dar mi-a fost rănită carnea și pierd sânge în continuare. Încerc să urc, dar alunec pe propriul meu sânge și cad. Tentaculele mă salvează în ultima clipă, agățându-se de zidul Palatului, și cad în balconul de la etajul inferior.

MOUTH

Mouth coborî în canalul infect și-și croi drum pe sub Piața

Întemeietorilor și tarabele din piața de legume, spre conducta nouă care, era sigură, ducea la latrina temniței. Conducta era prea îngustă, așa că începu să sape în mortarul din jurul uneia din bucățile mari de piatră de la baza zidului temniței. Cine a construit temnița aceasta nouă a făcut o treabă de mântuială, probabil pentru că Dash i-a rupt mâinile că nu lucra destul de repede. Blocul masiv de granit se clătina pe măsură ce mortarul se fărâmița sub presiunea șpaclului de la centura lui Mouth, dar tot trecu o veșnicie până reuși să-l scoată. Apoi se strecură prin deschizătura creată și ieși chiar prin closetul care duhnea exact atât de tare pe cât se așteptase. Împinse la o parte scândurile putrede din partea de sus a scaunului.

Temnița cu o singură încăpere avea un singur prizonier. Alyssa avea la gleznă o cătușă legată de un lanț prins de perete cu un piron. Îi atârna pielea pe fața suptă și stătea mai mult chircită. Făcu un efort ca să-și poată concentra privirea asupra lui Mouth.

— Arăți ca o vomă proaspătă, îi șopti Mouth. Nu te mișca!

Scoase o pilă din trusa de scule și începu să pilească lanțul de la gleznă.

— Hotărăște-te! hârâi Alyssa. Mă părăsești, pe urmă te întorci la mine.

— Ține-ți gura și lasă-mă să lucrez!

— Abia aștept să aud cu ce explicații îmi vii. Vocea Alyssei suna ca o piatră zgâriată de un lemn putred. Nu că eu n-aș avea o parte de vină în povestea asta de tot rahatul. Am crezut în Bianca – serios, chiar am crezut. Am petrecut o groază de vreme încurajând-o să se impună, după ce ne-ai lăsat de căruță. Să devină un lider extraordinar, așa cum îi era destinat. Cred că mi-am greșit socotelile. Nici nu i-am omorât bine pe ăia din guvern, că dintr-odată n-am mai fost „de încredere”. Căcat! Sunt cea mai de încredere persoană din lume.

— Ssst! făcu Mouth. O să ai destul timp să-mi explici ce vină am avut eu în povestea asta după ce ieșim de-aici.

Alyssa scutură din cap.

— O să mă părăsești din nou.

— Nu.

Mouth tăiase cam jumătate din lanț și nu schimbase mâna decât de trei ori. Ambele îi erau zdrelite bine și pulsau.

Atunci a început să sune alarma. Nu în temniță, ci din Palatul

de deasupra. Mouth trase o înjurătură. *Sophie*!

— Trebuie să plec, spuse. Îți las pila. Cobori prin budă, ajungi la o gaură unde a fost un bolovan pe care l-am scos și de acolo, în canal.

— N-a trecut niciun minut de când mi-ai spus că n-o să mă părăsești.

Mouth se opri cu un picior în closet și oftă.

— Am o datorie. Sunt garda de corp a lui Sophie, care e o idioată. Dar mai e și viitorul omenirii, ca să zic așa. Treci la pilit lanțul.

Mouth pierduse deja prea mult timp. Alarmele urlau, bocancii tropăiau pe trotuarul de deasupra. Se lăsă înapoi în canal, încercând să ghicească țeava care ducea la toaletele de lux. Alese una și trase un ciocan în armături, până făcu o gaură. Bine că alarmele și răcnetele acopereau loviturile ei neîndemânatice.

•

— Nici măcar nu mai e om, rosti Bianca. A intrat în camera mea și m-a atacat cu un soi de puteri psihice. A fost oribil! Trebuie s-o prindem vie, dacă putem.

Pe Mouth o impresiona mirosul plăcut al Palatului, de pin proaspăt tăiat, mai puternic decât zemurile de canal pe care le împrăștia ea pe podea (făcută dintr-o piatră atât de moale și caldă, că-i venea să se culce și să se odihnească pe ea un pic). Sala Consiliului Intern avea pereți sclipitori făcuți dintr-un material care semăna cu sticla, dar nu era sticlă, iar mobilierul era o combinație de lemn lucrat manual, oțel și plastic prelucrat la mașină. Aparate antice superbe, unele de pe nava-mamă, acopereau toate suprafețele.

Hărmălaia se auzea de la etaj, dar țipetele veneau de pe holul exterior care înconjura etajul.

— E aici, jos!

Mouth fugi în direcția din care se auzeau vocile.

Sophie se făcu mică sub mantaua largă, între doi stâlpi, flancată de gărzi ca să nu poată scăpa. Își ținea umărul cu o mână, de parcă ar fi fost rănită. Exact când privirea lui Mouth o întâlni pe a ei, toate gărzile o zăriră pe ea.

Mouth îi făcu semn lui Sophie să rămână pe loc, apoi fugi la cea mai apropiată fereastră, producând cât mai multă agitație alunecând pe podeaua lustruită. Primele două gloanțe o ratară, dar al treilea o atinse în umăr, transformându-i brațul drept într-

un element de decor. Al patrulea o lovi în picior. Spera ca diversiunea s-o fi ajutat pe Sophie să scape, oricât de improbabil suna.

Când începu să sângereze pe covorul scump, își aminti când Curierii Descurcăreți încercaseră să intre în afacerea cu covoare importate, lucrând cu o comunitate de țesători care aveau un atelier în Groapa din Argelo și pretindeau că folosesc tehnici împrumutate de pe Pământ. Curierii târâseră o grămadă de covoare până în Xiosphant, numai ca să afle că erau niște preșuri ordinare vopsite de cineva suficient de priceput să păcălească niște țărănoi. Măcar acum sângele ei murdărea o antichitate veritabilă, ceea ce însemna o mică răzbunare din partea ei, chiar și după moarte. Nimic nu avea să scoată sângele din covorul acela.

— Of, ce..., făcu Bianca, care stătea deasupra ei într-o rochie purpurie, care-i dezgolea un umăr. Mouth! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Se întoarse spre garda cea mai apropiată și adăugă:

— Spălați-i rana și pansați-o, apoi duceți-o în temniță! Vreau să aflu tot ce ne poate spune despre monstruozitatea asta.

Bianca se aplecă suficient ca Mouth să-i vadă ochii injectați și ridurile lăsate de insomnie. Arăta la fel de prematur îmbătrânită ca Mouth.

— Ar fi trebuit să știu că o să apari și tu, după ce mi-a intrat în casă hidoșenia asta. Vreau să știi că am distrus cartea aia de poezii tâmpite cu prima ocazie care mi s-a ivit.

La început, Mouth nu știu la ce se referă, apoi își aminti de Invenție. Vru să scuture din umeri, dar nu putu din cauza glonțului. Nu putu nici să tragă suficient aer în piept ca să-i spună că acea „hidoșenie” era singura care o iubea cu adevărat. Sau că Bianca nu avusese nicio problemă în a se folosi de legătura ei cu nativii de pe Ianuarie în manevrele ei geopolitice. Pe vremea când trebuia să-i spună exact ce voia să audă, trăsese suficiente guri de aer ca să-și mascheze adevăratele intenții, dar acum o durea în piept ori de câte ori inspira, de parcă plămânul i-ar fi fost învelit în sârmă ghimpată.

•

Alyssa își dădu ochii peste cap când Mouth ateriză în temniță în patru labe și gărzile o legară cu un alt lanț.

— Ai zis că te întorci, trebuie să recunosc.

Gărzile plecară și încuiară ușa.

Mouth tot nu putea respira. Îi curățaseră rănile și aplicaseră un agent cicatrizant, dar una o durea de parcă glonțul ar fi rămas înăuntru. Scoase un hârâit de astmatic când încercă să vorbească.

Alyssa se asigură că plecaseră gărzile, apoi scoase pila ascunsă în mânecă și se apucă să-i pilească lanțul, care mai avea puțin și ceda.

— Nu-i bună de nimic pila asta! Ce s-a întâmplat cu aia bună pe care o aveam? Aia cu suprafață de fier întărit. Tu ai folosit-o ultima oară.

Mouth nu reuși să tragă destul aer în plămâni ca să-i răspundă, dar, sincer, nu știa nimic de soarta pilei respective. O pusese în geanta cu haine când mai erau în Argelo, poate.

— Nimic nu ești în stare să păstrezi, bombăni Alyssa pilind mai vârtos. Nu pot să las nimic la tine! Orice-ți dau pe mână pur simplu dispare.

Încă o tură de pilit și lanțul cedă.

Când era până la jumătate în closet, se opri și se uită la Mouth, care stătea pe podea cu brațele în jurul genunchilor și se chinuia să respire.

— Mă lași iar baltă. *Din nou.*

Mouth încercă să spună că-i pare rău. Venise în Palat ca s-o salveze pe Alyssa, nu ca s-o lase singură în noapte.

— Dă-mi un singur motiv pentru care n-ar trebui să te las aici. Sau măcar o jumătate de motiv. M-am săturat până peste cap de tâmpeniile tale!

— Nu mai ai… niciun prieten, îngăimă Mouth. Au murit… toți.

— Corect. Nu te mișca, tembelo!

Mouth leșină în timp ce Alyssa îi pilea lanțul.

O serie de bătăi ritmice pe obraz făcură să-i pulseze rana din umăr. Înțelese că nu mai avea lanț în jurul gleznei. Se ridică, împleticindu-se, în picioare.

— Nu avem prea mult timp, îi spuse Alyssa. Când își vor da seama că am fugit, vor observa și dezastrul pe care l-ai lăsat în closet. Frumoasă treabă, n-am ce zice!

Alyssa o ridică pe umăr și o ajută să alunece prin conducta alunecoasă care mirosea a generații întregi de diaree. Mouth îi șopti la ureche cu glas stins, hârâit:

— Putem – o pauză lungă – s-o luăm de la zero?

Nu primi răspuns decât mult mai târziu, când se prăbuși pe un pat, într-o cămăruță închiriată de Alyssa deasupra unei tăbăcării din Mahala. În timp ce-i înfigea un ac în plămân, Alyssa îi spuse:

— Nu există *s-o luăm de la zero.* Poate s-o luăm de la început.

Mouth încuviință din cap ca argelanii.

— Deci ești garda de corp a lui Sophie acum?

Mouth încuviință a doua oară.

— Trebuie s-o găsesc.

Respira ceva mai ușor acum.

— Of! Fata aia! se plânse Alyssa. Încep să cred că suntem piază rea una pentru cealaltă. Bine, fie! A trecut o vreme de când mi-am riscat viața pentru o cauză pierdută. O să-mi povestești totul când poți vorbi.

— Bine.

Mouth leșină din nou.

•

Când își recăpătă cunoștința într-o cameră jegoasă, cu jaluzelele trase, se așteptase ca Alyssa să fi plecat. Dar o văzu la o măsuță de plută, desfăcându-și cătușa de la încheietură, și asta fu o surpriză foarte frumoasă. Îi zâmbi și i se răspunse cu un zâmbet, apoi îi luă mâna într-a ei. Mouth îi strânse palma, ca un talisman care-i promitea siguranță, mântuire sau că nu avea să moară singură.

Mouth trase o gură de aer adâncă, miraculoasă.

— Când am crezut că ai murit, am pus la cale un priveghi pe cinste. Aveam de gând să beau până cad sub masă și nu mai văd nimic în fața ochilor.

Alyssa pufni.

— Nici eu n-am avut ocazia să beau în cinstea morții tale. Ți-aș fi organizat un priveghi nemaipomenit: prăjiturile alea scârboase care îți plac, băutură scumpă pentru fețe simandicoase și poate niște copii care știu să cânte și să facă pe întristații.

— Al tău ar fi fost mult mai grozav! Aveam de gând să plantez câteva zeci de bombe în oraș, în cinstea carierei tale de copil piroman. Munți de mâncare, inclusiv feliile alea crocante scârboase de porc-cactus, litri de votcă tulbure. Tot orașul ar fi leșinat.

— Du-te dracului! Al tău ar fi fost cel mai reușit din istoria priveghiurilor.

Alyssa o împunse cu degetul în picior, apoi adăugă:

— Flori, parade și aruncătoare de flăcări. Aș fi ținut un discurs, zicând lumii că ai fost prea proastă ca să trăiești, dar prea tâmpită ca să mori de cuțit sau glonț, ca toată lumea.

În timp ce vorbea, Alyssa se aplecă, o cuprinse pe Mouth cu brațul pe după umărul sănătos și se lăsă cu grijă pe pieptul ei. Mouth auzi un oftat de o tandrețe aproape imperceptibilă.

— Priveghiul tău s-ar fi terminat cu o mie de morți, îi spuse.

— Pfff! Al tău ar fi dus la dispariția omului.

Alyssa se lipi mai mult de ea, până când toate zonele sănătoase ale lui Mouth fură cuprinse de brațe și picioare.

— Dar acum cred că trebuie să bem fiindcă am rămas în viață, ca niște ființe plictisitoare ce suntem.

Adormiră una în brațele celeilalte, ca în vremurile de odinioară.

SOPHIE

Îmi văd fața peste tot: un portret teribil, tipărit cu dungi de cerneală la tiparnița veche a Palatului. Dar mă recunosc în el. Bianca ține un discurs în Piața Întemeietorilor, în același loc în care predecesorul ei anunțase reducerea creditelor medicale și provocase o revoltă.

— Am fost invadați de un rău care ne-a urmărit din noapte, spune ea mulțimii.

În spatele său, prințul arată palid și suferind din cauza luminii.

— O creatură pe care nu am mai văzut-o niciodată a învățat să ne imite forma umană. Poate arăta ca o femeie frumoasă, dar nu o lăsați să se apropie de voi, pentru că simpla ei atingere vă va omorî.

În jurul meu, mulțimea scoate țipete ascuțite. Îmi strâng gluga, ascunzându-mi fața. Nu mă pot abține să nu-mi aduc aminte când m-a înghițit, aceeași mulțime și îmi imaginez ce-mi vor face dacă mă vor găsi.

Apoi închid ochii și îngădui sentimentelor să mă învăluie înainte de a-mi reaminti că acum nu sunt prizonieră. Sunt puternică și pot urca pe orice suprafață și simt pericolul apropiindu-se înainte de a mă percepe el pe mine.

Mă tot gândesc că, dacă aș fi reușit să-i arăt Biancăi amintirea aceea cu noi bând ceai, când eram prea tinere ca să înțelegem ceva, altfel ar fi stat lucrurile. Ceainicul era ca un soare inofensiv, radia căldură, dar nu și lumină, și ne adunam în jurul lui, bârfind și născocind povești despre ce vom face când vom fi libere.

Când plec din piață, îmi agăț mantaua de metalul ruginit al unei balustrade vechi, dezvelindu-mi corpul pentru o clipită. Nu cred că m-a văzut nimeni, dar mă ascund pe o alee încărcată cu rufărie zdrențuită și mă cațăr pe un perete cu vârful tentaculelor. Când dau colțul, escaladez o streașină și mă pitesc pe un pervaz fărâmicios, acoperit cu îngeri cioplíți cu laserul, în vreme ce pe dedesubt lumea se plimbă.

Nu știu ce s-a întâmplat cu ceainicul. Amintirile mai vechi nu mi s-au limpezit grație darului meu și nu pot rememora decât amintirile pe care le am. Așa că ceainicul există în momentul acela și în alte câteva. Poate că l-am spart, poate s-a pierdut, poate e și acum într-un dulap din colegiu. În amintirea mea, e ornat cu albăstrele și are o crăpătură subțire acolo unde se unește cu capacul.

Mă adăpostesc în cea mai încinsă zonă din oraș. Aluminiu ondulat corodat, fierbinte la atingere, chiar lângă obrazul meu. Mă ascund acolo, transpirând și sufocându-mă, când bate al 12-lea clopot, apoi clopotele de retragere și, în sfârșit, cele pentru trasul jaluzelelor. Umărul mă arde și acum și mi-e frică să nu se fi infectat. Am fost o mare proastă. Geleții contează pe ajutorul meu, dar eu îmi tot irosesc viața pentru Bianca. Numai asta știu să fac.

Mouth probabil că a murit în Palat. Și acum, când Bianca e pierdută pentru mine, ideea că Mouth e moartă mă doare mai tare decât aș fi crezut. Îmi aduc aminte de povestea ei despre aripile albastre și de cum s-au șocat geleții când le-am împărtășit-o. Ar fi trebuit s-o ajute pe Mouth să-și găsească un nume, unul care să nu-i evoce permanent doar oase și ocazii ratate.

Dragostea mea pentru Bianca e o formă de relief care se îndepărtează cu cât mă uit mai atent la ea. Mă întreb dacă doarme acum, că a ajuns acasă, și dacă mă visează.

Trebuie să ies din ascunzătoare ca să mănânc ceva. Atunci descopăr simbolul. Vopsit cu galben pe stucatura scorojită a

unei fabrici de pantofi părăsite, se încolăcește în jurul lui, cu forma aripilor și un dinte lung. Mă uit la el o vreme, până îmi aduc aminte unde l-am văzut: într-o carte din biroul lui Hernan, în Salonul Ilir. Ezit încă o clipă, apoi împing ușița.

Jeremy se ghemuiește într-un fotoliu cu brațe late, lângă un filtru de cafea în vechiul stil zagrebian. Ține cu ambele mâini un exemplar foarte vechi și aproape șters al unui pamflet scris de Mayhew. Marmota Cyrus se întinde pe un braț al fotoliului, mârâind. Jeremy se uită la mine și zâmbește.

— Ai reușit! Ți-am văzut portretul în tot orașul, așa că am încercat să-ți las un mesaj pe care numai tu să-l înțelegi. Mă bucur foarte mult că ești aici.

Îmi dă de mâncare și apă proaspătă și un loc unde să mă așez, apoi îmi oblojește umărul.

•

Jeremy vorbește de două ori mai repede ca înainte, acum că suntem departe de salon. Cyrus însă pare mai leneș decât oricând, deși se gudură pe lângă el așa cum se gudura pe lângă Hernan. Jeremy îmi spune că Hernan a mai ținut salonul deschis o vreme și lucrurile s-au mai liniștit după ce am plecat. Dar după aceea s-au luat din nou măsuri energice împotriva elementelor anticircadiene și Hernan a fost nevoit să-l închidă. Sunt șocată de cât timp s-a scurs cât am fost eu plecată. Mă uit în calendar și văd că e deja 4 Mov după Purpuriu. Hernan a ajuns un fugar și până la urmă a murit de o infecție care i s-a răspândit în sânge.

În afară de Cyrus și de samovar, Jeremy a mai salvat câteva obiecte din salon. Scotocește într-o ladă de lemn și scoate o hârtie cernită: tabloul cu mine lângă niște tulpini de orz, pictat de mama.

— Hernan mi-a spus să ți-l dau ție, dacă te mai văd.

Mă uit lung la silueta plăpândă, cu capul întors, și la lumina care bate de undeva din afara ramei și îi pune în valoare obrajii și vârfurile cerealelor proaspăt recoltate. Număr fiecare trăsătură de pensulă, ca și cum aș vedea mâna mamei, dacă m-aș concentra mai mult. Apoi îl fac sul cu grijă și îl pun într-un buzunar al mantalei.

Stau cu Jeremy și îmi povestește despre revoltă: el și prietenii lui lucrează pentru a-i da jos pe noua viceregentă și pe aliații ei străini. Depozitul prăfuit, în care fierbi chiar și cu jaluzelele coborâte, e una din ascunzătorile lui.

— Învățăturile lui Hernan…, spune Jeremy scuturând din cap. Sunt foarte utile în politică. Știu cum să-i ațâț pe oameni făcând, mai mult sau mai puțin, opusul a ceea ce făceam cândva noi doi.

Vreau să-i vorbesc despre Bianca, să-i spun că și acum cred că nu a vrut niciodată să facă rău nimănui, dar îmi cere să tac.

— Nu trebuie să-mi spui nimic. Vreau să-mi arăți.

Mă uit lung la el. Fața lui, luminată doar de raza unei vechi lămpi de mână, parcă e un peisaj străbătut de viroage. Cyrus mă privește și el; poate mă recunoaște sau se întreabă ce se întâmplă.

— Vrei să-ți…, murmur eu.

— Pentru asta am depus toate eforturile să te găsesc. Am auzit zvonuri de la cineva care lucrează la Palat și a surprins o discuție dintre Bianca și Dash după ce ai fugit. Se zice că le poți arăta oamenilor lucrurile pe care le-ai văzut și din cauza asta s-a speriat viceregentă de tine. Îi cunoști toate secretele, știi tot adevărul despre ea și oricine te atinge îl poate trăi ca și cum ar fost acolo în persoană.

Ezit, frământând marginile mantalei între degete.

— Te rog, arată-mi! insistă Jeremy.

Îmi deschid mantaua. Când îmi apropii cârceii de fața lui, scoate un oftat leneș, ca aburul care scapă din aparatul de cafea. I-o arăt pe Bianca stând de vorbă cu studenții progresiști, îl plimb pe la petrecerile strălucitoare din Argelo, unde ea flirtează cu oligarhii, pe urmă îi arăt și flota de vehicule blindate. Forțându-mă să evoc aceste momente, simt parcă o nouă panică stârnită de amintiri, însoțită nu de spaimă, ci de o tristețe devastatoare.

Jeremy se desprinde dintre cârceii mei. În clipa următoare, îmi dau seama că tremură de fericire.

— E… e fascinant. Ai putea fi singurul și cel mai eficient instrument din istoria organizațiilor politice. Oamenii vor dori să încerce lucrul acesta ei înșiși și, odată ce o vor face, îi vei câștiga de partea ta definitiv. Acum știu de ce e atât de speriată viceregenta.

Mă depărtez de el, cu simțurile în alertă, ca și când pericolul m-ar paște din orice parte. Depozitul e claustrofobic și prea expus în același timp.

— Nu m-am întors ca să devin un instrument viu de

propagandă, îi spun.

— Încearcă să te distrugă. Trebuie să o distrugi tu pe ea mai întâi. Așa merg lucrurile.

— Mulțumesc pentru mâncare, îi spun, apoi plec de lângă el și urc scările spre arșița orbitoare care pătrunde prin cadrul ușii. Și că mi-ai îngrijit umărul. Mă simt mult mai bine. Te rog să ai mare grijă de Cyrus!

Auzindu-și numele, marmota mârâie și-și întinde pseudopodele.

— Te rog, rămâi aici! Mai am un sac de dormit. Putem vorbi mai târziu. Nu trebuie să faci nimic în grabă. Dar aceasta e calea prin care amândoi ne putem recupera viața. Acum, că ți-am experimentat puterea, vreau…

Jeremy vine după mine cu brațele ridicate, dar nu încearcă să mă oprească.

— Poți controla lucrul care ne controlează pe majoritatea dintre noi. Am putea face atât de multe împreună…

Mă opresc la ușă.

— Dacă vrei să fii ca mine, îi spun, urcă-te în vârful Bătrânei Mame și așteaptă. Du-te singur, fără arme! Vor veni și te vor găsi.

Ies afară, ferindu-mi ochii de căldura cuptorului ceresc și mă grăbesc să mă întorc în ascunzătoarea mea înainte de a se ridica jaluzelele.

•

Umărul mă arde în continuare și, de durere, nu știu dacă să mă blestem pe mine sau pe Bianca. Am simțit nevoia să plec de lângă Jeremy, pentru că m-am temut să nu cumva să fiu folosită din nou. Poate aș fi încercat să le împărtășesc oamenilor povestea Biancăi astfel încât să vrea s-o ierte chiar dacă se ridică împotriva ei. Și poate că acela ar fi singurul mod în care aș ajunge să-mi împart abilitățile cu alții, fără ca ei să reacționeze ca Naivii Ghețurilor sau ca Bianca. Pentru politică, oamenii tolerează lucruri pe care nu le-ar tolera din dragoste sau pentru profit. Dar, chiar dacă aș putea face asta pentru Bianca fără să mă detest, știu că n-aș suporta să împărtășesc povestea aceea oamenilor, o dată și încă o dată, încă o dată. M-aș transforma în gheață, dacă numai aș încerca s-o fac.

Jaluzelele sunt ridicate, coborâte și din nou ridicate. Între timp, stau ascunsă, cu spatele la cuptorul Tânărului Tată.

Umărul mă doare când îl mișc, dar cred că se vindecă.

Dorm în culcușul meu strâmt ignorând starea jaluzelelor. Poate că am fost plecată prea mult timp ca să mai revin la vechiul ritm. Dacă trebuie să țin seama de ceva, atunci aș prefera să ies în oraș când toată lumea doarme. Nu mă tem de Patrulele Somnului, nu cu toate simțurile, iar Xiosphantul arată mai frumos când poți admira fiecare piatră și decor și alternanța tehnologie antică – imitații manuale recente fără să te împiedici de oameni. E incredibil cât mă pot încânta mărunțișurile, ca ambalajul fâlfâitor al prăjiturilor pe care le primeam la școala generală sau firma de la Grand Cinema, spațiul îngust unde rulează vechi drame în semiobscuritate. Uneori simt mirosul pătrunzător de la tăbăcărie sau observ cum tremură aerul în Frontul Rece și nu-mi pot reține un sentiment de nostalgie condamnabilă.

Dar oamenii sunt mai complicați. După ce am fost atât de mult timp expusă la cultura argelană, nu mă mai pot uita la străinii din Xiosphant fără să încerc să ghicesc în ce compartiment au călătorit familiile lor și ce influență are asta asupra statutului lor social actual.

O Patrulă a Somnului mărșăluiește undeva departe de mine, dar eu aud alți pași, mai furișați, oprindu-se și pornind din nou, ca și cum cineva se tot ascunde. Mă târăsc deasupra buiandrugilor și pe lângă coșurile de fum ale clădirilor de cărămidă albită, apropiindu-mă de zona temperată, până cobor pe stradă în fața Alyssei.

— Era să fac infarct, îmi spune în argelană. Mai bine să nu stăm pe stradă. Știu un loc unde ne putem ascunde.

Străbatem mai multe alei, până când îmi dau seama că ne învârtim în vecinătatea Palatului și sunt sigură că m-am încrezut din nou în cine nu trebuia. Dar când ajungem la capătul celei mai frumoase străzi din piață, Alyssa deschide o trapă și mă ajută să cobor într-un loc strâmt, de sub o tarabă. N-am mai fost de mult atât de aproape de noapte și brățara scoate un bâzâit discret.

Alyssa luminează camera de lemn cu o lanternă micuță.

— Aici am așteptat să se încheie Perioada Somnului când am venit prima oară în Xiosphant. Mouth a sângerat peste tot. Uite, se văd și acum petele.

Părul castaniu ondulat i-a mai crescut și are vreo două

cicatrice noi pe partea stângă a feței, chiar lângă urechea ei mare, clăpăugă. Se strâmbă când se mișcă și face riduri când zâmbește, însă râsul i-a rămas același. O îmbrățișez și se proptește o clipă de umărul meu.

— Mouth m-a trimis să te caut. Nu-i dau voie să se scoale din pat până când plămânul ei nu va scoate din nou sunete normale. E înnebunită de grijă. M-a pus să-i promit că nu mă las până nu te găsesc.

— Nu-mi vine să cred că trăiește. Am văzut cu ochii mei cum au rănit-o două gloanțe în Palat!

— E greu să fii masochist când corpul tău e numai o cicatrice și nu mai ai nicio terminație nervoasă.

Mi se pare că râde, dar se uită la mine cu buzele țuguiate și continuă:

— Era pregătită să moară pentru tine. Nici n-a clipit.

— Ar fi trebuit să-i vezi fața când a auzit că trăiești și a aflat că ești în temniță, îi spun. A trecut de la bucurie la tristețe într-o fracțiune de secundă.

— Serios? spune, ridicând scurt ochii, gândindu-se la Mouth, apoi mă privește din nou. Bănuiesc că o să-mi arăți ce față a făcut. Asta-i noua ta putere, nu?

Îmi scapă o grimasă și mă gândesc la Jeremy. Și-a făcut planuri mărețe cu mine.

— Nu sunt aparatul de înregistrare al nimănui, îi spun.

— Foarte bine. Singurul lucru care face viața tolerabilă e că oamenii uită prostiile pe care le spun imediat ce le-au ieșit pe gură.

Stăm în bordeiul înghesuit de sub piață o vreme și îmi dau seama că locul îi trezește Alyssei amintiri contradictorii. A spus ceva de sângele lui Mouth, demult uscat.

Mă gândesc la un lucru și îl rostesc în același timp:

— Întotdeauna ai fost cea mai puternică dintre noi toți.

Râde și scutură din cap.

— În general, nu mi se pare. Dar mă gândesc la strămoșii mei, prin câte au trecut ca să ajung eu aici, și atunci prind puteri. Asta a vrut orașul să te împiedice să ai, putere, pentru că voia să fii o ființă slabă. Și uită-te la tine acum!

Mirosul de sânge învechit și izul de argilă mucegăită îmi provoacă greață de când am închis trapa. Îmi amintesc de nișa de dormit de pe sania Curierilor Descurcăreți.

— Mouth a căutat o eternitate un lucru în care să creadă, iar eu n-am fost în stare să i-l ofer, rostește Alyssa. Nici individul acela, Barney, care fusese cândva Cetățean, n-a fost. Dar tu ai putut. Și acum vrea ca eu să mă alătur cultului tău sau echipei tale de protecție sau ce-o fi. Dar... nu mai pot fi dezamăgită. Pur și simplu nu mai pot. Încă o dezamăgire m-ar sfâșia în două.

Vreau să-i spun că nu am nevoie de protecția lui Mouth, nici de a ei. Dar Mouth a încasat două gloanțe pentru mine. Așa că spun:

— Ce vei face dacă Mouth vrea să stea cu mine, dar tu nu?

— Habar n-am. Nu mă pot duce acasă. Aș putea să devin mercenar, să văd dacă noua revoltă caută luptători. Dar cred că vreau să iau o pauză de la răsturnat guverne un timp. Aș putea lucra la vreo afurisită de cârciumă. Poate la *Calea Strâmbă.*

Scoate un zgomot iritat cu gura, apoi adaugă:

— Chiar am crezut că Bianca avea să fie nemaipomenită. Mă convinsese. Ce garanție am că va fi altfel dacă mă hotărăsc să te urmez pe tine?

Mă uit destul de atentă la fața ei și sesizez un licăr de speranță printre grimase. Nu vreau să mă urmeze sau să creadă în mine nimeni. Vreau să dorm încă cinci sau șase cicluri. Dar am fost trimisă aici ca să-i învăț pe alții. Așa că simt cum mă cuprinde calmul.

— În curând, nu vor mai exista locuri sigure, spun. Vreme bună nu vom mai avea. Imaginează-ți cum ar fi dacă următorul ciclon va lovi o fermă.

— Un motiv în plus să te dai la fund. De ce mi-aș pune încrederea în tine?

Trag prelung aer în piept, de parcă aș putea să inspir timpul și să-l țin în plămâni până când sunt pregătită să vină momentul următor.

— Nu în mine să crezi, rostesc. Ci în ei.

Întind brațele și îmi desfac mantaua ca să se uite la mine, dacă vrea să vadă. Ezită puțin, dar vine spre mine.

O cuprind cu precauție, amintindu-mi de greșelile pe care le-am făcut, și nu-i arăt decât jocul zăpezii în vânt, până când simt că se relaxează. Apoi o duc în Orașul de la miezul nopții, prin pereți de gheață și materie vie care se umplu de muzica venită de dedesubt. Îi arăt galeriile, grinzile imense de metal călite în focul din centrul lumii, sprijinite pe o istorie comună care a

început odată cu îmblânzirea cerului. Geleții se apropie, nu ca siluete neomenești care ies dintr-un peisaj ostil, ci ca prieteni ale căror tentacule se întind în semn de bun-venit și ai căror clești se deschid ca să le poți vedea în adâncul inimii. Stărui asupra unei anumite amintiri, cea cu Rose arătându-mi ceasul de la tatăl meu, asupra felului în care o receptează ochii mei de om, dar și noile mele simțuri și asupra încrederii în mine, pe care și-a păstrat-o. Nu încerc să spun o poveste, nici să împărtășesc un lanț de evenimente, pur și simplu lansez sentimentul că sunt acasă, într-un loc unde toată lumea îți cunoaște defectul, și îl las să se scurgă din mine. Amintirile pe care le am pentru a le împărtăși cu alții sunt curate și adevărate.

Când mă desprind, Alyssa mă strânge mai tare lângă ea, ca și când nu mai vrea să-mi dea drumul vreodată. Ochii ei sunt atât de umezi, încât par de argint.

CHARLIE JANE ANDERS

ORAȘUL DE LA MIEZUL NOPȚII

virtual-project.eu

virtual-project.eu

